

STELE ÎN INFERN

Stele în infern de Liliana Ardelean

de Liliana Ardelean

Globeusz Publishing

PAVEL

-Alo, Pavel? Leli la telefon. Te rog să-mi faci o mare favoare. Cea mai bună prietenă a mea a făcut o cădere psihică. Te-aș ruga pe tine să o vezi. Cred că un tratament psihiatric e prea mult. Este de fapt doar o necăjită singură, singură de tot, cu sufletul pustiu, ferfenițit tot de neliniști. Eu am convingerea că tu ești unicul capabil să o scoți din criză, după cât te cunosc și după câte am auzit vorbindu-se despre tine. Ți s-a dus buhul. Pentru mine este prea greu, sunt prea apropiată de ea, aș putea fi subiectivă. Aș putea face greșeli. Și-apoi, una e psihiatrul, alta psihologul. Te rog primește-o tu! Chiar azi, dacă se poate. Am să încerc s-o aduc. Sunt rare momentele când se lasă mișcată din balansoarul postat lângă ușa deschisă spre terasă și-și iese din muțenie. Ieri după masă am reușit o asemenea performanță. Apoi i-am dat un sedativ și-am stat cu ea toată noaptea. S-a trezit înaintea mea și, până să fac și eu ochi, ea se și instalase la loc, pe terasă. Abia am reușit s-o fac să bea puțină cafea caldă și dulce. Acum zace iar. Nu știu dacă și-a spălat vârful nasului sau nu. Cred că nu.

-Păi, dacă așa stau lucrurile, nu te mai obosi cu încercări care s-ar putea să fie deșarte, doar pierdere de vreme. Tocmai mi-a dat telefon un pacient programat, ultimul pe ziua de azi, că nu poate veni și l-am reprogramat. Mă pregăteam de plecare, așa că o să vin eu la voi. Dă-mi adresa.

-Oh, extraordinar! Ești o comoară! Mii de mulțumiri! Rămân datoare!

Îi dă adresa. Stă și așteaptă cu sufletul cât un purice.

„Dacă o va evalua mai grav decât am diagnosticat eu?!”

Câinii latră. Semn sigur că vine cineva. Se aude și soneria. Merge să deschidă. E, într-adevăr, Pavel. Îl conduce la ea.

-Bună ziua, doamnă.

Un scurt înclinat de cap și acela abia perceptibil. Atâta tot. Nici nu catadicsește să-l privească. Nu tu, bună ziua, nu, du-te dracului. Vorba ceea: “Bună ziua căciulă, că stăpânul n-are gură.” Dar ce să te aștepți de la un bolnav, sau mă rog, ce-o fi starea asta: durere asupra de toate măsurile sufletului omenesc, care nu o mai poate încăpea, nici înghiți.

-Doamnă, îmi permiteți să mă prezint. Sunt Pavel, psiholog de meserie. Adică și ascultător și vorbitor. Ori predicator. Pentru că o să vă țin niște predici de mai mare dragul. Cu permisiunea dumneavoastră, o să vă fiu terapeut.

Tăcere.

-Nu vreți să-mi spuneți numele? Să știu și eu cu cine stau de vorbă?

Tăcere de plumb. Doar un bâzâit subțiratic și enervant de tântar rătăcit pe timp de ziua printre frunzele de viță-de-vie, care se leagănă cătinel, agățate de spalierul de deasupra terasei. Poate și murmurul scăzut al florilor și ierbii din grădină, care se întreabă una pe alta, cu oareșce neliniște în suflet și nesiguranța speriată a celui neinforma, oare ce s-a întâmplat cu stăpâna lor, de nu le mai grijește și nu le mai dă hrana de toate zilele, așa cum făcea în fiecare dimineață la crăpatul zorilor și a doua oară pe la lăsatul serii. Nu le-a mai udat de ceva vreme, nici nu i-au mai auzit vocea blândă vorbindu-le sau îngânând câte-un cântec, anume pentru ele. Nu se mai aude prin fereastra deschisă nici televizorul, nici vreun disc cu muzică, clasică de obicei, muzică din opere, dar și din cea modernă, câteodată. Muzică de dans, pentru că ei îi plăcea mult să danseze. Era una dintre plăcerile ei. Valsul era slăbiciunea cea mare. Dansa din pasiune. Până și câinilor le plăcea să asculte și una și alta, numai să aibă ce, cât despre flori, își deschideau spre ascultare potirele, care, de plăcere, revărsau dintre petalele corolelor valuri de miresme-mbătătoare, care făceau ca aerul să trepideze de amor nebun. Acum sunt triste și agitate, închise în propria ființă. Și-au strâns bucuriile snop, le-au ascuns de văzul lumii și așteaptă cu capete plecate și suflet ofilit destinul ce le va ajunge.

-Vă rog, doamnă, scoateți un sunet, unul singur, ca să vă cunosc măcar timbrul vocii. De aflat cum vă cheamă oricum o să aflu de la Leli. Hai, chiar nu vreți să vă uitați și să vedeți cine vă vorbește, Făt Frumos sau Ucișă-l Toaca? Bine, dacă nu vreți să vă spun pe nume, o să vă spun Doamna. Bine așa?

-Vă rog, doamnă, scoateți un sunet, unul singur, ca să vă cunosc măcar timbrul vocii. De aflat cum vă cheamă oricum o să aflu de la Leli. Hai, chiar nu vreți să vă uitați și să vedeți cine vă vorbește, Făt Frumos sau Ucigă-l Toaca?... Bine, dacă nu vreți să vă spun pe nume, o să vă spun Doamna. Bine așa?

După câteva secunde lungi cât zidul chinezesc, îl învrednicește cu o privire ternă și total lipsită de interes. O privire scursă peste el cu lentoarea mersului îngălat de melc, cu o încetineală extenuată și exasperantă.

Un oftat. Apoi iar liniște de s-o tai cu lama cuțitului.

-Dacă nu vreți să vorbiți cu mine, ca să-mi spuneți ce-aveți pe suflet, ce vă necăjește atât de tare de nu mai doriți nimic, mi-a venit altă idee. Ce-ar fi să-mi scrieți în fiecare zi ce vreți dumneavoastră, ce vă trece prin minte, ce simțiți sau ce nu simțiți, iar eu vin și citesc și vă spun ce impresie mi-am făcut, ce cred, ce gândesc despre, ce avem de făcut împreună, ca să fie totul bine de acum încolo. Sau, dacă nu vă convine să vin, fac și eu la fel ca dumneavoastră. Vă scriu și citiți când vă cade bine. Fără să depindeți de compania mea directă. După ce citiți, când aveți chef, mă sunați, iar eu mă înființez cât pot de rapid și stăm de vorbă. Tot numai dacă nu vă deranjează. Sau poate ne limităm doar la scris, deși nu-i tocmai la fel de eficient ca și atunci când ne aflăm amândoi în aceeași încăpere și cooperăm direct. Să știți că sunetul vocii are o foarte mare importanță. Și apropierea unei persoane. Se creează anumite câmpuri energetice, care se intersectează și pot crea stări benefice, dar, scuze pentru divagație, asta-i altă problemă, prea complicată pentru dumneavoastră în acest moment. Odată, vă promit că vă voi face să o înțelegeți. E ceva interesant. Sunt convins că un suflet sensibil ca al dumneavoastră va ști să aprecieze asemenea lucruri. Dar nu acum. Acum avem altceva de făcut, mult mai important și mai presant.

Îi mergea lui Pavel gura, ca o moară stricată. Deliberat vorbea mult și repede, doar, doar, ceva din ce spune va declanșa un declic în mintea ei și-i va trezi o reacție. De orice fel. Numai reacție să fie. Să iasă din starea aceea de prostrație. Cea mai dificilă dintre toate.

-Ori, poate vă va destinde și vă va face plăcere să veniți la mine, la cabinet. E plăcut acolo. O să vedeți. Este o atmosferă care nu are cum să nu vă facă bine. Ce ziceți, cădem la o învoială?!...

Omul așteaptă. Când constată că nu-i nicio speranță de răspuns, încearcă altfel.

-Dacă nu vreți să mai calc pe aici și nici să veniți la mine, le trimitem prin poștă, sau prin fax, dacă aveți, sau ne dăm e-mailuri. Am înțeles că aveți calculator. Dacă nu aveți legătură la internet, mă ocup eu și rezolv problema. Suport și cheltuielile.

Nici el nu știe cum de i-a venit să facă asemenea propuneri. Oricum e exagerat ce face. Dar îl atrage femeia aceasta în mod cu totul aparte față de alți pacienți. Are ceva special, ceva dureros de dureros, îi transmite aleanul ei cel adânc, te face să dorești s-o vezi zâmbind bucuroasă, cu buzele acelea ale ei ușor senzuale, nu prea mult, doar cât să fie atrăgătoare, nu vulgare, frumos conturate pe fața de un oval perfect, pe care probabil că odată, acei ochi acum opaci, au strălucit cu irizații de stele, plini de viață, căldură, tandrețe și iubire. Nu-i era deloc greu să reconstituie în imaginație acea expresie a acelei femei, care acum stătea ca o legumă, dar care emana totuși frumusețe, gingășie și feminitate. Trupească. Dar și un soi de atracție magnetică spre sufletul ei îi semăna în ființă un fel de dorință acerbă de a-i intra în voie, de-a-i face pe plac, de-a o ocroti și obloji, de-a o mângâia, de-a o săruta cast și-a o ține strâns la piept, și-a o legăna ca pe copii, ca să se liniștească, să se poată dezbăra de aparența înșelătoare a nemișcării exterioare și de zbuciumul de dinlăuntru, pe care numai ea-l știa cu-adevărat. Și acum a apărut el și i-a intuit străfundurile spulberate în dureri și le-a absorbit cu fiecare por al ființei care-i dicta s-o aline. A simțit impulsul impetuos de-a o lua în brațe, de-a o scutura, de-a striga la ea din toți bojocii:

-Ascultă aici, Femeie, te iubesc! Revino-ți!

Pavel se scutură ca de alte alea, își trece o mână peste frunte și nu-i vine a crede că a gândit ce-a gândit.

„O asemenea aberație! O asemenea absurditate! Ce naiba a mai fost și asta?!”

Totuși impulsul rămâne. „O fi milă”, își cataloghează propria simțire, voind s-o categorisească neapărat și s-o pună la locul ei, în sertărașul ei, nu să-i stea proțap împotriva și să-i comande lui.

„Sigur asta e. Compasiune. Nu are cum să fie altceva. Nu are cum! De-abia am cunoscut-o.”

Dar ce e, ce nu e, vede bine că nu-i în stare să se împotrivescă, se simte cumva silit să accepte a se preface în copie a bunului samaritean. Totuși, își impune să abolească simțirile ambigue care-l încearcă, socotindu-le o aiureală fără seamăn și să abordeze lucrurile din perspectiva specialistului.

„Se pare că este cazul ideal care ilustrează teoria existenței celor trei componente esențiale ale alcătuirii umane: corp fizic, psihic și spirit. Acesta din urmă vizând, bineînțeles, pătrunderea în lumea fascinantă și

„Se pare că este cazul ideal care ilustrează teoria existenței celor trei componente esențiale ale alcătuirii umane: corp fizic, psihic și spirit. Acesta din urmă vizând, bineînțeles, pătrunderea în lumea fascinantă și destul de puțin explorată a transpersonalului, lumea în care, din nefericire, prea puțini contemporani se încred, iar cei mai mulți o bagatelizează sau o ignoră, sau o privesc a batjocură, într-o senină totală ignoranță. Materialitatea a pus stăpânire pe lumea modernă. Ceea ce nu este palpabil, nu există în opinia majorității. S-au pierdut vechile semnificații ale bătrânilor, cu tot rostul lor benefic. A survenit o depreciere a multor funcții odinioară sacre. Cât de mult îmi place povestea cu tutunul care, în practicile șamanice din vechime, a fost utilizat doar ca îmbalsămător al aerului creând, prin această parfumare, un câmp energetic anume, care să faciliteze o mai ușoară înălțare a spiritului uman, în încercarea de a ajunge cât mai aproape de puterea supremă, de ceea ce numim în vocabular terestru, convențional, dumnezeire. Prin ceea ce se face azi, fumatul intensiv și fără socoteală, devenit din această cauză nociv, planta sacră a tutunului a fost nu numai depreciată, ci înjosită, întinându-i-se capacitățile excepționale și reducând-o la un stadiu primar prin involuție, stadiu de ordinalitate, de prostituție, de obscenitate, distrugându-i-se adevărata personalitate nobilă, încărcată de vibrații pozitive. Când am auzit pentru prima dată acest lucru, de la un profesor de psihologie din Peru, de fapt un fel de șaman modern, gândul mi-a zburat, fără să vreau, la pipa păcii. Probabil de aceea era fumată. Capacitățile excepționale ale tutunului facilitau crearea unei stări spirituale propice instalării unor sentimente benefice, care să netezească drumul spre instalarea păcii, a prieteniei, a înțelegerii, a iubirii între ființele pământului. Ce vremuri! Mi-ar fi plăcut să trăiesc atunci. Poate că am și trăit. Cine știe?! Odată tot am să mă hotărâsc să particip la o ședință de regresie în timp. Deocamdată, încă mai am rețineri. Nici eu nu știu de ce, pentru că, de fapt, mi-o doresc mult ca experiment profesional, dar și mor de curiozitate. Curiozitatea banală a omului care vrea să afle ce și cum.

Hei, mister, nu crezi că e cazul să revii la oile tale? La ce-o fi crezând Leli că te gândești în clipele astea de pauză, când, trebuie că e evident, că nu ești aici? Și-o fi imaginând că reflectezi și analizezi profund situația prietenei ei. Are dreptate. Doar pentru asta m-a chemat. Deci, ia să vedem ce avem aici. Dacă stau să mă gândesc serios, în ceea ce o privește pe femeia aceasta, este evident că fizicul e marcat de boala psihicului, care este cât se poate de clar că e bulversat serios de tot. Numai că, după părerea mea, există un numai că: lumina spiritului ei a rămas incredibil de vie și curată. Doar că, știind-o vulnerabilă, a ascuns-o, a dosit-o cu bună știință, a încuiat-o în adâncurile ființei ei și a aruncat cheia, pentru a o feri de cruzimile oamenilor. Cruzimi care, de foarte multe ori, sunt gratuite, numai așa dintr-o obișnuință perpetuată în cele mai multe cazuri inconștient. Așa au moștenit. Așa au văzut, așa li s-a spus. Dinte pentru dinte. Învățăturile lui Cristos sunt valabile numai de la gură și cât se află între zidurile bisericii. Dacă dau pe acolo. În rest, interesul poartă fesul. Nu are cine să le deschidă ochii că nu întotdeauna e corect acest lucru. Și interesul propriu își are rostul lui, dar a nu se trece peste limite. Aici e o întreagă teorie, despre care s-au scris tomuri, ce-mi veni, taman acum, să mă gândesc la ea într-un mod atât de superficial. Îmi fug gândurile aiurea azi. Ce-o fi având de nu mă pot aduna cum trebuie? Fir-ar! Mă fac de râs față de Leli.

Cu toate acestea, nu mă pot împiedica să nu-mi dau cu presupusul a bănuirii că acest spirit al ei își face simțită prezența, în special pentru că eu sunt croit pe alt calapod. Asta ar fi o potențială explicație pentru ceea ce acționează atât de acut asupra mea și mă atrage cu putere de magnet. Este o situație ieșită din limitele legilor standardizate, stranie față de tipare. Scila și Caribda se bat cap în cap. Cu toate acestea, ceva îmi dă senzația că intuiția mea nu mă înșală. Trebuie să fac repede ceva și să o ajut.”

Pavel simte mai mult ca oricând impulsul de a fi terapeutul foarte eficient, acela cât mai aproape de sensul pe care i-l conferă etimologia sa grecească: însoțitor. Voia s-o însoțească printre meandrele suferințelor ei și s-o conducă de mână, ca pe orbi, prin labirintul eliberării de încărcăturile negative care au prăbușit-o.

Se apropie de ea, se apleacă, o ia pe brațe și o duce în cameră. O culcă pe canapea. Ea nu se împotrivește, nici măcar nu deschide ochii. O scurtă, abia perceptibilă tresărire de pleoape o trădează că nu doarme cu adevărat și un oftat ușor, ca un fulg de pădădie legănându-se alintat pe aripile unui vântuleț ușor și calduț de zi primăvăratecă, îi scapă printre buzele întredeschise doar cât o crăpătură cu totul insignifiantă. Bărbatul se grăbește să-și continue tirada, doar, doar o reuși a-i amplifica această brumă supraminimală de interes, desprins din acea blazare totală.

-Vom proceda cum vi se pare mai ușor și mai interesant. Înțelegeți că trebuie. Ați ajuns în punctul în care chiar trebuie să faceți ceva. Măcar să ne lăsați să vă ajutăm.

-La ce bun?

În sfârșit o reacție. Cum o fi ea, dar reacție. A reușit s-o provoace să scoată o vorbă. Este primul pas. De asta e sigur. Doar în minte-i strigă cât poate de tare, ca un microbist sadea: „Uraa! Am reușit!”

S-a înșelat însă. Ea a ales din nou calea tăcerii.

El a așteptat ceva vreme. Cu fiecare nouă clipă care trecea fără să se mai întâmple nimic, neîncrederea sporea iar speranțele i se topeau precum calota glaciară de la pol, care mai nou amenință omenirea cu potopul. Așa spun savanții c-ar arăta socoțile lor. Ce motiv am avea să nu-i credem?! În atari condiții, parcă nici nu-ți mai vine să faci copii, pentru că te îngrozești de soarta ce-i așteaptă pe ei sau pe urmașii lor. Potopiți de ape! Potopul lui Noe. Oare cine va fi ales pe post de Noe? Dacă unul de-ai noștri și atunci ce mândrie pe capul nostru, ca sămânța noastră să fie singura care asigură perpetuarea speciei? Pe de altă parte, ce suntem noi, dumnezei, ca să știm cum va fi să fie? Poate că, totuși, Dumnezeu cel adevărat se răzgândește și sucește cârma un pic mai la dreapta, sau un pic mai la stânga, se mai schimbă axa Terrei și orbita. Uite-așa se face că e gata cu dezghețul și cu potopul. Suntem niște furnicuțe care se dau balauri, însă tot piticoți rămânem, cu toate calculele noastre pe care le socotim imbatabile. Ba bine că nu! Eh, asta-i

orbita. Uite-așa se face că e gata cu dezghețul și cu potopul. Suntem niște furnicuțe care se dau balauri, însă tot piticoți rămânem, cu toate calculele noastre pe care le socotim imbatabile. Ba bine că nu! Eh, asta-i altă poveste, pentru alții. Pentru Pavel, important e ce face cu Doamna. Femeia stă întinsă confortabil și pare că doarme. Nu doarme! Ritmul respirației trădează. Continuă să facă pe mortu-n păpușoi. Încăpățănare absurdă de om ajuns de nevoi, care nu mai crede în nimic, cu atât mai puțin în el însuși. Psihologul nu stă prea mult pe gânduri. La atâta lipsă de colaborare n-are ce face. Se decide. Îi spune lui Leli că are intenția să adopte metoda hipnozei.

Începe în chiar acel moment, cuprins de o febrilitate a dorinței care nu-l mai încăpea, o dorință acută, dureros de acută, de a o vindeca cât mai repede, în pofida faptului că știa perfect de bine cum că așa ceva nu se poate. Acestea sunt procese de lungă durată, care-ți pun răbdarea la încercare. Mai ales când ai de-a face cu un catâr ca femeia asta.

„Sunt măgar! Ea suferă, iar eu o fac catâr. Să-ți fie rușine, Pavele!”

Din păcate este mai rău decât a crezut.

Prima dată a încercat tehnica relaxării musculare progresive.

-Te rog să stai cât mai comod posibil. Bine? Caută-ți poziția cea mai plăcută.

A abolit voit pronumele de politețe, pentru a crea un mediu de intimitate și apropiere, fără de care actul ar fi considerabil îngreunat.

-Axează-ți percepția pe vocea mea. Nu trebuie să faci efortul de a te concentra. Ascultă pasiv. În curând, corpul tău se va simți relaxat, moale. Te vei simți bine și somnolentă. Încearcă să-ți relaxezi întreg corpul... Lasă-l moale. Acum fixează-ți atenția asupra piciorului stâng. Plimbă-ți mintea asupra mușchilor lui, de jos în sus. Îl simți foarte relaxat. Fiecare mușchi.

Pavel face o pauză. După aproximativ cincisprezece secunde, reia.

-Același lucru cu piciorul drept... Încet... de jos în sus... Acum ambele picioare le simți eliberate... Mâna stângă. Fiecare deget. Începi cu degetul mic... degetul inelar... degetul mijlociu... arătătorul... degetul mare... Palma... Dosul palmei... Antebrațul... Brațul... Umărul...

Cu voce blândă, caldă, încetinită pe măsură ce trece de la o parte a corpului la alta, Pavel continuă. Glasul este tot mai încet și mai profund. Catifelat și mângâietor.

-Acum te simți atât de bine, încât îți vine să dormi.

-Pe naiba!

Mâinile Femeii se strâng pumn, spasmodic. Maxilarele se încheștează, iar mușchii sunt contractați la maximum. Eșecul este total. Replica ei a sunat dur, aspru, a împotrivire. Îl ia prin surprindere. Își revine aproape instantaneu. Nu degeaba e socotit printre cei mai buni în meserie.

-Nu-i nimic. Nu scrie niciunde că trebuie să reușim de la prima tentativă. Mai avem alternative. Te rog însă să încerci să nu te opui cu tot dinadinsul.

A încercat, rând pe rând, mai multe metode de hipnoză. Cele uzuale și pe cele mai puțin uzuale. Toate au dat greș.

Pe Pavel îl încearcă un început de disperare. Disperarea unui om care nu este obișnuit cu eșecul.

Din toate tehnicile pe care le cunoștea, a mai rămas una singură. Tehnica de fixare a ochilor. O tehnică grea. Foarte solicitantă pentru terapeut. Doar că, și cu aceasta, exista un mare impediment. Cum s-o facă să deschidă ochii pe care-i ține strâns închiși, cu ostilitate vădită.

Pavel își stoarce crierii în fel și chip, dar uneori soarta ia hotărâri rapide și eficiente în locul tău. Ochii îi cad pe aparatele electronice care se află pe raftul de dedesubtul măsuței pentru televizor și pe colecția de casete, D.V.D.-uri și C.D.-uri.

„Dacă găsesc vreo înregistrare cu fiul ei, pe care este imprimată și vocea lui?! Poate că, auzindu-i glasul, va deschide ochii, să vadă ce se întâmplă, să vadă dacă s-a întors. Poate rămâne cu ochii pironiți pe

„Dacă găsesc vreo înregistrare cu fiul ei, pe care este imprimată și vocea lui?! Poate că, auzindu-i glasul, va deschide ochii, să vadă ce se întâmplă, să vadă dacă s-a întors. Poate rămâne cu ochii pironiți pe imaginea lui de pe ecran și atunci am să încerc s-o prind. Zis și făcut. Găsește un D.V.D. Îl pune. Reacția e promptă. Cea scontată. De aici încolo totul a mers strună. O are dinaintea lui gata pregătită pentru a vorbi, pentru ca sufletul ei încărcat să se descarce prin vorbe, prin destăinuri către cineva, un altul. Un altul care să fie capabil a o înțelege.

O privește. Acum a devenit destinsă, liniștită și deosebit de frumoasă. Ca o cadă. Este încă tânără, deși are copil mare. Probabil l-a avut foarte devreme. Desigur, din mare dragoste. Așa se întâmplă cu majoritatea copiilor avuți în prima tinerețe. Sunt copiii iubirii. Nu se poate stăpâni să-i admire părul negru, ondulat în valuri largi, abia schițate, care-i curgea până pe umeri, ca fire de mătase lucitoare, lucitoare ca pana de pasăre exotică în lumina soarelui tropical. Pleoapele închise sunt bordate de gene lungi, întoarse, ca și când ar fi fost coafate cu fierul de frizat. Lasă umbre pe pomeții obrazilor, care s-au îmbujorat puțin, doar cu o ușoară tușă de roșu, care te duce la imaginea unei petale de trandafir proaspăt. Pielea e catifelată și nici urmă de rid. Coboară privirea în jos și descoperă conturul unui trup perfect vizibil prin halatul de flotir mulat ca o mănușă de chirurg. Este o femeie înaltă, suplă, proporționată, cu picioare lungi și elegante, ca de gazelă. Are încă papucii pe picioare. Din nou nu rezistă unei tentații ivite din neant, absurdă de-a dreptul, dar cât se poate de prezentă și manifestă. Îi scoate papucii și-i admiră laba piciorului, fină ca un bibelou de porțelan manufacturat. Automat îi alunecă ochii spre mâini. Sunt la fel de frumoase. Degete prelungi, unghii la fel. Încă poartă pe ele urmele unei îngrijiri atente, de dinainte de-a o trăzni îmbolnăvirea, cu această crudă manifestare prin dezinteres total față de ea însăși și față de lumea întreagă. Pe inelarul stâng, o urmă încă neștearsă a verigheții. O subțiere a degetului și o mică adâncitură stă încă martor al unei iubiri răpuse.

Când și-a scos-o de pe deget, a azvârlit-o cu furie și lacrimi în ochi, direct în coșul de gunoi. A scos un icnet și i-a venit să urle la ceruri și să le învinuiască și să le strige nefericirea-i. Însă, în acel moment, un fenomen straniu i-a adus în față anumite imagini, ca pe un film. Ei, amândoi, fericiți. Ei, amândoi, iubindu-se. Ei, amândoi, adorându-se. Ei, amândoi, bucurându-se. Ei, amândoi, deveniți una. Puține la număr imaginile de acest soi, ce-i drept, dar au fost ale lor. A fost viața ei, nu poate s-o ștergă cu buretele ca și când ar fi scrisul cu creta de pe tablă. Fericită sau nefericită, bucuroasă sau nu, veselă sau tristă, copleșită de durere sau nu, a fost ea, nu altcineva. Nu se poate arunca pe ea însăși la gunoi. Și nici simbolurile nu se aruncă, chiar dacă ele sunt depășite ca semnificație viabilă. S-a aplecat și a scos verigheta dintre resturile menajere în care se culcușise liniștită. Obiectului nu-i păsa chiar deloc. Doar proiecția lui, în sufletul ei, era rănită de moarte. A luat-o, a șters-o și a așezat-o în cutiuța din care a fost scoasă de către cel ce i-a dăruit-o și i-a pus-o în deget la logodnă. O cutie din catifea roșie, în formă de inimă.

„Ce banală mi se pare acum. Atunci mi s-a părut inegalabil de frumoasă.”

De undeva din neunde, o voce i se infiripă în minte:

„La prima vedere pare banală, și-ți vine a o disprețui ca pe ceva ieftin și de proastă factură, deși, la vremea sa, dacă ne referim la ceva atât de prozaic precum prețul, știi bine că numai ieftină n-a fost. Eu însă nu la acest fel de ieftinătate m-am gândit. Știi tu la ce. De aceea îți aduc aminte ceva ce văd că ai uitat: simbolul rămâne simbol. Trebuie să rămână simbol, cu toată încărcătura lui de semnificații. Oare de ce uitați să vă întrebați cât de săraci ați fi voi, trăitorii pe lume, fără de vraja simbolurilor?”

Ce zi a mai fost și aceea, a logodnei! Cântase întreg universul pentru ea. Măcar în memoria acelui concert celest trebuie să păstreze verigheta. O așază cu un fel de evlavie tristă în fundul unui sertar și o acoperă cu o întreagă colecție de fulare colorate din mătase vapoasă. Veselă pușcărie!

Pavel continuă să stea cu privirea nedezipită de ea.

„Cât e de frumoasă. Toată e frumoasă. O fi având vreun defect? Oricum, chiar dacă-l are, trebuie că e minuscul și invizibil cu ochiul liber, fără o analiză deliberată, chită cu atenție în prealabil. N-am văzut până acum nicio altă femeie atât de perfect frumoasă.”

Rămâne dus pe gânduri. Un zgomot venit dinspre bucătărie îl trezește din reverie. Probabil că Leli face o cafea sau un ceai.

„Isuse! Ce-i cu mine?! Ce gânduri îmi trec prin cap?!... Trebuie să nu uit că sunt terapeutul ei curant.”

În acel moment, Femeia începe să vorbească, probabil zgândărită de același zgomot:

-Se făcea că mergeam într-o mașină. La un semafor s-a oprit lângă o gură de canal, acoperită cu-n grătar. Privind prin parbrizul lateral din dreapta-spate, observ ceva care aruncă o scâlpire sub lumina unei raze de soare, care a căzut tocmai atunci din înalturi, precum odinioară îngerii cei răzvrățiți și izgoniți. Am deschis ușa. Văd că este un cercel de aur. Apoi, parcă din pământ au răsărit alte și alte bijuterii. Frumoase. Foarte frumoase. Ieșit din comun de frumoase. Purtau pecetea altor timpuri. Aur placat cu patina vremii, pietre strălucitoare, rubine care răspândeau flăcări, diamante clare ca apa de izvor tocmai ieșit la lumină din pântecul Găsi, smaralde verzi, ca și ochii serpenți ai celei mai seducătoare curtezană a Antichității, briliante care scot scântei stelare orându-te, safire bătând de departe anele mărilor, firându-ți vederea, perle

Foarte frumoase. Ieșit din comun de frumoase. Purtau pecetea altor timpuri. Aur placat cu patina vremii, pietre strălucitoare, rubine care răspândeau flăcări, diamante clare ca apa de izvor tocmai ieșit la lumină din pântecul Geei, smaralde verzi, ca și ochii șerpești ai celei mai seducătoare curtezane a Antichității, briliante care scot scântei stelare orbindu-te, safire bătând de departe apele mărilor, furându-ți vederea, perle suave, gingașe, alunecoase, precum trecerea molcom plutitoare a lebedelor pe ape argintate sub raze de lună. Lucrături în filigran, picturi minuscule în email, pe medalioane care se deschid făcând hocus-pocus, arătându-ți că poartă în inimă portrete dragi. M-am întins să le culeg. La atingerea mâinii mele, poate prea rapidă de hulpavă ce devenise dintr-odată, unele s-au simțit ofuscate și-au alunecat printre grilajele canalului căscat spre subterane. Totuși, nu toate au fost suficient de iute la picior și-am reușit să adun un pumn întreg. Le-am pus în poală. Nu-mi venea să cred. Pandantive fabuloase, cercei superbi, inele elegante, brățări sofisticate. Incredibil.

-Ce ai acolo?

-Uite ce-am găsit.

Cineva de pe stradă, care s-a nimerit să fie prin preajmă, a observat scena și s-a repezit ca un uliu să-și facă parte. A mai cules o rămășiță, două, sărmanul. Eu eram aceea care devenise bogată. La acest gând, am început să râd ca o dementă, cu capul dat pe spate și cu lacrimi în ochi. Însoțitorul meu, mirat la început, s-a dezmeticit degrabă și mi-a ars o pereche de palme răsunătoare, care au lăsat urme vineții ca norii involburați a furtună, pe obrajii mei de lapte. M-am trezit brusc, sărind în pat drept în fund, buimacă, căutând din ochi comoara. Apoi, un ciripit de pasăre, intrat prin fereastra deschisă a dormitorului meu de fată, m-a adus la realitate. M-am ridicat ca împinsă de un arc, exact ca și păpușile acelea închise într-o cutie, pe care, când o deschizi, sare piticotul și te sperie de-ți stă inima-n loc. M-am dus așa la bibliotecă, pentru ca să caut cartea de vise. N-am găsit-o. Unde oi fi pus-o? Am scotocit, am scociorât. Nu-i, ca-n palmă. Ce să fac?! Stau și mă gândesc și încerc să-mi aduc aminte ce mai știu despre simbolurile din vise. În minte se încheagă, de unde, de neunde, ideea că bijuterii înseamnă lacrimi, durere. Ca și atunci când visezi boabe de struguri. Tot lacrimi înseamnă. Însă, de ce-aș avea eu motive să plâng? Nu am niciunul. Eventual să-mi plâng de milă. Dar pentru ce? Mi-e bine așa cum mi-e.

După ani am înțeles prevestirea. Exact c-ar fi trebuit să-mi plâng de milă. Numai că nu aveam dreptul s-o fac. De ce socot că nu aveam dreptul? Pentru că eu mi-am ales drumul. Nimeni altul. Ba, au fost voci care-au încercat să-mi deschidă ochii. Pas de ai cu cin' te-nțelege! Eu, nu și nu. Numai cum eu, era bine. Aș fi putut să fac altfel. N-am făcut. De ce oare? Nu știu. Cred că așa a fost să fie. De ce o fi fost să fie? mă întreb. După ce legi se stabilește totul? Poate că a trebuit să plătesc. Pentru ce să plătesc? Ce anume să plătesc? Eu, cu bună știința mea, n-am făcut sau mai exact n-am vrut să fac rău nimănui. Nici măcar dușmanilor. Pe unii chiar i-am ajutat când au avut nevoie și dacă mi-au permis. Nu toți îți permit. Îți împiedică stupizenia numită orgoliu. Tipul de orgoliu gratuit și răufăcător, care-i face pe oameni dușmani de moarte, așa a moaca, nici nu-și cunosc de-a binelea gravitatea propriilor motivații. O iau una și bună și-o țin cu încăpățănare, fără de judecată. Vorba ceea: „Pană de păun în dos la cloșcă. Cine sunt eu! Sau, cine este asta, ca să las eu de la mine.” De fapt, zicătoarea are mai mult saft dacă-i spusă pe șleau, adică înlocuind cuvântul dos cu cel neaș. Scuzați-mă! Am vrut, dar nu sunt în stare să-l rostesc tare. Poate încercați de unul singur și-atunci puteți gusta altfel întreaga savoare și întregul adevăr al zicerii celei originale. O spunea străbaba mea cu nespusă savoare timidă, ori de câte ori se preta situației.

Așa sunt oamenii croiți, zic unii. Adică să fie orgolioși. Mie una mi-ar plăcea să se înțeleagă, să se ajute și să râdă la soare. Cred că aș avea mai multă liniște și pace și-aș scăpa de toate zbaterile care mă chinuie. De indiferența celor din jur care mă rănește, de invidia, care mă doare, de frica care mă pune la pământ și de singurătatea care mă doboară definitiv. De disperare și lacrimi fără sens. Mi-am propus, de nu știu câte ori, să nu mai iau seama la alții, să-mi văd de mine. Dar oare la ce-i bun omul de unul singur, numai el pentru el? Eu am senzația că asta ar fi ca și când te-ai afla în mijlocul pustiei, acolo unde nu se află nici picior de pasăre măiastră, sau pe insula pustie a lui Robinson. Nici măcar, pentru că acolo mai erau dobitoace, a venit Vineri, pe care omul cel civilizat și singur l-a adoptat imediat, fără atâta discuție, ca să aibă cu cine-și petrece urâtul. Ce pot să fac ca să-mi urmez propriile sfaturi, dacă eu sunt croită pe altă măsură? Alta nu se mai naște pe post de mine. Ce să fac dacă oamenii sunt așa cum sunt? Cred că nu toți, dar mulți, și oricum, mie nu mi-a fost dat să-mi întretai serios traiectoria cu cei din categoria celor puțini. De ce i-o fi croit Pronia așa?! Cum ziceam adineauri, oamenii preferă să se încrânceneze ca sălbăticiunile înfometate când își dispută o halcă de pradă. Măcar acelora le e foame. Dar oamenii ce bai au?

Tace. Tăcerea se prelungește o vreme, dar acolo, în materia aceea adăpostită-ntr-o oasele creniene, se petrece ceva. Ceva ca o fierbere de lavă în măruntaiele pământului. Apoi erupe. Vocea, la început șoptită, parcă lipsită de vlagă, treptat câștigă intensitate și timbru normal. Se strecoară, făcându-și loc, parcă dând din coate, printre micronii de aer care subzistă în cameră.

* * *

A fost odată, ca să zic așa, o mamă și un tată. Îi văd și acum. Clar îi văd. Ca ochiul de apă de limpede îi văd. El, ofițer de carieră, un tip puternic și mândru, cu simțul datoriei, om care a trăit toată viața după reguli stricte și nici că ar fi putut să-și vadă existența plasată pe altfel de coordonate, decât acelea deprinse de pe băncile școlii de cadeți. Sobru, cu o mască de cele mai multe ori impenetrabilă, aceeași, fie că mânca la masă în bucătăria nevastei, fie că valsă la un bal de binefacere cu o debutantă. Fie că strălucea roua pe firele de iarbă, fie că tuna și fulgera. Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, în pofida acestui echilibru de o stabilitate de-a dreptul enervantă, acasă cânta găina de mai mare dragul.

Ea, mama, un adevărat plutonier major. O femeie voinică, voluminoasă, țapănă, voluntară, totdeauna în prim-plan. Harnică, ce-i al ei e-al ei, dar și dură. Își impunea voința oriunde și cu oricine. Pur și simplu nu admitea replică. Trecea peste. Uite-așa, bătând din degete, fără gând și fără grijă. Nu putea încăpea în mintea ei cum că altcineva ar putea fi de altă părere și c-ar și putea avea dreptate. Excluz. Deținea piatra filozofală care-i șoptea la ureche numai ei adevărul absolut. Totuși, nu era bolânzeală. Era cât se poate de zdravănă la cap, doar de o catâreală fără de pereche. Orgoliu nemăsurat de om îngust la minte. Ego exacerbat dincolo de limite admisibile. Avea, pentru copiii ei, un fel de devotament curios, scris iarăși numai după legile ei.

Băiatul e primul născut. În ani de început de război. A apărut printre picățele. Între doua permisi la minut ale domnului ofițer superior. Își face un merit din a-l crește. Sau, mai exact, nu a-l crește, a-l educa. A-l educa bine, spune ea. Adică dur, ca la cătănie, fără a ieși nici centimă din vorba mamei. „Astea sunt moffuri,” e replica de căpătâi, ca după aceea nici să nu ia seama dacă acel copil are vreo reacție, fie ea și nonverbală. Vreun gest, o mimică, o strâmbătură, ceva. Tot timpul îi comandă ca din goarnă: „E-xe-cu-taaa-rea!” La sfârșit de război apare și fata. Tot așa, la nimereală. Crește. Se face puberă rebelă, apoi domnișoară. Degeaba mama încearcă să-i aplice legea. Degeaba. Pe asta n-o mai poate stăpâni. E o obraznică nestăpânită, lipsită totalmente de bun simț elementar. Face prostie după prostie, culminând cu a se mărita, ca la ușa cortului, fugind cu unul mult mai în vârstă. Într-o noapte a sărit pe fereastră și dus-a fost. Lasă-te de asta, dar, pe lângă că tipul nu are nici școală, nici titluri, nici nu prea face mare brânză. Are servicii de toată jena. Din acelea pe unde se cam arde gazul, iar prin buzunare bate vântul, dar ifosele de domnie sunt până-n grindă. Nici ea, fata, nu mai continuă școala. Rămâne numai cu liceul. Nici în căruță, nici în teleguță. O cheamă Crina, nume de floare, floare prețioasă a părinților ei, care o răsfată peste poate, refuzând să vadă adevărul. O iartă și pentru pocinogul cu măritișul:

-Ce, îi prima care greșește? Dacă el o iubește... Asta-i important. Ei să se înțeleagă.

Crina e doar în certificatul de naștere. I se spune Miți. De unde până unde? După ce s-a născut a fost cam plângăreată, iar frățiorului ei i se părea că plânsul ei seamănă cu mieunatul pisicii lor, care, când era flămândă, se aduna de pe cele uliți, se posta la ușa dinspre terasă și-și cerea tainul pre limba ei cea pisicească. Copilul face conexiunile în căpșorul fraged și decide scurt și clar că sora lui e Miți. Miți o dată, Miți de două ori și așa a rămas bătut în cuie. Miți.

Miți are și ea o fetiță. Divorțează, iar copilului nu-i prea are grija. Mamă-sa, bunică precum toate bunicile, deși femeie de stâncă, își iubește suficient de mult nepoata încât, în stil caracteristic, ia o hotărâre. Înfiază fetița. Crește încă din scutece în casă cu ea și cu unchiul ei, fratele mamei, cu soția acestuia și cu fiul lor, vărul ei primar, de care o despart numai doi ani de vârstă. Copiii se ridică împreună. Mătușa și unchiul îi sunt ca și părinți. Mănâncă la aceeași masă, e dusă la plimbare și în același parc la joacă cu vărul ei. Merg toți patru în concediu. Mătușa ei are nu un copil, ci doi, de-acuma. Peste tot și-n toate cele. La sănăuș, Moș Crăciun, Moș Iepuraș. Nici o deosebire între copii. Vremea trece și ei cresc. Ajung oameni mari. Bunica se duce la cele veșnice, după niște ani buni în urma soțului ei. Cât a zăcut pe pat, câțiva ani, fără a mai putea să-și poarte trupul masiv nici măcar câțiva pași necesari pentru nevoi stringente, mătușa a rămas de corvoadă la ploscă și la toate cele și unchiul, când n-a fost încotro, cât e el de bărbat. Rușine, rușine, dar nevoia e mama-nvățăturii.

Fata cea înfiată a purces a-și căuta norocul la cealaltă bunică, mama tatălui, aflată peste mări și țări. Aceasta n-a văzut-o cu anii pe fată, doar o dată-n toată viața ei, dar ajunsă bătrână și singură, fiul prăpădit ca-totdeauna, nu i-a avut grija, și atunci a fost bună nepoata. A chemat-o, iar aceasta a răspuns chemării, pentru că acolo putea profita de diverse beneficii. Această bunică, dinspre tată, avea oareșce avere, care nu era de lepădat. Standardele de viață erau altele, așa că fata noastră și-a pus coada pe spinare și-a plecat învărtindu-se, fără să-i pese de cei care-au crescut-o.

Dar să vezi și să nu crezi! Bunica-mamă lasă moștenire toată averea, inclusiv casa, ducăreței, iar fiul, cel responsabil cu hârtia igienică și cu lingura de supă dusă la gură, rămâne total mofluz. Miți improașcă noroi în toate părțile, scuipă cum apucă și cere, drept despăgubiri pentru casă, niște sume incredibile, atât de incredibile, încât și pe agenții imobiliari îi apucă durerea de urechi când aud. De ce Miți? Pentru că fata ei își aduce brusc aminte că are o mamă naturală și face amnezie la persoana lui unchiu-su și a mătușe-si care au fost crescut-o ca și când ei ar fi făcut-o și n-ar fi fost o biată de orfană azvârlită la gunoi de mama pe care existența unui copil o deranja, fiindcă îi stătea în cale în a-și da poalele peste cap după bunul plac, când și unde i se năzărea a o face. Una peste alta, fata vrea câștig cât mai mare, mă-sa sare-n ajutor, să nu vă închipuiți că nu-și ia tainul, altfel n-ar merita osteneala, iar fraierul care a crescut un copil al zbânțuitei de sor-sa și a îngrijit ani de zile o bătrână dificilă, imobilizată la pat, trebuie să-și ia lumea-n cap și să plece din casa unde a trăit mai bine de un sfert de veac. O viață, practic. Toată viața, dacă-i pe-așa. Totuși, nu aceasta-i buba care-l roade. Buba e rana din suflet. E dezamăgit de mama sa pe care-a iubit-o dintotdeauna, i-a ținut partea și-a lăsat tot timpul după voia ei, chiar dacă și-a călcat pe suflet și s-a pus în poară cu nevasta. E la fel de dezamăgit de nepoată, care e același sânge cu el, ori îi place, ori nu, dar mai ales îl doare că acest copil, pe care l-a socotit ca pe fiica lui, își bate pur și simplu joc de el, fără scrupule. E obosit de lucru prea mult, fiindcă, pentru ca să le poată da la ai lui de toate, lucrează ca un apucat zi lumină, ca și când ar avea treizeci de ani, nu dublul cifrei. E bolnav de supărare, din cauza ingratitudinii pe care n-o suportă. Ajunge, la un moment dat, în situația în care riscă să-și îndepărteze propria familie, să o sacrifice, făcându-i părtași la suferința lui, care se manifesta nu chiar în cel mai plăcut mod, creând o atmosferă de tensiune, de inacceptare, de nontoleranță. Nontoleranța rănitului, cea a suferindului, a Stan Pățitului, care se teme de alte răni, de alte suferințe și care ajunge să sufle nu numai în iaurt, ci chiar și-n cupa cu înghețată.

Cu toate acesatea, soția lui, cea care-a pățimit în rând cu el, ba chiar mai mult în unele privințe, cu iubirea ei dintotdeauna, i-a stat alături, a căutat să-l înțeleagă. Nu l-a lăsat la greu.

Dragostea fiului e, de asemenea, pusă la încercare, dar acesta îl înțelege și el, ca și mama lui, și nu pune la socoteală. Cât despre împrișinat, își iubește fiul ca pe ochii din cap, dragoste care s-a transmis și viceversa, adică și dinspre băiat spre el. La fel le iubește și pe nepoate, pentru că e bunic de-acuma. Până și noră-sa a pus umărul de l-au ajutat să iasă din impas. Una peste alta, a mai lăsat unul, a mai tăcut celălalt și au reușit să se mențină uniți. O familie. În final și-au luat o bijuterie de casă într-o zonă liniștită a orașului cel mare și gălăgios, mai ceva ca o mahalagioaică. De jur împrejur, o grădiniță în care clincănesc ghiociei de cum dă primul semn primăvara, iar mai apoi, în vară, te îmbată aerul înmiresmat de parfumul florilor de toate soiurile, pe care omul le îngrijește cu o devoțiune și o plăcere ieșite din comun, mai ales pentru un bărbat. Toată ziua e prin curte și le bibilește, le îngrijește și le alintă, iar ele îl răsplătesc cu miresme paradisiace.

În vecini, un cocoș mic, din cei pentru decor, numiți Hansel și Gretel, sună deșteptarea în fiecare dimineață. În curtea gazonată, o colivie mare cu șase papagali mici tronează în mijloc, pată de culori vesele, pe fața însorită a zilei. Într-o cușcă mare cât o curtică, stă tolănit și ronțăie la morcovi și frunze de pădărie, un iepure pufos. L-au primit de Paști nepoțelele. Mare bucurie a mai fost. Iepurele a crescut, și-a renegat rolul de jucărie, dar n-au avut suflet să scape de el făcându-l friptură. În schimb, a devenit un membru al familiei, îngrijit și cocoloșit peste poate. De fapt, la fel fac și cu câinele. Iarna stă într-o cameră la demisol, ca să nu-i fie frig. E o cățelușă, are patul ei, care constă dintr-o perină și o păturică fostă a copiilor, într-un coș special.

-E bătrână săraca, o dor și pe ea oasele. Trebuie să stea la căldură.

Îi ține de urât iepurele, care și el e pus la adăpost în alt coșuleț, precum și ciripitul papagalilor, nepotoliți din gurăsenie decât când se lasă peste ei întunericul.

Așadar, s-au așezat cu cățel și cu purcel în locuri noi, frumoase, dar încă străine. El mai privește peste umăr, la ce-a fost, dar toți își dau mâna și încearcă să se acomodeze, să treacă peste această perioadă de „Nu-ți găsești locul”, perioadă în care te calci pe bătătură din te miri ce și scânteile sar troznitoare care-nctro, creând pericol de foc mare. Pălălaie până la ceriuri. Tot nevastă-sa e cea care stă la mijloc cu extingtorul gata pregătit în caz de primejdie.

De câte ori mergi la ei, el te întreabă:

-Îți place casa mea? Așa-i că-i frumoasă?

Te ia de mână și te duce dintr-un loc în altul, ca să-ți arate cum a mai aranjat ceva, cum a schimbat altceva, ce a mai făcut, ce-a dres și ce-a mai cumpărat nou. Nu stă locului nicio clipeală. Sădește flori, udă grădina, vopsește gardul, montează sonerie cântătoare, schimbă gresie, cumpără tablouri, înalță chioșc în curte, schimbă locul covoarelor, care unde i se pare că e mai asortat.

-Nu-i așa că aici se potrivește mai bine?

A ajuns până acolo încât platitudinea lui rațională de inginer s-a transformat în fantezie. Te miri numai ce idei are. Într-o zi a luat o scară dublă, din cele de lemn, a vopsit-o cu vopsea verde de ulei, a unit, două câte două, tălpile care sunt vizavi cu câte o scânduriță găsită prin pod, iar pe acest stativ original și deosebit de ornamental, a așezat ghivece cu flori în poziții gândite artistic. Cea mai originală scară pe care am văzut-o vreodată. O să-mi fac și eu.

Perioadă de agitație, de entuziasm efervescent, căutat cu lumânarea, pentru a-și dovedi sie însuși că nu-i pare rău după ce-a lăsat în urmă, că e mai bine acum.

O să treacă și asta, cum toate trec în viață. O să treacă sigur, mai ales că într-adevăr e mult mai bine. Și mai frumos, și mai comod, și mai elegant, și mai... tot ce vrei.

Așa e uneori croită lumea, nedreaptă, iar eu nu înțeleg, de ce se mănâncă câteodată oamenii între ei, de ce din om devin neom, pentru o halcă de ceva în plus. Parc-am mânca cu zece guri. Pfu! Ce amăreală scârboasă! Numai că nu se mănâncă mâncare, ci suflete și omenie. Cu linguroiul se mănâncă. Cu linguroiul din țara uriașilor. Sau cel de la tăiatul porcilor?!

Femeia tace. El, Pavel, terapeutul cu renume, nici nu bagă de seamă, la început, tăcerea care se prelungeste. El se zgâiește, fixând femeia adormită dinaintea lui. Parcă tot restul încetase să mai existe, în afară de acea ființă de dinaintea lui, stând neajutorată, singură și izolată în lumea ei de fum, urmând calea realității transpusă în vis, pe căile care însemnau de fapt meseria lui. Într-un târziu are senzația, destul de vagă, de altfel, că-i lipsește ceva. Că ceva e în minus. Ceva nu mai e. Își dă seama că nu mai aude vocea Femeii. Asta îi lipsea. Nu mai aude timbrul acela catifelat și învăluit, care te domină și mai că te hipnotizează. „Oare se poate face hipnoză și cu vocea? Sau pe bază de sunete? Trebuie să cercetez fenomenul... Ce se întâmplă cu mine?! Pentru numele Domnului, omule, fii bun și analizează-te, cenzurează-te, stăpânește-te. Ești ditamai psihologul cu renume. Este pacienta ta. Nu te da în stambă! Ce sfântu' faci?! Doar nu ești de azi, de ieri. Au mai fost și altele care ți-au plăcut, dar ai trecut repejor și ușor, ca pe un podeț aruncat peste un pâraiaș îngust, aproape sec, cuminte, pașnic și speriat de o posibilă totală metamorfozare în vapori, dacă nu vine o ploaie zdravănă. Și-acu, ce te-a apucat? Ce vezi la ea mai altfel decât la altele?!”

Până să se adune cu totul, e cât pe ce să zică împins de primul imbold care dorea s-o mai audă:

-Continuați, vă rog.

N-apucă. Ceasul special cu vibrații, pe care-l poartă pe mână, îi dă de știre că timpul ședinței de hipnoză a expirat. Nu poate să-l depășească pentru nimic în lume. Ar fi o greșeală majoră pentru unul din tagma lui. Din diverse motive, cât se poate de distincte: mai întâi că nu-i corect. Nu-i corect nici față de ceilalți pacienți, dar nici față de el însuși să facă cuiva asemenea favoruri. Al doilea, nu-i deontologic. Al treilea, ar putea să-i dăuneze pacientei. Nu poți ști cu exactitate ce poate aduce o hipnoză prelungită peste limitele deja bine testate și experimentate.

Face un efort să se rupă din propria părere de rău. Vibrațiile ceasului continuă tenace. El se scutură ca de friguri galbene, ca electrocutat, ca și când ar fi atins, cu mâna umedă, o mufă defectă sau un ștecher băgat într-o priză electrică.

Face efortul, ce să facă?! Se concentrează. O lasă să se trezească. Abia-și pune frâu privirii hulpave și devoratoare a tumultului care se revarsă inexplicabil de puternic din el însuși când o privește cum își mișcă încet, părând lascivitate deliberată, dar sigur nu-i așa, genele lungi, grele, întoarse, care-i adumbresc ochii cu priviri încă pierdute la granița dintre două lumi paralele și totuși suprapuse în subconștientul ei.

Pavel îi zâmbește cald, din fotoliul lui. Reușește să se stăpânească și să pară absolut neutru, cu o comportare egală cu cea pe care o are de obicei față de toți pacienții lui.

-Haideți! S-a terminat. Pentru prima ședință a fost perfect.

Ea se ridică și zăbovește puțin pe marginea patului.

-Vă resimțiți cumva? Ceva ciudat în starea generală?

-Nu. Poate doar ușor, abia perceptibil, confuză, sau obosită, nu pot delimita foarte exact stările.

-Așa-i la început. Va trece repede. Vă veți obișnui. Pe viitor nu veți mai simți nimic neplăcut. V-ați revenit deja? Da? Vedeți? Ce v-am spus? Fără teamă. Aveți încredere. Va fi tot mai bine. Iar sfârșitul vă va aduce binele total. O să vedeți. Credeți-mă! Nu vă vând brașoave. Vă promite Pavel că totul va fi O.K. Parol d'onor!, face pe șugubățul și duce mâna-n dreptul inimii, înclinându-se ușor.

-Atunci, ședința următoare, poimăine, la ora cinci e bine? Vreți să veniți la mine, la cabinet? Ar fi mai bine.

-Da.

Răspuns scurt, sec, fără chef. Totuși un mare progres. A vorbit.

-Rămâne ca, deocamdată, să ne vedem de trei ori pe săptămână. Posibil ca mai încolo să reducem la de două ori. De acord?

-Cum spui dumneata. Acum, vas cost, cost. Am început, o ducem la capăt... Dacă asta mă va ajuta.

„Extraordinar, extraordinar!”, exultă Pavel în sinea lui, datorită faptului că Femeia a rostit deodată atâtea cuvinte legate. Un succes nesperat, după o singură ședință de terapie și aceea desfășurată în condiții cam improprii.

Vocea Femeii însă a sunat a îndoială, când a catadicsit să zică ceea ce a zis și ceea ce l-a entuziasmat atât de tare pe Pavel. Îi e teamă că, odată rămasă singură, iar o vor apuca pandaliile. E tare rău când rămâi de unul singur. De ce i-o fi atât de greu așa dintr-o dată, doar s-a fost obișnuit ani de zile să-și ajungă ea sieși. Nu o dată a fost întrebată cum de poate și nu se plictisește singură în concedii. Așa pleca. De una singură. Își făcea geamantanul și-o întindea care pe unde, unde se nimerea. A ajuns chiar să o incomodeze compania oamenilor. Avea tabieturile ei, de la care nu se abătea niciun pic. O deranja să se abată. O enerva. Voia să facă numai ce și când îi poftea ei sufletul. Fără comandă când să se culce, când să se scoale, când să mănânce, când să citească și așa mai departe. Mai ales când să scrie. Asta n-o împiedica să-și blesteme uneori soarta, când vedea cuphuri fericite, zâmbind împreună, plimbându-se, șușotind cu ochii-n lună, dansând, împlinindu-se unul pe celălalt.

„Dificil-am mai ajuns! Nu mi-e bun nimica, nici ‘șa, nici ‘șa. De ce trebuie eu să fiu mai altfel decât toată lumea? Oare chiar sunt eu altfel, sau ceilalți știu să se ascundă și să se prefacă mai bine decât mine? Sau poate s-au obișnuit cum s-au obișnuit și nici nu mai pot concepe lumea altfel? Poate femei ca mine tac și-nghit, pentru că au fost educate cum că asta-i menirea și poziția femeii în viață? Pentru că, de fapt, eu am

poate s-au obișnuit cum s-au obișnuit și nici nu mai pot concepe lumea altfel? Poate femeii ca mine tac și-nghit, pentru că au fost educate cum că asta-i menirea și poziția femeii în viață? Pentru că, de fapt, eu am ajuns cum am ajuns din cauza faptului că nu am acceptat să fiu o resemnată și să-i tolerez bărbatului meu ceea ce consideram eu de netolerat?! Astfel am ajuns o femeie singură. Iar restul e bla, bla, bla...”

O fracțiune de secundă Femeia iar se uită fix, pierdută. Ceva o face să tresară.

„Of, Sfinte, că iar încep cu tâmpeniile!”

Se scutură scurt și își duce mâna la frunte și se șterge cu dosul palmei. Nu de transpirație, ci ca s-alunge demonii aceștia de gânduri perfide, care iarăși vor să-i cotopească mintea, să i-o întunece, să i-o încețoseze și s-o facă din om, neom.

-S-a-ntâmplat ceva?, întreabă Pavel, care nu poate să nu sesizeze că se petrece ceva cu ea.

-... Ăăă... Nimic. Nu. Chiar nimic. Scuzați-mă. Chiar nimic. Niște gânduri. Nimic.

El tace. O lasă în apele ei. Știe din experiență că nu e cazul să intervină. N-ar avea nimic de câștigat, numai de pierdut. Uneori sunt momente în care, dacă nu-i lași cu ale lor, se închistează, se închid în ei, devin încăpățânați și necooperanți, au impresia că nu ești de partea lor, își pierd încrederea în tine și-i pierzi de clienți pentru multă vreme. Ea e un caz mai dificil ca multe altele. N-a reușit s-o smulgă din muțenie, doar prin păcăleală și hipnoză.

Femeia pare să fie mulțumită că o lasă în pace. Îl privește totuși cu un soi de expectativă-n ochi. Când se lămurește că el n-are de gând să discute, îl învrednicește cu o părere de zâmbet. Apoi dă să se ridice de pe marginea patului. El observă linia perfectă a pulpelor care atârnă în jos și pe care și le bălângăne ușor, strânse din genunchi, astfel neatingând podeaua, până la care mai sunt câțiva milimetri. Se sprijină în palme, își ia un mic avânt de parc-ar trebui să sară de pe marginea prăpastiei. Odată ajunsă cu picioarele pe podea, se îndreaptă către ieșirea din cameră.

El i-o ia înainte, îi deschide ușa ca un majordom ultra stilat de castel nobiliar, nu castel de apă și nici de nisip. O ia de mână, ca s-o conducă prin hol, către bucătărie.

„Ce piele catifelată.”

Simte c-ar dori să i-o sărute și remarcă în ciudat cum că nu-i ușor, că-i trebuie un efort considerabil de voință, ca să n-o facă.

„Oare Femeia asta-i făcută din magnet?”

În timp ce el și Leli și-au băut cafeaua, Femeia a sorbit cât o păsărică, dintr-o ceașcă de ceai, sub privirile admirative ale lui Pavel.

„Ar cam fi cazul să plec”, își spune Pavel, dar constată că-l trage ața să mai rămână.

Reușește să se controleze și-și ia rămas bun.

-Pe poimâine. La revedere.

-La revedere. Și mulțumesc. Mă simt deja mai ușurată cumva, mai liniștită.

În prag, Pavel se oprește, întoarce doar capul. O privește de parc-ar fi unsă cu miere. Lui i se pare că fața ei e atât de frumoasă! Fină, distinsă, perfectă, de-o perfecțiune clasică, inegalabilă.

Femeia îl întreabă candid, dar și cu o sticlire de curiozitate tipic feminină, în ochii încă triști:

-Ce-am spus în somn? Am zis vreo prostie?

-N-are importanță acum. Vom discuta când și dacă va fi cazul. Oricum, n-ați spus nicio prostie. Fiți liniștită. Dacă v-ați ținut cumva vreodată de pozne, abia aștept să le aud și eu, zice, în timp ce pe față i se întinde o mină amuzată.

-Pe poimăine. La revedere.

-La revedere. Și mulțumesc. Mă simt deja mai ușurată cumva, mai liniștită.

În prag, Pavel se oprește, întoarce doar capul. O privește de parc-ar fi unsă cu miere. Lui i se pare că fața ei e atât de frumoasă! Fină, distinsă, perfectă, de-o perfecțiune clasică, inegalabilă.

Femeia îl întreabă candid, dar și cu o sticlire de curiozitate tipic feminină, în ochii încă triști:

-Ce-am spus în somn? Am zis vreo prostie?

-N-are importanță acum. Vom discuta când și dacă va fi cazul. Oricum, n-ați spus nicio prostie. Fiți liniștită. Dacă v-ați ținut cumva vreodată de pozne, abia aștept să le aud și eu, zice, în timp ce pe față i se întinde o mină amuzată.

-Știți la ce m-am gândit mai înainte? Că eu sunt cea dificilă, mai altfel decât toată lumea. În diverse situații, nu reacționez ca majoritatea, simt altfel, gândesc altfel. Devin nemulțumită de cum sunt sau ce fac cei din jur. Ba îi detest, ba mă fac să sufăr, ba mi se par ridicoli, iar mie îmi vine să râd de ei. Uneori chiar o și fac la vedere. Mai mare jena. Dar nu mă pot abține. De aceea sunt socotită nebună. Ce-i mai curios, este că oricât mă analizez pe mine în comparație cu ceilalți, mie nu mi se pare c-aș fi nebună. Mi se pare că ei nu înțeleg corect niște lucruri. Că sunt pe alături. Atunci mă îndoiesc de mine, simt că sunt singură, părăsită, devin disperată și nu mai vreau nimic. Zac.

-Dați-mi voie să vă spun că asta nu e ceva anormal. Fiecare individ are propriul sistem de percepție a lucrurilor. Nu sunt două la fel. Lumea din jur există așa cum există, pentru că noi o vedem cum o vedem. Dacă am vedea-o altfel, ea ar fi altfel. De aceea același obiect, de exemplu, pentru un individ este frumos, iar pentru altul, de-a dreptul o oroare. N-au spus degeaba anticii: „De gustibus non disputandum.” Este modul diferit de percepere al fiecăruia. Același obiect are o mie de forme, o mie de identități, dacă este apreciat de o mie de oameni. Este valabil și pentru situații, fapte, ființe umane, sau de orice alt fel, de la furnică la elefant. Pentru noi, furnica e mică, dar pentru un spor, pentru o celulă de ceva, cum este? Desigur, mare. Așa stă treaba. Dacă ne-am desprinde, dacă nu am privi la ceea ce e în jur, lumea nici n-ar mai exista. Nu vi s-a întâmplat niciodată să fiți fizic undeva, dar gândurile să vă zboare în cu totul altă parte și să nu mai percepeți ceea ce vă înconjoară? Unde ați fost, de fapt, în acel moment? Nici într-un caz acolo unde se afla corpul fizic, ci în lumea cealaltă, a gândurilor, dar care a devenit realitatea celui moment pentru dumneavoastră. Pentru că vă simțeați prezentă acolo. N-ați mai perceput nimic din ceea ce era în jur. Dar ați fost foarte conștientă de prezența lumii în care v-ați transpus. În acel moment, aceea era realitatea dumneavoastră, pe aceea o percepeați cu adevărat, fizic o percepeați, material. Cea în care v-ați abandonat corpul fizic, pentru că nu o mai vedeți, practic nu mai exista. Oamenii îi zic unei asemenea stări că „visezi cu ochii deschiși.”

Un alt exemplu, dacă vreți: când citești o carte care te prinde, sau vezi un film bun, te transpui în lumea lor, în lumea pe care ele o creează. Trăiești în pielea personajelor, vezi ce văd ele, simți ce simt ele, faci ce fac ele, ești unde sunt ele. Uși că ești la tine acasă și stai și citești, pe terasă într-un șezlong comod, sau în curte la umbra unui nuc bătrân sau în cameră la căldurică când afară ninge. Nu auzi nici dacă sună telefonul, sau soneria, sau latră câinele. Nu mai ești nici la munte într-o poiană înmiresmată de suflul proaspăt al ierburilor, stând tolănit într-o rână, cu cartea în mână și ochii lipiți de pagină. Nu auzi nici greierii, nici trirurile păsărilor, nici clipocitul izvorului. La fel nu mai realizezi că te afli într-un fotoliu din sala de cinema și nu la Casa Blanca, ori pe puntea vreunui vapor de croazieră, sau în vârful Himalaiei, sau...sau... exemplele pot continua la nesfârșit. Cert este că nu te găsești acolo unde te afli la propriu, ai devenit parte integrantă din lumea cărții sau a filmului.

Cred că e suficient de clar ce am vrut să spun. Nu sunteți nebună. Ce vorbă-i asta? Sunteți o persoană mai sensibilă decât media și din această cauză mult mai ușor de rănit. De aici, suferința, apoi oboseala psihică și apatia. Dar sunt sigur că o vom scoate împreună la cale.

ADRIAN

Fluviul își poartă obosit apele către marea care avea să-l înghită ca și când nici nu ar fi fost. A-mbătrânit și simte că nu mai poate. Poate că ar mai putea dacă ar vrea, dar nu mai are poftă de vrut. Nu mai are poftă de nimic, doar să ajungă odată unde e de ajuns, ca să se ogoiască și să se așeze la hodină pentru vecie. Oftează prelung, cu greumânt mare, pentru că știe că asta nu se va-ntâmpla prea curând, sau poate niciodată. Numai tata univers are puterea de-a schimba datul, dacă i se năzărește cumva ideea, într-o noapte de insomnie rebelă. Numai el are destulă putere să schimbe curs de ape, să sece mări, să ridice munți, să înghită hulpav pământuri cu oameni cu tot, strivindu-i ca pe niște gănganii minuscule și nevolnice ce sunt. Ar vrea el, fluviul, să aibă parte de niscai hodină, dar când întoarce capul și-și vede malurile poleite de luminile bezmetice născocite din puterea nevolniciei acelor incredibile gănganii, care cică s-ar numi oameni, când simte tremurul din primul sărut al îndrăgostiților care-și oglindesc sufletele credule și ameteite de vise în undele lui, când luna îi imploră iubirea sărutându-l noapte de noapte, prelung, cu patos nesfârșit de secole, veghindu-i grijulie calea pe drum de neguri, în timp ce dangătul ceasului din turla bisericii bate magic, chemător de stafii triste, pierdute între două lumi, prinse în mrejele propriilor lor dorinți neîmplinite, când bufnița, atentă la tot și la toate, observă cu ochii ei rotitori, ieșiți din orbite, întâmplare nelalocul ei în puterea nopții și care o scoate din pepeni și-o scandalizează atât de tare, încât dă un țipăt de avertizare atât de ascutit că penetrează până-n lumea Shambalei, pe care o imploră cu vaieru-i să-și aplece milostenia asupra pământurilor și să-i învețe lecții neînvățate încă. Când vede toate acestea și când simte cum îi pătrune prin unde, până în adâncul sufletului lui de apă, frumusețea lumii călăuzită de stelele ghidușe care-și fac cu ochiul în sclipiri de ani lumină, nu-i mai vine bătrânului bărbos să se ducă pe calea somnului de veci. Îi e drag să se uite la perechea de pe banca de sub salcia căreia o ursitoare afurisită și-năcrită pesemne, fiindcă a fost părăsită de iubit, i-a menit să nu-i mai sece lacrimile. Bate, necăjita de ea, mătănii cu genunchii zdreliți de atâta-nchinăciune, șoptind rugi descântate-n tăișul frunzelor argintate, legănându-se neconsolate și fără de speranță între tristeți care și-au trecut de mult rostul. Moșul își încetinește mersul ca să privească mai adânc la cei doi copilandri, rătăciți pe cărări abia descoperite, care îi uimesc peste poate și-i vrăjesc pe de-a-tregul, încât se pierde unul în altul contopindu-și sufletele în întrepătrunderi magice.

Bătrânul pișicher nu-și poate stăpâni un chicotit ascuns în barba lui încâlcită printre trestii unduitoare, care-i trezesc nostalgii tinereții, tinerețe sorbită cu nesaț, aflându-se în vremea aceea, el, craiul, aflându-se neconținut în îmbrățișarea sevelor nesătule ale pădurilor, care i-au secat vlaga, adăpându-se pe săturate și-apoi, simțindu-i îmbătrânirea, l-au trimis, bătoase și disprețuitoare, la plimbare. Numai că blânda și calda câmpie l-a primit la sânul ei generos, făurit din aur curat, și l-a oblojit cu privirea ei limpede, izvorâtă din ochii-i chitiți din albastrele gingașe, și l-a ogoit, încălzindu-i sufletul pustit la dogoarea buzelor ei de mac roșu înflorit și l-a legănat încet pe brațe de spice, ca pe-un copil bolnav de deochi și așa de-a reușit cu răbdare și dăruire de sine să-l împace cu soarta. Iar acum, uite la el, că-i arde de ghidușii, de aruncat priviri furișe spre cei ce-i trezesc amintirile fecioriei lui tumultoase când s-a azvârlit orbiu în amoruri iuți și nepotolite, fierbânde furibund în cascade magnifice care așiau, infatuate, alinând de vrăji satanice.

Copiii aceia, care tocmai se pregătesc a da azvârlita copilăriei, copilărie care, înțeleaptă, știe ea ce știe, doar e Stan Pățitul atâtor generații, unele duse de-acum de mult, dar care și-au lăsat moștenirile-n trupul și cugetul încă fragede ale urmașilor, copilăria aceasta stă cuibărită și ascunsă printre meandrele ființei lor, nevrând nici în ruptul capului de-a se da dusă.

Împrecinații parcă simt privirea șugubeață a moșneagului și, revoltați de imixtiunea în ale intimității lor, se revoltă tacit și-i fac în ciudă, zgândărindu-i și mai tare poftele trezite din adormirea vremilor crezute uitate, dar, de fapt, care, perfide, doar au zăcut inerte, ca lovite de depresie, dar păcălitoare, concentrându-și vitalitatea sub straturi prăfuite de așteptări răbdătoare.

Se sărută prelung, apoi el o ia de mână, o ridică și, cuprinzând-o în brațe, o unduiește în ritmurile molatice ale muzicii, care străbate prin respirația îngreunată a văzduhului, venită tocmai de peste ape, dintr-un loc în care alți oameni caută cu disperare inconștientă depășirea singurătăților. Efluviile de graiuri nepământene, scurse din notele încastrate pe coarde de chitară de mâini măiestre dăruite cu har, îi gâbjește tocmai pe ei din întreg noianul existențelor terestre.

Amețit de aromele apropiării, Adrian îi rostește în transă, aproape de granița trecerii în inconștientă a palpabilului real, numele ei de zână:

-Lioara!

Nume duios, rivalizând cu blândețea răspândită în eter de sonoritățile unei coarde de harfă atinsă în fugă.

Lioara nu găsește puteri de-a răspunde prin viu grai. Doar se modelează după forma trupului lui pus pe jărat. Se potrivește cu adâncituri scobite pe contururile lui puternice. Băietatul de ieri trece pragul bărbăției topindu-se, fără-a se putea opune, asemeni unei lumânări care, îndoită de dogoare, își pleacă flacăra și se scurge pe lujerul alteia, pusă de către un neatent prea aproape și astfel se contopesc într-un

bărbăiei topindu-se, fără-a se putea opune, asemeni unei lumânări care, indoită de dogoare, își pleacă flacăra și se scurge pe lujerul alteia, pusă de către un neatent prea aproape și astfel se contopesc într-un amestec de ceară, ba nu!, de ceruri topite, scurgându-se prin întrepătrunderi de nedespărțit nici pe lumea ailaltă. Tânărul bărbat icnește chinuit și beat de încântare în același timp. Îl încearcă senzații unice, de neegalat a doua oară, fiindcă doar prima dată e prima dată și încă o dată nu mai poate fi prima dată. Dusă rămâne pentru vecie, însă lasă, darnică, în urma ei, amintiri imitabile.

Lioara și Adrian se străduiesc să urmeze acest dat al firii. Se țin legați cu odgoane și deja colegii-i știu de pereche.

Ea e atât de frumoasă, încât multora li se scurg ochii de dor sau de poftă, după firea omului, dar n-au destulă îndrăzneală a se avânta peste Adrian. I-ar mânca de vii, nici măcar fripți sau fierți.

„Cum aş putea să-mi știu iubita tocălită de altul, care, sigur, sigur, doar dă din clanță ca să se preamărească altora la fel de breji, aflați la un pahar în plus?! Cum aş putea răbda să se laude cu gura bălmăjită că ce-a făcut și ce-a dres și ce grozav e, chiar dacă știe sigur, ticălosul de măgar, ce minciuni sfruntate toarnă?! Nu pot! E clar! Numai să-ndrăznească vreunul și-l spulber. Fără vorbă.”

Cât despre ea, i-ar străfulgera cu ochii ei de lavandă înflorită și i-ar transforma în stană de piatră. Să rămână astfel până ar găsi îndurare de la vreo dezamăgită, batjocorită de egoisme și nepăsări masculine, ajunsă la un asemenea grad de singurătate insuportabilă, încât ar săruta până și-o piatră nesimțitoare. Atunci abia s-ar putea trezi din nou la viață, dar, există un dar, să se fi prins de ei lecția și să-și scoată la suprafață sufletul spre a-l dăruia însetatei.

„Ce fel de suflet dacă e stană de piatră? Păi,... sufletul acela mic pe care-l are piatra. Am citit că orice există pe pământ este construit de către Făuritor, astfel încât să se bucure de propriile vibrații. Acestea-s mai multe sau mai puține, după natura fiecărei creaturi sau creații. Eu zic că ele, vibrațiile, pot fi socotite suflet, un strop mai mare sau nu atât de mare, dar suflet. Dacă stau să mă gândesc bine, nu vibrez eu însămi de mama focului când sunt lângă Adrian? Sau când suntem departe, pentru că e noapte și fiecare e la casa lui, ori că suntem eu la școală iar el la cursuri la facultate și atunci nu mai pot de dorul lui și numai ce mă scutur toată ca lovită de streche? Acestea n-or fi vibrații? Unele de-un fel când îl simt lângă mine, trup și suflet, altele, de alt fel când nu e lângă mine și mi-e dor și precis și lui i-e dor de mine. Vibrații trebuie să fie! Sigur că nu se compară cu ale pietrei, pe care nici nu le putem vedea, nici simți. Dar probabil că știu ei, filozofii, ce vorbesc când susțin sus și tare că și pietrele au simțirea lor. Poate că nu suntem noi destul de buni și de vrednici ca să fim lăsați să vedem și să simțim sufletul pietrelor. Nu știu. Am să-l întreb pe Tati.”

Lioara nu le-a spus încă nici lui Mami, nici lui Tati despre Adrian. El e dus acum la ai lui, acasă, pentru că vinerea nu are cursuri și poate să prindă trei zile libere. Într-una din ele o să găsească destul curaj și să le spună ce au ei de gând să facă. La vară, când ea va termina liceul și va intra la facultate, au să se căsătorească.

Și ea trebuie să-i anunțe pe ai ei. Încă nu știe cum să facă să li-l prezinte. Va găsi ea soluția. Cât mai repede. Așa nu mai merge.

Pe Adrian nu-l cunoaște decât verișoara ei, Daiana, și soțul Daiane, Vali, un tânăr profesor la Politehnică. Predă și la anul întâi, deci îl are student pe Adrian. Ea, Lioara, nu știe de ce anume e mai mândră. De faptul că este iubita unui student, mai ales student al lui Vali, sau de faptul că e verișoara unui profesor universitar, mai ales profesorul lui Adrian?! Realitatea e că de amândouă. De aceea nu a pierdut prima ocazie de a-i pune față în față, pentru a-i uimi pe amândoi și a se simți ea importantă. Nu era conștientă de această dorință a ei de-a se da mare, dar în subconștient, acest mecanism funcționa. Totala ei inconștiență îi dă un farmec ieșit din comun. Îi strălucesc ochii și zâmbește șmecherește, amuzată ca de cine știe ce poantă care te poate face să râzi până nu mai poți.

Numai că cei doi, Vali și Adrian, se simt mai mult stânjeniți.

E duminică după masa. Ea are întâlnire cu Adrian în centru. De sâmbătă a fost să doarmă la Daiana și la Vali. Îi place să meargă la ei. Sunt tineri și frumoși și se iubesc. Tot timpul sunt unul după celălalt și se țin de mână. Și se pupă des. Așa va fi și ea cu Adrian. Pe deasupra mai au și televizor. Dar cel mai important lucru este că ei îi pot servi drept alibi pentru întâlnirile cu Adrian. Acasă se știe că este la ei și totul e-n regulă. Nimeni n-o mai întreabă de sănătate, mai ales că de fiecare dată o roagă pe Mami să le dea în prealabil un telefon, ca să le ceară permisiunea să meargă la ei. Nici nu vrea să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ei ar zice nu. Va trebui să se gândească la o variantă de rezervă. Doar n-o să-i dea plasă lui Adrian, numai pentru că ea nu e în stare să nască o minciună valabilă, ca s-o șteargă de acasă, la întâlnire?!

Tocmai se uită la televizor, când lui Vali îi vine o idee genială.

-Fetelor, ce-ați zice voi să vă scot la o înghețată?

Amândouă sar în sus, gata de plecare.

Le duce la cea mai elegantă cofetărie din centru. Până găsesc masă, până le ia comanda, până le aduce comanda, ceasul nu stă pe loc și e ora întâlnirii cu Adrian. Noroc că e la doi pași. Fără nicio introducere, le comunică pe neașteptate, luându-i vorba din gură Daiane, care îi povestește lui Vali ceva despre ce isprăvi a mai făcut o vecină imposibilă. Pe ea nu o prea iau în seamă, dar ei nici că-i pasă. Nici nu realizează că

comunică pe neașteptate, luându-i vorba din gură Daianei, care îi povestește lui Vali ceva despre ce isprăvi a mai făcut o vecină imposibilă. Pe ea nu o prea iau în seamă, dar ei nici că-i pasă. Nici nu realizează că uneori e în plus, că pentru ei e incomod s-o aibă în preajmă și ar prefera să nu le calce pragul prea frecvent. De aceea și fac de multe ori abstracție de ea și-și văd de ale lor, de parcă ar fi singuri. O suportă din politețe, doar nu pot să-i spună verde de la obraz să se ducă acasă. În fond, e o fată dulce, simpatică, vioaie și veselă. Are o doză considerabilă de umor când povestește și-i binedispune, chiar și-n momente când sunt moflaji, pentru că tocmai se ciondănisera pentru o nimica toată. Lioara, însă, se simte bine cu ei absolut întotdeauna, îi sunt tare dragi. De aceea se gudură cum numai ea știe pe lângă Mami să o lase la ei. Mami nu prea vrea.

-Măi fată, ce e mult strică. Abia ai fost acolo săptămâna trecută. Nu ești abonată-n fiecare weekend. Mai lasă-i în pacea lor, că nu tot timpul or fi având chef de tine codrișcă după ei.

Ea însă nu înțelege cu ce i-ar putea deranja, așa încât atâta o bate la cap pe Mami, până când femeia, sufocată, îi face pe voie. O pupă râzând, agățată de gâtul ei, apoi pe-aci ți-e drumul, o-ntinde ca din pușcă.

„În fond, poate că le place și lor de ea. E așa de dulce! Dacă îi deranjează, ar trebui să-mi spună. Ar trebui o dată să mă duc și eu pe la ei și să deschid discuția, să văd în ce ape se scaldă,” gândește Mami, ca orice mamă care își iubește copilul și-l vede plin de calități, calități pe care e absolut convinsă că le apreciază la justa valoare toți cei din jur. Fals, dar aceasta este psihologia maternă. Nu a tuturor mamelor, mai sunt unele care par a fi maștere, nu mame bune pentru copiii lor, dar majoritatea sunt croite după primul calapod.

Mami oftează, știe că veșnic e potopită de treburi și nu-și va găsi curând vreme să și facă ce a plănuțit.

-Așa că doamna noastră, Nina... tocmai zice Daiana.

-Eu am un prieten. Am întâlnire cu el, acum. Pot să-l aduc și pe el aici?

Cei doi rămân muți de surpriză. Se uită unul la altul, sugerându-și din priviri să răspundă celălalt, numai că, pe moment, niciunul nu se îndeamnă. După câteva fracțiuni de secundă de timpi morți, Vali dă verdictul cam cu îndoială, dar e conștient că n-are încotro. Mucoasa i-a cam pus în fața faptului împlinit.

-Dacă vrei.

Lioara nu așteaptă mai multe, o zbughește învârtindu-se. Verii ei o privesc încă mirați, dar în același timp cu un nor de amuzament în ochi.

-Ia te uită de unde sare iepurele!

-Ce vrei, Daiana scumpă? Se pare că fata noastră s-a făcut mare, numai că noi n-am remarcat încă.

-Oare maică-sa și taică-su știu?

-N-aș prea crede, judecând după moaca pe care-a făcut-o acum. S-a repezit s-o spună așa de cu viteză, de parc-o alergau tătarii. N-ai văzut?!, replică Vali râzând cu poftă.

Lioara se întoarce trăgând după ea un băiat care pare cam rușinat. Îl ține de mână și pășește hotărâtă. El e cu un pas în urma ei și se vede clar că nu-i e la-ndemână ce se-ntâmplă. Cu capul pe jumătate întors către el, turuie din gură în timp ce pe față i s-a întins un zâmbet larg cât zarea. Toată e numai lumină. Dacă ar trebui să lumineze noaptea, ar lumina a giorno, în asemenea hal radiază prin toți porii, fata noastră.

-Hai, de ce ți-e rușine? N-ai de ce. Doar ți-am spus că-i văru-meu. Auzi tu, domn profesor! Și ce dacă?! Acum o să-l cunoști personal. E om ca toți oamenii. Nu cred c-a mâncat pe nimeni până acum. Nici n-a mușcat, să știi. Dacă vrei, îl întreb, ca să fii sigur, zice chicotind.

Bietul băiat nu gustă ghuma de niciun fel și îngaimă cu jumătate de gură, pierit de tot:

-Totuși...

Lioara îi zboară vorba din gură:

-Niciun totuși. Fii serios!

Tace. Oricum nu mai e nimic de făcut. Au ajuns lângă masă.

-El e.

Stă cu picioarele bine înfipite în pământ și privește mândră către cei doi, apoi către Adrian:

-Ea e verișoara mea, Daiana, pe care o iubesc cel mai mult dintre toate verișoarele. Voi doi vă cunoașteți, dacă tu-i ești profesor și el ți-e student, se adresează cu nonșalanță lui Vali. Acesta zâmbeste, parțial cu bunăvoință, parțial amuzat.

„Oare să-i spun puștoaicei că nu e posibil să-mi cunosc toți studenții, mai ales dacă sunt în anul întâi? Cred c-aș dezamăgi-o.”

Tace și se amuză copios în continuare privind la cât de încurcat pare-a fi studentul lui, în timp ce se apleacă deasupra mâinii elegante și îngrijite a soției sale, pentru a i-o săruta.

-Sărut mâna, doamnă. Îmi pare bine.

-La fel. Ia loc.

Băiatul se așază ca pe spini.

Vine chelnerița și se vede silit să comande. Se gândește cu groază cât o fi costând consumația în acest loc select și dacă el are bani suficienți să plătească, mai ales că nu încapă discuție să și-o plătească numai pe a lui. Va trebui să se ofere să facă el plata pentru toți. I se face rău la ideea că nu va avea bani destui. Bursa o va lua abia peste trei zile. Până atunci totul e drămuț cu grijă. În acest moment ceva neprevăzut din punct de vedere financiar înseamnă o adevărată tragedie. Înseamnă că nu va mânca zilele viitoare. Înghite cu noduri în timp ce pe șira spinării îl trec toate sudorile.

„O să iau împrumut. N-am de ales.”

E clar ca bună ziua că Lioarei nici nu-i trece prin minte în ce încurcătură oribilă l-a pus. Cu naivitatea vârstei își permite să cripească încântată și fericită, câte-n lună și-n stele.

-Știți, am hotărât ca la vară să mergem împreună în tabără. După ce dau admiterea. Adrian o să ia un bilet studentesc, iar eu o să fac blatul.

Vali și Daiana abia se abțin să nu izbucnească în râs de mutra disperată a lui Adrian. Vali se hotărăște să salveze situația.

-La ce secție zici că ești?...

Etc ... etc.

Între timp toți își termină înghețata. Pentru că multă lume aștepta pe de margine să se elibereze vreun loc, chelnerița se înființează rapid cu nota de plată. Adrian mai că nu se face verde la față, dar face un efort incomensurabil, al cărui preț numai el îl cunoaște, pentru a nu se observa pe fața lui prin ce emoții trece. Se mai liniștește când vede suma.

„Cred că am bani destui.”

Scoate repede portofelul din buzunarul din spate al pantalonilor, îl deschide și dă să plătească văzând ușurat, după culoarea bancnotelor câte scoteau colțurile din despărțitura lor, că sunt într-adevăr suficiente.

Nonșalant, Vali îi face un semn discret chelneriței să nu ia banii și achită el totul.

-Dom' profesor, vă rog! se repede Adrian, nu se poate! Lăsați-mă pe mine!

-Ei hai, fii cuminte! Când oi fi tu mare director de fabrică cu salar serios, iar eu un biet de pensionar, ai să te revanșezi.

E vineri seara. Adrian s-a întors cu trenul de duminică. Telefonul ei e deranjat de câteva zile, iar el, la cămin, nu are, ca să-l fi sunat ea pe el. Niciunul nu s-a gândit că există telefoane publice?! Mister.

Zilnic a avut cursuri până la două. Ea. La fel el. Tot până la două. Așa încât, atunci când reușește el să ajungă de la facultate la liceul ei, ea e plecată de multișor. Ar putea să-l aștepte, dar ce-ar zice colegii? Colegii ca și colegii, o doare pe ea în cot de ei și nici măcar acolo, pentru că oricum doare, dar dacă o vede un profesor și-o întreabă de sănătate, ce caută, de ce nu merge ea frumușel acasă, ca o fată cuminte, ca să învețe pentru bacalaureat, doar acum e pe ultima sută de metri și nu e vreme de pierdut?! Ar fi putut să-l aștepte în alt loc, fără risc, nu în apropierea școlii, dar nu avea, pe de o parte, cum să-l anunțe unde și când, exact la ce oră, fiindcă nu-și putea permite să piardă prea multă vreme. Ar întârzia acasă și n-ar ști ce să spună de ce a întârziat. Nu-i meșteră a inventa scuze. N-a fost niciodată. Nu știe minți, i se citește pe față și-ar prinde-o imediat. Pe de altă parte, dacă o vede cineva cunoscut și o părăște c-a văzut-o care-unde, ce explicație să găsească?! Sigur se va fâstăci și va roși și se va da singură de gol. Și apoi nici ei nu-i place să mintă. Nu poate. I se opresc vorbele în gât. Clar că nu e învățată să mintă. Educația lui Mami și-a lui Tati. De fapt și-a lui Buna și-a lui Moșu.

-Draga lui Moșu, să știi de la mine. Minciuna are picioare scurte. Adevărul iese la suprafață ca uleiul deasupra apei. Mai bine îl spui tu de la bun început. Măcar nu te prinde nimeni de mincinoasă. Greșeala recunoscută e pe jumătate iertată.

Așa i-a zis Moșu, iar ea ține minte.

„Nu! Nu, că trebuie să le spun despre Adrian. Așa nu se mai poate! Azi o să le spun.”

Când și-a făcut planul cu spusul, i-a ieșit cu totul din minte că e vineri, iar seara au bilete la operă. Traviata. Una din operele ei preferate. Cel mai mult îi place Aida. N-a mai apucat să le spună nimic. N-au avut timp niciunul, de-abia și-au terminat fiecare treburile lui, au apucat să se îmbrace, apoi au plecat.

Coboară din tramvai la stația de la operă.

Urcă scările îndreptându-se spre intrarea cu uși mari, grele, din stejar sculptat. Frumoase uși. De fapt, toată opera e frumoasă. Și ușile, și fațada, și balconul în care se ieșea în pauzele dintre acte, sprijinit pe coloanele lui de marmură cu capiteluri înflorate măiestrite din daltă. Când intri, dintr-un antreu, pe alte uși din același lemn frumos sculptat, batante de data aceasta, cu mânere din metal aurit, nimerești direct în hol. Holul se numește al oglinzilor. Își merită numele, pentru că e împodobit ca o turtă dulce de la târgurile de pe vremuri, cu oglinzi mari pe toți pereții. Coloane de marmură roz, așezate în rotundă, chiar în mijloc. Eleganța clasică a holului te face să ai senzația că ai pătruns în sala de bal a unui castel. Mai ales că în cele patru colțuri se revarsă scări cu balustradă, care duc sus. Aidoma ca la castele. Sala de spectacole nu e cu nimic mai prejos. Cupolă pictată, loji aurite, fotolii de catifea bordo, asortate cu cortina care are în partea de jos franjuri grei din mătase galbenă ca paiul. În locuri bine gândite de către specialiști, sunt cocoțate reflectoarele, gata la datorie. Și când te gândești că doar actorii și cântăreții sunt cei aplaudați. Toți ceilalți, decoratori, costumieri, peruchieri, machiori, sufleori rămân palmași necunoscuți. La sfârșit e adus pe scenă dirijorul, iar orchestra e sculată în picioare. Dar toți ceilalți? Câtă știință, câtă muncă, câtă fantezie și talent îți trebuie ca să faci un costum reușit sau un decor adecvat? Aceștia sunt menționați doar pe programe și afișe. Asta-i nedreptate curată! Euforia este stocată în aplauzele pe care ei nu le pot culege decât din culise. Dar toți la un loc, și vizibili și invizibili, creează o lume mirifică, în care odată pătruns, te uiți pe tine și îți iei zborul spre tărâmul idealurilor.

Dacă lași pleoapele să-și tragă draperiile ocrotitoare peste ochi și să destrame lumina realului din jur, farmecul și vraja care domnesc dintotdeauna în acest loc, te pot face să amețești, să scapi din frâie imaginația, care, odată slobodă, își face loc prin mulțime dând abtîr din coate, și, insistentă, te provoacă și te determină să vezi multe: lume elegantă, parfum de epocă, la bufet, șampanie în cupe alungite și tijă fină asemeni florii de lea. Tija amintește de o barză stînd într-un picior în mijlocul cuibului ei durat cu meșteșug în vârful unui stîlp de telegraf, așteptînd răbdătoare să-și treacă existența, oricum trecătoare, până să vină vremea a-și școli moștenitorii într-ale zborului, puindri încă golași, care scot pe de margini gături pilege, lipsite de pene protectoare, arătîndu-i la față jigăriți și prăpădiți ca pe copii orfani.

Domni, purtînd pălării elegante din fetru fabricat din fire de angora și panglică lată, ripsată, care, bine crescuți, respectă eticheta și ajută doamnele să-și depună hainele la garderobă. Gulere de mîrcă, etole din blană de vulpe argintie, rochii lungi care cad greu, învîluind coapse, vroind să ia mulaje pe forme care par perfecte sub strălucirea luminilor care te fac să vezi totul altfel de cum e.

Numai că înainte de a dispărea în îmbrățișarea lăcașului care trezește din somn visele și ți le dăruiește buchet de flori îmbălsămate cu parfumul uitării de sine și al trecerii punții către mirificul ireal, Lioara se aude strigată.

Recunoaște glasul și rămîne cu-n picior în aer, cum tocmai voia să escaladeze încă o treaptă. Întoarce capul și-l vede pe Adrian, care-i face disperat cu mîna și lansează către ea priviri imploratoare.

În primul moment nu știe ce să facă, dar se hotărăște repede, dragostea îi dă ghionturi serioase, spune un rezept „Scuzați-mă un moment!” și zboară către el. Tatăl e mut de uimire, iar mama, deși surprinsă, se mărginește la un gîmhet blăni și oarecum nostalgic. Niciunul din ei nu amentază, doar o estentă, sperînt calmî înainte de a prezenta uchișii biletele la control.

În primul moment nu știe ce să facă, dar se hotărăște repede, dragostea îi dă ghionturi serioase, spune un rezept „Scuzați-mă un moment!” și zboară către el. Tatăl e mut de uimire, iar mama, deși surprinsă, se mărginește la un zâmbet blajin și oarecum nostalgic. Niciunul din ei nu comentează, doar o așteptă, aparent calmi, înainte de-a prezenta ușierului biletele la control.

Fata se întoarce trăgând băiatul după ea. Frânează brusc în fața părinților și printr-o răsuflare șuierată din cauza emoției, scapă ca din prăstie vorbele care-și iau zborul fără de întoarcere:

-El e Adrian. E prietenul meu. Vreau să vi-l prezint.

Bon ton de circumstanță:

-Ne pare bine să te cunoaștem, preia conducerea din strictă obligație tatăl, ca mai marele familiei. Capul, cum s-ar zice.

Altfel, ar fi pasat bucuros soției sale astfel de îndatoriri delicate, la care nu se simte defel pregătit a face față onorabil. Situațiile cu cântec întotdeauna le pasează consoartei. Ea e mai abilă. Dacă tot o are lângă el, de ce și-ar mai bate capul? Se spală pe mâini. E mai simplu. Rezolvă ea. El poate sta liniștit. Dacă ceva nu iese cum trebuie, are cui băga de vină. El rămâne curat ca lacrima și cu somnul liniștit și împăcat.

„Avantajul de-a fi însurat.”

Simte însă că acum nu e cazul.

„Tânărul trebuie să știe de la bun început cine-i bossul cel mare.”

Omul e încurcat rău și nu mai știe ce altceva ar putea spune.

Mama zâmbește cu bunătate calmă, ca de obicei. Înclină puțin capul, în semn de recunoaștere ca parte inclusă-n acel „ne pare bine.”

Pauză. Penibilă.

Tatăl își rotește verigheta de pe degetul inelar al mâinii stângi. Mama tocmai a descoperit că are nevoie de batista din poșetă și scotocește de zor ca s-o găsească. E și greu de găsit în poșeta ei de gală, mare cât o coajă de nucă!

Adrian e pară în obraji și încearcă o ieșire de salvare

-Ăăă! Știți..., eu... eu... nu sunt din oraș, vine rezept explicația. Tata e medic de țară și mama, farmacistă tot acolo. Am fost să-i văd. De aceea am pierdut legătura cu Lioara. Cum n-am telefon... se pare că nici al dumneavoastră nu merge... mereu dă deranjat temporar... Am știut de la ea că azi veniți la operă. N-am avut altă soluție.

Firul logic iar se rupe. Iar se-ncurcă.

-Ăăă...

Iar pauză.

-Nu face nimic, ai găsit-o acum. Tata, hai să intrăm noi. Lioara va veni și ea imediat. Dă-i biletul. Să nu întârzii, scumpo.

Femeia, tot femeie! Până la urmă tot ea e salvarea.

Cei doi tineri șușotesc ceva în grabă. Mai exact, Lioara dă cu gura, el ascultă și doar încuviințează.

-Atunci așa rămâne, gângurește veselă fata și fuge zglobie, mai că nu sare într-un picior, ca să-și ajungă părinți din urmă. O ia pe Mama de mână, fără ca să observe nimeni, iar Mama o strânge ușor, apoi se desprinde.

Hai să ne dăruim beinele. Mai sunt doar două minute până începe. Dă-i o gură de apă.

-Hai să ne depunem hainele. Mai sunt doar două minute până începe. Deja a sunat o dată.

Lioara răsuflă ușurată. Printre buze i se strecoară un oftat fulguit.

„Fuf! Gata! Am scăpat ușor! Ce bine!

Cu asta basta. S-a încheiat capitolul. Va vorbi ea, Lioara, cu Mama, mai pe îndelete acasă.”

Timpul, după prea bunul lui obicei, își vede de treabă, adică trece și nu se mai întoarce.

Idila continuă. Adrian e un băiat bun, cuminte și liniștit. Tăcut, de obicei. Nu-i vine peste mână să reziste la solitudinea entuziastă pe toate fronturile a Lioarei și la toate fanteziile ei naive de fată tânără, care visează cu ochii deschiși iubirea absolută și indestructibilă a unui nemaîntâlnit personaj de poveste. Nici el nu-i prea departe, așa lipsit de experiență cum se află. Nu-i cine știe ce un sărut, două, acolo, furat iute de la vreo colegă de liceu mai mică, undeva într-un cotlon ascuns de coridor, într-o pauză. Un tangou lent, la o serată dată de ziua cuiva, când o fată, în semîntunericul creat de luminile difuze, special instalate pentru acea ocazie, își lăsase timid fruntea pe umărul lui, iar reacția-i promptă la stimul i-a sugerat automat s-o strângă mai cumsecade peste mijloc și să-i atingă fugar creștetul capului cu-n sărut, simțind atingerea mătăsoasă a părului pe buzele lui arse de sete adolescentină.

Adrian și Lioara sunt numai bine potriviți unul cu altul, părinții de ambele părți par încântați de alegerea odraslelor și a rămas de îndeplinit doar așteptarea până la venirea sorocului ca să joace la nuntă. Toate curg ca la carte. Sunt nedespărțiți. Nu-i loc unde să meargă unul fără celălalt. Au devenit o pereche binecunoscută și acceptată.

* * *

Pentru sâmbătă seara, o colegă de clasă a Lioarei, Cheți, îi invită la o petrecere de ziua surorii ei mai mari. Se duc. Dau de o casă cam dărăpănată, însă ar fi perfect valabil și calificativul sordid. Tencuială căzută, neadunată de secole, rămasă pe lângă pereții dezgoliți ca o târfă din cele ordinare, fără de rușine elementară. Ușa, cu ochiuri de geam prin care se vede direct într-o cameră, e cu vopseaua scorojită și nici nu-și mai amintește cum arată la față pensula pentru vopsea, se uită chiorăș la curtea invadată de bălăriile printre care încearcă să subziste câte o amărâtă de floare cu obida potcovită în suflet și cu capul în jos de rușinea mizeriei din jur. Un tomberon tronează într-o rână, etalându-și coroana de gunoaie.

Un câine râios și o pisică jigărită împrăștie în jur recolta lor de purici, stând apatici pe niște resturi de ziare.

Lioara și Adrian se uită unul la altul mirați din cale afară. Doar au venit la Cheți, blonda minionă, plină de nuri și cochetărie.

-Poate am greșit adresa.

-Nu cred. Uite biletul pe care a scris Cheți cu mâna ei.

-Totuși...

- Ei, voi de colo, se aude o voce cam tabacică și cam împleticită, corp delict care demonstrează că posesoarea ei e bună prietenă cu sticla. De altfel ține cu amândouă mâinile o butelcă pe care o duce la gură și soarbe.

-Haideți, ce-așteptați, invitație specială?! E chef, ce mama naibii! Eu sunt sărbătorita. Sughite scurt. Chicotește înveselită.

-Pardon.

Cei doi, din ce în ce mai deconcertați, mai că s-ar întoarce pe-un picior, dar apare și Cheți.

-Adrian, Lioara! Ce bine-mi pare c-ați venit! Scuzați-o pe sor-mea. S-a cam matolit. Dar e scuzaibil, nu? E doar ziua ei. Mai îmbătrânește un pic. Cum să nu te matolești? Niciodată n-am fost în stare să înțeleg de ce oamenii se veselesc așa de tare de ziua lor. Doar îmbătrânesc. Care-i sfârâiala?!

-Adrian, Lioara! Ce bine-mi pare c-ați venit! Scuzați-o pe sor-mea. S-a cam matolit. Dar e scuzaibil, nu? E doar ziua ei. Mai îmbătrânește un pic. Cum să nu te matolești? Niciodată n-am fost în stare să înțeleg de ce oamenii se veselesc așa de tare de ziua lor. Doar îmbătrânesc. Care-i sfârâiala?!

Ia de pe o masă plină mai mult cu resturi, două pahare îndoielnic dacă nefolosite. Toarnă licoarea lui Bachus și le întinde noilor veniți. Se stinge lampa și rămâne doar lumina unei veioze chioare cu un bec de voltaj scăzut și pictat de muște. Se face economie.

-Hai beți, faceți ce vreți. Maică-mea nu vine acasă. Doarme la o prietenă. În camera cealaltă mai e un pat. Chiuveta e la bucătărie, dacă cumva vi se face rău. Cea de la baie s-a defectat săptămâna trecută. Vreau să vă văd cum dați peste cap paharele în cinstea sor-mi.

Îi îndeamnă împingându-i de coate-n sus, pentru a duce paharul la gură.

Lioara gustă, se îneacă, tușește. Vinul e acru și aspru. Ieftin. Cine știe dac-a văzut strugurii.

Adrian, mai bărbat, se silește să-l bea. Numai bine când termină, simte că e cam amețit. O ia pe Lioara și se retrag într-un colț.

- Adi, te rog, hai să plecăm!

-De-abia am venit. Nu-i frumos să plecăm. O să se supere Cheți pe tine.

-Să fie sănătoasă! Nu-mi place. E mizerie și promiscuu. Nu vezi ce tipe nespălate, le curge rimelul în gură și tipii ăștia nerași cu cămășile ieșite din pantaloni?! Cred că nimeni nu-i treaz.

Adrian nu apucă să răspundă, că literalmente e înșfăcat de sărbătorită care se lipește de el ca timbrul de scrisoare și-l duce în mijlocul unui grup cu contururi incerte. Nu se prea știa cine cu cine dansa, toți se frecau unul de altul cu mișcări lascive pe o muzică pe care nici n-o mai auzeau, atât erau de preocupați doar de propriile senzații, născute din vârtoarea sângelui încins de băutură și de trupuri calde.

Când și cum a ajuns în pat, Adrian nici nu-și dă seama, cert este că-i place ce-i oferă focoasa soră a lui Cheți. E asfixiat în emoții ca orice protagonist la premieră. E pierdut.

Lioara îl caută orbecăind printre bivoli aceia spătoși care miroseau a transpirație și abia se abține să nu plângă. Împarte palme în dreapta și-n stânga de câte ori e atinsă cam peste tot, dar mai ales pe partea dorsală, de către mâini umede și hulpave.

-Ce-i frumusețe?, se proțăpește în fața ei o namilă. Îți cauți iubitul? Pardon de jignire, iubițel. Am auzit că ți-e logodnic. Dar acum a luat și el o pauză, ca tot omul.

Lioara îl pocnește din toate puterile. O ustură palmele și o dor încheieturile mâinilor, de cât de tare l-a altoit.

-Ei, scumpeteo! Văd că te dai măreață și eu nu ți-s destul de bun. Ha, nu-s de nasul tău! Ia să vezi tu cu cât mai breaz ți-e iubițelul. Pardon! Viitorul soț!

O ia pe sus, ca pe-o mireasă când o treci pragul. Chiar îl trece pe cel al camerei unde Adrian se pierduse printre perini cam nelăute în brațele prea libertinei surori a lui Cheți.

Așa că n-a mai fost nicio logodnă oficială, nicio nuntă, iar părinții lui Adrian au rămas cu vizita și cadourile pe care le-au făcut părinților Lioarei când s-au dus s-o ceară, în timp ce aceștia din urmă au rămas și ei cu ceva. Cu cheltuielile făcute pentru primirea cuscilor veniți în peșit, dar mai ales cu durerea de a-și vedea fata terminată pentru o bună bucată de vreme, dacă nu marcată pentru toată viața, cine știe?!, din cauza dezamăgirii.

* * *

Femeia se oprește din relatare, dar nu dă semne c-ar fi terminat. Pavel îi studiază atent expresia feței și hotărăște că e bine să mai aștepte, să vadă ce se mai întâmplă. Trec câteva minute bune. Tocmai când Pavel se hotărâse s-o trezească, ea începe cu o voce ezitantă:

-Nu mai văd nimic. Am făcut efort, m-am concentrat, dar nu pot vedea. Sunt prinsă ca în menghină de un fel de păclă groasă și umedă. Cleios umedă. Nu știu ce se întâmplă. Nu mă pot desprinde ca să plec. Cu cât încerc să mă zbat mai mult ca să scap, cu atât se îndeasă mai tare în jurul meu și mă sufocă.

-Nu mai văd nimic. Am făcut efort, m-am concentrat, dar nu pot vedea. Sunt prinsă ca în menhină de un fel de păclă groasă și umedă. Cleios umedă. Nu știu ce se întâmplă. Nu mă pot desprinde ca să plec. Cu cât încerc să mă zbat mai mult ca să scap, cu atât se îndeasă mai tare în jurul meu și mă sufocă.

-Încearcă să nu te mai zbați. Stai liniștită și te relaxează. Zâmbește... Ți-e mai bine acum?

- Da... Stai! Zăresc ceva. Se con-tu-rea-ză... se conturează silueta... cred... a unei biserici... Da. Biserică. Se vede bine turla cu cruce aurită în vârf. Se vede tot mai clar. E o biserică mare. Frumoasă. Se pare că e duminică, sau sărbătoare, pentru că e multă lume. Pe prima treaptă de sus a scărilor de afară stau două doamne, care tocmai au ieșit din sfântul lăcaș. Una-mi pare cunoscută. Stai să mă uit mai bine. Da, mi-e foarte cunoscută. Dar... de unde o știu?... de unde-o știu?... O Doamne, ce proastă sunt! Dar asta-i Lioara! O Lioară femeie în floarea vârstei. Să aibă vreo treizeci și doi, treizeci și trei de ani. Sfinte, ce frumoasă poate fi! Poartă o rochie turcoaz de mătase. Cum bate puțin vântul, mătasea se învălătuțește și-i descoperă pulpele perfecte. E tot suplă și mlădioasă. Talia e încinsă c-un cordon lat de piele culoarea untului, în asorte cu sandalele și poșeta plic, pe care-o ține de-un colț cu mâna ei fină și bine manichiurată. Pe cap are o pălărie cu boruri largi, tot crem. Simplă. Fără flori într-o parte, sau alte ferfesticuri și împodobăciuni grotești, cum sunt majoritatea pălăriilor, încât te întrebi dacă dizainării aceia au dat vreodată cu nasul pe la o școală de specialitate, că de talent duc lipsă ca deșertul de apă. Doar panglica din jurul calotei e de culoarea rochiei. Un perciun rătăcit se ivește șmecher și alunecă pe ceafa albă a Lioarei. Elegantă foarte, Lioara noastră! Și frumoasă. Mulți întorc capul, cât sunt ei de în fața bisericii. Uită și de frica lui Dumnezeu și a iadului și de tot. Se uită atrași ca de un magnet.

- Bună ziua, doamna profesoară.

Glasul se adresează doamnei cu care e Lioara.

-Ce mai faceți? Îmi pare bine că vă văd.

-Adrian, băiatule! De unde-ai răsărit? Unde ești, ce faci? Măi, ce surpriză!

-Eu m-am întors acasă. Stau cu părinții și lucrez acolo. Acum ne-am depus actele, pentru că vrem să plecăm definitiv în Canada. Să vedem dacă ne dau viză... Să vă prezint pe soția mea. E tot inginer ca și mine, dar n-a terminat la noi, de aceea n-o cunoașteți.

Cu o jumătate de pas în spatele lui, o femeie ștearsă, potrivită de statură, șatenă, cu ochi căprui spălăciți și inexpressivi, stă timidă. Pare pierdută într-o lume care nu-i a ei. E complet eclipsată de arătosul ei soț. Abia de se aude ce zice.

-Îmi pare bine. Florica.

Întinde o mână cu piele vizibil înăspriță de munci gospodărești.

-Florica, Adrian, dați-mi voie să vă prezint o bună prietenă, doamna Alexandrescu.

-Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Luran.

Lioara întinde degajat mâna către soția lui Adrian, un Adrian rămas perplex odată ce și-a dat seama pe cine are în față. Realmente a rămas gură cască.

-Cu domnul Luran ne cunoaștem bine de pe vremea când aveam caș la gură. Eu. Dumnealui era student. Îmi pare bine să vă revăd după atâția ani, domnule Luran.

Lioara afișează un zâmbet sigur de sine, destul de condescendent, ușor ironic, peste care plana o undă de tristețe abia îngăimată. Se uită la ceasul de pe mână. Mic, de aur, o bijuterie.

-Pe mine vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec. Sunt așteptată cu masa. Încă o dată, mi-a părut bine. La revedere, doamnă! Adriane!

Îi întinde mâna. El o apucă hulpav și necontrolat. O sărută lung și apăsător. Mult prea lung. Lioara îl lasă o vreme, cu o plăcere răutăcioasă. Apoi, după ce-a fost convinsă că i-a inhalat suficient mirosul parfumului, așa încât să nu-l poată uita prea repede, și-a retras mâna prelinș, încet, aproape pervers de încet. Provocator.

Pleacă, pășind ispititor cu picioarele ei lungi. Pășește agale și echilibrat, cu spatele drept.

-Pe mine vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec. Sunt așteptată cu masa. Încă o dată, mi-a părut bine. La revedere, doamnă! Adriane!

Îi întinde mâna. El o apucă hulpav și necontrolat. O sărută lung și apăsător. Mult prea lung. Lioara îl lasă o vreme, cu o plăcere răutăcioasă. Apoi, după ce-a fost convinsă că i-a inhalat suficient mirosul parfumului, așa încât să nu-l poată uita prea repede, și-a retras mâna prelins, încet, aproape pervers de încet. Provocator.

Pleacă, pășind ispititor cu picioarele ei lungi. Pășește agale și echilibrat, cu spatele drept.

Adrian se întoarce ca s-o urmărească din ochi, precum urmărește, credincioasă nezmintită, floarea-soarelui, calea de pe boltă a marelui astru al luminii. Stă cu spatele la nevasta lui care caut-afară ca o buruiană opărită lângă o floare de magnolie.

Acum e prea târziu. A fost odată când el s-a lăsat dus de valul unui moment de plăcere instinctuală și-a uitat de credincioșenia florii-soarelui. Acum e mult prea târziu.

„Ce soție extraordinară aș fi putut să am!”

Are picioare de plumb și suflet de bolovan. Cu limbă de melasă reușește să articuleze:

-Doamnele mele, vă invit la o înghețată.

* * *

Ca o zbatere scurtă de aripi, tresar pleoapele Femeii. O pală mică de oftat relaxat și ochii-i se deschid leneș. Se uită tulbure printre genele grele și umbroase. Încet, încet, se trezește deplin. Se freacă la ochi și privește mirată în jur. În primul moment nu realizează unde se află. Se uită mirată, țuguindu-și buzele, încercând să distingă și altceva decât conturul vag al lumânărilor înșiruite pe lângă pereți, a căror flacără se proiectează în jeturi de lumină difuză, pe zugrăveala crem. Le aseamănă cu acelea făcute de un aparat de proiecție liliputan, ca acela pe care-l folosea în copilărie, pentru a se uita la diapozitive cu povești. Albă ca Zăpada, Scufița Roșie, Făt-Frumos din lacrimă și multe altele.

„Oare copiii de azi au auzit de ele? Oare mai există aparate de proiecție sau au devenit deja obiecte de muzeu? Probabil că nu mai există. Sigur nu mai există. Cum mă și pot gândi la așa o absurditate. Doar e epoca computerelor. Copilul lui Ani de la doi ani s-a jucat pe computer. Un băiețel nemaipomenit de deștept și dragălaș foc.”

Lumânarea, așezată-n mijlocul mesei, este mai mare. Nu mult mai lungă decât celelalte, dar mai groasă. Flacăra ei e mai puternică și te uiți la ea volens-nolens. Te vrăjește, te hipnotizează. O privești fix cum privește babuinul direct în ochii șarpelui boa, lăsându-se înșfăcat și înghițit pe de-a-ntregul, fără urmă de rezistență sau împotrivire.

Din capcana vrăjită a lumânării o smulge Pavel:

-Se pare că astăzi ai fost cel mai cooperantă. Subconștientul tău începe să accepte ceea ce i se oferă și reacționează pozitiv. Intuiește că e spre binele tău. Bravo, Doamnă!

-Nu știu de ce am impresia că astăzi am avut așa o limbariță din cauza semăntunericului și a lumânărilor. Sau nu?

-Nu. A fost perfect.

BĂIATUL

Duminica, Pavel și-o rezervă relaxării totale a minții și a spiritului lui bombardat toată săptămâna de durerile pacienților, dureri care-l afectează și-l marchează. Pe lângă asta, însăși tehnica procedurală a meseriei sale de psiholog îl solicită uneori până la extrem. După unele ședințe este epuizat. Așa cum e cazul Ei. Caz greu, care te face să te împiedici în meandre și nu-ți dă drumul mai departe. Femeia evoluează cu pași mici, se poate spune chiar minusculi. Este nemulțumit și caută alternative. De fiecare dată când are impresia că a scos-o la liman, ea revine în forță cu o nouă criză. Poate că nu la fel de puternică precum precedenta, dar nici departe. Se simte puțin cam încurcat și-i vine s-o lase baltă, dar asta ar însemna să-și recunoască neputința, ceea ce nu-i adevărat, e doar abandon din comoditate, trebuie să existe o soluție și pentru acest caz, doar că n-a găsit el încă formula care să i se potrivească cel mai bine. Atâta tot.

Vocea tenorului străbate superbă, atmosfera încăperii și sparge cu acutele sale lumea lui Pavel îmbâcsită de gânduri.

„Ce faci, tată?! De când în timpul unei relaxări tu te gândești la problemele profesionale?”

Pavel rămâne stupefiat de propria constatare. Așa ceva nu i s-a mai întâmplat. În momentele pe care și le rezervă relaxării și refacerii interioare, departe de zbaterele de aripi frânte din jur, pe care, el, cu știința sau cu puterea lui, cum înțelege fiecare s-o ia, încearcă măcar să le aline, să le oblojească, dacă nu să le vindece, niciodată nu i s-a întâmplat ca ceva să-l distragă și să-i distorsioneze liniștea. Acum pacea lui e invadată de gânduri legate de același om. Femeia aceasta îl obsedează. N-o poate alunga din cugetul lui, nici în somn. I s-a întâmplat s-o viseze de mai multe ori. Aceasta e o premieră pentru el. O visează în special în nopțile care urmează zilelor de pauză în terapie, zile în care n-o vede. Probabil că nevăzând-o, inconștientul lui reacționează supărat, sentimentele, cărora trebuie să le certifice fără dubii existența evidentă, în această privință nu se mai poate ascunde după deget, ele își cer vehement toate drepturile naturale, se revoltă împotriva obstrucției și atunci, drept pedeapsă, i-o aduc plocon, în vis, pe Ea.

Pavel încearcă să se concentreze și să se rupă, să scape din năvodul propriilor gânduri și simțiri. Încearcă și chiar reușește, la un moment dat, să se lase pătruns doar de muzica celestă a inegalabilului Verdi, când stridența soneriei îl străfulgeră până în rărunchi și-i cutremură creierii. În primul moment se gândește să nu deschidă, dar sunetul persistă agasant. Cu o nervozitate nedisimulată strigă destul de tare ca nepofitul să-l poată auzi prin ușa groasă de stejar:

-Da, vin! Vin acum! Vin!

Când deschide cu o mișcare bruscă de om furios că este deranjat, o vede. Nu s-ar fi așteptat, nici mort. Nu era specific tipologiei ei de personalitate. Nici pe departe.

„Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat?”, îl trece un fior rece de grijă pe șira spinării.

Femeia îi aruncă doar o fracțiune de secundă o privire în care se îmbină vinovăție, scuze, spășenie, rugă, cerere de îndurare și ajutor. Combinația aceasta dă în final o notă de disperare și mai că nu striga după ajutor. Până să deschidă el gura a zice ceva, ea i se aruncă la piept și-l cuprinde cu brațele pe după gât. Lui i se pare că vede un naufragiat care se agață în ultimul moment, cu puterea dementă a disperării, de un lemn care i-a ieșit în cale. Înfinge adânc unghiile în textura dură a fibrei lemnoase, cu o vagă undă de speranță timidă, că valul înspăimântător, care se apropie cu pași uriași de mastodont înfuriat, nu-l va înghiți. Că nu va rade și trunchiul din calea sa, iar pe el, pe om, nu îl va azvârli ca pe o jucărie stricată. Că nu-i va lua și ultima suflare, astupându-l cu genuni de ape care, de furie, fac spume la gură. Cam așa arăta și spaima din ochii femeii. A înțeles că acel fuor de speranță este el, Pavel. De el se agață.

Pavel, cu un gest necalculat, venit de la sine, impulsiv, izvorât din abisul necunoscut al potențialelor sufletului, o strânge în brațe și se simte pătruns de fiecare vibrație a ei, care-l încarcă și-l marchează, ce-i drept, nu foarte tare, dar totuși. Această stare se instalează în sufletul lui, cu tot scutul pe care și l-a instalat instantaneu, fără a mai gândi, din pură obișnuință, devenită un veritabil automatism, aplicat împotriva încărcăturilor negative, care, prin natura meseriei lui, îl pândesc și-l asediază la tot pasul, încercând să forțeze intrarea, ca și berbecule care vrea să spargă porțile cetăților medievale aflate sub asediu. E o tehnică foarte necesară în cazul celor cu meseria lui. Din păcate nu se învață în facultate. El a deprins-o mulțumită unui inițiat venit tocmai din magicul Tibet și care a ținut un curs. L-a convins, și pe el, un cunoscut să meargă. S-a dus din pură curiozitate, dar i-a prins bine ce-a învățat de la acel lama. Apoi, la un congres, s-a întâlnit cu-n profesor peruan, specialist în psihologie transpersonală, cu care și-a perfecționat metoda de autoapărare împotriva imixtiunii în propria aură a unor efecte generate de câmpuri nonpozitive.

„Am tot amânat, dar, până la urmă, trebuie să mă hotărâsc și să ajung în India, ca să văd cu ochii mei dacă-i adevărat tot ce se spune despre tehnicile lor terapeutice tradiționale și unice. Mi-e groază însă, pentru că am auzit că-i absolut necesar să te vaccinezi împotriva diferitelor boli specifice zonei. Nu-mi plac vaccinurile. Unele sunt cuțit cu două tăișuri. Te vaccinezi de gripă, dar, în loc să scapi, trănestești boala într-o formă mai gravă decât dacă ai fi contractat-o pe cale naturală. Despre India, păreri sunt împărțite. Unii spun că e magnific, că te fură cu atmosfera ei de liniște și împăcare. O cunoștință care a fost acolo, neștiind cum să i-o descrie cât mai exact, a exclamat: India toată cântă. Toți sunt veseli, binevoitori și calzi. Magnific. Te simți eliberat de toate relele. Altul însă a declarat sus și tare: E mizerie, e sărăcie, e foamete, plin de boalașe. Toate poveștile acelea fantastice cu ioghini care fac minuni de supra oameni, sunt basme de adormit copii. Nu m-aș mai mai duce încă o dată, nici să mă tai. Au și ei câteva chestii faine, în rest... nasol de tot.”

Pavel știe mai mult din cărți că adevărul e undeva la mijloc.

„Câți oameni, atâtea păreri. Am să mă duc totuși odată, ca să văd cu ochii mei.”

Femeia se mișcă în brațele lui. Pavel revine la realitate și realizează urgent că trebuie să intre în acțiune. Nu se gândește de două ori. Respinge atacul câmpului încărcat negativ care se revarsă-n valuri dinspre Ea, printr-o concentrare rapidă și puternică. Cu echilibrul restabilit, o mângâie pe păr, prin atingerea lui transmițându-i impulsuri benefice.

-Șșttt! Șșștt!... Ia să vedem ce s-a întâmplat?!

O poartă blând către sofa din hol, fără a o desprinde din brațe. E foarte important ca el să-i poată transmite o parte din vibrațiile lui pozitive, așa încât ea să se poată detașa de neliniștile și stările proaste care au adus-o la ușa lui. Se așază amândoi, ea lăsându-se ghidată fără pic de împotrivire. Continuă s-o țină lângă el, cu mâinile cuprinzându-i talia, pentru că transmiterea undelor benefice se face mult mai rapid și mai eficient prin atingere directă, tactilă, decât prin concentrarea gândului, chiar dacă cei doi subiecți se află la o distanță mică unul de altul, fie și numai de câțiva centimetri. Cu cât distanța e mai mare, e nevoie de mai multă putere, atât din partea emițătorului, cât și de receptivitate amplificată la primitor.

Efectul nu se lasă mult așteptat și femeia își sprijină moale capul pe umărul lui, cuibărindu-și-l în scobitura dintre umăr și gât.

Pavel îi simte aroma naturală a pielii. În starea în care este, clar că nu i-a stat capul la parfumuri sau dichisei. Lui îi place în mod deosebit mirosul acela al ei, așa natur cum e. Își amintește, în același timp, că asta nu l-a împiedicat să-i facă plăcere și parfumurile pe care a observat că le folosea atunci când coordonatele stării ei psihice îi permiteau. S-a gândit atunci că în vremurile ei bune, probabil, a fost o împătimită a cochetăriilor, pentru că el a băgat de seamă câtă subtilitate manifesta în schimbarea parfumurilor. O făcea, i se părea lui, în funcție de toaletă, de vremea de afară, poate și de dispoziția în care se afla. Pe căldură a folosit un parfum ușor, răcoritor, cu miros de mentă sfărâmată în podul palmelor. Odată a venit pe o vreme rece, cu ploaie mocănească, iar ea mirosea a cald, ca pâinea scoasă proaspăt din cuptor. „Cu ce și-o fi dat?” Altădată, pe un soare primăvăratec, mirosea a flori de câmp. Când era în dispoziție bună, răspândea parfum de lăcrămioare, iar în tristețe se învăluia de mirosuri grele. Această caracteristică a ei ar trebui să-i sugereze că nu este o obsesivă. Numai că nu poți ști niciodată de unde sare iepurele cu astfel de bolnavi. Îți vin cu câte o manifestare de te năucesc literalmente, încât ai senzația că te-a lovit cineva cu leuca, direct în moalele capului. Ce-i drept, Ea nu i-a făcut până acum un așa pocinog. „Curioasă și interesantă femeie!” gândește Pavel pentru a suta mia oară. „Însă acum trebuie să aflăm cât mai exact ce i s-a putut întâmpla.”

-Ei, ei! Hai, fii fată cuminte și spune-i lui Pavel cine te-a supărat așa de rău.

Continuă s-o țină aproape și s-o aline ca pe un copil care suspină sacadat și din tot sufletul, pentru că a căzut, bufl, drept în funduleț, încercând temerar, pentru prima oară, să se deplaseze pe verticală.

Femeia reacționează prompt la auzul vocii lui blânde, blândă și bună întocmai precum alunecarea unor picuri de apă proaspătă și-nviorătoare peste petalele unei narcise virgine, toropită de dogoarea nechibzuită a soarelui.

Oftând adânc și prelung, vrând parcă să dea afară din sufletul ei tot năduful adunat într-un ghemotoc, care o sufocă. Se culcușește și mai bine în brațele lui. Îi petrece o mână prin spate, de-a lungul mijlocului, iar cealaltă și-o sprijină de pieptul lui, care îi oferă oblăduirea siguranței. Oftează încă o dată, scurt și liniștit, eliberată, iar pe fața obosită culege din eter un zâmbet abia schițat. O clipă, Pavel are senzația că ea a adormit. Nici nu îndrăznește să se miște. Așteaptă. N-are mult de așteptat, poate niciun minut întreg.

-Iartă-mă că am dat buzna peste tine și te-am deranjat. Știu că numai de mine și de problemele mele nu ai chef în zi de duminică, când ai vrea și tu să ai parte de un respiro, să ne spui arivederci și la gară tuturor ăstora ca mine. Dar am intrat în panică și sunt sigură că aș fi făcut din nou urât, dacă nu veneam la tine să strig help!

El vrea să zică ceva, dar ea nu-i dă răgaz și vorbește repezit, cu patimă, ca și când ar pleda vinovat în fața unui tribunal prea auster.

-Aseară am primit un telefon de la o cunoștință care mi-a spus că de dimineată s-a sinucis cineva. Acest cineva e un bărbat tânăr, sub patruzeci de ani, frumos de pică, înalt, bine făcut, saten, ochi albaștri. Un om

-Aseară am primit un telefon de la o cunoștință care mi-a spus că de dimineață s-a sinucis cineva. Acest cineva e un bărbat tânăr, sub patruzeci de ani, frumos de pică, înalt, bine făcut, șaten, ochi albaștri. Un om prietenos care întotdeauna te întâmpina cu seninătate și un zâmbet deschis. Era tare bun și blând și gata întotdeauna să sară în ajutor. O carieră frumoasă, în ascensiune, specializat prin străinătate, îndrăgit de mulți și, sunt convinsă, invidiat de și mai mulți.

L-a găsit nevasta, când s-a întors din oraș, întins pe covorul din sufragerie. Lângă piciorul mesei, chiar lângă el, o seringă goală și un cateter. Își injectase ceva intravenos. Curara.

„De ce, Dumnezeu mare?! De ce? Atât de tânăr! Și ce-i lipsea pe lumea asta? Poate că numai el, bietul, știa ce-i în sufletul lui. L-o fi doborât singurătatea, deși are familie. Cine știe! Ca și pe mine. Câți nu avem familie și tot singuri rămânem, cu soți și copii care ignoră cu nonșalantă nepăsare faptul că tu ți-ai spinteca pieptul cu o sabie ninja și ți-ai pune sufletul în palmă de dragul lor?! Uită că și tu ești o ființă ca oricare alta, care are nevoie de iubire, să o dea, dar și s-o capete. Că ești tot un om ca toți oamenii, croit din același aluat și aceleași nevoi, om care are nevoie să știe că îl prețuiește cineva, că pentru cineva înseamnă ceva pe lume.”

Graiul mi-a pierit la această întorsătură a gândului și cred că am făcut un șoc. Ca și când m-ar fi lovit trăsnetul. N-am zis nimic, doar am pus receptorul în furcă. Am auzit apoi telefonul sunând cu insistență, dar n-am fost în stare să răspund. Mi se scursese toată vloga în pământ. În pământul care avea să-l adăpostească pe omul acela tânăr care n-a mai avut putere să se ia la trântă cu propria-i nefericire.

„Oare eu până când o să mai pot?”, mi-a străbătut mintea un ac înroșit în focul gheenei.

M-a apucat un tremurici mărunț și am avut senzația că în piept mi s-a spart ceva, ca și când un glonț trece printr-un geam. Lasă o gaură și plesnituri ca niște raze, de jur împrejurul găurii. Mă durea. Mai degrabă mă ustura gaura aceea. Plesniturile mă ardeau cumplit. M-a potopit din nou singurătatea. Aveam o senzație de zbatere și zbucium, de vaiere și plâns. Urgia s-a abătut iar asupra mea. Mi-am adunat genunchii la piept. Îmi auzeam glasul cum își cânta aleaul. Vorbeam de nebună, de una singură:

-Copilul meu! Sărmanul meu copil! Mi-e dor de el! De ce face ce face?! De ce se poartă așa cu mine?! De ce mă ignoră, de ce, și mai rău, mă minte și se poartă de parcă i-aș fi dușman?! De ce se lasă dominat, de parcă i s-a pus mintea, de către cineva care, în mod cert și dovedit, nu-i vrea binele și-și urmărește doar interesul și profitul nepăsându-i niciun picuț de el, de ce simte, dacă suferă sau nu. Cineva căruia nu-i pasă decât de propria bunăstare confecționată pe spatele altcuiva. Cineva care nu face nimic toată ziua, nu câștigă un ban, nu lucrează nimic în casă sau pe lângă casă, măcar drept compensație pentru blidul de mâncare pe care-l capătă de gratis. Ar prefera să moară de foame, decât să facă ceva. Ce vorbești tu prostii, femeie!, mi-am zis cu glas tare, de l-am auzit și eu însămi. „Care murit de foame?! Doar l-a îmbrobodit pe prostu’, care-i dă de toate. Mâncare pe mofurată, tot ce visează, mai că nu-i cumpără limbi de păun împănate cu ficat de pasărea paradisului. Și numai să vezi tu, acolo, strâmbături din nas. De ce? Nu c-ar fi vreun bai cu mâncarea. Nu! Numai din calcul de-a-l ține în stres și nesiguranță pe asta, pentru a-i lua mințile și-al stăpâni mai bine. A-l manevra ușor, în bună voie. Așa ceva specimen, n-ai văzut. Ticăloasă și insidioasă, se strecoară și se infiltrează cu nesimțire în bunăstarea lui. Din când în când, ca să nu-l scape din gheare, însă nu prea des, ca să nu obosească mânia sa, doamna, de prea mult efort, se pisicește pe lângă el, se gudură, miaună și toarce, e călare, scuzați expresia, pe el, ținându-i hormonii-n priză, ca nu cumva să aibă pauză prea lungă și să reușească să-și limpezească mințile. Prefăcătorie curată! Până și tactica asta e planificată. Numai când consideră că-i neapărată nevoie. Altfel, nu se obosește. El, credulul și naivul, ar fi fericit și numai dacă i-ar da atenție mai des. S-ar mulțumi numai cu atât, n-ar mai avea de la ea nicio altă pretenție. Numai că ea practică o profitabilitate de-a dreptul ordinară, fără pic de scrupule. Numic nu contează în afară de bunăstarea proprie, obținută fără nici cel mai elementar efort. Îl îmbrobodește un pic cu lugu-lugu, când observă că asta-i la capătul răbdării, iar când simte că l-a înșfăcat bine din nou și-i stăpână pe situație, îl trimite la plimbare de nu se vede. Bine-ar fi la plimbare. La muncă. Să muncească pentru doi. Și-n locul ei. Cum poate sta cât e ziua de lungă fără să facă nimic, nu pot pricepe nici să mă tai. Eu una aș crăpa de plictis. De la o vreme, un om normal se satură și de atâta stat de-a pomana. Numai să te uiți la televizor și să dormi, să zaci fără rost, cu ochii în tavan, om întreg și sănătos, e de neconceput. Dar degeaba nu concep eu. E destul că fiu-miu se lasă exploatat dincolo de limite. Nici propriile ei bulendre nu și le pune la loc. Chiloți și sutiene aruncate peste tot. El le adună și i le pune la spălat în mașină. Îi strânge ciorapii și chiloții azvârliți în mijlocul camerei în timp ce mneaei stă tolănită în cucuiul patului, cu mâncarea adusă pe tavă la botu’ calului, și-i mai și face observație pe deasupra. Asta nu-i bună, ailaltă-i rea. Nimic nu-i destul și nimic n-o mulțumește. Se socotește o victimă sadea a nenorocului de care are parte de când s-a măritat cu fiu-miu. Tot asta se vaită la toată lumea. Nerușinată fără de pereche. Îl face ba mototol, ba moale, ba fraier. Odată s-a scăpat și l-a făcut bou în fața mea. Atunci abia m-am stăpânit să n-o pocnesc.”

În timp ce mă cotropiseră aceste gânduri, aveam, în același timp, senzația că m-am dublat și că unul dintre exemplare s-a desprins din trupul meu cel adevărat și s-a ascuns, pitit ciuci, într-un colț întunecos de cameră, sub această formă de alter ego. Îmi urmăream propriile perorații, perorațiile celeilalte eu, o eu care stătea pierdută între perinile fotoliului, adunată toată, ca melcul în cochilie. Mă ascultam eu pe mine, ca și cum, de fapt, m-aș fi jehuit altcuiva, căruia îi spuneam tot ce-mi stătea pe suflet. Parcă mă priveam ca și cum aș fi fost o altă persoană care asista dintr-un loc, dintr-o lojă centrală, la un spectacol în care tot eu eram și actorul de pe scenă. Acest eu-altcineva se minuna de ce plânge celălalt după un copil care nu e mort, care își vede de viață după cum îl taie capul, deci ar trebui să-i fie bine, doar și-o face cu mâna lui, un copil pentru care eul actor și-a prăpădit tinerețea renunțând la aproape tot, ca să nu simtă copilul că n-ar avea tot ce-și dorește. Mai ales dragoste. Dragoste pe care i-a dat-o cu polonicul. Ba nu, cu căldarea. Ba nu. Și aceasta-i prea puțin spus. A dat toată dragostea pe care o avea înmagazinată-n sinele său, a dat până n-a mai rămas cu nimic, n-a mai avut ce da altcuiva, unei perechi, de exemplu, ca s-o întregască și pe ea cineva. Acum e singur acest eu-actor și suferă și-și plânge de milă. Suferă și plânge atunci când nu e celălalt eu, eul spectator, care se simte gol și nepăsător, și pustiu, și indecent de echilibrat. Aparent echilibrat.

cineva. Acum e singur acest eu-actor și suferă și-și plânge de milă. Suferă și plânge atunci când nu e celălalt eu, eul spectator, care se simte gol și nepăsător, și pustiu, și indecent de echilibrat. Aparent echilibrat. Pentru că, de fapt, cei doi se zbat ca doi frați siamezi care se luptă pe viață și pe moarte să-și smulgă unul altuia funcțiile vitale pentru a supraviețui unei operații periculoase, în urma căreia unul trebuie să piară. În suflet și-a durat sălaș tristețea și jalea și singurătatea și neputința și disperarea deșertăciunii unei vieți netrăite așa cum a visat-o, unei vieți dăruită altora, fără a căpăta nicio picătură de iubire drept mulțam. Nu despre o recompensă e vorba aici, să fie clar. Despre un mulțam de recunoștință. Atât. Un piculete de atenție, pentru o ființă care s-a dăruit pe sine.

-Ce, pentru asta o faci? Aștepti mulțumiri? De ce? Ce, eu te-am rugat să mă faci? Tu ai vrut. Deci, singură ți-ai asumat responsabilitatea față de mine. Asta-i datoria ta. Și ce, eu ți-am cerut să nu te mai măriți?

-Nu, dragule, nu pentru că aștept mulțumiri fac ceea ce fac pentru tine. Fac pentru că te iubesc. Dar, așa cum tu ai nevoie de iubirea mea, și eu am nevoie să simt că mă iubește cineva, că se îngrijorează pentru mine, că vrea să mă ajute, că-i pasă, știi tu, de-astea. Sunt și eu om, nu mașinărie. Am și eu suflet, iar acela simte, ori vreau eu, ori nu vreau. Oricât vrei, simțămintele nu le poți opri să apară. Ele vin și rămân atâta cât au chef. Tu poți, eventual, să te stăpânești, să le ascunzi, să nu le arăți, să acționezi altfel decât îți dictează ele, să le pui rațiunea înainte, dar să le faci să dispară, nu poți. Sentimentele rămân pe loc după cum le sunt toanele. Tu poți să stai în mâini, că ele tot își fac de cap cu sufletul tău.

Ți-ai găsit cui să-i pese! Copilul meu n-a fost așa înainte de-a-i ieși în cale hahalera de nevastă-sa care l-a sucit și răsucit cu o sută optzeci de grade, după bunul ei plac.

-Nu vezi că maică-ta vrea să-ți conducă viața și tu, blegule, te lași dus de nas? Halal bărbat!

De la o vreme, ca și cum acestea toate, și tristețea și jalea și singurătatea și neputința, s-ar fi contopit, iar prin unirea lor ar fi fost capabile să nască un monstru, în același suflet chircit, stafidit și pustiu ca o sahară, secăt de dorinți ca un burete fără apă, în același suflet s-a instalat un fel de nou-născut, care pare un avorton, dar care și-a înfipt bine tentaculele, strangulând totul în cale. Acesta este nepăsarea. Nu-ți mai pasă, nu mai vrei să știi, vrei să uiți, vrei să ștergi, vrei să fugi și să nu te mai întorci. Vrei să te așezi pe jos, să-ți pui mâinile pe piept și să mori. Nu mai vrei mimic. Pe de altă parte, ca un vierme care scoate capul dintr-un cocon, vierme care-și face loc și începe să-ți roadă din suflet precum viermii de mătase din frunza de dud, se trezește suferința din conștiința revoltată că nu-ți mai pasă. Nu-ți pasă, dar suferi că nu-ți pasă și-ți reproșezi că nu-ți pasă.

Să înnebunești, nu alta!

Am simțit, Pavele, că, într-adevăr, mă cuprind toate nebuneliile și că trebuie să mă duc în cămară să caut o sfoară, ceva, și să mă spânzur, ca să nu mai simt nimic. Să nu mai simt nici că simt, nici că nu mai simt.

Cred că, în acel moment, Dumnezeu sau Sfântul Duh, sau Îngerul Păzitor mi-a pus mâna pe umăr și m-a oprit să mă ridic din fotoliul de lângă telefon. N-am avut, pur și simplu n-am avut putere în picioare ca să mă ridic.

Totodată, de undeva s-a întors spre mine un ecou:

-Femeie, asta e crimă! Bagă de seamă ce faci! Desigur că numai tu hotărăști dacă vrei să te afunzi în mare păcat! Îți spun ție, bagă de seamă ce faci!

Ecoul s-a pierdut pe drum, dar eu am rămas locului țeapănă. Am devenit conștientă că am fost aproape să fac un mare rău. Rău poți face altora și e știut că e păcat, dar și răul pe care ți-l faci ție însuși e la fel de mare păcat în fața Proniei, pentru că și tu ești o creație a Ei, ca și toți ceilalți, și tu ai strecurat în tine o părticică din Ea, cum au și ceilalți. Porți în tine un picur de Dumnezeu, pe care n-ai voie să-l nimicești, ca și când ai fi dușmanul Lui. A nu-ți iubi copiii și perechea și părinții și familia și aproapele este un păcat capital, așa după cum și a nu te griji de tine însuși, tot păcat e. Și-ncă unul mare de tot. A fi egoist e una, a nu te neglija și a nu te da cu bună știință pe mâna suferinței, e alta. Acesta nu este egoism, este a păcătui împotriva ta însuși. Aici e buba unde nu pot majoritatea oamenilor să discearnă corect. Unde trebuie trasă linia despărțitoare.

Am înțeles mesajul, am vrut să-i urmez povața, dar în primul moment, nu mi-am dat seama cum să fac, pentru că apăsarea dureroasă din piept a rămas la fel de persistentă. Am simțit că amețesc, din cauza neputinței mele de-a mă autocontrola, și că mă năpădește un acces acut de greață. Atunci, parcă cineva mi-ar fi turnat cu tolcerul în cap, mi-a fugit gândul cel bun la tine. La tine, de care am fost uitat cu totul.

„Ce m-a învățat Pavel să fac în asemenea momente? Să respir controlat. Să caut să mă relaxez.”

Asta am și făcut. Mi-am îndreptat spatele în fotoliu, am pus palmele pe genunchi, am închis ochii. Am început să inspir și să expir după tehnica pe care am exersat-o împreună. Am simțit cum mă liniștesc treptat. Când am considerat că sunt destul de liniștită, am început relaxarea. Foarte curând respirația și-a diminuat ritmul, iar eu m-am simțit ușoară și detașată, ca de fiecare dată când o făceam împreună cu tine. Nu cred

că am adormit și am visat tot ce a urmat. Dar nici trează nu am fost. A fost ca un fel de transă, de... de ce știu eu ce. Nu pot cataloga de niciun fel. Stai să vezi:

Pentru a doua, oară într-un interval destul de scurt, ceva s-a desprins din mine, dar de data aceasta s-a înălțat spre altă lume. Acest ceva nu era la fel ca și data trecută, un alt eu distinct, ci chiar eu. Forma astrală a eului meu, presupun. În mod cert, corpul meu fizic a rămas în fotoliu. Acolo unde s-a dus cel astral, m-a așteptat o femeie, o prietenă a mea, pe care se pare c-o știam de mult și care m-a dus la ea acasă. Casa ei era tare frumoasă și elegantă, albă toată, construită pe un tăpșan înconjurat de pădurea de pe munte. Văzduhul din jur era strălucitor de parcă a fost poleit cu aur. Pe pervazul unei ferestre, o pereche de gugustiuci se drăgăleau în legea lor, iar niște mierle, tot o pereche, cântau de-ți făceau inima flească. Acolo, peste tot, toți erau numai perechi. În curte, un păun se-mpăuna de mama focului cu coada lui în culorile curcubeului, în fața unei păunițe, care n-a mai avut răbdare și și-a strigat dragostea pentru frumosul ei partener așa de tare încât sunetul a ieșit ca un zbierăt care-ți zgârie timpanele și despică aerul în două. Deasupra, pe cerul acestei lumi din cer, se roteau doi vulturi, un vultur și o vulturiță. Se roteau în cercuri largi și uniforme, patrulând în înalțuri și veghind asupra localnicilor, ca să nu se-ntâmples oareșce ce nu se cade. Pe lacul din spatele grădinii pluteau o lebădă și-un lebădoi, stând cioc în cioc. Nu numai păsări se aflau pe acolo. Tot felul de viețuitoare, tot perechi, perechi. Până și fiecare bondar avea o bondăriță pe care-o giugiulea. O buburuză, un buburuzoi... Până și florile se-mperecheau cu vântul, iar frunzele cu piscul muntelui, pe care-l apărau cu dragostea lor de frunze, ascunzându-i goliciunea, pentru a nu fi expusă vederii și ca nu cumva în asemenea ipostaze, vreo concurentă să fie mai iute de picior și să le fure iubitul.

Puii se hârjoneau pe de margini și din când în când ridicau priviri admirative asupra părinților. Se opreau preț de o clipită din joacă, ca să bage la cap, pentru când vor fi ei mari. Dacă făceau câte o boacănă, voită sau din întâmplare, părinții îi învățau blajin de ce e rău ce-au făcut și cum e bine și de ce. Acum bag sama că atât cât am stat acolo, n-am auzit rostirea „nu”. Vorba vine rostire. Nimeni nu vorbește-n vorbe răspicate ca noi. Totul se transmite, de la o entitate la alta, prin puterea gândului. Nici de violență, nici n-am auzit și nici n-am văzut. Am senzația că acest concept nu există acolo. N-au, pur și simplu, cunoștință de el.

Acele locuri, ca de pe lumea ailaltă, emanau numai dragoste și grija pentru cei din jur.

-Aici ai să te poți odihni, tot timpul acestei vacanțe, până când îți vei reveni complet și te vei întoarce acasă.

-Trebuie să mă întorc? Mi-ar plăcea să rămân aici de tot, să nu mă mai întorc niciodată. Sau, în orice caz, să rămân cât mai mult.

-Nu poți rămâne de tot. Mai ai încă ceva foarte important de făcut la tine acasă. Dar până atunci odihnește-te.

M-am odihnit privind și am simțit o dorință acută de-a mă preface în lebădă, sau în pasăre, sau în bondăriță, sau în buburuză sau în floare, sau în frunză, sau fie în ce-o fi, numai să fiu în locul lor, să am și eu perechea mea.

Acum, când îți povestesc și vorbesc de buburuză, îmi amintesc de vremea când băiețelul meu de abia a început a experimenta emiterea sunetelor legate și puterea cuvintelor. Cu limba încă neantrenată, neexersată și împletită de efort, îi zicea buburuzei, bubuia.

- Mami, mami, ute bubuia.

Bubuia urca lejer pe scoarța unui pom din parc, unde ne făceam noi plimbarea de dimineață.

Copilului îi străluceau ochii de bucuria descoperirii. O arăta cu degetelul întins, apoi a dorit s-o atingă.

-N-o atinge, ai putea să-i faci rău, s-o rănești sau chiar s-o strivești. Nu-i voie să rănești pe nimeni. Nici pe cele mai mici și insignifiante ființe.

Și mă mai mir că om matur fiind, se lasă călcat în picioare de cine nu merită bunătatea lui. Eu, cu sfaturile mele despre nonviolență, despre bunătate, despre a atinge nici cu-n fir de pai pe nimeni, eu i-am băgat în cap, în reflex și-n educație ideea că trebuie să facă numai bine. Acum o face, iar mie nu-mi convine. Cine mi-e de vină? De la mine-a învățat. La mine a văzut prima dată cum mă port cu cei din jur. Eu am fost cea la care a văzut cum e aia să întorci și obrazul celălalt, cum e aia să-ți ajuți și dușmanul, căci ce altceva, decât dușman, poate fi numită femeia care ți-a furat bărbatul. Totuși, eu am ajutat-o când a fost în necaz și durere. Lasă-te de faptul că, mintea de acum, cu puterea de judecată trecută prin târnoseala vieții, susține sus și tare: „A fost și ea vinovată, fără doar și poate, dar nici el, soțul și tatăl, n-a fost sfânt. Și-a avut partea de vină și și-a adus din plin aportul la tot ce s-a întâmplat. Oi fi avut și eu pe ale mele. Doar că omul obidit și necăjit, pe sine nici nu se vede și nici nu se pune la socoteală. Știe doar că pe el îl doare. Dacă a făcut și el vreo greșală, dacă a făcut ce trebuie ca să nu ajungă la durere, nu se mai întreabă. M-am gândit de multe ori la asta. Sunt sigură că am avut și eu partea mea de vinovăție, dar n-am reușit niciodată să o identific. Așa-i omul croit. Pe sine nu se vede.

-Ei, hai, acum, nu te mai învinovăți pe tine, pentru ce-au făcut alții. Fii bună nu-mi cădea din nou în stări depresive și nu-mi strica toată opera, căreia am reușit ,cu chiu cu vai, să-i dau contur, punând la bătaie efort, nu glumă, în atâtea ședințe de terapie. Te rog frumos! La mine nu te gândești deloc? Vezi, acum greșești. Cu mine-ți faci păcat!, o ia Pavel la rost, jumătate serios, jumătate în glumă, de îndată ce observă pe ce pantă a gândurilor este tentată să alunece. Este încă destul de vulnerabilă. Teoretic, el este conștient de asta, dar nu-i face deloc plăcere s-o constate pe viu.

-Bine, te rog să mă ierți!.. Mă ierți?, îl privește întrebător și cu o oarecare neliniște-n privirile altfel extrem de blânde.

-Sigur că te iert. Cum aş putea să nu iert o doamnă seducătoare ca tine, mai ales când îşi cere iertare atât de spăşită?!

-Mulțumesc dragul meu Pavel. Tu ești întotdeauna înțelegător și bun cu mine. Nimeni nu-i ca tine.

El dă să protesteze, dar Femeia nu-i îngăduie.

-Nu protesta. Acesta-i adevărul. Oi fi eu nebună... nu, nu, nu te zborși la mine, ripostează Femeia la reacția lui Pavel, care însă nu apucă a o admonesta iarăși, pentru că Ea ridică mâna cu palma deschisă ca un scut.

-Ai dreptate, am vorbit fără mine..., nu nebună..., ăăă... mă rog, oi fi eu așa cum sunt,... e bine acum?, dar o centimă de discernământ tot mi-a rămas. Ești bun! Punct și de la capăt.

Așadar, revenind la lumea cea din cer, la lumea perechilor și-a iubirii, bag seamă că acel gând al meu, acea dorință devenită acută, de a-mi afla și eu o pereche, a fost purtată pe cine știe unde, pentru că cineva, de undeva, l-a recepționat și mi-a răspuns tot cu un gând pe care l-am perceput foarte clar în mintea mea:

-Ți s-a spus deja că nu poți rămâne aici. Mai ai ceva de împlinit în lumea ta. După aceea te vei întoarce și vei merge mai departe, unde ți-e locul, dacă ai să îndeplinești bine ce ți-a mai rămas de îndeplinit.

M-am tot gândit și-am fantazat în mii de variante cam ce-aș putea să mai am eu de făcut, dar nu m-am putut hotărî pe care să mă fixez. Eu știam una și bună:

„Vreau să fiu ca toate ființele de pe aici. Să am pe cineva lângă mine.”

Seara, prietena mea s-a întors de pe unde fusese, nu știu eu unde și nici pentru ce, ea nu mi-a spus, iar eu am simțit că nu am voie să știu anumite lucruri și n-am întrebat-o. După ce s-a întors, a venit și fata ei s-o vadă.

-Mami, deși am comunicat tot timpul, mi-a fost dor să te și văd, să și fiu puțin lângă tine.

O sărută pe amândoi obraji, apoi se iau de mână și se îndreaptă spre iaz, ca să se scalde și să dea împreună câte o frântură de covrig lebedei și lebădoiului ei soț.

Le aud cum pălăvrălesc, cum râd, cum sunt una, mamă și fiică. Eu le invidiez, aş vrea să fiu ca ele, dar am înțeles deja că nu de aceea mă află unde mă află, ci ca să învăț o lecție. Încă nu sunt dumirită care. Nu sunt dumirită și de aceea, probabil, continui să le invidiez.

Fata pleacă, iar eu îmi iau inima-n dinți și întreb unde.

-La bărbatul ei. E măritată. Nu ți-am povestit despre nunta ei? Hai să-ți arăt. Uită-te acolo.

Mă uit în direcția în care arată degetul ei întins. Ca și când ar fi acționat un mecanism care funcționează cu fotocelule, pe fundalul zării începe a se proiecta un fel de film. Ceva cam așa, ca un film, deși senzația mea era că e o realitate care tocmai își curge cursul taman sub nasul meu, iar eu particip la ea direct și personal. Acum mi se pare complet aiurea, dar atunci am simțit ceea ce acum spun. Oricum, în limba noastră de pământeni, nu există un cuvânt care să numească fenomenul la care am fost martor activ în acel moment. Ceea ce am reținut, a fost o frumusețe ca-n povești. Flori și panglici aurii, baloane în formă de curcubeu, tun de confeti colorate, și porumbei albi care zboară în jurul capetelor mirilor, și petale care le pardosesc calea, și stele căzătoare ca niște artificii, și-o lună în crai nou, numai o felie timidă agățată de creasta muntelui, ca o podoabă în pomul de Crăciun, și-o rochie de mireasă făcută din spuma norilor, și-o cunună din razele luceafărului de dimineață, și-un vâl din răcoarea dimineții împodobit cu presărări de rouă nestemată, și-un mire fericit care-și sărută cu drag mireasa lui, și niște părinți exultând de bucurie, de mulțumire și de fericire, privind la odraslele lor care-și îndeplinesc bine și frumos menirea lor existențială, în loc să umble fără de căpătâi de colo, colo, pierduți în univers, fără a se putea regăsi pe sine și pe cei de o formă cu ei, cum se mai întâmplă. Chiar frecvent se întâmplă. De parcă oamenii vor să-și schimbe statutul lăsându-se târâți de cela, ntinacatul spre convertirea într-ale legilor satanice care ntretin focul otrăvit al Gheenei.

umblă fără de căpătâi de colo, colo, pierduți în univers, fără a se putea regăsi pe sine și pe cei de o formă cu ei, cum se mai întâmplă. Chiar frecvent se întâmplă. De parcă oamenii vor să-și schimbe statutul lăsându-se târâți de cela-ntunecatul spre convertirea într-ale legilor satanice care-ntrețin focul otrăvit al Gheenei.

Sufăr la vederea acelor fericiți și-mi vine să-mi strig copilul care nu e lângă mine, nu are o pereche a lui potrivită, ci numai un profitor ordinar, un diavol încarnat. Nu are o familie a lui, normală ca toate familiile, n-are copii lui care să-l urmeze, să-l ducă mai departe, după ce n-o mai fi trupește pe această lume, purtând în carnea și-n sângele lor și-al copiilor lor, și-n toată lista nesfârșită de urmași, bucățică desprinsă din el, supraviețuind în ei. Copilul meu, rațiunea mea de-a exista, a ales un nenorocit de trai outlaw, în afara legilor stabilite de când e lumea, lume.

Mă întâlnesc întâmplător pe stradă cu câte cineva mai sărac cu duhul, care mă întreabă:

-Ce-ți face copilul? S-a-nsurat? Are copii?

-Nu, nu s-a-nsurat.

-Cum așa? Câți ani are?

Uneori mă enervez, alteori sufăr, alteori mi-e rușine. Nu știu nici eu de ce mi-ar fi rușine, doar nu-i criminal, e numai un nefericit lipsit de noroc, dar asta simt.

Alteori, ca să le evit mirarea că încă nu-i la casa lui, le răspund cu un ton cam incisiv:

-Sigur, e-nsurat. Ca țiganu', fără acte.

Invariabil toți tac. Altă dată nu mai întreabă, iar eu scap de stânjeneală. De ce-oi fi eu stânjenită, când de fapt ei ar trebui să fie, din cauza indiscreției lor stupide. Curiozitate bolnăvicioasă a unor oameni care n-au alta de lucru, decât să-și bage nasu-n viața altora, ca să aibă apoi ce forfeca mărunț la un pahar de vorbe goale cu niscai cunoscuți la fel de insipizi ca ei.

Pentru mine însă, cel mai important este nu ce zice, nici ce crede lumea, de aceea le închid gura cu replici neprotocolare, ci faptul că pruncul meu nu e fericit și-și bate nime-n drum joc de el, așa cum scrie la carte, cu-o perversitate greu de imaginat. Îmi vine să urlu și să-mi sfârtec hainele de pe mine, și inima din piept, să-mi dau cu capul de pereți, să iau un revolver să-mi zbor creierii sau să torn pe mine petrol și să-mi dau foc, pentru ca durerea fizică să fie suficient de mare ca să n-o mai simt pe cea din suflet care-i de-o sută de ori mai mare. Devenită de nesuportat, de mare.

-Vezi, de asta nu poți rămâne încă aici. Nu ești încă pregătită. Sufletul tău trebuie să mai acumuleze și alte experiențe în afară de cele de până acum. Nu-ți fie teamă, nu vei mai avea parte de durere.

În clipa aceea am simțit o zdruncinătură nedureroasă, dar zdruncinătură totuși, ca și când te rostogolești la vale pe-un pat de iarbă moale. M-am trezit în fotoliul meu și m-a toropit o asemenea jale, încât am avut senzația că iar voi rămâne pironită acolo până când va da de mine Leli, ca și-n alte dăți. De aceea m-am silit din răputeri să mă ridic și, așa cum am fost îmbrăcată pe acasă, să vin la tine.

Femeia pare sleită de puteri și somnolentă.

-Hai, întinde-te puțin, ca să-ți revii. Povestind, ai re trăit această experiență, care trebuie că n-a fost ceva prea simplu.

Îi ridică picioarele pe sofa și-i potrivește o perină sub cap. Pleoapele îi cad peste ochi.

Adoarme.

Pavel se așază turcește lângă ea și o veghează. Nu vrea s-o lase singură, pradă vreunui potențial coșmar care s-o zguduie din nou. Nu vrea ca ea să mai sufere.

* * *

E bine trecut de miezul nopții. Lui Pavel îi cade capul adormit. În curând se va crăpa de ziua.

Printr-o fantă a jaluzelei pătrunde azurie, prima rază de soare. Cade pe fața îmbujorată de somn a Femeii. Aceasta se mișcă și se apără cu mâna, ca de muște. Își acoperă fața, însă de trezit, tot se trezește. Somnoroasă, crapă ochii, care acum sunt limpezi ca oglinda de cristal. Îl vede pe Pavel și zâmbește cald, cu îngăduință și tandrețe. Simte că ceva începe să cânte în ea. Ca o liră de abia pișcată. E ușoară și are

Adoarme.

Pavel se așază turcește lângă ea și o veghează. Nu vrea s-o lase singură, pradă vreunui potențial coșmar care s-o zguduie din nou. Nu vrea ca ea să mai sufere.

* * *

E bine trecut de miezul nopții. Lui Pavel îi cade capul adormit. În curând se va crăpa de ziuă.

Printr-o fantă a jaluzelei pătrunde azurie, prima rază de soare. Cade pe fața îmbujorată de somn a Femeii. Aceasta se mișcă și se apără cu mâna, ca de muște. Își acoperă fața, însă de trezit, tot se trezește. Somnoroasă, crapă ochii, care acum sunt limpezi ca oglinda de cristal. Îl vede pe Pavel și zâmbește cald, cu îngăduință și tandrețe. Simte că ceva începe să cânte în ea. Ca o liră de abia pișcată. E ușoară și are senzația că zboară. Că realmente nu mai atinge pământul. Îi vine să-l mângâie și să-l sărute. Dar așa ceva nu se poate. L-ar trezi. Și apoi i-ar fi rușine de el. Să știe că ea a avut dorința de a-l săruta. Desigur că ea este, pentru el, doar una dintre pacientele lui. Nimic mai mult. Stă și-l privește. Lung și fix. Privire încărcată de regrete.

„De fapt, ce caut eu aici? Cum am ajuns să dorm aici, pe sofaua lui Pavel?”

O trece un fior.

„Ce-oi fi făcut?”

Se chinuie foarte tare să-și aducă aminte. Începe să o doară în moalele capului de atâta concentrare. Deodată se luminează. Își aduce aminte.

„Da. Criza. Criza de singurătate. Dorul de copil.”

Mai rămâne o vreme dusă pe gânduri, apoi se ridică, se îndreaptă tiptil spre biblioteca unde știe că este calculatorul. Îl deschide și începe să scrie. Așa o găsește Pavel, scriind, când, după ce s-a trezit și el, a început s-o caute. A auzit țâcănitul tastaturii și s-a luat după sunet. Se proptește în ușă și așteaptă. Nu vrea s-o întrerupă. E atât de concentrată la ceea ce face. Totuși, ea-i simte prezența, nu se întoarce să-l privească, ci doar ridică o mână și mormăie cam bolborosit, abia inteligibil:

-Scuză-mă, termin imediat.

N-a fost chiar imediat, a fost cam o jumătate de oră, timp în care Pavel s-a dus la bucătărie să prepare o cafea. Tocmai o turna în ceștile lui favorite, cele din porțelan alb cu violete pictate de mână, ghirlandă pe buza ceștii. Licoarea e caldă, aburindă și aromată. Femeia intră, se îndreaptă spre el și-i întinde niște foi de hârtie.

-Uite, citește.

Ea se așază liniștită cu o mină de om împăcat. Soarbe din cafea.

Cu ceașca într-o mână, ducând-o încet, pe pipăite spre gură, și cu ochii în text, el începe să citească. Pe măsură ce se cufundă tot mai adânc în lectură, expresia feței i se schimbă. Este vizibil cum starea sufletească i se schimbă, cât este de impresionat și cum îl marchează fără dubiu, ca și când ar trăi efectiv cele ce le citește. De fapt, chiar le trăiește.

BĂRBATUL

Zis și făcut. Ea acceptă și se duc în vacanța plănuită de Pavel.

După ce se întorc, într-o după masă târzie, Leli îi face o vizită, moartă de curioasă, cum și ce s-a întâmplat.

-Ei, cum e?

-Ce, ei? Ce, cum e?

-Auzi, nu fă pe proasta! Cum a fost cu Pavel în vacanță?

-Bine. Normal.

-Hai, nu fii... Dă-i drumu' și povestește.

-Ce să povestesc?

-Cum ce? Tot. Doar n-ai stat să vă uitați pe pereți, muți ca pământul și nemișcați precum stana de piatră. Nu mă fă să te rog în genunchi și nu mă mai fierbe așa la foc mic, doar știi că nu mai pot de curiozitate. Fă bine și-ți dă drumu' la gură. Măcar atâta merit după ce că eu te-am dus la el. Acum nu-mi fi ingrată!

După o tocmeală cum scrie la carte, până la urmă, văzând că nu poate să scape de Leli, se lasă înduplecată și începe a povesti. Pe măsură ce se cufunda în amintiri, se lasă tot mai furată de ele, iar Leli vede surprinsă cum prietena ei trece în altă lume, lumea ei, retrăind cu intensitate tot ceea ce i s-a întâmplat. Ce-i drept, a presupus că ceva, ceva tot se va lega întreăștia doi, dar nu s-a gândit că asta-și va prinde urechile chiar așa de tare.

„Oare ea realizează cât de îndrăgostită este? Dacă nu, sigur nu eu voi fi aceea care-i va deschide ochii.”

-Văd că nu scap de tine. Ascultă:

-Am plecat cu mașina lui Pavel. Spre seară am ajuns în orașul de la poalele muntelui. S-a nimerit să fie exact seara când a fost uns capitală a U.E. pentru un an. Mare festin, mare, cum e și normal să fie. Ne-a primit un fost coleg de facultate al lui Pavel, Andrei. A fost bucurie pe capul lor, al băieților, nu glumă. Nu se mai văzuseră de niște ani buni.

Am ieșit în piața mare, ca toată lumea, deși noi doi ne simțeam puțin cam obosiți după drumul cu mașina. Pe șosea a fost o fojgăială de nedescris din ambele sensuri și o grămadă de nebuni, care-ți solicitau la maximum atenția și reflexele, dacă nu voiai să ajungi, în cel mai bun caz, în șanț cu o roată sărită și câteva bușituri care să lase în urmă cucuie și vânătaii oribile. Cu toate astea prea era istoric momentul ca să nu-l trăim pe viu și să stăm în casă ca mumiile în sarcofag.

Eu sfârșeam de nerăbdare să văd și nația noastră manifestându-se ca unionistă, să mă lămuresc dacă e valabilă vorba „unde dai și unde crapă”, fiindcă fusesem nu demult prin teritoriile înveterate deja ale marii Europe Unite și puteam să fac comparația la cald.

Capăt limbariță și tot drumul până la locul festinului, îi îmbăt de cap pe însoțitorii mei cu povești cum îmi vin la îndemână, poate că mai fără cap și fără coadă, dar mi-era așa de bine că mă aflam acolo împreună cu Pavel și că ne aștepta o mini vacanță împreună, încât am devenit euforică și mi-a mers gura ca moara stricată:

Într-o zi binecuvântată, stăteam așa, la o șuetă, cu o prietenă. Prietenă, prietenă, de suflet, nu de cea de jucărele, care dispare ca măgarul în ceață taman când ai mai mare nevoie de oareșce sprijin ca să te poți

ține tare și să nu te prăvale vreun pârdaľnic de taifun iscat de controverse democratice sau, mai poți ști?, ce altă nevoie care te ajunge ca trăsnetul din pur senin.

Din flecăreală-n flecăreală, brusc îmi dau seama că n-aș fi fost chiar o ratată ca arheolog, căci, săpând prin viețile de amintire ale strămoșilor și-ale farmecului nostalgic al copilăriilor noastre de la țară, descopăr un neașteptat fir de rubedenie cu doamna în cauză. Mă bucur, pentru că mi-e dragă persoana. Întotdeauna am socotit că legăturile de suflet dintre oameni au valoare de tezaur. Da, cine să mă creadă?! Am constatat, nu o dată, că, atunci când mă lua gura pe dinainte și peroram pe această temă, căscatul interlocutorului, mascat cu efort și neplăcere, își făcea repejor loc la rampă. Am renunțat, preferând să mestec gustul de pelin rămas pe urme.

Identific, prin nou descoperita mea verișoară, încă doi veri, unul în Germania și altul în Elveția. Uau!...

Oamenii vin adesea în țară, nevestele mă plac, așa că mă aleg cu invitații.

În Germania am mai fost, n-aș zice că nu m-aș mai duce, dar țara cantoanelor, a băncilor și a ceasurilor!... Cu cuc să fie?! Simt impulsul de-a mă convinge cu ochii mei.

Ne câcâim ce ne câcâim, simpatica de vară-mea și cu mine, mai mult de formă și rușine, să nu creadă lumea că suntem niște ne..., ne..., ne ce, de fapt? Ceva ne... tot ar trebui să fim de vreme ce abia așteptăm nesățuite să plecăm, să punem stăpânire pe casa și pe timpul oamenilor, în loc să ne înscriem frumușel în vreo excursie, pe banii proprii. Da', na, bogdaproste! A fost să fie!

Ne-am decis să mergem cu autobuzul, pentru că punga mea cârpocită, umplută de la bugetul de stat, nu permite ceva mai de rang, iar a ei așisderea, o ușuratică fără seamăn, iubește mai mult să simtă cum îi suflă vântul prin poale decât să-și adune băierile ca să fie pregătită pentru a primi cu nelimitată recunoștință gravitația serioasă a viitorului leu greu.

Mergem ce mergem ca voinicul din poveste, cu genunchii la barbă, făcând stază și glezne, buciune. Cine-i de vină că nu ne-a dat nimeni cu ghemul în cap când am fost copile și-am crescut de-avem catalige-n loc de picioare?! Oprim rar, doar pentru nevoi stringente, demult trecute de termen. Ajungem la granița româno-ungară. Na! Dac-am vrut pauză, acum o avem șapte drăgălașe de ceasuri încheiate. Gândim c-o fi cea de pe urmă, doar am pătruns pe elevatul teritoriu U.E. Adio vămi și vămuri. Răsufăm ușurați când ne apropiem de austrieci, da', surpriză! și aceștia-și fac de lucru cu noi două ore. Nu chiar cu noi, cu autobuzele dinainte, unde se găsiseră cevașilea nereguli. Că de ce-am fi noi, românii, curați și nu ne-am întina numele cu niște cartușe de țigări peste porția reglementară sau ca unul, expulzat pentru niscai năzdrăvănii neortodoxe, care are interdicție de intrare pe teritoriul austriac, doi ani?! Numai că pe el îl mănâncă tălpile și nu șade locului până la termen, cu accentul pe i, își ia desaga-n băț cu două luni mai devreme, crezând că-i dă deșteptăciunea pe dinafară și poate să le tragă cacialmaua vameșilor unionali. Ți-ai găsit! Nici nu mișcă bine aceia un deget, că pârdaľnicul de computer și scuipe foc pe nări și mi ți-l spurcă pe toate fețele. Îl coboară din autobus, rămâne cu papornițele în jurul lui și cu buzele umflate, în plină vamă. Stătea ca cioara-n par. Nu era mai bine să cate prin dosul șurii de-acasă un strop de răbdare, să amâne o nimica de opt săptămâni, să nu se canonească și pe el și pe noi pe de-a pomană? Să nu mai vorbim de nume, renume și de dusul buhului cum că românii, așa și pe dincolo! Ne-om învăța vreodată minte? Stau și cuget. Am și vreme, că de-acum mergem întins, nu mai e pui de punct de frontieră pe undeva. S-au topit toate în desăvârșita armonie a UE. Și vămile și vameșii cu-ncruntătura-ntre sprâncene și toate neregulile și scursorile din lume. Doanme ajută că s-au dus pe pustii toate cele rele!.. Mă mai înțepă jenant un cui de „de ce?” De ce între Ungaria și Austria? Doar Ungaria a fost acceptată ca părtașă la întregirea „Pământului Făgăduinței”?!

Ajungem euforice - cum altfel! - după 31 de ore de călătorie cu autobuzul. Nu-i bai, dormim buștean o zi și apoi o luăm din loc cu o frenezie dementă. Valea Rinului și magnificele sale castele. Stânca lui Lorelei, potop de așezări cu flori pe la toate ferestrele, fiecare fir egal cu celălalt, bag seamă, urmare a unei educații în care uniformitatea e soluția perfecțiunii. Pitici, rațe, găște, iepurași, căprioare, cerbi, broaște și alte lighioane din gips, frumos vopsite de jurai cu mâna pe biblie că-s vii, populau nelipsitele grădinițe din jurul caselor care toate păreau zugrăvite, nu alaltăieri, ieri. Munții Pădurea Neagră, greoi și încruntați, cu hlamida de brazi de un verde atât de închis, de chiar par negri. Pe un stei o capră de munte neadevărată, meșterită din nu știu ce, străjuia incitarea curiozității trecătorilor cu veleități turistice. Izvorul Dunării, între o biserică și un castel privat, în mijlocul unui orașel cochet. Nordul, cu orașe vechi și turnuri ascuțite ca țurturi acoperiți cu dantelă făcută din igliță!

La o zvârlitură de băț de casa vărului meu e Luxemburgul cel minuscul. Tragem o fugă și până acolo, trecem ca prin brântă, control de frontieră, ioc. Domnește încrederea reciprocă, deplină. Doamne, bine mai poate să fie! Tragem cu ochiu' cum stau lucrurile pe acolo, n-avem noroc să nimerim deschis pentru public Palatul Ducal, nu-i nimic, îl vedem pe dinafară, tot e mai mult decât nimic. Spre alungarea frustrării, fac o poză, cât pot de artistică, santinelei de la intrare. Băiatul nu comentează. Stă țepăn.

Urmează, tot fără insemne de opreliști la graniță, o vâjâială de două zile cu drum cu tot, la Paris. Pentru o excursie mai pe-ndelete, ne striga buzunarul că nici nu intră-n discuție. Încercăm să cuprindem cât mai multe, ne plouă zdravăn și, arătând ca doi șoareci murați, sărim printre și peste băltoacele de la Tuileries, ca să mai prindem și un colț de Luvru. Cu sufletul la gură ajungem la Sacre Coeur, cu toată pioșenia admirativă simțim că suntem oameni și avem nevoi fiziologice stringente, mergem la locul potrivit, intrăm, dar e cât p-aci să nu mai ieșim, pentru că încuietoearea era prea sofisticată pentru mințile noastre de trăitoare ale estului. Unde mai pui că n-am putut dibui nici un mecanism de tras apa, cum se cuvenea să facă niște persoane civilizate ca noi. N-avem ce face, o lăsăm baltă, ieșim și abia după ce s-a închis automat ușa cea deșteaptă-n urma noastră, auzim cum și mai deșteapta de instalație își face toaleta, spălându-se de una singură, fără ajutorul nostru, care să trebuiască să tragem sfori pentru asta. Zburăm ca-mpinse de dinapoi de

deșteaptă-n urma noastră, auzim cum și mai deșteapta de instalație își face toaleta, spălându-se de una singură, fără ajutorul nostru, care să trebuiască să tragem sfori pentru asta. Zburăm ca-mpinse de dinapoi de un taifun turbat, prin Moulin Rouge, Champs Elysée, pe sub Arcul de triumf, Nôtre Dame. Place Concorde, o minune, pe mine mă lasă cu gura căscată, numai bună să intre musca, dar cu sufletul trepidând de încântare. Nu mă mai satur de privit și fotografiez de-o sută de ori, din toate unghiurile posibile și în toate umbrele de lumini. Alergăm hăbăuce prin Montmartre, ca să nu ne scape ceva, vai de capul nostru, câte ne-au scăpat! Prindem în ultima clipită un vaporeș sărind ca mingea de pe chei pe punte, ne trântim realmente pe câte un scaun, ne tragem sufletul și savurăm minicroaziera pe Sena, care nu este cu mult mai distinsă decât Dâmbovița. Sticle goale de suc se desfătau înotând fericite pe suprafața apei de o claritate îndoielnică.

În plină zi, vestitul simbol a vestitei capitale, Turnul Eiffel, nu-mi place nici de frică. O adunătură urâtă de fiare vechi și ruginite. Seara însă, când urâtenia fierotaniei se ascunde sub voalul întunecat al serii, iar lumina feerică îl scaldă-n umbre ocrotitoare, totul se transformă și pare decupat din cartea magică a unei vrăjitoare. Mai e și fântâna arteziană din fața lui, care-și joacă apele într-un balet incredibil. Dintr-odată te simți ușor ca fulgul și-ți adori propria viață.

Parisul!!! Am făcut-o și p-asta! Cât am apucat să vedem din el, nu contează. Am fost la Paris? Am fost.

O noapte de somn e chiar prea mult, iar ne alungă musca țete, ca pe nefericita Io, și trecem de această dată printr-un mic, elegant și pașnic punct de frontieră, cu o singură persoană în ghereta oficialului. Nu-și ia paharul cu apă rece de la gură, în timp ce ne face semn cu mâna să trecem. Îmi dau seama că ne-ar zâmbi, dar în atari circumstanțe, nu poate, bietul de el. Buun! Ne ia mințile cascada Rinului, magnifică și atât. Alpii ne taie răsufarea și ne-nfundă urechile. Ne batem cu zăpadă la peste 2.000 m, ca peste o jumătate de oră, sau, mă rog, poate nu chiar, ne scăldăm în undele Lacului Maggiore, în partea italiană, că doar nu era să ne bem cafeaua în Elveția, dacă se putea și în Italia! Ne dau aceia o chișchineată de păhăruț de unică folosință, cu două degete de licoare pe fund, tare de trăzne, și ne iau rapid piuitul. Ne întoarcem la Berna, mai mergem la Basel să vedem odoarele lui Tutankhamon, aduse în Europa după o groază de ani, căscăm ochii la o mulțime de alte cele, care mai de care, ultra cunoscute, descrise și prezentate în diverse moduri și modalități, așa că basta, îmi permit doar să-mi mai aduc aminte de tabla de șah mare cât o mini piațetă, desenată direct pe asfalt, sub niște pomi seculari, cu piese mari de trebuia să fie luate în brațe la fiacare mutare. Dublu sport, al minții și al trupului, ridicare de greutate. Perfect! Mens sana in corpore sano. Câte găselnițe o mai fi născocind buclușa de minte omenească, până va fi să mai subziste pe Terra, dacă nu se va întrece pe sine cu poluarea și alte așisderea nocivități care s-o dea gata?!

Fuuff! Simt că, ce e prea mult, strică. Vreau acasă. Pornim. Pornim cu groaza orelor de drum. 1.800 de Km bătuți pe muchie. Trecem, vânt, prin Germania, sesizăm că suntem în Austria doar din cauza atmosferei mai blânde și patriarhal cuminte, caldă ca pâinea atunci scoasă din cuptor. Trece și asta și iar ne trezim față în față cu cuștile de la vama dintre Austria și Ungaria. Stăăm. Trecem hopu până la urmă. Străbatem pusta. Altă graniță, a noastră, alt stat la vamă. Alt hop. O vizită la toaleta unde, contra a cincisprezece mii de lei, puteai să te autoservești, cu porția, firește, din sulul de hârtie igienică păzit de casierita care stătea cu ochii-n patru, și să tragem de robinete la chiuvetele care tocmai suferau o criză de bătaială și se bălângăneau în toate direcțiile, refuzând categoric să-și facă datoria. Bag seamă c-au rămas în urmă sofisticările acelea unde colacul toaletei se apuca de unul singur să e învârtască-n jurul axei sale, supunându-se frecușului pe care i-l trăgea o perie apărută din neant, pentru a le păstra freș și cu dezinfecția la zi! Ce, se jucau de-a țara-n bumbi, acolo?

În sfârșit, acasă. Îmi doream să dorm trei zile și trei nopți. Am visat frumos. Frumos de tot. Eram în vacanță, cutreieram lumea-n lung și-n lat, lin, fără hopuri. Mă trezesc. Plec să-mi văd fetițele. Eu le-am botezat. Sunt o nebunie! Le-am adus cadou, printre altele, câte un dispozitiv de făcut baloane de săpun. Cu ele au făcut praf bucătăria bunicii lor.

Ce vreți?! Baloane de săpun!

Și uite așa m-am vânturat eu prin U.E.

Dar asta nu e tot. Să vă mai spun una:

Ridic receptorul să dau telefon. Zbârâie. Cineva ridică receptorul.

-Agenția.

-Aveți curse Timișoara- Athena?

-Da.

-Directe?

-Adică?

-Timișoara-București, escală, București-Athena.

-Cât e pauza dintre zboruri?

-Cincizeci de minute.

Îmi pierd răbdarea.

-Pot ști exact ce și cum, vă rog?

-Păi, ce doriți?

-Tot.Orarul, costul, sunt suficiente cincizeci de minute? Cine mută bagajele?

-Da, vă așteaptă. E aceeași companie. Cu bagajele n-aveți treabă.

„O.K.” Cumpăr biletul. Apoi aflu de la alții că nu așteaptă. Pisez agenția: ”Așteaptă sau nu așteaptă? N-am chef de surprize.”

-Haideți, doamnă, fiți serioasă!

Pac scurt de receptor trântit. Pe banii mei. Asta, da, democrație. Fără consecințe. Pe la alții ești liber să faci cum te taie capul, dar plătești de greșești cumva. Mă rog!

În aeroport, checking.

-E-n regulă. Vedeți să vă ridicați bagajele la București. Cred că e un autobuz care face transbordarea de la intern la extern. Întrebați pe-acolo.

-.....?Mă trăznește-n moalele capului.

Așa fac. Autobuz, da. Șofer, ioc. Stăăăăam... Iacătă-! Pornim. Ajungem. Caut terminalul. Întreb la informații.

-Cam târziu, doamnă, cam târziu!

Privire dojenitoare. Mai că nu mă pune la colț pentru crasă indisciplină. Nu-mi trag sufletul. Trag de bagaje. Alerg. Prind avionul în ultimul moment. Huh! Zbor. Athena. Aflu că nu am bilete cu cabină de dormit pe vapor, deși așa am comandat. Numai locuri în salon. Șaisprezece ore de drum pe ape, noaptea, începând cu miezul nopții în programul curselor. În realitate, mai va. Vaporul ia-l de unde nu-i. Târâș-grăpiș apare pe la unu, iluminat a giorno. Pe chei, lumea și țara. Țipete, voci agresive, huiduieli. Mi se traduce că-i mare nemulțumire mare, pentru lipsa de locuri.

„Na, că s-a dus visul cum c-aș putea primi, plătind pe loc, un pat, direct pe vapor.”

Totuși se pare c-am mâncat rahat când am fost mică, căci am norocul prostului. Numai ce-l aud pe însoțitorul meu grec:

-Dimitrii! Hei, Dimitrii!

Dimitri vine. Vorbesc. Dimitri aprobă din cap. Mi se zâmbește. Dimitri e căpitanul. S-a rezolvat. Sunt locuri! Pe vapor, la informații, mă ia în evidență ca pe oricare altul, habar' n-are de căpitan, unul în alb cu trese albastre pe umeri. Tot îmbulzeală, tot vociferări. Degeaba încerc să stau civilizat pe două picioare. Înghiontelile mă bălângăne de parc-ar fi-nceput furtuna pe mare. În sfârșit se dă un verdict. Să așteptăm în salon până la plecare. Unii însă continuă să facă pe sardelele-n cutie. Încerc să folosesc numele căpitanului.

-Dacă am loc, o să vă strig.

-Aveți?

Strânge din umăr și mă măsoară. Se uită bine la ce port. Mi-e frică să-i dau ceva. Cred că m-ar mânca cu fulgi cu tot lioata din spatele meu, care stă numai să facă poc. Sunt frântă. Apare căpitanul care mă caută din ochi. Mă ridic. Mă vede. Îmi face semn. Îl urmez. Mă lasă lângă un perete. Intră în spatele ghișeului. Șopotește ceva cu purtătorul de trese. Iese. Îmi dă o hârtiuță. Îl întreb cât costă. Dă din mână:

-Phah!

-Thank you very much!

Cumsecade om. Îl dăruiesc cu-n zâmbet cât Mediterana. Comandă scurt unui boy. Acela înșfacă geamantanul. Urcăm cu liftul. Apoi, pe culoare, printre oameni întinși pe jos, pe rogojini, saltele pneumatice, saci de dormit, direct pe mochetă. Ajung în pat. Fără-ndoială am mâncat rahat. Toaleta e vis-à-vis. Nu mă pot rătăci prin cele coclauri vaporene. La toaletă-i cam umed pe jos. I-e și ei prea cald. Transpiră. Natural, nu?!

Dorm dusă pe un pat supraetajat. Suntem patru în cabină. E super. Mă trezește lumina. Prin hublou văd... nu știu dacă există cuvinte care să poată zugrăvi ce văd. O imagine... Mamăăă!...

De sus parcă ploua torențial cu frânturi de lumină care se spărgeau în bulbuci de argint strălucitor încât îți fugeau ochii. Se spărgeau loviți de gresia albastru marin a apei lustruite, de parcă o aversă năvălășă de vară s-a pus pe dansat rock and roll taman acolo. Magnific! Sunt vrăjită. Rămân cu ochii lipiți. Nu de somn. De spectacol. De minunăție.

-Pământ! numai că nu aud cum strigă omul de cart din vârful catargului.

O insulă. Case. Pătrate, dreptunghiulare, drepte. Albe. Văruite. Proaspăt. Numai deschizătura balcoanelor e în rotundă albastră. Îmi amintesc de Tunisia. „Copie la indigo? De unde această influență? Poate de la Soare?! Poate de la mare?! Cine s-o știe?!”

Trecem de insulă. Trec alte ceasuri. Citesc. Scriu. Mă uit pe hublou. Numai câmp nesfârșit de ape.

-Rodhos! mă anunță cabinierul fără să bată la ușă. Cobor. Rodhos. Colosul. Minunile lumii.

-Uauuu!

Și aici e tot U.E.

Nu-mi termin bine perorația și ajungem în piața orașului, capitală a aceleiași nemaipomenite U.E.

Însoțitorii mei încă fac haz.

-Zici că așa...? Păi, atunci, putem susține că și noi suntem cât se poate de apți pentru funcția de europeni. Ne putem umfla liniștiți în pene.

Pavel se uită lung, admirativ.

-Da' știu că ești plină de vervă astăzi. Îți stă bine. Mi-ar plăcea să o faci mai frecvent.

-Știu că sunteți scriitoare, spune Andrei, prietenul lui Pavel. Ați putea să scrieți și să publicați în vreo revistă sau ziar ce ne-ați povestit. Sunt convins că ar ieși ceva reușit și amuzant, dacă nu luăm în seamă ironia amară cu care ați presărat relatările.

-Am și făcut-o. Sunt gata scrise, gata de dat la publicat când mă întorc. Una are ca titlu „Baloane de săpun”, iar cealaltă, „Orice medalie are două fețe.” Cum vi se par?

-Cred că-i bine. Sar în ochi și-ar suscita interesul cititorului.

În piață, lumea și țara. Om în om. Unii extaziați și euforici, alții calmi, indiferenți și sceptici. Unii nervoși, agitați, nemulțumiți. Sunt oameni care n-au ce duca la mără de săraci, n-au case, n-au venit apă și la a

În piață, lumea și țara. Om în om. Unii extaziați și euforici, alții calmi, indiferenți și sceptici. Unii, nervoși, agitați, nemulțumiți. „Sunt oameni care n-au ce duce la gură de săraci, n-au case, c-a venit apa și le-a distrus, nimeni nu se uită la ei, zic că nu sunt bani, le azvârl acolo ceva, n-ajunge nici pe-o măsea, iar cu asta arivederci, Roma, și-au făcut datoria de guvernanți, însă pentru festivități d-astea sunt bani. E, vorba neaoșă, până de păun în dos la cloșcă”, zice pornit un bărbat între două vârste, mai arțagos din fire, înaintând prin mulțime, făcându-și loc dând din coate, ca să ajungă mai în față și să vadă mai bine spectacolul. Alții sunt deja pușcați de cât au băut. Aceștia sunt cei mai periculoși. Se manifestau gălăgios și activ. Spărgeau sticlele goale de caldarâm. Echilibrării priveau lung, ar fi vrut să le zică una, dar erau conștienți că nu-i bine să-ți pui mintea cu nebunii, c-ar fi fost mai mare daraua decât ocaua. Sămânță de scandal plutea în aer la tot pasul. Așa că s-au lăsat păgubași în a le face educație europeană. Artificiile erau ce-i drept europene, frumoase de-ți luau ochii, dar cam atâta tot. Până la conștiință civică de talie europeană, mai trece multă apă pe Dunăre. Poate că va da Domnul ca intelectualii noștri să nu mai stea cumiți în banca lor cea pe post de sochu de susținere a superiorității, să uite cât de rasați sunt și să încerce măcar cu pichița să toarne în mintea celor de rând ceea ce trebuie să învețe. Nici acești sărmani n-au de unde să afle ceea ce-i de aflat. N-are cine să-i lămurească ce și cum stă treaba. În fond, de-aia-s domni, domni, ca să știe și să le dea din știința lor și celorlalți. Fiecăruia după măsura potrivită. Altfel n-om mai ajunge în rând cu lumea nici în vecii vecilor. Dacă pe noi nu ne doare de-ai noștri, pe alții nici în cot. Nu facem și nu dregem cum ar trebui, ni se va aplica legea, vom fi tăiați de la porție și iar rămânem de căruță, în coada cozilor.

Scuze, m-a apucat filozofeala blegoasă. Așa sunt eu, când mă apucă, îmi dau drumul. Acum nu aș fi avut motiv, pentru că în jurul meu lumea-i fericită și se bucură de integrare, atmosfera e în plină explozie de încântare, jocurile de artificii sunt magnifice, ce mai, toată lumea râde, cântă și dansează.

La un moment dat, ne rupe totuși oboseala și ne dăm bătăuți. Mergem la culcare și dormim ca niște copii scăldați până mâine zi în crucea amiezii. Mie una-mi vine să mai lenevesc în așternutul cald și moale, dar nu știu care e opțiunea lui Pavel, e sculat sau nu, vrea să urcăm la cabană imediat sau să mai zăbovim cu prietenul lui la o șuetă. Mă îmbrac în silă și ies din cameră.

Peste noapte, cât am dormit, cerul s-a slobozit și el de bucuria oamenilor și și-a cernut frumusețile asupra lor. O ninsoare ca-n poveștile cu zâne s-a așternut peste tot. Curtea părea o vitrină de cofetărie, în care maeștrii cofetari și-au exersat arta alcătuind un tablou cu totul și cu totul din pudră de zahăr. Toți pomii, două șire de fân așezate simetric, încadrând o fântână cu cumpănă, toate construite doar de amorul artei, de decor, în curtea din spate, totul tot e alb imaculat. Doar câte o urmă de gheară de cioară cloncănitoare, strică uniformitatea neîntinată. O lăbuță de cățel curajos, care s-a încumetat să scoată nasul din cușca unde se află așternutul lui cald de paie, rămâne și ea mărturie amprentată a temerității stăpânului ei săltând prin zăpada pufoasă, pe care cu greu o dovedesc picioarele lui devenite prea scurte. Sare și latră, încercând să prindă cu botul fulgii care i se par o delicată de păsăruică numai bună de înghițit pe nemestecate. Prin porțile cerului continuă să se sloboadă fulgi mari cât pumnul. Mari și deși de-ți umbresc vederea. Se rotesc prin aer în piruete lente și elegante, ca-ntr-un ritual ancestral. Rămân vrăjită și privesc cu uimire.

Poarta curții se dă în lături ca să pășească mândri o pereche de cai murgi, de toată minunăția, înhămați la o sanie. O fi el oraș european, dar sania cu zurgălăi a românului n-o poate interzice nimeni. Mă cam mir de constatare, dar nedumerirea pierde într-o clipită făcând loc liber admirației pentru atelajul cel ferchezuit. Hamuri de piele lucioasă, pompoane prinse la obrăzarele animalelor care rămân mândre de ele și superbe, cum le stă bine unor astfel de descendenți ai speciei lor cabaline. Zalele și cataramele strălucesc în lumina timidă a unei temerare raze de soare, strecurată printre vicisitudinile austere și periculoase ale vremii care se încăpățâna să-i țeasă iernii veșmânt de sărbătoare mare.

Pe umăr simt mâna caldă a lui Pavel, care stă în spatele meu. Întorc doar pe jumătate capul și-i zâmbesc. Continuăm să privim în tăcere.

-Ce ziceți de sanie? Vă încumetați să urcați cu ea până la cabană? Altă soluție nu-i, să știți. Ori sania, ori rămâneți aici, la mine.

Optăm pentru sanie. Avem cel mai serios motiv din lume, vrem să fim singuri. Caii copitează zăpada nerăbdători și fornăie aburi pe nări. Suntem înfolați în două bunzi ciobănești miștoase, iar peste picioare, aruncate cergi de lână colorată, țesută în război, pete vii de culoare pe fundalul alb al pământului și cel cenușiu deschis al cerului. Ghiță, vecin cu prietenul nostru, venit de la țară să lucreze la oraș, apoi de voie, de nevoie s-a stabilit aici cu cățel, cu purcel, mulțumit că i-a fost solicitat lui ajutorul, se îndreaptă pe capră, își îndeasă, pentru siguranță, încă o dată, cu o mână neînmănușată, învinețită de frig, căciula pe cap.

-De ce nu-ți pui mănușile? Ai să-ngeți așa.

-Nu pot eu cu mănuși. N-am purtat niciodată. Nici n-aș putea să simt hăturile.

Vedeți domniile dumneavoastră, hăturile acelea-s ceva. Nu așa orișice. Ele trebuie simțite. Fiecare încordare de mușchi a calului trebuie simțită și controlată. A mâna caii nu-i de colo. E știință ca oricare alta. Am deprins-o de copil, de la moșu ăl bătrân. Pe trei generații ne-a învățat. Pe tata, pe mine și-a mai apucat să-l învețe și pe fiu-miu, vara, când mergea în vacanțe acasă.

Zâmbește și dă din cap ca și când ar fi asistat la o pozna.

-Înțelegeți, eu zic și acum acasă când vorbesc despre satul meu. Tot uit că nu mai am nimic acolo de când tata s-a dus. Am vândut tot. Noi nicidecum nu mai avem timp să mergem și n-are cine să aibă grijă. S-ar fi distrus tot. Așa, mai bine am vândut. M-a durut sufletul, încă mă mai doare când mă gândesc, dar ce să-i faci, asta e! Nu-i totul cum vrem noi.

Plecăm. Pe coasta muntelui, drum neînceput. Tăiem unul nou. Nimeni înaintea noastră nu s-a aventurat. Liniștea e apocaliptică. Vorba vine! Cine știe cum va fi apocalipsa?! Oricum, o liniște compactă, sfărâmată în două aidoma colacului de colindă, numai de fâșâitul tălpicilor de la sanie și de răsuflarea cailor. Din când în când trosnește scurt câte un brad cutremurat de friguri și se aude pufos sunetul moale al zăpezii căzute de pe cracă, la impactul cu solul. Solul! Care sol?! Tot zăpadă, adicătealea.

Dintr-o scorbura, o pasăre care tocmai a scos capul pentru o gură de aer proaspăt, se sperie la vederea nămelor de cai, pentru ea adevărate arătări din era terțiară. De spaimă, scapă necontrolat un țipăt ascuțit, pe care și-l reprimă cu repeziciune, de frică să nu fie descoperită și... Doamne ferește! Cine știe ce-i mai pot face monștrii.

Târâș-grăpiș, ajungem.

Ne descotorosim de învelitori și coborâm sprinteni, eu cu ajutorul lui Pavel, care, cavaler medieval, mă cuprinde de subțiori și mă ia pe sus. Instantaneu mă topesc toată și râd nestăpânit cu capul dat pe spate de plăcere.

Ghiță cară în mare viteză bagajele noastre, care nu sunt puține, având în vedere că am adus cu noi toată garderoba de iarnă, ca să nu ne lipsească nimic și pe deasupra de-ale gurii, pentru un întreg regiment de gardă. Ce-i drept, din ceruri nu ne cade mană, ci doar zăpadă. Cea mai apropiată așezare omenească-i la vreo cinci kilometri. Nu par mulți când spui așa, dar când trebuie să-i bați cu piciorul prin asemenea nămeți, nici puțin nu-i.

Un lup s-a găsit tocmai atunci să-și urle înfometarea. Caii se cambrează. Ghiță se grăbește. În curând se lasă seara, iar el trebuie să ajungă acasă. Mă înfior numai la gândul ce-ar putea păți. Mă scutur aproape imperceptibil, dar Pavel tot mă simte. Înțelege cam ce-mi trece prin cap.

-Hei, e departe, în mijlocul codrului. Nu ajung ei până aici, nu-ți fie teamă! Am și pușca încărcată la îndemână, dar n-o să fie nevoie, ai să vezi. De altfel, facem o lumină a giorno și-or să fugă de-or să rupă pământul, cu coada pe spinare. Doi la mână ar fi că-s doar niște lupi amărâți, rupți de foame, nu lotri experți, care să știe a pătrunde pe ușa cu toate încuietorile puse. Cât despre Ghiță, nu-ți face griji. Știe ce are de făcut în caz de ceva. Aici a crescut, cu lupul în marginea grădinii.

Totuși nu-mi pot stăpâni încă un fior care îmi străbate șira spinării.

„Așa-mi trebuie, dacă n-am avut de lucru! În loc să stau blândă la casa mea, umblu pe coclauri după cai verzi pe pereți.”

Pavel îmi intuiește tensiunea, ca întotdeauna, de altfel, „ce bine mă cunoaște omul acesta!”, mă ia pe după umeri strângând încet, numai atât cât să-mi transmită căldura mâinii lui îmbărbătătoare, și intrăm în casă.

Din antreul plin cu echipament de schi și arme de vânătoare dăm în livingul destul de mare încât să găzduiască un bal al protipendadei. În cămin sunt gata pregătiți buștenii. Pavel le dă foc. Ei își fac conștiincios datoria și încep să trosnească în tonuri devenite muzicale pentru urechile noastre înghețate, în timp ce stăm cu mâinile întinse către flăcări, care ne răsfată cu căldura lor binefăcătoare. Ne dezmoțim și noi, și atmosfera. Ne debarasăm de bunzile cele ciobănești. Constat că în cameră e cald de-a binelea. Flăcările continuă să înnebunească buștenii cei virgini pân-acu', lingându-i cu trupurile lor înfierbântate și unduitoare de dansatoare andaluze.

Amândoi, și eu și Pavel, suntem moleșiți și monosilabici. Scoatem doar câte-un sunet, mai mult nearticulat decât inteligibil, desemnând starea de bine care se apropie de sațietate, stare în care am ajuns a ne lăfăi, atât trupește, cât mai ales sufletește. Cum ar putea fi altfel, când ni se întâmplă ceea ce nici cu gândul n-am gândit, nici cu visul n-am visat?! ... Să ne iubim amândoi. Să ne iubim cu adevărat. În primul rând cu sufletul, dincolo de trup.

Afară s-a lăsat noaptea. Deși, o vreme, am fost uitat de noi, totuși ni s-a făcut foame. Nu apuc să atac problema, că Pavel e plin de inițiativă, se duce la bucătărie, desface pachetele și meșterește cele mai gustoase sandviciuri pe care le-am mâncat vreodată. Pentru prima oară-n viața mea îmi permit să nu-mi înfrâng lenea, să stau și să aștept a fi servită. Se pare că-i face chiar plăcere, spre totala mea surprindere. Dinspre aceeași bucătărie se strecoară insidios miros de vin fiert cu scorțișoară.

-Îm! scot sunet tâmp. Cu nasul întins, adu-mec aerul, lingându-mi buzele de ultima fărâmiță de mâncare.

-Îm! scot sunet tâmp. Cu nasul întins, adu-mec aerul, lingându-mi buzele de ultima fărâmiță de mâncare.

-Miroase bine, nu?

-Îhî. Răspuns scurt, dar grăitor. Nu sunt în stare de mai mult, atât îmi e de bine.

Pavel se înființează cu două căni de pământ smălțuite, pline cu licoare aromată. Ciocnim.

-Noroc!

-La mulți ani!

-Sper că nu-ți pare rău c-ai venit?!, întrebare retorică bănuiesc, rostită cu ton temător de îndoială, dar și de speranță.

Nu-i răspund. Doar mă ridic din fotoliu și mă întind pe blana mare de urs din fața căminului. Mă sprijin într-un cot și-i fac semn să vină lângă mine.

„Cred că am băut prea mult”, remarc pentru mine însămi, simțind un fel de dojană interioară, pentru c-am făcut gestul pe care îl socot extrem de necugetat. Dar ce-i făcut, e bun făcut, iar eu constat că dincolo de severitatea rațiunii care mă admonestează, nici nu-mi pare prea rău. De fapt, adevărul e că nu-mi pare rău deloc. Continuu să mă simt de-a dreptul magnific.

Pavel își strecoară, crede el, pe nesimțite, brațul pe sub capul meu și stăm așa paralizați, cu ochii în tavan și toate simțurile în alertă, neîndrăznind să mișcăm niciunul în front, ca și când cine știe ce păcat capital am săvârși dacă am face-o. Ascultăm liniștea și savurăm pacea. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie avem de așa ceva. Eu, una, sigur. Cred că și Pavel, dacă mă iau după expresia care i s-a întipărit pe față. Un fel de fericire detașată care a devenit aproape palpabilă.

Înțepenesc de nemișcare și mă arde acolo unde bat flăcările, așa că îmi iau curaj a mă întoarce într-o rână, cu obraji către foc. Simt cum el se pliază automat pe urma mea. Atingerea este abia sesizabilă, însă reverberațiile ei își fac acut simțit efectul în organismele noastre supuse postului îndelungat. La îndelungare eu sunt cea care bate recordul de departe. Dacă stau bine să mă gândesc, aș putea liniștită să concurez pentru Cartea Recordurilor, dar nu mi-am pus niciodată problema... A nu se lua în serios! Se înscrie la capitolul ghume proaste și amare.

Prind a mă uita fix în inima flăcărilor. Una-mi face cu ochiul și semn să mă apropiu. Mă absorb cu aviditate în povestea lor.

* * *

Deodată se face că Bărbatul nu mai poate sau nu mai vrea să reziste fiorului care-l scutură. Un simplu semn cu mâna și tot cerdacul se luminează. Pe pervazul de lemn, care sub ochii mei se transformă în marmură albă și roz, una lângă alta, lumânările aprinse clevesc între ele cu flăcării jucăușe și vesele ca niște codane scăpate pentru prima dată de sub atenta tutelă părintească. Pe stâlpii care devin coloane elegante precum cele din palatele anticilor, atarnă lampioane de sticlă colorată vioi, printre care sunt rătăcite torțe în suporturi înclinate. În jurul ferestrelor, un fel de scăpărători interminabile clipească neobosit, alcătuind ghirlande de stelute zburătoare, la fel ca licuricii, vara, printre frunzele foșnitoare ale copacilor din codrii cei bătrâni. Raze ca izvorâte dintre steieri poleiesc pereții casei transformând-o în palat imperial. Bradul din față e împodobit feeric.

Un alt semn magic ne face imponderabili. Plutim afară, direct prin pereții care se volatilizează-n fața noastră. Trecem prin ei ca stafii, doar că noi nu suntem stafii, ci doar oameni furați de vise. Cerul e lăsat în jos și mi se pare că-i o năframă cu fiecare dintre cele patru colțuri agățată de câte un vârf de munte. Luna e mare și rotundă. E ca o pâine dolofană, bine rumenită în cuptor. Se bosumflă pe mine din cauza comparației. E sărbătoare și nimeni nu merită să fie supărat, cu atât mai puțin sensibilă Mare Doamnă a Noptii, Luna. Îmi revizuiesc opiniile și conchid că seamănă leit cu un apus de soare în pustiu. Debordează de fericire că a apucat ziua în care i se spune că seamănă cu idolul ei, Soarele. Drept mulțumire pentru aprecierea nesperată, se desprinde de pe năframa cerului și se cocoată, mândră, plină de importanță în vârful bradului nostru.

Văzând minunăția, Bărbatul simte nevoia s-o împlinească. Întinde mâna și culege un pumn de stele. Le așază pe crengile deja poleite cu promoroacă ale aceuiași brad, care de răsfățat în cele feluri de podoabe, tinde să devină campion multiuniversal. Fluturi răsăriți de niciunde se postează în rol de îngerași și încep a ne cânta colinde.

Bărbatul de lângă mine fură inelul lui Venus și mi-l pune în deget. Pomii și-au întins crengile înveșmântate în zăpadă deasupra creștetului meu și mi-au dăruit hlamida lor cea imaculată. Așa am devenit mireasă. Bărbatul a adunat florile de gheață de pe ferestre și mi-a dăruit cel mai fantastic buchet. În mâna mea, ele au început să freamăte, au primit culori în obraji, iar cântecul lor de înviere a fost marșul meu de nuntă.

Bărbatul a adunat florile de gheață de pe ferestre și mi-a dăruit cel mai fantastic buchet. În mâna mea, ele au început să freacă, au primit culori în obraji, iar cântecul lor de înviere a fost marșul meu de nuntă. Bărbatul m-a luat de mână și m-a dus în fața brațului cu vârf de lună plină. Din două crengi, acesta ne-a făcut semn să ne apropiem. Sfioși, i-am îndeplinit porunca. Glasul lui de patriarh ne-a unit într-o vecie.

-Tu, Bărbate, o iei pe Femeia aceasta să fie a ta, la bine și la rău?

-Da.

-Tu, Femeie, îl iei pe Bărbatul acesta...

-Da.

Drept cununi ne-a pus pe frunte fâșii din Calea Lactee.

Ca totul să fie după litera legii, în spatele nostru și-au ocupat locul de nași o tânără caprioară și un mândru cerb, semeț foarte de podoaba lui capilară. Rohul de cumătră-l are vulpea cea cu nasul în vânt, ca să culeagă, după miros, toate bârfele care ne-ar privi și să le dezmință pe moment, dacă devine cazul. Niciuna să nu-i scape. Doi iepurași mi-au ținut trena, iar sticleții se omorau să ne netezească poteca presărând-o cu ace înmiresmate de cetină și crenguțe de sânger. Ursul și lupul au semnat armistițiu și au făcut de pază, ca să nu dea buzna peste noi, privitorii de pe margini. Privighetorii, cu riscul de a-și pierde vocea din cauza afurisitului de ger, au fost pe post de muzicanți. Când n-au mai biruit de oboasă, le-au luat locul greierii, neobosiți într-ale cântărilor. De dragul nostru și-au călcat pe inimă și au dat viață lăutelor lor meștere până și în dricul iernii.

În noaptea aceea, Luceafărul ne-a călăuzit spre palatul veșniciei, iar patul nupțial a fost pregătit din mușchi înprospătați, după datină, de către cele mai harnice domnițe cernite, furnicile, care se mișcau sprintene, nemaivăzându-și capul de atâtea treburi care era necesar să fie bine orânduite. Doar numai o dată s-a pomenit nuntă pe Planeta Viselor între Bărbat și Femeia lui.

* * *

Un tăciune sare la picioarele mele. Tresar.

-Unde ai fost, draga mea? Foarte departe? mă întreabă Pavel cu voce, aș înclina s-o numesc tandră, dar nu pot să-mi iau suficient curaj pentru asta. Constat că încă mi-e frică de dezamăgiri.

-....., tac prelungit.

Mă cam pierd cu firea. Fac o mutră ca venită de pe altă lume.

Un vârf de flacără se desprinde de trupul mumă și mă salvează sugerându-mi răspunsul. Scrie cu incandescență pe fuiorul de fum:

„Am răspuns unei invitații de-a călători în lumea viselor ca să-mi văd viitorul.”

Reproduc aidoma, permițându-mi însă o completare care mi se pare necesară:

-Ai să zici că sunt nebună de legat, dar, sincer, am răspuns unei invitații de-a călători în lumea viselor, ca să-mi văd viitorul.

-N-am să zic. Și eu am fost cu tine.

Vârful de flacără se agită disperat, ca să-mi atragă atenția.

„Spune-i, mă învață prietenul vârf de flacără, spune-i, ca să știe, că asta înseamnă că el e Bărbatul.”

-Ai fost? Să înțeleg că tu ești Bărbatul?

-Eu sunt. Te bucuri?

-Mă bucur. N-am crezut că voi mai da de Tine.

* * *

În noaptea aceea, o căldură cu totul neobișnuită și neașteptată pentru acea perioadă a anului s-a abătut peste munte și a topit aproape toată zăpada. Numai din loc în loc a supraviețuit câte o pată albă. Dacă te uiți atent, poți desluși între contururile ei o formă. De pasăre, de floare, de față omenească sau de vreo bizarerie fantasmagorică. Printre aceste rămășițe ale unei lumi pe cale de dispariție, scot capetele, hălci întregi de pământ negru și reavăn, care-și împrăștie aroma primăvăratecă, răspândind ametele învăluite asupra tuturor dobitoacelor, extrem de contrariate de ce li se întâmplă. Lacrimile zăpezii s-au adunat în ogașe care au luat-o iute la picior spre vale, susurând vesele, ca orice copil lipsit de griji, fericit că a venit pe lume. Meteorologii sunt șocați și caută explicații cât mai plauzibile.

Până dimineața, drumul a devenit perfect practicabil, iar prietenul lui Pavel a venit cu mașina să-i ia.

Au trecut și sărbătorile astea. Au trecut cu bine.

Zilele următoare, Pavel a fost extrem de ocupat. De sărbători mulți dintre cei singuri, în special, devin vulnerabili și cedează nervos. Curg depresiile.

În ceea ce-i privește pe ei doi, niciunul nu a deschis vreodată discuția despre acea noapte petrecută pe Planeta Viselor, ceea ce nu înseamnă că nu se gândeau la ea. Până și Pavel, cât e el de muieratic, avea momente când își dorea ca predicția să se împlinească.

Cine nu-și dorește ca un vis frumos să se transforme în realitate? Măcar o dată în viață. Doar că fiecare e cu visul lui. Multora le e rușine să mărturisească altora că au vise. Preferă să facă pe durii.

„Ea nu e așa. A avut curajul să-și deschidă inima și să-și lase visele să zboare. Dacă nu a putut altfel, a avut puterea să pună mâna pe condei și să scrie. Să dea astfel din prea plinul ei și la alții. Oricât de tare s-a îmbolnăvit până la urmă, realizez ce puternică este totuși.”

De pe un raft al bibliotecii ia un plic din care scoate un teanc de foi, copii xerox. Sunt publicații de-ale ei în diverse reviste. Le răsfoiește. Caută. Găsește ce-a vrut. Se așază în fotoliu și citește. Ori de câte ori îi e foarte dor de ea și știe că n-are cum s-o vadă pe moment sau să o sune, se apucă și-o citește. În tot ceea ce a scris o regăsește. Bună, blândă, tandră, dăruitoare, altruistă, profundă, înțelegătoare. Parc-ar fi de pe altă planetă. Dar el știe una și bună: este ceea ce și-a dorit dintotdeauna. Chiar și atunci când nu a fost conștient de asta. De aceea când nu e lângă el, de multe ori simte nevoia acută să recitească la nesfârșit aceste pagini. Aproape că le știe pe dinafară. Citindu-le, capătă un fel de putere, de răbdare și de liniște.

DAR DIN DAR SE FACE RAIUL!

E zi de sâmbătă. E sâmbăta Floriilor și mai e și Sfântul Gheorghe. Decid să uit de treburile cele trupesti și-mi fac sărbătoare pentru suflet. Mă duc la biserică.

Întotdeauna, îndată ce trec pragul vreunei biserici, îmi găsesc ușurare. Fie mă învăluie liniștea și împăcarea cu mine însămi și cu tot mapamondul, simțind dintr-odată o senzație de bine și bunătate greu de explicat, ca sub puterea unei vrăji de nestăvilit, fie mă descătușez de dureri și vaiere de tot felul, hohotind ingenuncheată, și atunci am, invariabil, senzația că mi se deschide pieptul și ceva din mine se înalță către Ceruri, ignorând ziduri și opreliști, purtându-mi solia de speranțe și izbăvire. Sfârșesc prin a mă învălui o stare de putere care dezvăluie cealaltă față a medaliei: „În tot rău-i ș-un bine!” Așa stând lucrurile, constat că iau drumul bisericii tot mai des, în special duminica și de sărbători, mai ales pe măsură ce înaintez mult prea repede, după gustul meu, către celălalt capăt al firului. În anii mei de vlăstar cu ochii abia încolțiți către cele ale vieții, mai mă dădeam dusă, mai ba, căci preferam să hălădui care pe unde, în zilele cu pricina și replicam înțepată, sigură de mine și cu nasu-n vânt: „De rugat te poți ruga oriunde, nu numai în biserică! Acesta-i un formalism de bigoți. Mergi acolo, te rogi doar de la gură, apoi ieși afară și uiți totul. Una zici și alta faci!” Asta, ce-i drept, se mai întâmplă. Îmi dau dreptate celei de atunci. Numai că nu toți sunt niște bigoți sterpi și-nguști la suflet. Nu uită.

Aleg eu, în sâmbăta Floriilor și-a Sfântului Gheorghe, o bisericuță mică, mică, care mi-e mai la-ndemână. Trec prin piața de flori, care, dac-ar fi să grăiesc cum se grăiește, aș zice că geme de flori. Dar ea nu

E zi de sâmbătă. E sâmbăta Floriilor și mai e și Sfântul Gheorghe. Decid să uit de treburile cele trupești și-mi fac sărbătoare pentru suflet. Mă duc la biserică.

Întotdeauna, îndată ce trec pragul vreunei biserici, îmi găsesc ușurare. Fie mă învăluie liniștea și împăcarea cu mine însămi și cu tot mapamondul, simțind dintr-odată o senzație de bine și bunătate greu de explicat, ca sub puterea unei vrăji de nestăvilit, fie mă descătușez de dureri și vaiere de tot felul, hohotind îngenunchată, și atunci am, invariabil, senzația că mi se deschide pieptul și ceva din mine se înalță către Ceruri, ignorând ziduri și opreliști, purtându-mi solia de speranțe și izbăvire. Sfârșesc prin a mă învălui o stare de putere care dezvăluie cealaltă față a medaliei: „În tot rău-i și-un bine!” Așa stând lucrurile, constat că iau drumul bisericii tot mai des, în special duminica și de sărbători, mai ales pe măsură ce înaintez mult prea repede, după gustul meu, către celălalt capăt al firului. În anii mei de vlăstar cu ochii abia încolțiți către cele ale vieții, mai mă dădeam dusă, mai ba, căci preferam să hălădui care pe unde, în zilele cu pricina și replicam înțepată, sigură de mine și cu nasu-n vânt: „De rugat te poți ruga oriunde, nu numai în biserică! Acesta-i un formalism de bigoți. Mergi acolo, te rogi doar de la gură, apoi ieși afară și uiți totul. Una zici și alta faci!” Asta, ce-i drept, se mai întâmplă. Îmi dau dreptate celei de atunci. Numai că nu toți sunt niște bigoți sterpi și-nguști la suflet. Nu uită.

Aleg eu, în sâmbăta Floriilor și-a Sfântului Gheorghe, o bisericuță mică, mică, care mi-e mai la-ndemână. Trec prin piața de flori, care, dac-ar fi să grăiesc cum se grăiește, aş zice că geme de flori. Dar ea nu geme. Cântă și îmbrățișează cu dărnicie gratuită pe toți cei care vor să se lase pradă bucuriei nefalsificate din zâmbetul larg al fiecărui fir de floare, chiar dacă-i una numai uite-atâtica, minusculă și fragilă, Nu Mă Uita, pre numele ei. Cu lumina răsfrântă din ochii-i albaștri precum acoperișul Lumii când nu-l bântuie negurile turnurilor dintre nouri care se înfruntă cu dușmănie, aidoma pământenilor, îi face pe Oameni să nu uite a fi ei înșiși, adică frumoși cum îi dorește Cel ce i-a creat.

Intră mulți pe ușa deschisă a bisericii. Glasurile de cântări plutesc în aer ca și când ar avea aripi de îngeri. Poate că și au! Dacă ești suficient de atent, poate că te lasă să le simți falfăirea care te alină și te mângâie. Dacă vrei! Și dacă poți crede! Dacă nu... Dar poate că rugile celor aflați în lăcașul cel sfânt se unesc în mănunchiuri ca și florile pieței și, cu putere mai răzbătătoare, se înalță către zenitul fără de limită. Și, tot dacă ești destul de atent, ai să simți cum rugile acestea reușesc, sprijinindu-se una pe alta, nelăsându-se pradă slăbiciunii, să străbată drum anevoie foarte de străbătut de unul singur: calea cea dreaptă până la Cel Mare și Bun, care îți aude glasul și își scoboară asupra ta dragostea cea fără de limite ca a oricărui părinte pentru propriii prunci.

Cum stau cu privirea plecată a pioșenie, văd cum se târăște pe lespezile de gresie lucioasă, un olog. Cel mai olog dintre ologi. Fără strop de rămășiță de picioare. Văd o jumătate de om. Se împinge în mâini și trage restul, de la șolduri în sus, ca pe o căruță, caii. „Merge” drept pe mijloc, ajunge la analog, stativul pe care stă evanghelia și o icoană. Se oprește. Se roagă. Nu plânge. Doar se roagă. Sărută pânza pictată cu care e acoperit analogul. La icoana de deasupra nu ajunge. Un copilandru se desprinde din grupul coriștilor, ia icoana de la locul ei, de pe locul unde jumătatea de om n-o poate ajunge, și i-o întinde. O ia cu amândouă mâinile și o sărută. Apoi o dă-napoi. Se întoarce, se depărtează un pic și se așază pe de margini. Continuă să stea și să se roage. Deschide ochii care rămân uscați, refuzând să-și plângă de milă, doar când cineva-i întinde primul bănuț. Apoi, ca și când un declic i-a slobozit din detenție, curg semenii către el, fiecare cu ce poate. Undeva, în adâncurile ființei, știu că jumătatea de om e la fel lor.

Slujba se termină. De poimăine începe Săptămâna Mare. Săptămâna Patimilor. Înainte de a ieși, ologul se oprește la o icoană și lasă un ban. Milostenia sufletului. Apoi cumpără o lumânare. Fac la fel. Mă simt mai bună ca oricând. Plec. Imaginea neputinciosului mă urmărește.

.....
De fapt, mă pregătesc. Aștept Învierea!

BATE VÂNTUL

De două zile bate vântul. Ca turbat bate. Vuuuummm! Vuuuuuummmmm! Bat cântărețele alea de vânt, care s-au inventat mai nou, din lemn sau din metal de toate soiurile, oțel, aramă și mai știu eu ce, cum le zice Doamne, că nu-mi vine-acum în minte nicidecum. Bat de le ia mama naibii. Se lovesc vergelele una de alta mai ceva ca doi dușmani în timpul turnirului cu sulite.

Bate. Bate: vuuuummm!. Sună lugubru. Se zbat și crengile pomilor din grădină, se zbat și se îndoaie și scot vaiere precum fecioarele prinse de tâlhari și târâte cu de-a sila în bârloguri jalnice. Nu știu de ce-i așa de lugubru. Sau poate mi se pare mie? Poate-i jale-n sufletul meu care cheamă ajutoare, dar vin surate maștere? Nu-mi place. Nu-mi place deloc.

Zăvozii mei cei mari și albi ca lupii siberieni, stau în curte ciuci și privesc printre genele strânse pe care le bate și pe ele vântul cel turbat. Blana li se face valuri și se-nforfoaie în toate direcțiile. Deschid fereastra care se trăneste cu un pocnet, bine că nu s-a spart sticla, și-i gonesc în casele lor, făcute special, așezate la loc ferit, între un gard mare de piatră solidă și peretele lemnăriei, special ca să le țină de scut. Înăuntru le-am pus paie, aduse numai eu știu cât de cu greu, de la sat. Nu se mai găsesc paie pe toate drumurile. Sunt programate în stil modern și ele, făcute baloturi de-o anume dimensiune, transportate, depozitate științific etc. N-ajung eu prea simplu să pun mâna pe ele. Trebuie neapărat pai, pentru că așa a spus doctorul, că paiele sunt mai bune. Păturile și covoarele pe care le-am pus inițial, le-au scos din cuie, le-au tras în curte și le-au făcut ferfeniță. Au o putere ceva de speriat. Ce-o fi în capul lor câinesc? O fi ceva, că de proști nu-s proști, ba uneori înțeleg mai bine ca omul.

Am mai meșterit și-un acoperiș înclinat deasupra, care să oprească ploaia, frigul și ninsoarea. E din tablă ondulată și căptușit cu azbest.

-Marș la voi acasă, proștilor! De ce stați pe-afară în potopenia asta de vreme?! Hai, marș, n-auziți?

N-aud. De-abia ridică un milimetru capul, ca să se uite impasibili la mine printre aceleași gene strânse și fluturânde.

Îi las în plata Domnului. Ce să le fac? Poate că lor le place și numai mie nu. De unde să știu? Dar mie mi-e o oarece spaimă. N-am motiv, ca să o zic pe cea dreaptă, dar mi-e nu știu cum. Îmi vine-a plânge și nu pot și nici n-am motive. Ce naiba-i cu mine, că doar i-un vînt, nu-i mare tragedie! Totuși stau chircită în mine și parcă aștept trăznitul să mă sfărtece, deși nici vorbă de ploaie. Doar fluieră vântul. Fluieră. Poate că el e la o petrecere și petrece bine. Poate că e chiar mire la nunta-i, ce să pricep eu cu glagorea mea de om?! Poate el se veselește fluierând și-și râde de spaima mea aiurită.

Aud clopotele catedrale, care cheamă la vecernie. Acuș se lasă întunericul. Întunericul cui? Al lumii sau al meu?! Și de ce întuneric?! De ce m-azvârl cu toată puterea înspre neguri, când dincolo e lumină? Minte de femeie. Femeie singură. Mă chircesc și mai tare cu picioarele sub mine și cu sufletul ca un burete uscat. Mă strâng toată și devin mică, mică de tot.

Vuuuummmmm! Se aude încontinuu. Mi-e frică. Continuă să-mi fie frică. De ce, mă întreb a suta mia oară, iar mintea mea tembelă nu știe să găsească răspunsul. Pentru că nu există răspuns. Sunt doar eu și sunt întreagă. Ce-mi lipsește?

E doar vântul. Vânt puternic pe care de atâtea ori l-am auzit în viața mea. Îmi aduc aminte că altădată suna a simfonie de dragoste. Dragoste dogoritoare cu suflu de vânt puternic, care unea trupuri și suflete.

Copilul meu nu-i acasă. Mi-aș dori să fie, să mă țină de mână, ca pe prunci. Acum devin absurdă. Sau paranoică?! De ce-aș fi? Doar pentru că bate vântul și sunt singură între pereții casei? Măcar eu sunt între patru pereți. Câinii nu sunt. Câinii mei așa vor ei, sunt atâția alții vagabonzi, ca vai de capul lor. Dar sunt oameni vagabonzi. Ai nimănui. Ai străzii. Or fi numai vina lor că sunt cum sunt? O fi soartă? Ce-o fi?

Copilul e cu-ale lui, doar nu și-o strica programul pentru că bate vântul! Trebuie să recunosc că vântul acesta mie-mi face să-mi fileze lampa.

Ce ți-e și viața asta!

Înțeleaptă descoperire, în premieră mondială, numai bună pentru a obține premiul Nobel, ce să zic!

Frici și spaime, bucurii și încântări. Când scapi de una, dai de alta.

Aud clopotele catedrale, care cheamă la vecernie. Acuș se lasă întunericul. Întunericul cui? Al lumii sau al meu?! Și de ce întuneric?! De ce m-azvârl cu toată puterea înspre neguri, când dincolo e lumină? Minte de femeie. Femeie singură. Mă chircesc și mai tare cu picioarele sub mine și cu sufletul ca un burete uscat. Mă strâng toată și devin mică, mică de tot.

Vuummmmm! Se aude încontinuu. Mi-e frică. Continuă să-mi fie frică. De ce, mă întreb a suta mia oară, iar mintea mea tembelă nu știe să găsească răspunsul. Pentru că nu există răspuns. Sunt doar eu și sunt întreagă. Ce-mi lipsește?

E doar vântul. Vânt puternic pe care de atâtea ori l-am auzit în viața mea. Îmi aduc aminte că altădată suna a simfonie de dragoste. Dragoste dogoritoare cu suflu de vânt puternic, care unea trupuri și suflete.

Copilul meu nu-i acasă. Mi-aș dori să fie, să mă țină de mână, ca pe prunci. Acum devin absurdă. Sau paranoică?! De ce-aș fi? Doar pentru că bate vântul și sunt singură între pereții casei? Măcar eu sunt între patru pereți. Câinii nu sunt. Câinii mei așa vor ei, sunt atâția alții vagabonzi, ca vai de capul lor. Dar sunt oameni vagabonzi. Ai nimănui. Ai străzii. Or fi numai vina lor că sunt cum sunt? O fi soartă? Ce-o fi?

Copilul e cu-ale lui, doar nu și-o strica programul pentru că bate vântul! Trebuie să recunosc că vântul acesta mie-mi face să-mi fileze lampa.

Ce ți-e și viața asta!

Înțeleaptă descoperire, în premieră mondială, numai bună pentru a obține premiul Nobel, ce să zic!

Frici și spaima, bucurii și încântări. Când scapi de una, dai de alta.

Bate vântul. Vuummmmm! Cerul e frumos. E albastru, presărat cu fumuriu deschis și dungat cu roșu. Roșul aprins al dragostei înfocate. Mai știi, chiar o fi munta vântului!

Pe fundal se profilează umbra crengilor de plop. Un șir de plop înalți, drepți, mândri și sensibili, precum bărbați îndrăgostiți. E toamnă târzie și sunt dezgoliți. Dezgoliți de tot, dar e la fel de sigur că vor fi din nou plini de seva tinereții, după ce vor mocni procrearea sub greul zăpezii din iarnă. Primăvara va trosni mugurii.

Câinii mei se iubesc și ei. Voi avea niște căței neajutorați și durdulii. Niciunul nu știe ce soartă vitregă ar putea avea dacă eu nu mă îngrijesc de ea.

De fapt ce înseamnă iubirea? De ce suntem singuri fără ea?!

„Complicat caracter, decide terapeutul din Pavel. Aș zice labil, dacă febul de a gândi n-ar ascunde profunzime. Așa,mai degrabă este un caracter complex. Cât de greu este să decizi corect! Afurisită meserie mi-am ales.

Dreptu-i că Doamna mea sare de la una la alta, de la atmosferă bacoviană, lugubră, aspru plumbuită, la optimismul reînvierii în primăvară, la credința în beneficul înmagazinat în iubire. Asta este bine. Până mai găsește o fantă pe unde lasă să se strecoare o rază de lumină care să străbată mormanul de pâclă înleiată a depresiei, există șansa revenirii la normalitate. Îmi doresc mult această revenire, spre binele Ei, dar aș vrea să dispară numai fazele depresive, nu și sensibilitatea sufletului deschis ca și cupa unui crin în floare. Cu cât mă analizez mai mult, cu atât sunt mai convins că această latură a personalității ei m-a dat gata. De aceea m-am îndrăgostit de Ea, volens, nolens. Mi-e dor s-o văd.”

Răsfoiește mai departe printre foile scrise. Îi suscită atenția un titlu, care promite să fie ceva interesant.

COSTI

Între ședințe, Pavel se gândește tot mai frecvent la Ea. A devenit un fel de obsesie, din cauza dorinței pe care e nevoit să și-o refuze. Nu are de ales. Așa-i dictează regulile meseriei. Numai că îi e tot mai greu să țină seamă de ele. Începe să creadă că s-a îndrăgostit cu adevărat. Că, în sfârșit, simte o dragoste autentică, sentiment care depășește aventurile frivole pe care le-a practicat el până acum cu femei pe care le-a întâlnit, s-a iubit cu ele, apoi a plecat fără regrete, le-a întors spatele, fără să se întrebe ce simt. Ar fi trebuit să-și pună problema, doar din cauza meseriei știa multe despre natura feminină, despre febul lor de-a simți, de-a se dăru, de-a suferi. Dar până acum nu i-a păsat.

„Ce ingrat am putut să fiu! Egoist nenorocit!”

Pe Ea o așteaptă de fiecare dată cu înfrigurare. Abia o așteaptă să vină. Când apare, face ce face și găsește un motiv s-o atingă în vreun fel. Îi sărută mâna, i-o pune pe-a lui consolator pe umăr, tot consolator îi ia fața între palme, ca să fie mai convingător când îi dă un sfat sau o indicație terapeutică, o ia la braț, ba de câteva ori chiar pe după mijloc, ca s-o conducă în cabinet. Îi simte căldura obrazilor și moliciunea pielii, iar pe el îl trec toți fiorii din cap până-n picioare. Culmea e că-i face plăcere. Altădată s-ar fi enervat din cauza acestor senzații irosite a moaca, fără a avea posibilitatea de-a da frâu liber impulsurilor care-l încearcă și să se debaraseze de ele, eliberându-se de orice formă de stres. Cu Ea însă e cu totul altceva. Se retrage întotdeauna grăbit, numai că puțin cam cu întârziere. Faptul e gata împlinit. Niciodată nu i-a dat prin cap să se gândească și la ce-ar putea simți Ea, atât de surprins și de preocupat este de propriile senzații și trăiri. Pentru că nu sunt numai niște senzații fizice. Ceva i se mișcă în piept. Parcă ar fi un pui care vrea să scoată capul din găoace.

-Promite-mi că ai să faci cum ți-am spus. Vreau să fii din nou cum ai fost. Ești atât de bună. Nu meriți ce ți s-a întâmplat. Nimeni, de altfel, nu merită să i se întâmple ceva rău. Dar așa-i în viață. Trebuie să iei totul cum vine. Desigur că omul are datoria să facă tot ce-i stă-n putință ca lucrurile să iasă bine. Nu trebuie depuse armele imediat în manieră fatalistă, „așa a fost să fie”, iar noi să stăm cu mâinile în sân. E necesar să ne punem capul la contribuție ca să găsim o soluție optimă. Numai că, uneori, deși facem tot ceea ce credem de cuviință c-ar fi cel mai bine, lucrurile ies taman pe dos. Pur și simplu nu se leagă, ca și când cineva nu vrea să fie bine. Atunci e nevoie de înțelepciune, să le luăm așa cum sunt și să ne spunem că în tot răul este și-un bine. Nu mai departe, uită-te la noi. Dacă tu nu te-ai fi-mbolnăvit, - lucrul rău -, cum te-aș mai fi cunoscut eu? - lucrul bun.

În aceeași fracțiune de secundă realizează că l-a luat gura pe dinainte și c-a spus ce nu trebuia. Dar nu mai putea să tragă nimic înapoi.

„Ce mare gogoman pot fi!”

Nu că n-ar fi vrut s-o cunoască, ba din contră. Îi pare bine c-a apărut în viața lui, deși automat se întreabă de ce, naibii, gândește că-i pare bine, doar nu are nimic cu Ea și nici nu poate avea, prin natura lucrurilor, pentru că-i e pacientă, fir-ar să fie, iar din cauza asta are parte numai de frustrări și oareșce frământări interioare, care nu-i convin deloc. Nu e învățat cu de-alde astea. El a fost un bărbat direct de când se știe. Dar acum e altfel. Le are, frământările le are, și constată de fiecare dată, cu surprindere, că nu și le poate reprima, nici controla cum vrea el. Sunt momente când se simte zbuciumat ca un adolescent la prima dragoste, care ar vrea să încerce să acționeze, dar n-are destul curaj și atunci tace și rabdă și suferă ca un câine, în tăcere, dar este, în același timp, fericit, tremurând mărunț cu fiecare răsuflare de por, când își zărește, fie și numai de la distanță, obiectul dragostei și când visează nopțile cu ea și-și împlinește, prin ireal, toate dorințele refulate ziua.

„Fir-aș să fiu de tâmpit! Cum mi-a putut scăpa o asemenea afirmație? Dacă o interpretează cum nu trebuie? O să strice tot ce am construit prin toată terapia de până acum... Vorbesc aiurea! Cum ar putea să interpreteze cum nu trebuie?! Ba chiar foarte exact cum trebuie ar interpreta, exact așa cum am gândit-o și eu și cum i-am servit-o plocon pe tavă, ca și când aș fi un fraier de îndrăgostit sadea... Oare chiar nu sunt, nici un pic îndrăgostit? Fii tu bun și recunoaște adevărul! Ești îndrăgostit, ce mai calea, valea. Ți s-a întâmplat și ție pocinogul. Plata păcatelor!”

Cât despre cum interpretează ea ce-am zis, nu poate să iasă rău, oricum o iei, pentru că o femeie în starea ei, de dragoste are nevoie mai mult decât de orice, de atenția și tandrețea unui bărbat. Ceea ce am spus eu, e greu de presupus că nu a declanșat în ea gânduri de acest gen. Sper că doar gânduri, nu și sentimente. Dacă sentimente, atunci e grav. Am dat-o-n bară. Un simplu clic și tot răul s-a produs. Pentru că așa este, imbecilule! Recunoaște și fii mai atent în viitor ce păsărică-ți zboară din gură. Cunosc, cunosc. Știu că, de fapt, te bucuri c-ai cunoscut-o și o plăci foarte tare și o dorești, dar știi că nu e voie, poate de aia o dorești, sindromul fructului oprit, deși trebuie să recunoști și asta că te manifesti ca și când ai putea da curs iubirii între voi. Nu poți, deși n-ai mai simțit pentru niciuna așa ca pentru asta.”

Îi vine să-și dea cu capul de toți pereții, în ce încurcătură a intrat. Dreptu-i că fără voia lui. N-are nicio vină. O vrea. Îl obsedează. Totuși etica profesională...

„S-o ia naiba și de etică și de profesie și de tot!”

Gândurile înciudate i se succed prin minte cu viteza norilor de furtună, le pune capăt printr-un efort extrem de voință, admonestându-se:

„Așa, dobitoc ce ești! Mai fă și pauza asta în care tu gândești, ca și ea să aibă timp la dispoziție să gândească și să intuiască ce-ți trece prin cap, ca să-și facă vise, iar tu să o dezamăgești din nou și s-o nenorocești de tot, că, după încă un eșec sentimental, Femeia asta nu-și va mai veni în fire nici cu mama psihologului.”

Se adună în doi timpi și trei mișcări și începe a vorbi repezit de parcă-l alungă din spate o întreagă cireadă de bivoli sălbatici. Vorbește, încercând din răputeri să-i atragă atenția suficient de tare și să-i abată orice alt gând și astfel să dreagă busuiocul:

-Să-ți mai spun ceva. Nu e bine să te necăjești presupunând o anumită evoluție a lucrurilor, după un scenariu pe care tu-l socoți ca sigur, înainte de a se dovedi că e chiar sigur. Nu întotdeauna lucrurile au o evoluție așa cum ne-o imaginăm noi. Fie nu sunt atât de rele, fie nu sunt rele deloc, dimpotrivă, fie evoluează cu totul diferit. Uite, am să-ți spun o poveste cam tristă, dar care poate fi un exemplu perfect al teoriei pe care tocmai ți-am expus-o.

„Dacă nici cu asta nu-i scot din cap gândul că o plac și eventual că-i fac avansuri, născut din stupizenia mea de afirmație, atunci nimic nu i-l mai scoate, iar eu am încurcat-o englezește. Acuma, încearcă de repară ce-ai stricat, dac-ai făcut-o! Poate că ai noroc și totuși e încă nițel obnubilată și n-a apucat să bage de seamă ce-ai zis. Totuși nu strică să fii prevăzător. „Paza bună trece primejdia rea.”... Acum mai ești și firoscos pe deasupra! Rahat cu perje!.. Auzi la mine: să am noroc!.. Ticălos! Asta ești!”

Se adună din nou, sărind cu greu și peste aceste gânduri care l-au invadat pur și simplu și l-au întrerupt din perorație:

-Mama mea a fost cântăreață la operă. Mezzosoprană. A făcut roluri mari: Amneris, Carmen. Era cunoscută. Era atât de bună! Când s-a retras, era încă în voce. N-a putut renunța la cântat și soluția a fost că a început să cânte în corul de la catedrală. Trebuie să-ți precizez că, în viața ei, scena a fost pe primul plan. Niciodată nu a avut timp pentru ea însăși, doar în măsura în care ea însăși însemna scena. În unele privințe s-a neglijat. Așa s-a trezit, la un moment dat, că pierde dinte după dinte. Era în Săptămâna Patimilor când i s-a rupt unul care susținea o lucrare fixă. Medicul dentist i-a spus că nu i-o mai poate reface, nu are de ce s-o mai lege, sau cam așa ceva, și că e necesară o proteză. Una totală, mobilă, știi tu, din acelea care acoperă cerul gurii și se scot seara de se pun în pahar cu apă. Mama a făcut o criză de zile mari. Printre hohote de plâns cu sughituri, cu ochii congestionați, țipa la mine:

-Ce mă fac? Sunt slujbe importante. Denii. La Paști, liturghie arhierească. Eu trebuie să cânt solo.

-Lasă, mamă, doar ți-a promis Tibi, asta era dentistul, că ți-o termină până la Paști și poți cânta.

-Sigur că pot cânta, țipă răgușit la mine, sigur că pot cânta. Ce-ți pasă ție că mă fac de râs?! Cum să cânt calumea cu cleapta aia-n gură?! Nici nu știu dacă o suport. Dacă nu vomit de ea. Știi bine că sunt grețoasă. Și apoi, ce, acela-i cântat, fornăit și sâsăit cu limba împiedicată de porcărie?

-Acuma și tu! Nu-ți băga-n cap astfel de idei, pentru că atunci chiar așa o să și reacționezi. Te vei obișnui cu ea, ai să vezi și n-ai s-o mai simți.

-Îhî! A vorbit psihologul. Ține-ți teoriile pentru tine și clienții tăi nebuni. Eu n-am nevoie de ele. Eu am nevoie de dinți, ca să pot cânta. Doamne, de ce mi-ai făcut asta? Uneori înclin să cred că nu exiști. Dac-ai exista, ai ști ce mult înseamnă pentru mine să cânt bine și nu mi-ai fi făcut figura asta. Și tocmai acum, înainte de Paști. Bătaie de joc! Și-a făcut Dumnezeu râs de mine. Îi arde de glume proaste.

O vreme a ținut-o una-ntr-una, până-ntr-o zi când mi-am ieșit eu din pepeni:

-Auzi, mai termină odată. Asta este și nu ai ce să faci. Ai să te înveți cu ea, dacă ai să vrei. Dacă nu, n-am ce-ți face, dar termină odată și nu mai stresa pe toată lumea. Și, te rog! Eu nu am clienți, am pacienți. Și nu sunt nebuni deloc, sunt doar oameni cu probleme care nu se pot descurca singuri și apelează la ajutor. Ai înțeles? Nu mai jigni pe nimeni, doar pentru că tu ai îmbătrânit, lucru firesc, mi se pare, și ți se întâmplă ce li se întâmplă la toți. Ce dacă n-ai să mai cânti ca-n zilele de glorie?! Nu te omoară nimeni. În cel mai rău caz, ai să cânti și tu fornăit ca toți moșii și toate babele.

Mai bine mi-aș fi înghițit limba. Din acel moment a tăcut, n-a mai zic păs, dar i se citea durerea pe fiecare trăsătură a feței. Mie îmi venea să-mi trag palme și-aș fi dat orice numai să iau înapoi ce-am zis. După ce

Mai bine mi-aș fi înghițit limba. Din acel moment a tăcut, n-a mai zic pâs, dar i se citea durerea pe fiecare trăsătură a feței. Mie îmi venea să-mi trag palme și-aș fi dat orice numai să iau înapoi ce-am zis. După ce n-a mai fost, mi-am reproșat amarnic de multe ori felul cum m-am purtat cu ea atunci. A cântat totuși bine de Paști, a dat tot din ea. Ca și când a simțit ce avea să i se întâmple.

Luni, în Săptămâna Luminată, știu, prima săptămână după Paști, mi se vaită de dureri precordiale, dureri în piept, în dreptul inimii. O duc la cardiolog, o prietenă a mea, o vede, dă verdictul că e doar oboseală și stres și o trimite acasă cu oareșce medicație, nu cine știe ce, și cu indicația să stea câteva zile la pat și să nu facă nici cel mai elementar efort.

Eu o las culcată, plec la cabinet, îmi văd de treabă, când vecina de la parter îmi dă telefon că mamei îi e rău, c-a găsit-o căzută în curte pe alee, că e conștientă, dar o doare tare în piept. Chem salvarea, o duc în trombă la spital. Doctorii fac ce fac și-o scot din criză. Se simte bine. Cu toate astea, sunt îngrijorat. Infarctul e infarct.

Nu pot să nu-mi aduc aminte cum am repezit-o când cu proteza și ce dur am putut fi, făcând-o babă. Într-un fel i-am spus că-i terminată. Și-n zi de azi continuu să-mi imput asta și nu pot să-ți explic ce tare mă doare și câte reproșuri îmi fac. Nu știu ce-aș fi în stare să fac ca să aduc timpul înapoi și să nu fi spus ce-am spus. Dar asta nu se poate... În fine, atunci speram ca totul să se rezolve cu bine. Am vrut să rămân cu ea peste noapte, dar nu m-a acceptat.

-Du-te acasă și te odihnește. Știu că lucrezi mult și ești și tu obosit. Să nu pățești cumva ceva de la oboseală. Te rog, du-te și te odihnește! Eu mă simt bine acum. N-are rost să pierzi noaptea stând aici degeaba. Acum o să-mi deschid radioul, pentru că se transmite în direct de la Scalla, o Toscă. Distribuție de elită. Hai pleacă odată, ca să pot asculta.

Doctorul de gardă insistă și el:

-Pleacă liniștit. Nu e cazul să rămâi. Îi vom da sedative și va dormi toată noaptea. Nici nu e cazul să-și facă griji din cauza ta că nu te odihnești. Ai auzit-o. Astfel de gânduri pot fi foarte dăunătoare pentru ea în acest moment.

Ascult și mă duc.

Înainte de-a ieși pe ușa rezervei, îmi șoptește numele:

-Pavel!..

A sunat ca un fel de rămas bun.

-Hai să rămân, mamă!

-Nu, n-are rost. Ai auzit ce-a spus doctorul. O să dorm toată noaptea.

-Sigur nu vrei să rămân? Aș fi mai liniștit.

-Iar ești egoist. Numai la ce simți tu te gândești.

Cu puteri slăbite mă amenință cu degetul arătător. Și-mi zâmbește cu dragoste. Multă dragoste.

Mă întorc de la ușă și-o sărut pe frunte. Mă mângâie pe obraz. Doctorul intervine.

-Prea multă mișcare și agitație pe aici. Nu-i voie. Tu, colega, ia te rog și pleacă o dată.

Mă întorc să plec, dar o mai aud pe mama încă o dată.

-Pavel!

Atâta dragoste, cât nu pot să-ți descriu cu vorbe, era înmagazinată în vocea aceea devenită mică și neputincioasă, vocea care fusese atât de puternică, atât de frumoasă, atât de iubită și atât de aplaudată.

Mă opresc pentru o fracțiune de secundă, sunt cu spatele la ea, îmi impun să nu mă întorc și ies pe ușă fără să privesc înapoi. Așa trebuia să fac. Așa mi s-a spus că-i bine. Aceasta mi-a fost scuza și argumentul...

Dimineața, la prima oră, sun la spital. Îmi răspunde o infirmieră. Întreb de mama.

-A decedat.

-Doamnă, sunt doctorul Pavel. Așa-mi ziceau la spital. Domnul doctor. Nu știu de ce. Presupun că, pentru mulți, apelativul doctor e mai ceva decât dacă zici domnul psiholog. Trebuie să recunosc că, de fapt, sună mai altfel. Mai bine, ce mai. Sau, poate, e numai o impresie creată de obișnuința impregnată-n conștiința noastră că doctorii-s mai ceva decât orice altceva. Poate că e așa, atâta timp cât au momente când se transformă-n dumnezei, salvând vieți. Evident, mă refer la cei care sunt în stare de așa ceva. M-a luat gura pe dinainte și vorbesc aiurea. Probabil că, în subconștient, și eu îi invidiez puțin. Fantastic subconștientul acesta! De aceea m-a fascinat întotdeauna să lucrez cu el. Nu știu niciodată ce surprize îți servește, ce nici cu gândul n-ai gândit.

Dar să revin la oile noastre. Continuu să-i explic la telefon infirmierei. „O toantă” o blamez în gând.

-Doamnă dragă, vă întreb de mama, de la rezerva 1.

-Știu, vine calm răspunsul. A decedat.

Eu am amuțit. Am închis telefonul și mi-au trebuit câteva minute bune ca să ies din șoc.

Am chemat un taxi, nu eram în stare să conduc eu însumi. Nu știu când urc în lift și ajung la etajul unde erau coronarienii. Alerg pe coridor ca orbul, mai să dau peste o targă. Mă opresc. Pe targă era ceva acoperit c-un cearceaf. Era mama. Murise cu zâmbetul pe buze. Moartă, zâmbea. Zâmbea și părea fericită. Mă întreb de unde mimica aceea. Oare să fi fost chiar fericită? Ce o fi visat în clipa morții? Sora de noapte îmi spune c-a murit în somn. Chiar s-a nimerit lângă ea când s-a întâmplat, nici nu și-a dat seama că s-a întâmplat. Se pregătea să-i dea medicația de noapte. N-a vrut s-o trezească. Nici nu avea de ce. Trebuia doar să-i introducă medicamentul în perfuzie. Ca azi îmi aduc aminte cum mi-a povestit:

-Mă uitam la ea cât e de frumoasă încă și mă gândeam cât de frumoasă trebuie să fi fost în tinerețe și mai ales pe scenă, când am observat că zâmbește, ca și când ar fi știut ce gândesc eu. Abia mai apoi mi-am dat seama că acela a fost momentul când s-a dus. În clipa următoare am sesizat că nu mai respiră. Dumnezeu s-o ierte! Am vrut să aprind o lumânare, dar n-am găsit în tot spitalul.

Incredibil!, îmi spune și-mi zâmbește. Binevoitor, dar zâmbește. Cum să-mi zâmbească când eu tocmai am aflat că-mi pierdusem mama?! Ce-o fi oare uneori în capul oamenilor? Cu ce judecă, cu picioarele? Sau, poate că judecă. Nu, nu-mi vine-a crede. E mult mai confortabil să nu judeci. Adesea îmi vine să cred că acesta-i adevărul. Pur și simplu nu-și pun capul la contribuție nici cât o curcă. Știi, despre curcă bunica-mi spunea că-i cea mai proastă pasăre de curte. În atare situație, chiar presupunând c-a vrut să fie amabilă, nu ești amabil zâmbind. Cât sunt eu de psiholog, spre rușinea mea, uneori nu-i pot înțelege pe oameni. Nu pot.

Ea n-a găsit în tot spitalul o lumânare deși eu, cu un fel de premoniție, lăsasem una la infirmieră, cu vreo două zile mai-nainte. Aceeași infirmieră care m-a anunțat atât de senină că mama a murit. Când i-am dat-o mai întâi n-a vrut s-o ia:

-De ce domnu' doctor? Doamna-i bine acu.

-Lasă, să fie aici. Nu știți când odată vă trebuie.

A pitit-o în dulap. Atât de bine, încât nu se găsea urmă de lumânare în tot spitalul. Ironie curată. Nu vreau să spun nepăsare. Poate că aş acuza pe nedrept. Deși parcă mai degrabă e acel fel de reacție când oamenii se fac numai miere, dar de fapt li se rupe-n șapte. Aparențele să fie salvate. Restul...

Așa am pierdut-o pe mama. Cel mai probabil că, dacă ar fi fost azi, ar fi scăpat. Între timp s-a înființat un Institut de Cardiologie, cu alte posibilități. Și tehnologice și umane. Poate c-ar fi scăpat. Poate! Poate așa a trebuit să fie. Să nu vadă că anumite dorințe ale ei, în ceea ce mă privește, nu se îndeplinesc. M-ar fi vrut la casa mea, însurat, cu soție și copii. Iubea mult copiii. Și-ar fi dorit nepoți. Ar fi fost dezamăgită de ceea ce este. Odată mi-a spus-o de la obraz:

-Mai lasă-te de prostii, că ești bărbat în toată firea. Așază-te și fă copii, c-o să rămâi singur cuc. Eu una vreau să mai apuc să-mi plimb nepoții cu căruciorul în parc.

Pavel tace. Și Femeia tace. Sunt triști amândoi. Ea îi ia mâna și i-o mângâie ușor cu degetul mare. Pavel își revine primul.

-Ei, așa a fost să fie! N-ar fi fost mai bine să nu se necăjească pentru nenorocita aia de proteză?! Până la urmă s-au întâmplat două lucruri complet diferite față de cum vedea ea scenariul. Unu: a suportat proteza foarte bine și n-a cântat nici prost, nici fonfăit, cum zicea ea. Doi: a murit fără să mai aibă răgaz să suporte prea mult calvarul folosirii unei proteze.

Vezi tu, uneori, după cum ți-am mai spus, nu e bine să ne facem griji și probleme decât atunci când avem certitudinea că ele există. Altfel ne consumăm de pomană. N-am dreptate?

-Ba da, ai.

-Îmi promiți c-o să mă ascuți și o să fii cuminte, nu-i așa?!

Tot ea să fie cuminte sărmana, când el face boacănă după boacănă.

I-a spus povestea asta tristă, alt de exemplu nici n-a găsit. Altă dată iar nu s-a putut controla și s-a scăpat de-a chiar sărutat-o pe obraz. Ea l-a privit fix, o fracțiune de secundă, cu surprindere, surprindere care imediat s-a transformat într-o undă de speranță, copleșită însă imediat de neîncredere. Un zâmbet stânjenit și totodată întrebător, ca și cum ar fi vrut să știe:

„Chiar pot să sper c-ar putea fi și altfel ca până acum?! La ce mă pot aștepta de la tine? Ești tu cumva mai altfel ca toți ceilalți? Nu mă minți și tu? Pot să sper? Pot?”

Toate acestea, învâlmășite una peste alta din cauza vitezei cu care se succedau, se citeau în ochii ei, care mai întotdeauna erau doar triști, de o tristețe resemnată, aceea a omului care a renunțat la tot și s-a obișnuit cu suferința, ca și cum ar fi un status quo pe care trebuie să-l suporte până la sfârșit, pentru că altfel nu se poate.

-Ca să vezi cum ne-am luat cu vorba. Azi nu va mai fi nicio hipnoză. Data viitoare. Bine?

-Bine.

* * *

Pavel așteaptă și azi cu aceeași nerăbdare, ca de fiecare dată când e vorba de ea. Se tot uită la ceas. În sfârșit, soneria. Se grăbește să deschidă.

-Bună ziua. Bine-ai venit, trece el la pertu fără să se gândească. Ea îi răspunde la fel de natural:

-Servus, bine te-am găsit.

Probabil că amândoi, în singurătatea lor, s-au metamorfozat în vreun fel. Au atins un punct în care fiecare l-a perceput altfel pe celălalt, încât, așa nistam, nistam, au început să se tutuiască, părându-li-se normal. Nici măcar nu realizează ce fac. Curge firescul prin ei.

El îi ia haina și i-o agață în cuier, în timp ce ea se îndreaptă spre cabinetul de terapie.

-Cum te simți? Ce-ai mai făcut?

-Destul de bine. Momentele de depresie au fost mai rare și mai puțin intense. Am dormit mai bine, deși mă trezesc de mai multe ori într-o noapte.

-Sper că-ți iei medicamentele!

-Sigur.

-O să vină și vremea când vei dormi ne-ntoarsă. Trebuie să crezi asta. Dar în oraș, prin magazine fost-ai, Doamnă, așa cum ți-am spus să faci când simți că devii tristă? Aud?

Șuguiște cu ea în timp ce-o ia de braț și-o conduce spre pat.

-Trebuie să mă ascuți.

-Dar mi-e greu să ies singură. Mi-e frică să n-o iau razna. Nici pe Leli n-o pot căra după mine de fiecare dată când mi se năzare mie. Are și ea treburile ei, casa ei, familia ei, nu ca mine.

Ultimele vorbe le spune cu tristețe, iar ochii i se umezesc.

-Hei, ce se întâmplă aici?! Vrei să mă supăr?, îi ridică Pavel bărbia cu degetul arătător și o privește direct în lumina ochilor.

Deși vorbele au fost rostite pe un ton jumătate de glumă, privirea era dintre cele mai serioase și pătrunzătoare. Ea se uita spăsit și rugător, apoi a pus ochii-n jos. În acel moment, Pavel a simțit că o adoră și că nu-i mai pasă nici de deontologie, nici de nimic și a găsit instantaneu soluția:

-Uite ce-i, te invit eu la o cafea. Sau o înghețată?!

O privește întrebător, surâzând a speranță.

-De-acum încolo de câte ori simți nevoia, sună-mă și-o să ieșim împreună. Promit să-mi aranjez programul de așa manieră, încât să pot. Bine-așa?

Ei nu-i vine să creadă. Ar vrea să-i spună un mulțumesc, dar i se pare prea fad, prea de conveniență, așa încât îi răspunde numai din priviri.

Se stabilise între ei, de-o vreme, un limbaj al privirilor. Se înțeleg numai din ochi, fără vorbe.

Acesta a fost începutul ieșirilor lor împreună. Pavel a găsit și scuza salvatoare.

„În fond, ce așa mare brânză. Doar nu am o legătură amoroasă cu ea. Este o pacientă mai specială, nu are cu cine să meargă nicăieri, or ea trebuie să iasă din casă. Face parte din terapie. Eu nu-mi fac decât meseria. Nimeni nu poate să mi-o impute.”

Se apucă de treabă. Odată adormită, el îi ascultă confesiunile:

-La școală, Costi se tot ține după fusta mea. Nu mai știu cum să scap de el.

Pavel observă imediat că de la o vreme inconștientul ei urmează o oarecare cronologie. Și acest lucru este mai special.

„Femeia asta-i deosebită în toate,” nu se poate el opri să remarce.

-O fi el frumos, dar eu nu-l vreau, îi întrerupe vocea ei gândurile divagante.

-E frumos? întreabă Pavel.

De obicei nu intervine în această fază nu prea avansată a terapiei, dar acum a simțit nevoia să o facă. Când îi povestește despre bărbații care-ar putea foarte bine să fie bărbați din viața ei, simte, trebuie să recunoască, de fapt nu gelozie, ci un soi de invidie. Invidie pe aceia care au avut-o în preajmă. Și ciudă, tot pe aceiași, pentru că nu au fost în stare să aprecieze asemenea giuvaer cum este Ea. Și frumoasă, și deșteaptă, și blândă, și tandă și de succes, după cum a auzit de la Leli, și fidelă, și gospodină, când trebuie. Imediat, după ce i-a adus-o ca pacientă, nu a realizat cine este. Abia mai apoi a făcut legătura că a citit prin ziare materiale sub semnătura ei și a văzut-o la emisiuni televizate. Este scriitoare. Din păcate el n-a ajuns să-i citească romanele, nici nu l-a interesat prea mult s-o facă. A socotit că e încă una din acei care s-au trezit peste noapte să zmângălească hârtia și să scrie vrute și nevrute, fără să le pese dacă oamenilor le place sau nu. Deși acum, rememorând impresiile pe care le-a avut din puținul pe care l-a citit, își zice c-ar fi trebuit să-și dea seama că nu face parte din tagma celor de duzină, care-au răsărit ca ciupercile după ploaie, de când editurile publică tot ce le cade în mână, fără a ține seama de valoare, de vreme ce autorul plătește, iar pe ei, pe editori, nu-i doare nici în cot cum merg vânzările. Ei și-au făcut plinu'. În alte țări nu-i așa. E chiar pe dos, dar asta nu mai contează în ceea ce privește felul în care o apreciază el pe Ea. Una peste alta, i se pare grozavă și... asta e! Vrea să afle toate amănuntele despre ce a simțit ea, despre ce și cum ar fi dorit să i se întâmple, să-i știe gusturile și așteptările. Din nou s-a lăsat furat de propriile sentimente și gânduri și din nou s-a dat la o parte, nu năzărind să mănâie.

peste alta, i se pare grozavă și... asta e! Vrea să afle toate amănuntele despre ce a simțit ea, despre ce și cum ar fi dorit să i se întâmple, să-i știe gusturile și așteptările. Din nou s-a lăsat furat de propriile sentimente și gânduri și din nou vocea ei l-a adus cu picioarele pe pământ.

-Da, e frumos Costi. Chiar foarte frumos, dar alt fel de frumusețe decât Gabi. Costi este mai copil, o frumusețe mai fină, cum să-ți explic, mai efeminată, poate. Deși nu aduce a femeie deloc. E înalt și bine făcut. Dar este de-o finețe ieșită din comun, mai ales în comportament, ceea ce-i un specific feminin. Poate de aia mi-a venit să-l fac efeminat, bietul băiat.

Are părul blond, de un blond deschis, ca de aur, cum au Feți Frumoși din poveste, cu fir moale și lucitor, care veșnic îi alunecă, de par-c-ar fi fire de mătase de cusut, încât uneori îmi vine să-l mângâi, să-i simt textura alunecoasă între degete, așa cum îți place să mângâi blana moale a unui animal, sau să simți căldura la fel de moale din puful unui pui de găină, sau boboc de rață, la o zi după ce-a ieșit din găoace. În acele momente simt pentru Costi o tandrețe pe care nu mi-o pot stăpâni. Dar dragoste nu e.

Îmi aduce, în fiecare zi, flori rupte din grădina mamei lui. Cred că a făcut prăpăd printre ele, sărmenele. Îmi și pare rău să le văd viața condamnată doar încă la numai câteva zile în vază, apoi să moară și toată frumusețea lor pierită să ajungă un lamentabil gunoi. Frumusețe secerată. Așa se întâmplă câteodată și cu femeile frumoase, răpuse de consorți egoiști, care se gândesc doar la propria stare de bine, de plăcere și de confort, punând biciul pe femeie, să facă pentru ei pe servitoarea neplătită. Să le dea, să le facă, să-i servească. Ce-i mai tragic este că tot o femeie ca ele, mama lor, îi învață de mici să fie astfel.

-Tu ești bărbat. Să facă ea. De aia-i femeie. Să facă. Tu nu trebuie să faci asta.

Sau alăltă: din acelea care sunt socotite treburi exclusiv pentru femei, cum ar fi de crescut copii, de făcut mâncare, de curățat prin casă, de servit domnul bărbat, fiindcă e bărbat, serios motiv, n-am ce zice. Și altele la fel. Spălat, călcat... Trist. Nu ți se pare?

Pavel știe că trebuie să-i întrerupă firul acesta pesimist al poveștii.

-Ba da, dar te rog, mai spune despre Costi. Îmi place personajul. Ce atent! Să-ți aducă atâtea flori. Tu nu te-ai simțit flatată de gest?

-Cum să nu mă simt? Dar atât. Flatată. Mă gândesc că ar fi tare bine dacă l-aș iubi măcar puțin. Probabil aș putea fi fericită, dar eu încă îmi mai ling rănilor după Gabi. Încă-l mai iubesc pe Gabi, iar experiența cu Didi m-a speriat și m-a scârbit. Parcă nu-mi vine a mă apropia de niciun bărbat.

Cu toate acestea, îmi fac plăcere toate atențiile lui. Uneori îmi aduce bomboane de ciocolată, pentru că știe că-mi place ciocolata. Știe tot ce-mi place. Cel puțin așa pare. Prima dată când mi-a adus bomboane, i-a fost teamă să mi le ofere.

-Mi s-a făcut inima cât un purice de frică. Mă gândeam c-o să te superi și o să dai cu ele după mine, de-o să fiu de râsul clasei. Dar voiam așa de mult să fac ceva care să ne apropie.

De apropiat în sensul dorit de el, nu ne-a apropiat, dar o oarecare prietenie tot s-a încheiat. Așa că el continuă să aducă flori și bomboane și prăjiturele, pe post de pretext de-a sta de vorbă și de-a se afla prin preajma mea.

Uneori mă invită la film, iar eu mă duc, pentru că-mi place să văd filme. Aș vrea să mă fac și eu actriță. Nu spun încă nimănui despre acest plan al meu, pentru că știu că e foarte greu de realizat și toți ar sări cu gura pe mine că mi-am pierdut mințile.

În timpul filmului, Costi mă ia de mână. Prima dată am simțit cum îi tremură. Probabil că-și imagina că am să mi-o retrag. Nu mi-am retras-o. Îmi place când mă ține de mână. Are o mână caldă și mai ales atât de bună. Nu mă întreba de ce e bună. Nu știu. Știu doar că e bună. Mă alină. Mă face să am o stare de bine. De împăcare cu toți și cu toate.

Pavel sesizează că Femeia relatează totul la prezent. Nu vrea să strice cumva vreuna dintre conexiunile secrete din adâncul subconștientului ei, așa că-i face și el jocul.

-Dacă așa simți, cum poți afirma că nu-l iubești?

-Nu-l iubesc. Pe cuvânt că nu-l iubesc. Dar e prietenul meu cel mai bun. Mai bun și decât Moni. Ea e uneori invidioasă, se mai și preface, mă mai și minte sau are secrete față de mine, ceea ce nici poveste să se întâmple cu Costi. Cu el pot să fac tot ce vreau. Pot să-i cer orice, luna de pe cer, se dă peste cap să-mi împlinească voia. Pot să țip la el, să-i întorc spatele, să fac mofturi. Nu se supără. Stă spăsit ca un câine credincios care linge mâna stăpânului care l-a lovit. Așa e Costi. Într-un fel, îl simt ca pe o proprietate a mea, ceva care e al meu și mi se cuvine de drept. Apoi, când se uită la mine implorator, cu ochii aceia ai lui

credincios care linge mâna stăpânului care l-a lovit. Așa e Costi. Într-un fel, îl simt ca pe o proprietate a mea, ceva care e al meu și mi se cuvine de drept. Apoi, când se uită la mine implorator, cu ochii aceia ai lui albaștri ca floarea de albăstrele când scoate capul dintre spicele de grâu, mi se înmoaie inima și-mi vine să-l sărut. Chiar am și făcut-o, dar el a crezut, prostul, că-i altceva și a vrut mai mult. Iaca, na, ce să-ți spun!

-Nu ți-e teamă că are să se sature într-o bună zi și o să renunțe la tine?

După ce Pavel a pus această întrebare, Femeia a tăcut. N-a răspuns imediat. Lui i-a fost teamă că a întins prea mult coarda cu intervențiile și i-a rupt firul relatării. Se întâmplă câteodată și așa ceva cu unii pacienți mai sensibili. De data aceasta, el a ignorat o regulă de bază. La începutul terapiei nu e bine să intervii, pentru că pătrunderea subiecților în lumea subconștientului se poate menține la un nivel mai superficial, iar o intervenție din afară poate sparge acea stare indusă prin hipnoză, iar subiectul iese din ea înainte de vreme. Acum are noroc. După o pauză destul de lungă, în care el își ține până și respirația, ca să n-o mai deranjeze cumva, ea revine, dar cu o schimbare. Vorbește oscilând între trecut și prezent.

-Nu mi-a fost teamă, dar ar fi trebuit să-mi fie, pentru că, de fapt, în acest moment m-a lăsat baltă. Îmi simt lipsa și-mi pare rău după el, și mi-e ciudă, și-s furioasă, cum a putut să-mi facă așa ceva?! Mie! Și mai spune că mă iubește. Tot mai spune asta. L-am întrebat:

-Păi atunci, de ce ieși cu Rodica?

-Înțelege-mă! Trebuie și să o mai scot în lume. Nu pot doar să mă culc cu ea.

Când aud asta amuțesc, dar îmi revin rapid și-i rad o pereche de palme care răsună ca de-o poștă. Între timp m-am lămurit cum stă treaba asta cu culcatul. Mă întorc și-o iau la goană pe coridorul școlii. Sună de intrare. Trebuie să intru în clasă.

„Ce bine că avem sport și eu sunt scutită. Pot să stau în clasă singură și să plâng.”

Pe obraji Femeii încep a se scurge lacrimi, iar pieptul i se scutură de suspine.

Pavel îi pune în mână o batistă.

-Costi, lasă-mă-n pace! Ia-ți batista! N-am nevoie de nimic de la tine! Lasă-mă, n-auzi?! Nu mai vreau să te văd! Cum poți să te culci cu ea? Cu urâta aia ca o scoabă, ca o prună uscată, cu nas lung și ascuțit de cotoroață, care abia stă să nu se urce pe coada măturii. Și cu buzele alea ale ei subțiri ca două râme anemice. Presupun că le și săruți. Ptui! Cum poți?! Mi-ar fi scârbă. Hoac! Mi-e greață deja. Pleacă de aici! Lasă-mă-n pace, îți zic! Lasă-mă!

Femeia lovește aerul cu mâinile, ca și când ar pocni pe cineva. Probabil pe Costi îl altoiește. Norocul că Pavel s-a retras la vreme din calea ei, c-altfel ar fi încasat-o el. Apasă pe un buton. De undeva din pereți izvorăsc niște sunete liniștitoare, care par a fi murmurul unui râu, foșnet de frunze într-o pădure și ciripit de păsărele. Susurul râului ar trebui să-i inducă o stare de continuare liniștită a unui drum, foșnetul de frunze promisiunea copacilor de-a o apăra, dându-i astfel un sentiment de siguranță, iar ciripitul păsărelelor, căldura veselă a dragostei. Sunetele simbol au, de cele mai multe ori, rezultate spectaculoase. N-a greșit. Femeia se potolește. Liniștită, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă să povestească.

-Știi ce mi-a spus? N-o să-ți vin-a crede.

-Păi tu ești singura vinovată. Nu mă vrei. Mă respingi tot timpul. Eu te iubesc, dar nu mai pot. La petrecerea de ziua Rodicăi tu n-ai venit. Ea a observat că stau stingher, s-a apropiat, mi-a adus un pahar de șampanie. Am dansat. S-a lipit toată de mine. Lumina era difuză. Ceilalți, toți au fost perechi, perechi. Numai eu singur. Te-am așteptat pe tine. N-ai catadicsit să vii. Ea a fost singura fără pereche. M-a cuprins cu mâinile pe după gât și și-a trecut degetele prin părul de la ceafă. S-a apropiat de mine așa de tare că o simțeam ca mulată, iar răsuflarea fierbinte-i era în lobul urechii mele. În acel moment am înnebunit. Am strâns-o tare, am luat-o pe sus și m-am oprit direct în camera cealaltă, dormitorul maică-si, în pat. Acum ce să fac? Tu te superi pe mine, iar ea se ține scai.

-De ce minți? Care zi? Ziua ei e săptămâna aceasta. Doar ea mi-a spus-o cu gura ei. Nu-s oligofrenă să nu pot înțelege ce mi se spune.

-Da, ziua este săptămâna aceasta, dar și-a ținut-o sâmbăta trecută.

-Mie mi-a spus că sâmbăta asta, care vine. Îți repet, nu-s cretină. Știu bine ce mi s-a spus. Și-aș fi venit. I-am cumpărat și cadoul.

-Mie mi-a spus că sâmbăta asta, care vine. Îți repet, nu-s cretină. Știu bine ce mi s-a spus. Și-aș fi venit. I-am cumpărat și cadoul.

Costi e negru de părere de rău. Dar de-acuma o făcuse deja lată. Cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca să iasă din încurcătură, nici el singur nu știa.

Se așterne din nou tăcerea. Apoi, ea irumpe dintr-odată:

-Uite, Pavel, vezi, uite la ea, îi ia geanta din banca noastră. O vezi, ticăloasa?! N-o lăsa, te rog, n-o lăsa. Costi stă cu mine în bancă. Așa l-a pus diriginta, cu mine. Știe că mă iubește, el i-a mărturisit și a rugat-o să-l așeze lângă mine, să-l ajute să fim mai aproape unul de altul. Chiar diri m-a întrebat de ce nu încerc să țin puțin la el, pentru că-i băiat bun, de treabă și frumos pe deasupra...

„Flașneta” se oprește din turuit, ca să răsuflă, iar după ce-și recapătă suflul, imploră:

-Te rog, Pavel, te rog, n-o lăsa să mi-l ia!

Pavel înțelege că pentru ziua aceea s-a terminat. Două dintre straturile minții au început să se întrepătrundă, elemente ale conștientului deja pătrund pe domeniul subconștientului. Efectul hipnozei va dispărea cât de curând și ea se va trezi.

Într-adevăr, Femeia se trezește brusc și sare de pe sofa, buimacă.

-Ce-am făcut? Ce-am zis? De ce m-am speriat? M-am speriat de ceva, nu-i așa?

-Nu, nu te-ai speriat, doar că voiai să nu se întâmple ceva. Ai avut un coleg Costi?

Femeia tace, dusă pe gânduri, zâmbind trist.

-Da, am avut. Săracul Costi. L-am cam chinuit eu. De fapt îl iubeam pe băiatu' acela. Numai că nici eu n-am realizat asta. Eram încă obsedată de Gabi, prin voința propriei mele încăpățănări. Poate că n-a fost doar încăpățănare. Poate că n-a fost încăpățănare deloc. Poate c-a fost doar orgoliu rănit. Numai că atunci eram prea necoaptă și neștiutoare ca să pot analiza și decide ce-i cu mine. Neșansa mea. Cred că aș fi fost fericită cu Costi, dacă aș fi avut atâta minte cât să-l accept. A fost pâinea lui Dumnezeu, Dumnezeu să-l ierte!

-A murit?

-Da. Foarte tânăr. S-a sinucis. Se pare c-a fost un nefericit de profesie. Și-un lipsit de șansă. El n-a avut o Leli care să-l ducă la un Pavel, care să-l scoată din nevoi. S-a scufundat și la-nghițit mocirla. Un nefericit. Rodica l-a înșelat pe toate drumurile, după ce-a pus mâna pe el și-a luat-o de nevastă. Am și eu partea mea de vină-n toată povestea. Dacă l-aș fi acceptat de iubit!.. Pe de o parte, să știe că urâtania lui de nevastă îl înșeală, pe de alta, el visând și suferind din cauza mea, a fost prea mult pentru sufletul lui cel sensibil. Omul acesta tânjea după iubire și n-a primit-o de nicăieri. Nici de la una pe care n-a iubit-o însă era nevasta lui, nici de la cea pe care o iubea cu disperare, adică eu. Eu am rămas, și după ce s-a însurat, obsesia vieții lui. Îmi pare așa de rău de el. Eu am fost o proastă. Mă simt o mare ticăloasă când mă gândesc la el. Îmi merit soarta. Să simt pe pielea mea ce i-am făcut sărmanului Costi. Poate că ar mai fi în viață, dacă eu... Poate că... Cine știe?

Se uită fix, dusă pe gânduri, cu ochii-n lacrimi.

-...Poate că de aceea am plătit și plătesc ceea ce plătesc.

-Ia stai o clipă și nu mi te mai culpabiliza aiurea. Cum să fii tu vinovată? S-a-ntâmplat să fie așa, să nu-ți dai seama că-l iubești de fapt. Nu vezi că așa a fost să fie?

-Da. Dar de ce-i viața asta, de cele mai multe ori, atât de nedreaptă? Măcar dacă ar fi avut o nevastă cumsecade, care să țină la el. A fost să fie, zici tu. Crezi în destin? Ce-i acela destin, la urma urmei? Mulți cred că destinul ți-l faci cu propria mână. Alții spun că totul e predestinare și programat dinainte. Cât poți schimba din ce e predestinat prin soartă? Poate fi schimbat ceva sau nu? Cine poate să răspundă la această întrebare?

- Nu-ți mai pune și tu atâtea întrebări la care nu găsești răspuns, sau nu unul care să te mulțumească. Las-o mai moale. Așa e pe lume. Suntem limitați. Asta este. Ia lucrurile așa cum sunt. Unde putem schimba după cum vrem noi, s-o facem, unde nu ne iese pasienta, să-i zicem soartă. Cred că așa-i mai înțelept. Ce zici, ești de acord să încercăm ca, de acum înainte, să procedăm în felul ăsta? Vei avea mai multă liniște, să

după cum vrem noi, s-o facem, unde nu ne iese pasiența, să-i zicem soartă. Cred că așa-i mai înțelept. Ce zici, ești de acord să încercăm ca, de acum înainte, să procedăm în felul ăsta? Vei avea mai multă liniște, să vezi. Cât despre Costi și podoaba de navastă-sa, știi și tu foarte bine că uneori așa se întâmplă. Unul bun și unul rău. Ai auzit povestea aceea cu Dumnezeu și Sfântul Petru care coboară pe Pământ să constate dacă Dumnezeu a programat bine lumea? Nu-i sută la sută adecvată cu povestea ta, dar nu știu de ce mi-a venit acuma-n cap.

Așadar, coboară ei, Dumnezeu și Sfântul Petru, pe Pământ.

Se uită-n dreapta, se uită-n stânga și văd, la un moment, dat o casă frumoasă, aranjată, cu de toate la locul lor. O femeie care lucrează de mama focului, e când ici, când colo, îi sfârâie picioarele de repede ce se mișcă. Sprâsnel nu alta. Știi ce e un sprâsnel? Titrez. Cu burta la soare stă bărbatul care numai dă ordine și perorează la nemulțumiri, dar nu pune mâna pe nimic. Biata femeie de-abia le cară pe toate-n spate. Uneori nici nu se descurcă singură și mai apelează la vecinul de peste gard.

Se uită Dumnezeu și dă din cap a mulțumire.

-Buun, zice și-și mângâie barba cea colilie.

Petru tace, nu zice nimic, nu-l contrazice pe Dumnezeu, dar se minunează, de ce-i mulțumit Dumnezeu, pentru că lui nu-i plăcea ce vede. Nu-i plăcea lenea bărbatului și-i era milă de zdroaba femeii.

În vecini, casa era nevăruită, gardul căzut, cu care se canonea un bărbat să-l ridice de unul singur. Vaca mugea în grajd, lasă gardul baltă și fuge să-i dea mâncare vacii, care și așa era cam jigărită, curgeau pieile pe ea și se uita cu jale la ieslea goală. Termină cu vaca, fuge la porcul care guița a pagubă. Abia prididește bietul om. Mai aleargă și-n casă să mestece, ca să nu se prindă mâncarea care fierbe în oala de pe foc. Copiii scâncesc pe diverse tonuri, deja leșinați de foame. Pirul și pălămida sufocă grădina, ar trebui iute și de grabă smulse, dacă vrea să aibă niscai recoltă. Prăpăd pe toată linia. Bietul om e aiurit de câte are pe cap și nici nu știe pe ce să pună mâna prima dată. Se dă de ceasul morții să cuprindă cât mai multe.

În timpul acesta, muierea lui trage la aghioase, cu sticla goală lângă ea.

-Buun!, zice iar Dumnezeu, mângâindu-și barba, după obicei.

Petru nu mai poate să se abțină:

-Doamne spune-mi și mie ce-i bun aici, că eu nu-s vrednic să înțeleg. Ai pus-o pe femeia aceea harnică împreună cu puturosul ăla, de se canonește singură ca vai de ea. Dincoace, el lucră de nu mai vede bine și tot nu leagă două. De ce nu i-ai pus pe cei vrednici împreună și pe prăpădiți să stea unul cu altul, să-i mănânce păduchii.

-Păi vezi, Petre?! Chiar tu ai spus-o. Dar nu înțelegi. Dacă i-aș fi împerecheat după modelul tău, pe doi i-ar fi mâncat păduchii de sărăcie și nevoi. Pe când așa, toți patru pot să trăiască pe lume.

Sfântul Petru se scarpină în cap și n-are ce comenta. Are dreptate Dumnezeu.

-Numai că bietul Costi nu mai trăiește, face observație Femeia.

-Nu mai trăiește, pentru că asta a fost decizia lui, nu pentru că așa ar fi hotărât Dumnezeu. Dumnezeu ne iubeste pe toți și nu ne lasă singuri. Numai că, uneori, nu-l ascultăm pe El, ci gândurile noastre păcătoase, care vin și ele de pe unde vin. Din cine știe ce sfere malefice, iar noi, în loc să ne canalizăm iubirea spre într-acolo unde e așteptată, ne punem pe făcut rele, pentru simplul motiv că ne e lene să fim suficient de tari pentru a rezista în fața ispitei. E mai ușor să mori repede și să te scapi, decât să suporti toate vicisitudinile care-ți sunt sortite și să te lupți cu ele, să-ți păstrezi speranța și credința în bine, să învingi și să-ți găsești până la urmă fericirea.

-Și dacă n-o găsești?

-Și dac-o găsești? Se numește optimism. Îți amintești?

O sticlire amuzată se ivește-n ochii Femeii. Se apropie de el și-l sărută pe obraz. El îi ia mâna și i-o duce la buze. I-o păstrează într-a lui până ajung la ușă.

-Ne vedem!

Ea-i face cu mâna-n semn de accept. Pleacă. Pavel o privește prin geam, cum se îndepărtează. Are o senzație de pustiu în jur. Stă în mijlocul încăperii puțin descumpănit. Apoi trece în bibliotecă și scoate din raft una dintre cărțile ei. A cumpărat-o întâmplător, înainte de a-i deveni ea pacientă. Din când în când mai intră în câte-o librărie. L-a atras mai întâi coperta, și prima, dar mai ales cea de pe spate, pe care este un chip de femeie frumoasă, dar nu numai atât. Un chip de lumină, numai zâmbet și căldură, și bucurie, și blândețe. L-a fascinat și a cumpărat cartea pe loc, fără s-o mai răsfoiască în prealabil, cum face de obicei. N-a găsit timp s-o citească imediat. A ținut-o însă pe birou și din când în când admira acel chip care-l atrăgea ca un magnet. De la o vreme și-a zis că probabil îmbătrânește, se apropie de patruzeci și cinci de ani, bate andropauza la ușă și-l aiurește. Stă ca prostul și privește o copertă. A luat cartea și-a pus-o în bibliotecă cu un gest azvârlit și cam nervos. A uitat de ea. Apoi, când i-a adus-o Leli de pacientă, la început n-a știut de unde s-o ia. Îi era cunoscută, dar nu știa de unde. Abia mai târziu a realizat că e chipul de pe copertă.

-Dacă vrei s-o cunoști bine și s-o înțelegi, s-o pătrunzi cu adevărat pe Femeia aceasta, te sfătuiesc s-o citești. Te va ajuta mult. Pentru mine, care o știu de atâta amar de vreme, e cert că Ea-i altceva decât toată lumea. Citește! În cărți este Ea întreagă.

Pavel se trânteste în fotoliu și începe să citească. În seara aceea nu mai ajunge în dormitor. Dimineața îl prinde tot în fotoliu.

* * *

Pavel își face o ceașcă mare de cafea tare. O bea cu ochii pe ceas. Este evident nerăbdător. Abia așteaptă să se facă o oră rezonabilă, pentru a o suna pe Leli. Este atât de marcat de ceea ce a citit, încât trebuie să vorbească cu cineva, să dea din el, să i se certifice că are dreptate, că nu este influențat de sentimentele lui pentru autoare, sentimente care prind tot mai mult contur și consistență, pe zi ce trece. Spre propria lui mirare. Este revoltat pe el însuși, fiindcă nu vrea, categoric nu vrea să se confrunte cu asemenea stări. Doar că e degeaba. Simte ceea ce simte și gata treaba. De aceea trebuie neapărat să afle părerea lui Leli despre ce a citit. Poate că el judecă subiectiv atâta timp cât se mișcă, drept că fără de voie, între coordonatele unei iubiri intempestive, pogorâtă asupra lui hodoronc-tronc, în timp ce el stă și se uită ca vițelul la poarta nouă, constatând că nu i se poate opune, oricât își dă silința să scape basma curată. N-are nevoie de astfel de complicații, i-a mers extraordinar până acum și fără așa ceva. De ce s-ar lega la cap dacă nu-l doare?! Întrebare retorică. Tot fără de răspuns rămâne.

-Alo, Leli? Pavel sunt. Nu te speria, nu s-a întâmplat nimic rău, dar aseară am pus mâna să citesc Cartea vârstelor. N-am dormit toată noaptea, până n-am dat-o gata. De nu mai țin minte nu m-a ținut o carte așa. Ai avut dreptate că scrie bine și că, dacă vreau s-o cunosc bine pe Femeia asta, n-am decât să citesc ce scrie.

-Ți-am spus eu.

-La primele pagini am fost impresionat de lirismul poemelor. Atâta sensibilitate! Atâtea imagini extraordinare. Am avut senzația că văd cu ochii tot ceea ce descrie. Parcă ar fi o pictură făcută din cuvinte. Proza asta a ei are culoare, parfum și un ritm aparte. Parcă ar cânta. Te face ca, citind, nu numai să-ți trezească anumite sentimente, ca orice carte, ci să o și auzi, să o miroși și să vizualizezi tot ce-ți spune Ea acolo.

-Și eu i-am spus același lucru. Ba chiar i-am scandat ca în latină. Încearcă, să vezi ce bine se pretează.

-Pe mine, unul, m-a dat gata. Pur și simplu este o încântare s-o citești. Dar dincolo de formă, e atâta substanță. Atacă frontal probleme vitale, prezente mai tot timpul în viețile noastre. Eu pot să certific asta, pentru că mă confrunt cu ele. Are o bucurie de a trăi iubirea, potențial de-a înfrunta și depăși necazurile, o putere profundă de-a depăși tristețile, de-a descoperi frumosul și-n cele mai neînsemnate lucruri, de-a dărui tandrețe și iubire. Suflet și iubire sunt cuvintele cheie. Unele pasaje nu le pot uita. Mi s-au înțepenit în minte: „... Cheamă-ți uitările și le arată lumea! Cheamă-ți durerile și-nvață-le să se bucure și să tacă!...” sau:

„...-De ce să fugim Doamnă?

-Ca să nu ne întinăm cu noi înșine, Stăpâne...”

Încă una:

„Câtă bicisnicie să crezi că ți-e dată puterea de-a transforma în realitate dorința-nvelită-n vise!

Și totuși ce mult îmi iubesc visele, fie ele și numai de-o clipă!

Nici o plată nu-i prea mare pentru un vis!”

Nici o plată nu-i prea mare pentru un vis!”

Cartea aceasta, toată, fiecare poem în parte, e incredibilă prin sensibilitate, prin profunzimea și adevărul spuselor. Adevărate filozofii de viață.

Pe de altă parte, nu știu dacă eu m-am dilit cu totul, să-mi spui tu, dar acestea nu sunt simple poeme în proză. Este, după mine, un roman sadea. Adevărat că urmează alte reguli decât cele cu care suntem noi obișnuiți, dar are, de fapt, toate elementele de bază. Un subiect care străbate ca un fir călăuzitor prin fiecare poem, unindu-le pe toate într-o poveste care începe în prima pagină și sfârșește în ultima, deși, totodată, fiecare bucată este de sine stătătoare, are cap și coadă. Asta ar fi inovația. Poți citi cartea asta și pe sărite, unde se deschide, dar ai de pierdut dacă nu percepi întregul. Mai sunt și povestioarele acelea scurte, atât de dure, parcă smulse cu cleștele din miezul ființei umane. Creează un contrast atât de izbitor cu poemele lirice și totuși sunt ca niște verigi care le unifică și fac să funcționeze rășnița poveștii, care-i dă cărții unitate și consistență de roman. Un roman care-și are personajele lui fără nume, personaje principale, care-și fac acut simțită prezența, în primul rând protagonistă, o Ea care evoluează alături de un El, altul în fiecare dintre cele două părți. E cert că prima parte e trăirea tinereții, alături de un partener, iar cea de-a doua este maturitatea trăită lângă bărbatul visurilor ei împlinite. Nu lipsesc nici personaje secundare, plantate pe ici, pe colo. Totul îi dă alură de roman, unul care nu respectă tipicul, nu respectă regulile, dar... nu găsesc o altă denumire, un alt sistem în care să-l încadrez. E ceva cu totul altfel. Spune, Leli, fantalez eu?

-Nu, ai dreptate. Ți-am spus...

Pavel îi ia vorba din gură, grăbit să continue.

-Fleșurile acelea extrem de dure, care întrerup lirismul, sunt ca un seism. Te zguduie bine, te aduc cu picioarele pe pământ, împiedică instalarea unei eventuale monotonii dulcege care este întotdeauna riscul lirismului prea persistent. Oricâtă frumusețe înmagazinează liricul, riscă să dobândească o notă de desuetudine și de dulcegăreală gratuită, dacă se insistă exclusiv asupra lui. Dar aici... ce mai, e extraordinar.

-Ai dreptate. E o carte frumoasă. M-ai întrerupt, ești pornit tare de tot, nu te mai poate opri omul, remarcă Leli râzând, dar am vrut să-ți spun părerea mea. Este cu adevărat o carte despre suflet și despre cerul instelat din noi, despre un om care trăiește din plin poveștile-vise pe care are curajul să nu le înăbușe, ascunzându-le, nemotivat, dar meschin, în el. O carte despre călătorii în spațiu, și timp, și sine, scrisă cu grija unei intelectuale care nu-și uită obârșia, realizând minunat îmbinarea exprimării mitosofice cu un iz de boare ușor dialectală, care dă o savoare specială, un parfum inedit, întărind contururile cu grosimi de cărbune, totul acoperit de uzul citadin, zilnic. O carte vie. O carte bine încheată, luminând cu generozitate omul și ceva din esența sa. Această carte e o viață. E viața sufletului ei.

Am să scanez din ziar și o să-ți trimit un e-mail cu prima ei declarație de presă, despre cum a scris cartea aceasta. Vrei?

-Mă mai întrebi! Sigur că vreau. Trimite repede. Mor de curios.

În receptor se aude iar râsul vesel al lui Leli.

- Măi, măi, să fie! Ar trebui să le citești și pe celelalte. Dacă nu le ai, ți le dau eu. Sau și mai bine, cere-i-le ei. O să-i faci o plăcere. Dacă o mai fi având. Știu că sunt epuizate. Oricum, eu le am. Ținghilești, dacă le vrei. Acum servus, că mi se face scrum friptura în cuptor.

-Servus și mulțumesc mult de tot.

-Să-ți fie de bine.

După un sfert de oră, Pavel deschide calculatorul. Nu i-a intrat încă nimic. Se mai învârte încoace și-ncolo și iar verifică dacă are vreun mesaj nou.

„Bine că-i sâmbătă și n-am consultații. După cum bag de seamă numai la pacienți nu ți-ar fi stat capul, bădie!... Nu, că am bolânzit de tot!”

Agitat și cam neliniștit, își lovește tâmpla cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă și-și fluieră de două ori scurt.

-Țăcănit!

După cam o oră și jumătate, în sfârșit, primește ceea ce așteaptă.

Citeste și:

După cam o oră și jumătate, în sfârșit, primește ceea ce așteaptă.

Citește avid:

CARTEA VÂRSTELOR

-Mă întrebați cum de am scris Cartea vârstelor și dacă e o carte doar pentru femeile cu nostalgii romantice?... Hmm!...

Mult m-am socotit dacă să-mi pun sufletul în palmă și să-l înfățișez lumii.

M-am uitat în jur și-am văzut oameni grăbiți, agitați, preocupați, care trec fără a privi în jur, oameni repeziți, având cute adânci între sprâncene.

Am văzut mașini pornind în trombă sau suprimându-și brusc viteza în scrâșnet de pneuri și frâne, parcând la milimetru. Grabă mare! Grabă spre uși care se deschid singure, cu senzori, ca să se evite pierderea de secunde prețioase, - time is money - , uși fumurii, de termopan, plasate între stinghii strălucitor nichelate, a căror eleganță rece nu e băgată în seamă de nimeni.

Oamenii intră și ies, vorbind la celulare, nepăsându-le că și alții le aud secretele, își văd de treaba lor, de afacerile lor cu firme plasate în clădiri renovate proaspăt și care arată ca după o operație estetică pe fața stafidită a unei dive, contrastând flagrant cu vecina jerpelită din dreapta și din stânga. Oameni care fac operațiuni bancare în sedii incredibile cu sume și mai și.

Am căutat un zâmbet, un zâmbet adevărat, nu cel de protocol afișat la comandă, ca o reclamă, de câte ori se consideră că ar putea fi eficient și profitabil.

Am căutat o privire caldă, care să-l învăluie în tandrețe pe cel drag, pe cel apropiat; o privire îngăduitoare și amuzată adresată unui copilaș neîndemânatic, care a căzut ca o plească-n funduleț, în mijlocul aleii dintr-un parc și și-a făcut flească hăinuțele curate. Am căutat răbdarea și înțelegerea adultului. Pustiu. Pustiu încărcat de nemulțumire și nervozitate.

M-am oprit ca să mă întreb de câte ori mai catadicsim măcar să ne gândim c-am putea face o plimbare-n parc?! Uite așa, de dragul de-a ne oferi o clipă în care să ne permitem să fim noi înșine.

Răspuns standard: „Nu avem timp.”

Am căutat un om în care să pot găsi bucuria de-a culege o frântură de vis dintre petalele unei flori și să-și încante spiritul cu muzica miresmelor ei răspândite spre necuprinderea văzduhului, pe care să-l privească cu capul dat pe spate, până când simte că amețește.

Aș fi vrut să văd pe cineva hrănind păsările înghețate de ger, sau un zgribulit de câine vagabond, hămesit ca vai ș-amar de el.

Am căutat și-am tot căutat! N-am găsit!

În schimb citesc și aud prea mult despre bătaie, cuțite, violență, arme, violuri, droguri, tâlhărie, răzbunări, alcoolism, crime, schingiuri. Într-un cuvânt, sălbăticie.

Simt o piatră de moară în piept. Simt durere care apasă adânc și iar mă întreb: „Unde au migrat sufletele oamenilor? Și dacă au migrat, de ce-au migrat? Unde e de căutat făptașul cel vinovat, ca să plătească?”

„Nu e de căutat! Nu e de căutat nicăieri!... Pentru că e aici. E în noi. Noi înșine suntem făptașul”, îmi spune o voce ca de ecou ascuns pe undeva în stăfundurile ființei mele. „Am uitat că suntem alcătuiți din trup dar și din suflet. Am uitat să-l hrănim cu iubire și l-am condamnat la moarte prin inaniție.”

„Cruzime fără de margini!”, acuză vocea.

O ascult și iau aminte. Despici firu-n patru. Caut să cuget imparțial. Îmi vine ideea că nu suntem chiar așa de vinovați, că suntem mai degrabă un soi de victime și că avem nevoie imperioasă de ajutor.

M-am întrebat încă o dată ce să fac. Să ies la lumină?

M-am întrebat încă o dată ce să fac. Să ies la lumină?

Mi-am călcat pe toate fricile care mă cotoceau, și-am riscat, încercînd. Mi-am pus sufletul între filele unei cărți și i-am dat drumul să zboare spre oameni, sperînd să nu se întoarcă acasă prea rănit.

Am așteptat cu inima cât un purice, dar nu mică mi-a fost mirarea când oamenii, care mai întâi au privit chiorăș, au dat târcoale sceptici, dar, după ce i-a învins curiozitatea și au căutat la darul ce le-a fost întins, au izbucnit brusc ca o primăvară târzie și s-au deschis. S-au deschis, floare de păpădie dimineața, sub mângâierea bunului Soare, blîndul dătător de viață.

Au sorbit, uitînd de timp, de treburi și de interese momentane, au sorbit suflet și candoare și căldură și sensibilitate și dragoste, cu nesațul însetatului, ajuns la izvorul țâșnit din pustie. Abia acum și-au dat seama cât de flămânzi sunt.

N-am să pot uita ce mi-a spus un tânăr:

„Știți, un coleg a văzut cartea la mine pe birou. A răsfoit-o și-n ziua următoare și-a luat și el una.

L-am întrebat:

-Ai cumpărat-o și tu?

-Da. Vreau să învăț câteva fragmente și să le spun iubitei. ”

În mine a zbîrnăit o coardă de emoție și în clipa aceea am știut că a meritat, că nu-mi va părea rău niciodată că mi-am dăruit sufletul oamenilor. Acum nu mai mi-e frică, deoarece sunt sigură că au nevoie de dragoste și ajutor.

Au nevoie de susținere și imbold, pentru a-și lua putere și curaj ca să-și accepte nevoia de a primi și a dăruia dragoste. Să-și sloboadă sufletele să zboare spre lumină, fără teama că vor fi batjocorite, rănite sau scâlciate de demoni.

Chiar dacă nu știu, sau se fac că nu știu, sau se pretind supersofisticați detașați și cerebrali, pragmatici care se cred invulnerabili la ceea ce ei numesc dulcegăriile desuete și depășite, sensibilități penibile în epoca atomului și a zborurilor pe Lună și Marte, puși la încercare, constată, ei înșiși stupefiați, cât s-au înșelat!

Nu trebuie să ne rușinăm de bunătatea și frumusețea din noi, ca de o slăbiciune. Nu este slăbiciune, e comoara care trebuie dezvăluită.

Picătura de Dumnezeire din noi, sufletul, are nevoie de iubire, iar a dăruia iubire înseamnă mult căutatul secret al fericirii!

Dacă nu mă credeți, încercați! Hai! Nu vă mănîncă nimeni!

.....
Credeți, căci orbi ați fost și v-ați luminat!

„După tot ce-am citit, Femeia asta pare foarte puternică, deși extrem de sensibilă. Cum a putut totuși să se îmbolnăvească? Probabil că atâtea trântite a luat de la viață, că până la urmă a cedat. Păcat. Mare păcat.”

Stele în infern

FEMEIA

PAVEL

GABI

DIDI

GICU

COSTI

ADRIAN

LEO

SUFLETUL CRĂCIUNULUI
TRISTEȚILE LUI MOȘ CRĂCIUN

BĂIATUL

FĂRĂ DREPT DE REPLICĂ
TORȚILE CERULUI

IONICĂ

PRINȚUL

LEONARD

DINU

VOICU

BĂRBATUL

DAR DIN DAR SE FACE RAIUL!

FLORI DE TOAMNĂ

UN SĂTUC UITAT DE LUME

NU DEZAMĂGIȚI COPIII

SCUTUL

SUFLETUL ANOTIMPURILOR

BATE VÂNTUL

OAMENI PENTRU OAMENI

DREPTURILE LUI BLA, BLA, BLA

DE LA ANNA LA CAIAFA

VREME TRECE...VREME VINE

VREMEA NU S-A UITAT PESTE

UMĂR

VICTOR

UN BĂRBAT, DOI BĂRBAȚI

JURĂMÂNTUL

IUBIRE, ESENȚA LUMII

DIDI

-Bine, fato, dacă zici... dă Moni verdictul, firoascoasă, reținută și neconvinsă.

Moni are mai multă experiență. A trecut prin mai multe. Tatăl ei le-a părăsit, pretinzând că mama ei îl înșeală cu altul. A rămas numai ea, cu mama și cu bunica. Într-adevăr vine pe la ele un nene, care se poartă ca la el acasă. Face și drege câte ceva, mai ales la comanda bunicii, care nu-i dă drept la replică, apoi se retrage cu mama în dormitor, ca să stea de vorbă, să plănuiască ce-ar mai trebui făcut prin casă de către o mână de bărbat. Eu cred că-i altceva la mijloc, că mama lui Moni e îndrăgostită de acel domn, dar nu înțeleg de ce nu se căsătoresc dacă-i pe-așa?! Nu vreau s-o întreb pe Moni. Dacă nu-i convine și se supără pe mine? Atunci nu mai am cu cine să vorbesc despre Gabi.

Îmi pare rău însă că Moni îmi spune prea puține despre ea. Știu doar că e îndrăgostită de profesorul nostru de matematică. I se zice Didi.

-Pfui! Matematică. Nici prin gând nu mi-ar trece. Ce tâmpenie! Proficu' de mate'!

-Ei, da! Și? Vine prompt replica încruntată. Măi, da tu ești chioară, nu vezi ce frumos e? se zborșește Moni la mine. Și tânăr, la fel ca și Gabriel ăla al tău, doar că al meu și-a făcut facultatea la vreme. Nu a stat să ardă gazul.

-Gabi nu a ars gazul. Ce, dacă nu e bine situat ca noi și n-a putut să-l țină taică-su la școală, ce vină are el, săracul?! Cel puțin face toate eforturile ca să ajungă cineva. O să ajungă! O să vezi! O să-l ajut și eu!

Tonul mi-e plin de reproș la adresa Monicăi și plin de încredere în ceea ce-l privește pe Gabi. „Cum să nu-l apăr? Doar o să fie bărbatul meu. Bărbatul meu cel frumos. Cel mai frumos dintre toți bărbații care există pe fața pământului. Nici nu se compară cu Didi, proficul lui Moni. Și nici măcar nu-i frumos cum spune ea. E înalt și slab, cu umeri înguști, seamănă cu o țevă subțire care are același diametru și la un capăt și la celălalt. Piele albă, lăptoasă, ochi albaștri, spălăciți, mâinile pistruiate cu degete lungi, ca de femeie. Poartă veșnic costume la două rânduri, cămăși apretate și cravate cu nodul legat impecabil. Arată scorțos din cap până-n picioare. Chiar așa. Până și pantofii sunt cu scârț. Din cale-afară de enervant când se plimbă printre rândurile de bănci din clasă. Îi place să poarte costume deschise la culoare, în special un gri deschis cu dungulițe înguste, negre, culoare care, după părerea mea, îl face și mai fad decât este de fapt, deși și-n realitate e bine șters ca personaj în general, ca mascul, în special. Poate că știe și el asta și tocmai de aceea face atâta pe nebunu' cu noi, elevii, ca să iasă cu ceva în evidență. Îi chinuie pe colegii mei în fel și chip. Eu însă sunt pusă pe primul loc la joaca lui cu noi de-a sadicul. Așa crede el că trebuie să procedeze cu o elevă care nu este o simplă elevă, ci fiica unor bune cunoștințe ale părinților lui. Parcă eu aș fi vinovată cu ceva de asta!

Cum poate Moni să spună că un asemenea om e frumos? Nu e frumos nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. Moni habar n-are ce vorbește. Probabil se simte flatată că o curtează un profesor și nu oricare, ci tocmai acela care-a băgat spaima în tot liceul. Categorie nu-i frumos. A ieșit o combinație proastă. E adevărat că-i înalt ca Doamna, mama lui, dar numai atât a moștenit de la ea care-i o frumoasă și o fină și o blândă și o educată. Restul l-a luat de la Nene. Urâtenia și firea imposibilă.”

Stau și mă minunez, și nu pot să-i dau de capăt, cum de s-a măritat Doamna cu Nene. Și bătrân, și urât. Tot chinându-mi mintea în căutare de explicații plauzibile, îmi aduc aminte că odată a povestit Mami cum că Doamna era dintr-o familie bogată de evrei din Moldova, care nu știu din ce motive a trebuit să lase tot și să fugă peste noapte. Pentru Doamna, care a venit numai cu haina de pe ea, Nene a însemnat salvarea. Și pentru ea și pentru sora ei, o profesoară de limba rusă. Acesta poate fi motivul mariajului, să scape de nevoi. Și a scăpat.

Mai târziu au plecat definitiv cu toții în Israel.

* * *

Moni se duce uneori și la el acasă.

-Are o casă foarte frumoasă, pe malul râului, lângă parc. După ce facem dragoste, când e întuneric, înainte de-a mă duce acasă, ne plimbăm prin parc. Mă ține de mână. Îți imaginezi? se confesează într-un târziu Moni

Moni.

-Faceți dragoste? Adică cum faceți dragoste?

-Bine, stop! M-a luat gura pe dinainte. Las-o baltă. Nu-i de nasul tău. Ești prea naivă, arborează Moni o mutră de superioritate.

Mă simt lezată, aş vrea s-o reped, dar curiozitatea iese învingătoare.

-Ai fost tu la el acasă? Mama ta ştie?, mă arăt de-a dreptul şocată de veste.

-Sigur că ştie mama. Şi bunica. Sunt încântate şi plănuiesc să ne facă o nuntă mare la vară. O clipă stă pe gânduri şi-n ochii ei mari, albaştri strălucesc vise. Şi mama lui ştie de noi. Când mă duc acolo, Doamna, aşa-i zice toată lumea, Doamna, mai ales servitoarea, au şi servitoare, Doamna ne aduce la el în birou prăjiturile şi ceai în ceşti de porţelan fin, străveziu de subţire ce-i, cu bordură de flori pictate de mână, pe marginile farfuriilor şi ceşcuţelor. E frumoasă Doamna. Înaltă, zveltă la vârsta ei. Proporţionată. Are părul complet cărunţ, adunat într-un coc elegant, pe ceafă. Întotdeauna e îmbrăcată ca şi când în acel moment pleacă în oraş. Dar nu-i aşa. Stă acasă, dar stă dichisită. Chiar că-i o mare doamnă. Ea ştie că merg pentru meditaţii. Ar trebui s-o vezi, dar n-am cum să te duc acolo.

-Ştii prea bine că o cunosc pe Doamna şi toată familia lui Didi, profu'. Pe Relu, frate-su, pe Nene, cum îi spune Doamna, pentru că e cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea. Nene e tatăl lui Didi şi soţul Doamnei.

-A, da! Am uitat, spune Moni cu un ton care se vrea nepăsător, ca şi când faptul că eu îi cunosc din familie iubitul, n-ar conta pentru ea nici cât negrul sub unghie.

Eu însă trec repede peste asta şi-o țin pe-a mea ca neamţul cu tirăraul. Aceasta-i o expresie a străbunicii mele, expresie care vrea să însemne ceva care nu se mai sfârşeşte. Mie-mi place cum sună vorba aceasta şi-o folosesc frecvent. Aproape ca pe un tic.

-Cum?, nu mă termin de mirat, te-a cerut deja în căsătorie? Să-ţi fie ruşine obrazului, că eu îţi spun tot, chiar şi toate nimicurile neimportante, iar tu abia după ce te-a cerut îmi spui şi mie de el. Ce fel de prietenă intimă îmi ești?! Şi eu care mă imaginam prima domnişoară de onoare la nunta prietenei mele cele mai bune! Mi-am ales şi model de rochie lungă din revistă. Dar, dacă aşa stă treaba..., mă bosumflu eu şi fac bot.

-Ce vrei! E delicat să vorbesc. E profic, nu ca al tău, un coate goale de care nimănui nu-i pasă ce şi cum face şi drege. Ar ieşi scandal dacă s-ar afla. Îţi dai seama!, zice fata înţepată şi mândră foarte de performanţele ei amoroase.

-Nu pot să cred! Nu pot să cred!, aproape că ţip. Nu pot crede că ești așa o mare ticăloasă. Nu mai vorbesc cu tine în vecii vecilor amin.

Mă întorc şi plec cu capul sus, dat pe spate, îngreunat de atâta mândrie jignită.

-Pagubă-n ciuperci! O să fac nunta fără tine. Crezi că nu găsesc altă primă domnişoară de onoare-n locul tău?

Ideea de domnişoară de onoare odată reluată, însemnând rochie lungă din mătase roz, cu volane de dantelă, cu buchet din boboci de trandafiri tot roz, ca să fie asortaţi, cu Gabi alături, cavalier de onoare, mammă! Mai că mă face să-mi calc pe mândrie şi să concilies lucrurile... Mai reflectez.

„Nu se poate. Nu pot. N-am dreptul s-o fac. Nu e vorba aici de mândria mea rănită, e vorba de a-l fi jignit pe Gabi şi peste asta nu pot să trec! Nu, nici vorbă!”

* * *

Nu face nuntă Moni, nici cu, nici fără mine. Se aude printre elevi că de câteva zile, profu' o ia acasă pe o altă colegă a noastră, una Gina, mai în vârstă decât noi, venită dintr-un târg prăfuit şi uitat de lume undeva pe graniţă. A întrerupt şcoala din lipsă de mijloace financiare. A adus-o aici o mătuşă. Stă cu ea şi cu soţul acesteia în două camere prăpădite, într-o casă veche şi dărăpănată, de pe vremea lui pazvante chiorul. Uneori vine unchiul şi o învoieşte de la şcoală, pentru că are treabă de făcut în casă, să spele, să calce, să facă curat, să bată covoare. Noi nu putem crede că-i așa, de parc-ar fi servitoare, dar, oricum, ceva e necurat la mijloc. Profesorii nu zic nimic. Nici directorul. Guri spurcate spun pe şoptite, pe la colţuri, c-ar dormi amândoi. Soţul mătuşii şi cu Gina. Adică cu unchiul, cum ar veni. Un boşorog mic, gras, scârbos şi ochelarist. Croitor de meserie. Îi face haine faine la Gina. După ultima modă. Are reviste de la fiica lui, Nuţi, pe care o tratează ca pe o prinţesă. Să nu pice o picătură de apă pe ea. La Nuţi i-a cumpărat un apartament când s-a măritat c-un avocat de renume. O ține acasă domnul avocat, cică să se pregătească de examen la arte dramatice, să se facă artistă. Ea se consideră o frumuseţe şi părinţii ei, la fel. Nuţi se comportă de parcă deja e divă de Hollywood. Nu s-a ales nimic din toate astea. Nuţi a rămas cu îngâmfarea şi cu slujbă de funcţionăraş într-un mic birou anost şi prăfuit, în care ea arăta ca cioara-n par, cu

eleganța aceea sfidătoare a ei. Aflăm de pe undeva că, de fapt, hainele Ginei nu sunt noi, sunt moștenite de la Nuți. Unchiul nu se obosea să se cheltuiască cu-n material nou și pentru ea. I le transforma pe ale fiicăsi, care, atunci când se sătura de-o țoală, i-o arunca slugii. Pentru că Gina mergea și la Nuți la făcut de toate, să-i spele, să curețe, aia, ailaltă, executarea la comandă, exact ca o femeie de serviciu. Vai de cucu ei.

Cu toate astea, noi o invidiem pentru hainele ei moderne.

„Totuși, pentru atâta lucru să dormi cu aschimodia aceea de unchi al ei?! Cum o fi asta să dormi?“, mă întreb contrariată. Nu prea pricep bine ce înseamnă, doar vag am aflat câte ceva, pe apucate, de ici, de colo. Suntem la mijlocul secolului XX, dar nimănui nu-i trece prin cap să ne facă educație sexuală. Partidul și guvernul socialist ar considera-o, cel puțin teoretic, decadentă curată. Practic, numai ei și copiii lor au dreptul să-și ia partea leului, să tragă chiolhanuri nemaivăzute, cu urgență față de care toți Borgia la un loc se pot simți neprihăniți. Să te ferească, să fii femeie frumoasă și să intri în raza lor vizuală! Vai ș-amar de capul tău cât de greu poți să scapi de avansurile insistente, dolda de obscenități și scârboșenii, ale potențailor partidului, siguri pe ei și pe puterea lor, pe frica indusă celor din jur prin amenințările care, de cele mai multe ori, nu rămân la stadiul de amenințare, ci se transpun în fapte. Fapte care dărâmă viața împrișinată, pe toate fronturile. Vai de fundul tău ce te așteaptă. Așa cel puțin spun prietenele mamei când stau la o șuetă. Se feresc ele de mine, dar am tras cu urechea. Întotdeauna e interesant ce vorbesc femeile mature când bârfesc. Poți să afli multe și chiar să înveți câte ceva folositor.

În fine, nu-i treaba mea.

Povestea lui Moni și-a Ginei cu Didi, profu' de mate, mă pune pe gânduri. Nu știu ce să cred și cum să interpretez chestia asta cu dusul acasă. Pentru mine, el apare altfel. Normal să fie altfel, fiindcă eu îl cunosc de-acasă. De când mă știu îl cunosc.

Pe vremea războiului, majoritatea orășenilor s-au refugiat în câte un sat mai apropiat. Pericolul de bombardament era mai mic, iar pe de altă parte, de bine, de rău, aveau asigurată hrana. Mai o legumă din grădină, mai o pasăre în curte, mai un purcel în cozină, sau vacă de lapte în grajd. Acolo viața își urma cursul mai aproape de normalitate. Oamenii-și vedeau de treburile lor gospodărești ca mai înainte și aveau de mâncare. Războiul se făcea simțit doar prin faptul că nu era casă din care să nu fie plecat măcar unul pe front. Asta era durerea. Durerea și spaima de moarte ori de câte ori se apropia poștașul de casa lor, să le aducă o carce. O scrisoare. Dacă-i o veste rea? Deși adevăratele rele veneau cu telegrama. Când era telegramă, puteai să începi să te cânți după mort încă de la poartă, înainte de-a o deschide și citi, chiar din momentul când o scotea poștașul din geanta lui mare de piele roasă, ținută cu baiera petrecută de-a curmezișul peste piept și umărul drept.

Familia lui Didi s-a refugiat în satul de unde erau originari ai mei. Mami cu Tati și toți cei patru bunici. Pe atunci, părinții mei nu erau căsătoriți încă. Peste câteva luni, Tati avea să termine facultatea și atunci urmau să se căsătorească. Așa au și făcut. Nunta a fost restrânsă, ca pe vreme de război, dar, cu toate acestea, Mami s-a îmbrăcat mireasă. După cununia la biserică, a urmat o masă cu rudele și cei mai apropiați. Pentru că familia lui Didi locuia în casa uneia dintre mătușile mele, au fost și ei invitați la nuntă. Apoi, peste un an, m-am născut eu. În plin război. Așa că Didi, care mi-a ajuns profesor mai târziu, a fost perfect îndreptățit să spună sus și tare că pe mine m-a cunoscut încă de pe când eram în burta mamei și că, bebeluș fiind, i-am făcut pipi pe pantaloni când m-a ținut în brațe. Mă deranja și mă simțeam rușinată că relatează asemenea lucruri în fața întregii clase. Altfel aș fi socotit o onoare faptul că recunoștea că ne cunoaște, pe ai mei și pe mine, din afara școlii, că se socotea prieten de familie cu noi. Din păcate nu-mi venea a mă mândri cu asta, pentru că acest fapt mi-a adus numai necazuri. A atras diverse forme de persecuție nedreaptă din partea lui, printre care rușinarea în fața colegilor, cum că i-am făcut pipi în poală era una dintre puținele nevinovate. Grav era că avea pretenții exagerate față de mine în ceea ce privește învățătura. Cu atât mai mult cu cât, umanistă fiind, fugeam de matematică precum dracul de tămâie. Și-n zi de azi, visele mele de coșmar înseamnă teză la matematică și răspuns la tablă. În ambele cazuri, eu neștiind nimic. Realitatea nu a fost chiar așa, pentru că învățam de-mi săreau capacele de groaza lui, dar nici nu excelam. Și apoi n-aveam niciun imbold să învăț, pentru că oricum îmi dădea nota care-i trăznea lui, nu cea pe care-o meritam.

Odată, ce i-a venit așa tam-nisam, deși i-am turuit lecția învățată ca pe apă, pe dinafară, îmi pune un doi mare cât mine. În catalog îl pune.

-Mai învață, fata mea. Mai învață.

Numai în aceste vorbe a constatat toată motivația de ce m-a altoit cu acel doi cât mine de mare.

Când le-am spus acasă, dreptu-i că adoptând o postură insolentă și pe un ton total indiferent și disprețuitor la adresa lui Didi, mâna lui Tati a zburat direct pe obraji mei, fără altă discuție. Perechea aceea de palme n-am s-o pot uita cât oi trăi. Până ca lucrurile să se lămurească și dragul de Didi să-i explice lui Tati că aceasta era metoda lui de-a mă face pe mine să învăț la tură maximă și de a mă ține la respect, eu m-am ales c-o pereche de palme zdrene. Ajunsesem să-l urăsc de-a binelea și să-mi fie groază de el.

Acestea fiind datele problemei, nu m-am mirat când m-a convocat la meditații. Cu atât mai mult, cu cât nu pășeam pentru prima dată-n casa aceea. Am fost acolo de mai multe ori cu Mami și Tati când mergeau în vizită la Doamna și la Nene.

DINU

Bărbatul din fața ei e un tip arătos. Înalt, cu un trup bine legat și bine clădit. Zdravăn. Pare făcut din piatră. Dar ceea ce e cu adevărat ieșit din comun la el sunt ochii. Nu că ar fi din cei mari, frumos colorați și cu gene coafate, de femeie. Nu. Aceștia sunt ochi de lumină. Vraja lor constă în privire. O privire deschisă, aurie, întocmai ca o rază de soare dimineața, la răsărit, când se răsfrânge pe apele de cleștar ale mării. O privire dulce, caldă, zâmbind tandru și învăluitoare. Are un fel de insistență-n ea care te pătrunde și-și face cu naturalețe cuib în sufletul tău, nemaidându-se urnită de acolo. Privirea aceasta e plină de contraste, pentru că, în același timp, deslușești în ea și un fel de voință dură, de nemișcat, dar care se îmbină cu un soi de timiditate abia schițată, totuși vizibil existentă. Tot în privire se citește hotărâre dusă până la încăpățănare prostească, de catâr, dar și nesiguranță care-i alimentează acea umbră de timiditate, timiditate care, totuși, poate foarte bine să nu fie timiditate, ci doar blândețe și bunătate.

„Mamă, ce specimen!” îi trece involuntar aprecierea prin minte Leei, simțind spontan o atracție necontrolată, care o ia prin surprindere. N-are vreme să și-o reprime, pentru că vecina ei, cu care ieșise la cumpărături în această dimineață de sâmbătă, cu mașina ei, a Leei, nu-i dă răgaz.

-Lea, ți-l prezint pe colegul meu de catedră, Dinu.

Vecina e profesor universitar de fizică nucleară.

-Îmi pare bine, doamnă, să vă cunosc. Dinu.

Îi ia imediat mâna pe care ea i-o întinsese. Poate puțin cam prea repede i-o ia și o idee cam smucit, ca cineva care abia așteaptă să i se împlinească ceva, iar atunci când îi e oferit, se repede ca uliul la pradă. Zvâr, poc, s-a făcut! Ca nu cumva să piardă ocazia.

„Ia-o-ncet cucoană! Ce chestii aiurea-ți trec prin cap? Și stai blândă! Ce-i cu furnicăturile astea care te înfioară?! Oi fi tu în zile de încărcare hormonală dată la maximum, dar nici chiar așa! Vezi ce faci, nu fi penibilă! Nu mai ești o fetișcană!”

Zâmbește controlat, un control obținut cu efort de voință, în timp ce cu greu își reține un chicotit care i se urcă în gât și-i taie respirația, chicotit stârnit de atingerea pielii ei fine și parfumate cu mustața lui gădilitoare.

„Mustața asta, trebuie să recunosc, e numai bine venită. Îi stă trăsnet.”

E enigmă ce-o fi văzut la mustață, pentru că e o mustață normală, o mustață ca toate mustățile normale, nici lăsată pe oală, ca două fuioare murate de ploaie, nici două smocuri zburlite de-a dreapta și de-a stânga nărilor, de parcă i s-a ridicat unuia părul măciucă, pentru că i s-au arătat pe nepregătite stafile strămoșilor în noaptea de Halloween, nici îmbârligată în sus, ca o coadă de miel abia născut, precum se obișnuia la husarii ungurești. Nu era nici stilul pătrat mic, niciîncotro, ca o muscă rătăcită, așezată între nas și buza superioară. O astfel de mustață i s-a părut întotdeauna caraghioasă Leei, deși numai caraghioasă nu ar fi trebuit să i se pară, pentru că a purtat-o și Hitler, iar individul acesta inspira groază și teroare, nici pe departe caraghioșenie. Chiler autorizat, deși în realitate căuta afară hilar, nicidecum periculos, mic și pricăjit, cu părul lins ca de vițel, lipit de craniu, de parc-ar fi folosit lipici de prins șoareci, cu fruntea prea mare, în contrast neplăcut față de trupul sfrijit. Capul acela te ducea cu gândul la retardații mintal, cu mustăcioara lui penibilă, când se pune pe urlat cu spume la gură, inhiba, paraliza în așa hal cu accesele lui paranoiace, încât nimeni nici nu-și putea da seama de cât de hazliu era personajul în sine. Ce poate face frica din om! Îl scoate din uz în asemenea hal, de-și pierde iute și de grabă puterea de a raționa. Cât despre simțul umorului, în atari momente, acesta-i șters cu desăvârșire de pe suprafața pământului.

În contrast cu toate aceste variante de mustaș, mustața colegului vecinei Leei, e o mustață cuminte, lăsată să crească deasupra buzei, anume sau nu, nu contează de fapt, pentru a scoate în evidență forma desăvârșită și excesiv de apetisantă a gurii. Atâta tot. Ceea ce reușește să facă mustața asta, e că îi estompează alina de timid încrezător în toate cele, ca și când ar fi convins că tot ce zboară, se mănâncă. Îl face să aibă un aer de bărbat forte, stăpân pe picioare și pe propria voință, nu simplu de mișcat din loc, cu una, cu două. Impresia e accentuată de fruntea amplă și ușor bombată, de om inteligent. Colac peste pupăză, un abia început de chelie îi imprimă un aer de intelectualism de cea mai pură calitate. Acesta e omul. O grămadă de trăsături contradictorii, dar care, toate la un loc, au un rezultat care a proiectat-o rapid pe Lea în faza de stomac făcut ghem și furnicături plasate care pe unde, furnizoare de tremuriciuri mărunte pe dinlăuntru.

„Oare el e conștient de efectul ce-l exercită asupra mea?”, se întreabă Lea, cu un soi de jenă față de ideea că omul ar fi putut înțelege ce se petrece cu ea. N-ar fi vrut ca bărbatul să se fi prins ce impact a avut asupra ei.

Ca un noroc, Dinu este încă aplecat asupra mâinii ei și n-are cum observa sentimentele Leei, care i se oglindesc pe față și-n privire, succedându-se cum le pică lor bine. Între timp prinde contur și se materializează un gând, de fapt o inspirație salvatoare, cugetă Lea la repezeală, care i se ivește-n minte, cum că este absolut necesar să-și fabrice, fie și la comandă, însă dintr-o necesitate stringentă, un zâmbet. Fie el și de circumstanță. Numai zâmbet să fie. Un zâmbet așa cum se cuvine a veni de la o femeie serioasă, care face cunoștință, cu totul întâmplător, cu un bărbat oarecare. Altfel e în pericol iminent de a se duce de răpă orice părere pozitivă, ori, mă rog, agreabilă, pe care și-ar putea-o face bărbatul despre ea.

„Numai că a naibii să fiu dacă știu ce să fac cu menghina care îmi ține stomacul ca-n chingi și inima în piuneze.”

Senzația a apărut brusc, de îndată ce i-a întâlnit privirea aceea în care sticlesc bănuți de lumină, precum artificiiile din pomul de Crăciun, din lumea de basm a copiilor.

„Și totul s-a petrecut numai în câteva secunde, dar parcă a trecut o veșnicie. Ce feste-ți pot fi jucate uneori de către... de către cine de fapt?!”

Întrebare la care, constată Lea plină de mirare, nu-i găsește răspuns care s-o convingă.

* * *

Femeia se oprește din povestit. Pare că se va trezi, că și-a terminat istorisirea.

„De data asta mi-a spus o chestie cam fără rost. O poveste oarecare, cum se întâmplă pe toate drumurile. Se cunosc doi din întâmplare și, tot din întâmplare, ea-l place pe el. Mare brânză! Ce rol o fi jucat în viața pacientei?”, analizează Pavel, numind-o de această dată foarte profesional, pacientă. „Nu-mi dau seama. Va trebui să încerc să deschid altă dată discuția cu ea despre asta. Să văd dacă are vreo semnificație sau e cine știe ce născocire absurdă, răsărită dintr-o bridă anemică a subconștientului ei obosit.”

Numai că Femeia nu se trezește, ci continuă să vorbească, după scurta pauză făcută. Părea că a avut nevoie de timp ca să reflecteze.

-Știi Pavel, întrebarea pe care și-o pune Lea, îmi aduce aminte de o teorie pe care am auzit-o de la o doctoriță. O numea chimia iubirii. Spunea că, atunci când te îndrăgostești, de aceea te îndrăgostești, pentru că, în prezența unor anumite persoane, automat se declanșează descărcarea a o mulțime de hormoni, care provoacă diverse reacții și senzații. Accelerarea pulsului, intensificarea bătăilor inimii, care lovește atât de tare, încât o simți până în urechile care de spaimă prind a țiu și se infundă, bubuind spasmodic din ciocane grele. Te scutură tremurături, spasme stomacale, transpirație, inclusiv umezirea palmilor, frisonade, amețeli, înroșirea obrazilor, creșterea tensiunii arteriale. Concluzia este că starea aceea, când ești îndrăgostit, e determinată hormonal. Deci, dragostea sau iubirea, cum vrei s-o numești, este de natură materială. Clar, logic, rațional, pragmatic.

-Bun, bun, mi-am zis eu, o fi și așa, nu zic nu, dar atunci cum stăm cu sufletul și cu sentimentele? Oare chiar totul este numai efectul mișcării și combinațiilor materiei? Știm foarte bine toți cei care am trecut prin aceste stări de îndrăgostit, că reacțiile organice pe care le-am amintit adineauri, apar după ce te îndrăgostești, eventual simultan, nu înainte de. Cam la fel reiese și din explicațiile doctoriței, „când te îndrăgostești, se declanșează”...etc., etc. În acest caz, concluzia logică ar fi că nu descărcarea de hormoni și reacțiile chimice generează starea de îndrăgostit, ci sunt doar o urmare firească a acesteia, după ce ea s-a instalat deja. Și atunci care factori sunt, de fapt, cauza reală a apariției iubirii pentru celălalt? Și de ce aceste fenomene apar numai în prezența anumitor persoane, iar altele îți rămân complet indiferente? Nu înseamnă asta că e vorba de reacții sufletești, de vibrații, de afinități care n-au nimic de-a face cu materialitatea corporală și că implicațiile organice apar mai apoi, doar ca o simplă componentă a ceva mult mai complex, care pe noi, ființele umane, ne cam depășește. Ne ia prin surprindere, ni se întâmplă, iar noi suntem niște neputincioși în fața iubirii. Ea vine și noi o primim așa cum vine, fără a-i pune vreo piedică sau a-i opune rezistență.

Doctorița reia explicația, o ține pe-a ei, iubirea este o sumă de reacții chimice, eu o țin pe-a mea, cu sufletul, și nu ajungem la niciun alt rezultat. Rămâne în coadă de pește.

Cum sunt o curioasă, care nu se lasă până nu află răspuns, întreb în dreapta și în stânga. O psihiatră mă lămurește:

-Draga mea, totul pornește de la afectivitate. Se naște o stare de afectivitate între doi indivizi, care-i face să se simtă atrași unul de altul și se îndrăgostesc. Pe acest fond afectiv se declanșează acțiuni hormonale, care determină apariția acelor senzații pe care le-a descris doamna doctor. Asta este. Afectivitatea are cea mai mare importanță. De aici pleacă totul.

De acord, dar afectivitatea este de undeva, unde vine așa hodorog, tron? Trebuie să vină și ea de undeva, să aibă nicioși cauze, o cauză care o generează.

-De acord, dar afectivitatea asta de unde vine așa hodoronc, tronc? Trebuie să vină și ea de undeva, să aibă niscăi cauze, o sursă care o generează.

-Normal. Vine de la suflet. Sufletul e cauza și generatorul.

-Evrice! Ce bine!, exclam necontrolată, de parcă aș fi câștigat potul cel mare la loteria internațională. Sinceră să fiu, mie, una, mi-ar părea tare rău să fie doar chestia aia cu reacțiile chimice, de parc-aș fi ditamai laboratorul, nu creatură omenească. De ce, de ne ce, mi-ar părea rău. Știu că, în realitate, ca senzație aș simți același lucru, dar nu mă împac cu ideea că ceea ce simt eu cu toată ființa mea, până-n străfunduri, mi se trage de la o banală zbunguială chimico-hormonală. Dincolo de orice explicație, oricât de rațională și de întemeiată ar fi, eu simt că avem ceva în noi și nematerial. Ceva așa ca un suflu, ca o boare, care ne învăluie uneori și ne înalță, ne face un fel de întruchipări, bune, tandre și iubitoare, care se topesc în fața frumosului și-a iubirii. Momentele acelea când uiți de tine, când zbori spre cer, când coboară Raiul pe Pământ. Ție nu ți s-a întâmplat? După starea asta de beatitudine curată, de înălțare către infinit, de cuprindere în vârtejul inexplicabilului care te face imponderabil și te transformă în cântec, după asta mi-ar părea cu adevărat rău. Dacă-aș fi condamnată să pierd așa ceva, mi-ar veni să jelesc până m-aș topi de tot, să nu mai rămână nici firimitură din mine. Chiar dacă uneori ține puțin și revenirea e crunt de dureroasă. Uneori atât de dureroasă încât ai senzația că te vei dezintegra. Eu prefer să plătesc acest bir greu, dar să simt că trăiesc acel dar magnific care se numește iubire. Tu nu, Pavele?

O vreme se lasă tăcerea în încăpere, dar Femeia continuă să rămână sub puterea hipnozei. Nu se trezește. Când începe să vorbească din nou, reia povestea Leei, de parcă nici n-ar fi întrerupt-o.

„Curioase schimbări de registru. Mai curioasă e întorsătura pe care o ia atitudinea ei supusă de subconștientul care, pe de o parte, explorează dezghiocând necunoscute, dar pe de alta, nu se dizlocă total și nu ignoră realul prezentului existent”, remarcă Pavel nițel contrariat și foarte interesat de ceea ce va urma. „Niciodată n-am fost pus în situația de a putea beneficia de experiența unei astfel de întrepătrunderi. Interesant. Extrem de interesant. Am citit, dar n-am văzut pe viu.”

* * *

Lea realizează că trebuie să se scuture de gândurile care i-au luat-o razna și să-i răspundă omului după etichetă și, nu în ultimă instanță, după cerințele bunului simț. Altfel ar părea cel puțin aeriană, dacă nu sărită de pe fix.

-Și mie îmi pare bine, domnule Dinu!, reușește să reacționeze la timp și cu un timbru al vocii cât de cât normal, fără bâlbâieli penibile care, desigur, ar putea fi ușor interpretabile, ceea ce ar fi cam penibil, situație care este de neconceput pentru Lea, niciodată, cu atât mai mult în acel moment. Ea este tipul de om căruia nu-i e indiferent ce impresie face semenilor. Și mai e ceva. Dorește sincer să facă impresie bună, pentru că merită cu adevărat, pentru că așa este ea de-adevăratelea, o fată bună, și nu pentru că s-ar fi prefăcut, numai cu scopul precis de-a culege aplauze și de-a fi așezată pe soclu, ori merită ori nu, așa cum fac destule femei, pentru a-și atinge un scop sau altul, iar mai apoi, după ele, potopul. Ea, Lea, nu poate fi așa și pace, oricât ar încerca mama și prietenele să-i dea așa zise lecții de cum trebuie să fii în viață, ca să-ți meargă bine. Nu poate, na, și pace bună!

Se pare că impresia făcută este precum și-o dorește. Omul nu se gândește de două ori până să le invite la o cafea. Rostește invitația în ritm rapid, mai să înghită din silabe, grăbit să obțină urgent un răspuns pe gustul său. Pe față îi e imprimată o mină întrebătoare și în același timp ca și când ar vrea să-și impună voia. Voie care, de altfel, i se împlinește fără nici pic de nuanță de împotrivire.

-Acestea fiind zise, doamnele mele, unde vă dorește sufletul să mergem? Spuneți și sunt totalmente la dispoziția domniilor voastre.

Rostește vorbele cu ton șăgalnic, săltăreț, dar, în tot acest timp nu-și dezlipește ochii de la Lea. Și pentru orbi e clar ca lumina zilei că invitația este pentru ea, iar cealaltă e invitată numai pentru că altfel nu se poate. De umplutură, cu alte cuvinte. Noroc că aceasta se prinde și scornește o scuză la moment. Se uită ostentativ la ceas.

-Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec. Trebuie să ajung acasă la timp, pentru că vine instalatorul să repare un robinet la baie. Dacă-l pierd acum, cine știe când mai pun mâna pe el. Știți cum sunt meșterii ăștia. Trebuie să le stai la dispoziție, deși-i plătești tu pe ei. Dacă nu, le mai pui sare pe coadă altă dată. Serios, îmi pare rău! Ce să fac, asta e.

Nimeni nu insistă, prin urmare se întoarce și pleacă, făcându-le din mers semn de salut cu mâna, dar cu un pic de părere de rău în interiorul ei. Își dă seama de arcul electric instalat între cei doi. Invidia își face loc și-ncepe s-o roadă mărunț, mărunțel.

„Ce are Lea și eu, nu? Am încercat de atâtea ori să-i intru în grații lui Dinu. Nici nu i-a păsat. Am crezut că-i un distrat, naiv și timid, care nu bagă de seamă ce se petrece în jurul lui. Un studios din aceia cu capul în nori. Și când colo... Uite! Am sperat să-l îmbrobodesc într-o bună zi, când îl prind la-nghesuială. Numai o dată să-l fi adus în patul meu, după-aia, aș fi știut eu cum să-l țin! Ea n-a făcut nici cel mai elementar efort! Mor de ciudă! Parcă ar fi avut magnet. Un, doi, a pus mâna pe el.”

Mergea pe stradă privind la caldarâm și pufnind din când în când.

Lea și Dinu rămân două mutre șterse rapid cu o pală de ușurare, pe care se așterne satisfacția. Mai că nu se aud oftaturi eliberatoare:

„Ce bine!”

Totuși, Lea se simte stânjenită și cam vinovată. Cum de îi face plăcere să răspundă acestei invitații și să rămână de una singură cu un străin? Ce să vorbească ei doi, doi străini? Nici nu știe exact ce hram poartă, în afară de faptul că e coleg cu vecină-sa.

„Ei și, i se strecoară scuza în minte. Mare scofală. În fond, am și eu dreptul să mă simt odată bine... Dar cu adevărat mă simt bine?! Chiar dacă nu, măcar îmi dovedesc mie însămi că și eu pot. Dacă bărbatu-meu a putut, eu de ce n-aș putea. Să-i arăt și eu lui, na! Oare într-adevăr vreau să-i arăt, sau vreau să-mi dovedesc mai mult mie însămi că nu sunt mai prejos?”

Ce-o fi, o fi! Încerc să văd ce iese. De ce nu? Drept e că nu sunt încă divorțată, dar el oricum a plecat, stă singur, adică stă cu alta, nu cu mine și vine numai când și dacă are chef și atunci eu trebuie să stau haptag, drepti ca la comandă, că altfel e de rău. Face scandal de ridică toată casa în picioare. Sunt sătulă de toate astea. La drept vorbind, cu ce păcătuiesc? Merg și eu la o cafea. Mare scofârleală!”

Se așază la o masă, pe care Dinu se repede s-o aleagă mai la o margine, într-un colț. De altfel, la acea oră din zi, nu prea e lume.

Conversația cam lăncezește. De fapt, ce-ar putea să-și spună? Lea își sparge capul să găsească ceva mai de doamne-ajută, dar parcă atunci i-au secăt ideile ca puțul pe secetă. Nu găsește nimic. Îi salvează chelnerița care se postează lângă ei, cu zâmbetul profesional pe buze și carnețelul de luat comenzi în mână.

-Ce doriți, vă rog?

-Două cafele, se repede Dinu, fără să țină seamă de reguli, cu dorința de-a fi prompt. Fiindcă el a fost acela care a făcut invitația la cafea.

Lea remarcă minusul, dar trece cu vederea, de parcă nici n-ar fi fost.

„Și ce dacă! Nu toți au crescut cu normele de bună purtare sub perină.”

Înnsă, trebuie să mărturisească:

-Eu nu beau cafea.

-Cum? Niciodată?

-Nu, niciodată.

-Păi, atunci, altceva?

-Un suc de piersici, dacă se poate. Natural.

Chelnerița pleacă. Iar se așterne tăcerea.

El își așază capul într-o palmă, se apleacă un pic peste masă și se uită la ea. Se uită fix, ca și când și-ar fi lipit privirea cu scoci de fața ei.

-Cum rezști fără cafea?

Lea observă că o tutuiește, nitam-nisam. Altă regulă încălcată. O trece cu vederea și pe asta, fără să-i pese. Ignoră cu bună știință încă un semn pe care nu vrea să-l bage de seamă și în seamă. Din neantul minții ei însă își face loc, să iasă la lumină, imaginea mamei ei dăscălind-o:

Dăscăla ei, cea care îi învăța să citească și să scrie, cea care îi povestea povești și cântecuri, cea care îi învăța să danseze și să cânte, cea care îi învăța să se comporte ca o doamnă și să se purtate ca o domnișoară.

-Draga mea, astfel de indicii nu trebuie neglijate. Sunt mici, neînsemnate, par a nu avea prea mare importanță, și, de fapt, ele în sine nici nu au, dar, din păcate, mici cum sunt, scot în evidență trăsături caracteriale ale indivizilor. Înțelege odată că viața e făcută din asemenea nimicuri, care sunt în stare să te deranjeze foarte tare. Atât de tare, încât să-ți provoace dureri și răni ce cu greu pot fi vindecate mai târziu. Știi, este cam ca un grăunte de nisip intrat în ochi. E mic, dar te zgârie rău. Dacă nu-l scoți la timp, ajungi de-ți pierzi vederea.

„Hai, dă-o-ncolo de treabă!”, se admonestează Lea în sinea ei, în timp ce-și dă seama că n-a răspuns la întrebarea despre cafea.

-Nu-i chestie de rezistat. Pur și simplu nu-i simt nevoia.

-Niciodată n-ai băut cafea?

-Ba da, am băut.

-Cum de te-ai lăsat?

-Uite-așa bine. Am observat că atunci când beau, sunt mult mai agitată. Câteodată am făcut și extrasistole și mi-am zis că nu am nevoie de așa ceva. Nu mi-a fost greu să renunț. Nu m-am mai gândit la cafea și din acel moment a încetat să mai existe pentru mine. Este cunoscut faptul că atunci când nu te gândești la un lucru, e ca și cum n-ar exista. Minte este comandantul suprem. Ea trebuie controlată și ținută în frâu.

- Da, dar e greu s-o controlezi.

-Nu-i greu. Trebuie doar să vrei.

-Cum? Tu cum faci? Chestia asta cu controlul, vreau să zic.

-Păi, când îmi vine în minte ceva ce nu vreau, schimb subiectul. Îmi impun să mă gândesc la altceva, sau să găsesc un mod de abordare convenabil. Sau pur și simplu fac abstracție.

-E nemaipomenit dacă reușești așa ceva, pentru că mie, oricât mi-aș impune, îmi fuge mintea, fără voie, tot acolo unde nu vreau.

-Aici trebuie să intervină voința și selfcontrolul.

-Totuși, nu cred că pot.

-Ați încercat?

-Ai încercat, te rog! Fii drăguță și nu mă trata la persoana a doua. Sau îți cer prea mult? Poate că nu vrei să fim prieteni?

Norocul a făcut că tocmai atunci s-a oprit lângă ei o țigăncușă cu flori și n-a mai fost nevoită să răspundă. Se simțea așa de aiurea! Ce să-i spună? Că nu vrea? Nu-i frumos să-i spui omului de la obraz, iar pe de altă parte nici nu era adevărat. Să-i spună că vrea? Cam prea devreme.

„Fir-ar! A scrântit-o iar! Iar a încălcat o regulă de comportament. Femeia trebuie să fie aceea care propune pertuul, nu bărbatul, dacă sunt de aproximativ aceeași vârstă și același rang, mă rog, condiție socială, ca să fiu în pas cu vremurile. Omul ăsta ar lua premiul cel mare la un concurs de gafe... Poate că de obicei nu-i așa. Nu te repezi ca o fleată. Dă-i un pic de credit. Poate că e și el emoționat și se pierde cu firea... Stai să vezi... Chiar că-s o mare fleată. De când nu mi-a mai plăcut un bărbat?! Am și uitat cum e aia. Iar acum, când am ocazia, sunt cârcotașă ca o acritură de băbătie.”

-Domnu', ia dă la minie o floare la mândreața asta dă doamnă a ta, țucuț sufletu'! Că să vă dea năroc Dumniezău, că tare frumos' vi-s laolaltă, mâncaț-aș! Și să bătrâniț' launloc, frumoșălor! Haida! Nu fi strâmt la pungă, să n-ai năroc la fimei tăta viața ta!

Lea se face ca sfecla, iar Dinu pufnește în răs, scoțând la iveală un rând de dinți albi, regulați și puternici, cu care ar putea sparge nuci, dac-ar vrea. Nu arată deloc stânjenit, cât despre timiditate, s-a topit de tot.

„Cum de mi s-a putut părea omul ăsta un timid? Ori sunt eu o proastă, ori el e un om al contrastelor. În fine, om mai vedea. În orice caz, Lea, fă bine și fii atentă!”

Dinu scoate portofelul din buzunarul interior al hainei. Un portofel din piele moale, maro.

-Ce flori dorești, doamna mea?

Lea se sfiește ca o copilandă, privește florile numai cu coada ochiului.

-Oricare. Toate sunt frumoase.

Îi este greu să decidă ea, ca nu cumva să aleagă unele prea scumpe.

Dinu alege un buchet de lăcrămioare.

-Acestea sunt grațioase și gingașe. Te îmbată cu mirosul lor. Seamănă cu tine. Ți se potrivesc.

De plăcere, Lea simte cum o potopește un val de căldură, care-i dă o ușoară amețală, ca după un pahar de șampanie, căldură care apoi coboară vertiginos ca o tornadă, întorcând-o toată pe dos și se transformă-n doi bolovani în picioarele ei, care atârnă greu. Dacă, în acel moment, ar trebui să se ridice, categoric n-ar fi în stare.

„De ce nu ești tu bărbatul meu? Așa un bărbat mi-am dorit întotdeauna. N-am avut noroc. Sau, poate că, nu am știut să aleg? E posibil ca, în nevoia mea de dragoste, să mă fi repezit fără să fiu atentă dacă el e așa cum mi-l doresc, sau numai eu, în mintea mea bolnavă de dorință după iubire, mi l-am imaginat după chipul și asemănarea viselor mele, legată la ochi fiind cu năframă neagră în fața realității? Oricum, acum știu cum e să te arzi. N-o să se mai repete. Dinu ăsta e un dulce, cu toate scăpările lui.”

Îi dăruiește bărbatului un zâmbet, cu sufletul deschis larg, precum porțile Raiului în Săptămâna Luminată, prima de după Învierea Domnului.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Dinu îi întinde buchetul de lăcrămioare, învăluind-o în cea mai tandră privire a sa.

Când ia buchetul, el îi strânge mâna în amândouă ale lui. Sunt calde și bune mâinile lui. Atingerea îi dă o stare specială, ca un fel de moleșeală. O toropește. Îi vine să închidă ochii și să se lase purtată lin pe cursul acestei stări de un bine calm și dulce.

„Doamne, ce bine-i!”

Lumina ivită în ochii Leei e capitularea întruchipată. E aproape vizibil cum femeia din ea se topește de drag.

Nu mai încap dubii. S-a îndrăgostit. Hop-țop. Dar s-a întâmplat. Incredibil. Totuși așa este.

Acela a fost momentul în care furtuna s-a abătut asupra lor. Furibundă. Poate că furibundă nu-i tocmai cuvântul potrivit. Mai degrabă, infometată. Răscolitoare de energii nebănuite. Cu forțe vibrând teluric. Mai că nu se recunoșteau ei pe ei înșiși în ceea ce simțeau și ce făceau.

Dragoste turbată, asta era.

* * *

Femeia se oprește din povestit. Pe neașteptate, luându-l pe Pavel prin surprindere, se ridică și începe a se plimba prin cameră. Ochi-i sunt deschiși, dar privirea este inexpresivă și fixă, ca și când n-ar fi conștientă unde se află. E ceva care seamănă a comportament de somnambul.

Pavel nu îndrăznește să facă nici cea mai mică mișcare, ca să n-o distorbe. Curiozitatea lui profesională îi invadează toți porii. Așteaptă să vadă ce reacții mai poate avea pacienta. Deja e foarte atipic ceea ce face.

Femeia se întoarce spre el și i se adresează direct lui. Numai că îi vorbește de pe poziția Leei. I s-a substituit personajului din povestea relatată mai-nainte de ea însăși, sub hipnoză. Acum e Lea. O Lea care-l cunoaște pe Pavel și i se mărturisește

-Pavel, iartă-mă că sunt atât de agitată și de nervoasă. Te rog să mă înțelegi că nu pot să nu-mi ies din sărite ori de câte ori îmi aduc aminte cât de idioată am putut fi și cum iar am mușcat ca o fraieră. O să-ți spun tot, până la capăt. Sper ca tu să înțelegi ceva din toată tărășenia, pentru că eu n-am reușit până-n zi de azi.

După cum ți-am spus, ne-am iubit, eu și cu Dinu, ca doi apucați. Trăiam doar pentru întâlnirea următoare. Când era timpul să ne despărțim, ne întorceam de la ușă de o sută de ori. Ne mai îmbrățișam încă o dată și încă o dată. Nu ne puteam dezlipi unul de altul. Nu de puține ori o luam de la capăt. Parcă îndepărtarea însemna a se rupe o bucată din noi. Durea. Durea așa de tare, încât ne azvârleam din nou unul în brațele celuilalt, ca manevrați de un arc prea întins, care scapă din tracțiune și revine la forma normală. Pentru noi, forma normală devenise doar contopirea în noi înșine, când simțeam că cele două ființe, care am fost, s-au dizolvat una în cealaltă, metamorfozându-se în una și aceeași.

Timpul cât nu eram unul lângă celălalt, devenise o rutină stupidă și extrem de obositoare din punctul nostru de vedere. Nimic nu mai era important și, în special, nimic nu mai avea sens. Eram sub puterea unei vrăji care ne trimisese într-o altă lume. O lume care era numai a noastră. Noi eram singurii trăitori între granițele ei.

Nici nu știu ce cuvinte să aleg, ca să te fac să mă înțelegi exact cum a fost. Nebunie curată. În fiecare clipă în care nu făceam eforturi extreme pentru a ne concentra ca să facem ce aveam de făcut în viața noastră cea normală, ne pierdeam în această nouă lume, rătăciți în visare, căutându-l pe celălalt cu înfrigurare nestăpânită. Cum să-ți spun? Arătam și ne comportam ca niște obnubiți. Ca niște teleghidați.

De un singur lucru am avut grijă: să nu ne afle lumea. Prietenii fiecăruia se întrebau ce ni se întâmplă, ce e cu noi, clar eram schimbați, dar nimeni nu a putut fi sigur pe vreun răspuns. Doar presupuneri, unele mai fanteziste decât altele, departe de adevăr. Unii intuiau ei ceva, fără a-și putea da seama cum și cu cine. Nimeni nu putea furniza nicio dovadă. Doar șușoteli la ureche, strâns din umeri a neputință și a neștiință. Până la urmă s-au obișnuit cu starea asta și au uitat de întrebări. Cred că au ajuns la concluzia că acest comportament bizar al nostru se datorește stresului. Acum orice stare sau boală careia nu i se găsește motivul, are o singură ieșire din impas: vina se dă pe stres. Dovedește că-i altfel, dacă poți! Cu stresul, ca explicație, te speli pe mâini de orice răspundere, mai ceva ca Pontiu Pilat.

De fapt, am putut păstra secretul, pentru că fiecare dintre noi se învârtea în alte cercuri, nu aveam prieteni comuni, așa încât nu aveau cum să facă legătura între noi doi, doar din întâmplare dacă cineva ne-ar fi descoperit secretul. Ceea ce nu s-a întâmplat.

Poate te întrebi de ce ne ascundeam. Fiindcă, eu, ca eu, oricum nu eram nici în căruță, nici în teleguță, nici măritată, nici dezmăritată. Trăiam despărțită de bărbatul meu, care stătea cu alta, dar legal nu eram divorțați. Dinu, însă, avea familie, nevastă și copil, iar eu nu puteam admite să-l iau la modul practic de lângă ei. Nu puteam să fac altuia ceea ce mi s-a făcut mie. Îl iubeam ca lumina ochilor, sufeream ca un câine când nu era lângă mine, dar îmi aminteam cum mi-a fost mie când bărbatul meu s-a dus la alta. S-a surpat Cerul peste mine și s-a cutremurat Pământul. Sodoma și Gomora. Nu voiam să pricinuiesc altuia asemenea patimi. Mi-a trecut greu. Cât despre dragoste, nici nu voiam să mai aud. Până la Dinu.

Ce era de făcut?! Am conchis că cel mai bine e să facem amândoi acest sacrificiu, să ne ascundem, să renunțăm la o parte din noi, ca să nu sufere alții. Atunci vedeam această hotărâre ca pe ceva foarte corect, ceva extraordinar de frumos din partea noastră, ca pe un fel de dar făcut altora din prea marea noastră bunătate. Pentru noi însemna ditamai sacrificiul. Nu admiteam nicio centimă c-ar putea fi doar un simplu și banal efort făcut de cineva care își trece uneori peste dorințe. Acum mă întreb dacă un efort de renunțare poate fi numit banal?!

Știu. Vei spune că simplul fapt că nu ne știa nimeni, nu schimba cu nimic situația. Noi tot adulteri rămâneam. Poate că ai dreptate, poate că nu. În fond și la urma urmei, când nu ai cunoștință despre un lucru, e ca și cum el n-ar exista. Nu uita că ne socoteam, cu totală bună credință, niște autosacrificați. Ne sacrificam nimic altceva decât fericirea absolută, numai de dragul de-a nu fi cauza suferinței altora. A copilului lui, în special, deoarece, în ceea ce o privește pe nevastă-sa, ca toate nevestele înșelate, ea era de vină, după opinia noastră. A lui Dinu, desigur, și a mea, care am preluat-o, fără fasoane, pe a lui. Confortabil, nu?! Și foarte convenabil. Avea puteri de opiu adormitor de conștiințe. O fi fost, n-o fi fost vinovată soția lui, pe atunci nici nu-mi păsa de asta. Luam de bună ceea ce-mi spunea Dinu. Acum, retrospectiv privind, îmi zic că eposibil să nu fi fost cum susținea el, dar poate că era. Nu știu. Oricum, spusa lui nici nu-mi trecea prin cap s-o pun la îndoială.

-Pentru copil stau. E încă mic și are nevoie de mine. Altfel aş veni lângă tine în secunda aceasta. Aş lăsa tot și aş veni la tine tot într-o fugă. Cu soția mea nu mă înțeleg. Nu ne potrivim. Eu sunt, cum sunt, știi tu, am nevoie de înțelegere, de tandrețe, de căldură, de dragoste. Ea-i seacă, rece, pretențioasă. Niciodată nu-i mulțumită, deși-i fac de toate. Îmi critică orice inițiativă. Nu am nici un strop de libertate. Nu este ce mi-am dorit. Tu ești.

Nu știu dacă mințea sau nu. În orice caz unele chestii erau adevărate. L-am văzut cu ochii mei aspirând toată casa și ștergând praful, udând florile și spălând vase și rufe, călcându-și cămășile și nu numai. De gătit, de cele mai multe ori, tot el o făcea și pe asta. Odată m-am nimerit acolo când tocmai terminase de făcut o ciorbă de fasole cu ciolan. Mi s-a părut cea mai delicioasă ciorbă de fasole cu ciolan pe care am mâncat-o vreodată.

Desigur te întrebi cum am ajuns eu în casa lui. Îți dau dreptate să te întrebi. Acum îți dau dreptate. Atunci mi s-a părut firesc să intru în casa lui. Doar era casa iubitului meu. Nici un moment nu m-am gândit la faptul că nu era numai a lui, că, de fapt și de drept, era teritoriul altei femei. O femeie care avea toate drepturile, pe când eu nu aveam nici unul. Am fost o măgăriță și jumătate. Chiar dacă acum o recunosc, nu mai schimbă nimic. De multe ori îmi zic să nu mă mai gândesc la ce a fost. Degeaba. Nu pot. Îmi mai spun că timpul nu vine înapoi. A fost, a trecut, mergem mai departe. Eventual, cine e-n stare, trage învățăturile și reține învățămintele. Ar fi perfect. De ce nu putem s-o facem? Spune tu, că tu ești psihologul. Ce se întâmplă în mintea noastră sau poate mai exact zis, în sufletul nostru de nu putem să nu ne întoarcem fără de rost în acest trecut? Adevărul de care nu ținem seamă este că numai noi ne întoarcem în trecut, nu și trecutul la noi. Trecutul nu se întoarce niciodată, nici din greșală. El nu face astfel de greșeli. Noi de ce le facem? Eu, de pildă, de ce-ți spun ție tot ce-ți spun? Ce rost are? Deși sunt perfect conștientă că nu are nici un sens, că cel mult îmi provoc mie o stare de rău amintindu-mi, totuși nu mă pot opri. Simt acut nevoia să dau din mine.

Așadar, cum de am ajuns în casa lui? A lor, ca să fiu corectă. Era o primăvară splendidă. Sau mi se părea mie splendidă, pentru că eram îndrăgostită până peste urechi și cu rațiunea plecată la plimbare pe Popocatepetl. Se poate și asta. Oricum mie mi se părea magnifică. Primăvara, vorbesc. De pe terasa casei mele admiram vrăjită castanii înfloriți, cu florile lor puternice, albe, bordate cu roșul acela închis, profund, care le scotea din anonimat, flori care îți sugerau imaginea unei regine frumoase și puternice. Mă atrăgeau ca magnetul. Purpuriul apusului de soare încă blajin al lunii mai, pudra atmosfera, transformând-o într-un imens felinar menit să împrăstie negurile Pământului.

Florile de tei, în culoarea lor modestă, ca de miere coaptă, se străduiau să-și îmbunătățească imaginea, dăruind parfumuri provocatoare. Amețeala m-a cuprins de-ndată. Îmi simțeam corpul plutind, îl simțeam ușor și-mi doream să zbor, să mă înalț. Să mă înalț cât mai sus, ca să ating nemărginirea și odată cu ea, fericirea veșnică.

Cât egoism și câtă naivitate în același timp! Câtă uitare de sine și de alții!

Zbârnâitul strident al telefonului mă scoate brutal din reverie. Mă supăr pe cel ce îndrăznește să mă deranjeze, deși recunoșteam că bietul om n-avea nici o vină. Nici măcar nu era o oră nepotrivită.

-Alo, iubito?! Eu sunt. Mi-e așa de dor de tine, încât te-am sunat. Stai liniștită! Ea nu-i acasă. A plecat azi cu cel mic câteva zile în vacanță. Eu am inventat o scuză cum c-aș avea de terminat de urgență un proiect la facultate. Nu am putut nici să-mi imaginez cum ar fi fost să stau câteva zile fără să te văd. În chiar acest moment simt că nu mai pot dacă nu te strâng în brațe. Vino la mine! Te rog, vino! Nu mai pot răbda. Dacă nu vii tu, vin eu la tine.

Catastrofă! Cum să vină? Dacă tocmai azi se nimerește să vină bărbatu-meu pe acasă? El m-a părăsit, stătea cu mândra lui în altă casă, dar a păstrat și cheile de la casa mea, iar mie îmi era greu să i le cer înapoi, din moment ce nu eram despărțiți oficial. Minte de curcă. Eu la casa lui nu aveam voie să merg. Pur și simplu nu mă primea. Nu deschidea ușa. El însă se socotea îndreptățit să vină la nevastă. Deci, cum să-l primesc pe Dinu? Exclus. M-am dus eu.

Prima dată a fost mai greu. După aceea...

Odată, într-o dimineață, am avut puțin timp liber. Știam că Dinu e acasă. S-a trezit cu mine la ușă. Risc prostesc, dar am făcut-o și se părea că nici el nu ia în seamă la ce ne expunem. Dacă, cine știe din ce motive neprevăzute s-ar fi întors nevastă-sa mai devreme de la serviciu? Nu ne-am pus întrebarea. De cum mi-a deschis, m-am aruncat literalmente în brațele lui, care mă așteptau fremătând. De fapt, fremăta cu totul. Fiecare părticică vie din el, fremăta și tremura. Au fost câteva ore de pasiune dezlănțuită, care n-a voit să țină seamă de nimic. Nu ne-a interesat nici să ne uităm, fie și fragmentat, la transmisia în direct de la televizor a înmormântării șefului statului. Numai doi nebuni, sau mai corect zis, doi înnebuniți ca noi au putut să ignore un asemenea eveniment. Și totuși s-a întâmplat.

Aceștia am fost, până într-o zi când, pur și simplu, Dinu al meu nu s-a arătat la întâlnire. Asta era premieră absolută. M-am speriat de moarte. Am presupus că s-a întâmplat tot ce poate fi mai rău. Am devenit prăpăstioasă și paranoică când, dându-i telefon, nu-mi răspundea. Nu mi-a răspuns tot restul zilei. Eram înnebunită de grijă. Îl și vedeam mort într-un accident. Că de ce altceva n-ar fi putut veni la întâlnirea cu mine? Numai așa ceva putea să se fi întâmplat. Eram bolnavă de spaimă. M-am învățat prim casă ca leul în cușcă. Am sunat la telefon, apel după apel. De vreo câteva ori mi-a răspuns soția lui. Am pus receptorul în furcă fără să zic păs, deși muream de neliniște și tare aș fi întrebat-o pe ea dacă știe ceva. Deși n-am auzit-o spunând decât de câteva ori „Alo! Alo! Cine-i la telefon?”, nu mi s-a părut că vocea ei ar fi a unui om necăjit. Doar enervat. Am tras concluzia că e foarte posibil să nu i se fi întâmplat nimic rău lui Dinu. Pe de altă parte, însă, pentru că ea nu-l iubește, dacă e ceva rău cu el, nu-i pasă. Sigur că vocea nu-i e schimbată.

Câtă superficialitate și limitare! De unde puteam ști eu atât de sigur că ea nu-l iubește? Aa! Pentru că asta îmi plăcea mie să cred! Pentru că asta era o scuză valabilă să mă absolve măcar parțial de vinovăție! Și mai presus de toate, pentru că asta-mi spusese Dinu. Zi-i femeie îndrăgostită, sinonim cu prostie amestecată cu inconștiență și un dram de ticăloșie, dacă nu chiar mai mult.

Pavel are instinctiv o zvâcnire din mână, însemnând protest. Deschide gura și vrea să-i replice, dar Femeia, deși în plină transă, este suficient de ancorată și-n realitate, ca să-l observe și i-o taie scurt:

- Taci. Nu încerca să mă lămurești cum c-aș fi fost un înger în persoană, că n-am avut eu nici o vină, că oricum ei tot nu se înțelegeau. Eu consider că am fost o măgăriță, ți-am spus de la început, indiferent de circumstanțe. Nu-ți răci gura, că ți-o răcești de pomană. Mai bine ascultă.

M-am zvârcolit în pat toată noaptea, adunând cearșaful sub mine. Am lovit perina cu pumnii, am plâns, m-am sculat și am ieșit în curte ca să bat ture. În sfârșit a venit dimineața. Am sunat din nou. Răspunde Dinu. L-am prins pe Dumnezeu de picior!

-Ești bine? Spune repede că nu ți s-a întâmplat nimic rău.

-De ce să mi se întâmple?, aud vocea lui calmă și mirată în același timp.

-Cum de ce? Ieri n-ai venit. Am crezut că mor de grijă?

-A! Da! Scuză-mă! Am fost ocupat la facultate. Ar fi trebuit să te sun, dar n-am apucat. Scuză-mă!

Rămân trăznită și mi-a pierit graiul. Am senzația că nu e Dinu. „Cine este omul acesta? Sau glumește cu mine? E o farsă? Nu-i întâi aprile. O fi având un frate geamăn care are vocea la fel și l-a pus pe acesta să-mi răspundă, ca să se distreze pe socoteala mea și să vadă dacă-l recunosc? Bine, dar atunci ce-i cu ieri? Probabil a vrut să mă încerce. Să se lămurească sigur cât de mult îl iubesc. Cât de mult mă consum din cauza lui. Prostuțul meu drag! Se mai îndoiește că e toată viața mea?! Nu cred că se îndoiește. Doar se alintă.”

Mă pălește o idee. Dacă am greșit numărul sau s-a cuplat greșit?!

-Domnule, îmi cer scuze, cred că am greșit numărul.

Închid. Formez din nou. Îmi răspunde aceeași voce care seamănă cu a lui Dinu.

-Alo, cu Dinu, vă rog, cer eu nemairiscând să vorbesc cu străini.

-Eu sunt.

Iar amuțesc.

-Uite ce-i. Acum mă grăbesc, îl aud din nou în receptor, dar ne întâlnim după masă și stăm de vorbă.

„Stăm de vorbă?” îmi reverberează în creieri. Ceva nu pușcă. Ceva nu-i în regulă. Nu gândesc prea clar, mi s-a pus ceața. Îmi vâjâie urechile. Ca de departe aud:

-În fața facultății e un bar. Ne vedem acolo la cinci.

Ceva se rupe în mine și mă scutură bine, ca și curentată. Îmi revine graiul. Cam prăpădit, dar revine:

-De ce nu la locul nostru?

Închiriaserăm un apartament, ca să avem unde să ne întâlnim liniștiți.

-Nu pot. Sunt foarte ocupat.

-Păi...

-Lea!, sare vocea enervată. Lea! Te rog fii rezonabilă! Am spus că nu pot! Nu deveni și tu pisăloagă ca toate celelalte.

„Ca toate celelalte?”

De ce mă dor a naibii de tare cuvintele astea? Dacă m-ar fi înjunghiat în inimă, ar fi fost floare la ureche pe lângă ce simțeam acum.

După masa abia mă târăsc până la barul cu pricina. Mă simt dominată de un sentiment prevestitor de rele. I-aș zice premoniție. Una negativă. Rea de tot. Nu știu exact ce simt, dar mi-e chiar rău fizic. Mi-e greață și-mi vine să plâng. Stau cu nodul în gât. Dinu nu a ajuns. Poate că nici nu vine. Un gând vag, că totul s-a terminat, începe a prinde contur. Îl alung cu mâna fluturată prin fața ochilor, ca pe o muscă insistență.

„M-am tâmpit. Cum să se termine?! Doar ultima dată când ne-am întâlnit, răsalaltăieri, ne-am iubit până am căzut lași. Mai că n-am intrat în comă. Cum să se termine?!”

-Scuze! Sărutâna, Lea!

„Acesta nu-i Dinu. E altă persoană. Vreo clonă nereușită.”

Nu-mi dă răgaz să zic păs.

-Draga mea, m-am gândit mult în ultimul timp și am ajuns la concluzia că nu pot divorța așa cum am plănuț și să fim împreună. Trebuie să mă sacrific pentru copil și să-mi suport soția așa cum e. În fond, nu-i chiar așa de rea. E și ea om, mai are și defecte, ca noi toți. Copilul e mic, are nevoie de mine. A fost frumos, dar nu mai putem continua. Te rog să mă scuți, dar intru la curs peste cinci minute.

Se uită la ceasul de la mână.

-Sărutâna, Lea.

Se întoarce și pleacă. Pur și simplu se întoarce și pleacă.

Îți poți închipui, Pavel, ce am simțit eu atunci? Bulversată și confuză e puțin spus. Nu știu cum am ajuns acasă. Câteva zile am vomat încontinuu. Mama mă doftoricea de enteroviroză.

Am zăcut aproape nemișcată, zilele acelea. Apoi m-am ridicat. Nu puteam să stau așa la nesfârșit. M-aș fi dus la doctor. Și, mă rog, ce să spun?! Că m-a terminat un bărbat?!

-La naiba cu toți bărbații din lume! Sunt niște jigodii! Să nu mai văd bărbat în ochi, câte zile oi avea!

După cam jumătate de an, aud că Dinu meu a divorțat și imediat s-a recăsătorit cu secretara de la facultate.

Am fost curioasă s-o văd. Să văd ce are mai mult decât mine. Am văzut-o în aceeași vară, la mare. Mă plimbam și eu și ei pe faleză. Pe la asfințit. Moment care întotdeauna e încărcat de magie. Îmi aduc aminte că eram bine bronzată și purtam o rochie albă, pe corp, cu bretele. Crăpată într-o parte, așa încât la fiecare pas se făcea văzut piciorul meu lung, de top model. Eu am un bronz de culoarea cam ca a ciocolatei cu lapte. Știu sigur că arătam trăsnet. Ne-am observat în același timp. Lui i-au sticlit ochii în stil caracteristic. S-a oprit. A făcut prezentările. Nu am fost atentă cum m-a prezentat pe mine, cine aș fi. Eram prea preocupată să o privesc pe doamna.

Ștearsă, cenușie, insignifiantă. Păr nisipiu. Ochi nicicum, fără nici o strălucire. Pentru mine ochii semnifică ferestrele sufletului. Prin ele vezi omul. La ea nu am putut să văd nimic. Probabil am fost eu tendențioasă. Nu era grasă, dar cu oase mari. Neșlefuită. Ce-o fi găsit la ea? Niciodată n-am aflat răspunsul.

În primăvara următoare, mă caută Dinu. Are în mână un buchet de lăcrămioare.

-Sunt pentru tine, Lea. Îți mai amintești? Când ne-am cunoscut.

Îmi ia mâna fără să i-o întind. Aproape cu forța. „Nu-i prima dată”, mă străfulgeră. O ține strâns și mi-o sărută lung și apăsător. De-abia reușesc să mi-o desprind din strânsoare.

-Mi-e tare dor de tine, Lea. Grozav îmi lipsești. Vreau să ne întâlnim. Poți astăzi?

Nu-mi vine să cred. Simt cum urcă în mine furia. Cu greu mă stăpânesc să nu-i trăsnesc câteva de la obraz. Totuși mă stăpânesc perfect și reușesc să replic calm, dar aspru:

-Oricât de bună ar fi ciorba ta de fasole, nu-mi place ciorba reîncălzită. Îmi pare rău. Servus, Dinu.

-Oricât de bună ar fi ciorba ta de fasole, nu-mi place ciorba reîncălzită. Îmi pare rău. Servus, Dinu.

În primul moment a rămas mirat. Nu-i venea să creadă. Continua să zâmbească larg.

-Da, pleacă, te rog. Mi-ai cunoscut viața și totuși și tu ai lovit sub centură. Nu pot să te iert. Ieși!

Cu ce ton oi fi spus și ce voce oi fi avut, nu știu, dar el s-a executat imediat și a ieșit cu capul în jos. O fi fost căință, o fi fost părere de rău, s-o fi simțit umilit?

Apoi multă vreme nu ne-am văzut deloc, nici din întâmplare.

Ultima dată când l-am întâlnit a fost la o festivitate de dezvelire a unei statui. M-a invitat să mă aducă acasă cu mașina. Am acceptat. A povestit de una, alta, fără nici o poftă. Un om blazat. Când am coborât, i-au strălucit ochii în acea lumină pe care o cunoșteam prea bine și pe care am iubit-o atât.

-Ai rămas aceeași femeie formidabilă. Ești întotdeauna o apariție. Se întorc capetele bărbaților după tine. Mi-e dor de noi, Lea. Mi-e nespus de dor.

M-a privit direct în lumina ochilor. Adânc, sfredelitor, dureros:

-Dar este prea târziu. Nu-i așa?

Un licăr de speranță în voce. Remarc că mie mi-a trecut ura pentru tot mapamondul bărbătesc. Totuși dragostea nu s-a întors. Doar un soi de părere de rău, de nostalgie amară.

-Da, e prea târziu, Dinule.

Îl sărut abia atins pe un obraz, iar pe celălalt îl mângâi în treacăt cu dosul a două degete.

-Poți tu, care ești psiholog, expert cum s-ar zice, să înțelegi ce s-a întâmplat?

Pavel nu-i răspunde. O ia de mână și-o culcă pe pat. O lasă să doarmă ca să se odihnească puțin.

„Pfuf! Ce poveste! Ea sau Lea, care or fi fost... Sărmana femeie!... Ce greu e să-i înțelegi uneori pe oameni. Chiar psiholog fiind.”

Pavel o privește lung, cu priviri înduioșate. E atât de blândă, și, așa cum doarme liniștită, somn curat, nu din cel prefăcut, are întipărită pe chip nevinovăția senină a unui copil neajutorat. Pavel simte dintr-odată nevoia acută de-a o apăra, de-a se așeza scut între ea și vicisitudinile care ar mai putea-o răni de acum încolo.

-Ajunge! A fost suficient pentru o singură persoană, într-o viață. Te voi ajuta să-ți eliberezi mintea și sufletul de toate durerile... Nu mai trebuie să te temi! Voi fi întotdeauna lângă tine!, spune abia auzit, ca și când și-ar șopti sie însuși, Pavel.

Se apleacă ușor asupra ei și o mângâie pe obraji cu negrită tandrețe, tandrețe de care, dacă ar fi conștient, el însuși s-ar mira că o are și poate că s-ar speria. Poate că ar încerca să fugă, cum fac majoritatea bărbaților, să se lepede ca Iuda.

DREPTURILE LUI BLA, BLA, BLA

Cam am obiceiul să deschid foaia, ca să văd ce noutăți se mai ivesc pe lume. Numai că uneori nu mică mi-e mirarea de cum pot unii să scoată niște blă-blăieli, de te fac să arunci țaitungul cât colo de plictiseală. Și cum, doamne apără, să nu ți se lehamitească atunci când dai de subiecte devenite nemuritoare ca și zeii antici, fără a avea nici cel mai elementar merit.

Deunăzi iar vorbea o gură fără ea, așa, de amorul artei. Credea ea, gura, că ia în colimator copiii doctorilor. Subiect socotit de scandal, ipotetic aducând dever mare la ziar, bașca renume de gazetar cu dreptatea în mână. Succes garantat! De fapt, cacialma cum scrie la carte. Povestea cu progeniturile doctorilor ajunși tot doctori e răsuflată cam de mulțor și răsfumată, ba de unii, ba de alții. M-am întrebat dacă a murit mama subiectelor de scandal, taman acum când sunt scoși pe tapet, unul câte unul, rechini babani, numai buni de dus la expoziție pentru a intra în cartea recordurilor. Da, mă rog, voia la fiecare. Face fiștecine ce crede, n-o să-l opresc eu. Cât despre copiii doctorilor, ajunși și ei tot doctori, de diverse calibre și specialități, mi s-a făcut un soi de milă. Dacă ar fi știut ce mare păcat e să fii copilul părinților tăi, socot că și-ar fi dat silința să devină mai bine avortoni, decât să se nască. Sau să-și aleagă părinți în Indonezia, ca să-i înghită tsunami, înainte de-a apuca a păcătui și-a o lua pe urmele părinților, așa cum se face frecvent pe lume, de când e lumea, lume. Ori nu?! Ori o interzice democrația actuală?! Eu una am auzit de cevașilea nume spre-un exemplu, Țopescu tatăl și Țopescu fiica. Dumneavoastră nu? Cristina Țopescu, bună meseriașă, ca și tatăl ei! Bănică senior, Dumnezeu să-l odihnească, că mare actor a fost, și Bănică junior, care le lipește pe cucoane de fotoliu uitându-se la emisiunile lui, de li se prinde varza pe foc de fundul oalei și nici că le pasă. Dacă stau să cujet, pot să înșirui familii întregi de preoți din tată-n fiu, ofițeri de carieră așisderea, dinainte de Napoleon. Avocați de renume care preluau cabinetele și clientela părinților, a unchilor. Să vă mai zic de croitori renumiți, de pantofari, de patiseri, căroră nici nu le trecea prin minte să nu-și vadă progeniturile călcându-le pe urme și pe care-i învățau din leagăn meseria?! Dară, dragă doamne, vă întreb de ce-ar fi doctorii mai cu moț și nu și-ar învăța și ei copiii propria meserie?! Poate că sunt aceștia maștere afurise, care nu au grija de a-și învăța urmașii ceea ce ei știu?! Da' să știți că numai acum e moda asta de a le lua doctorilor, și numai lor, după cum am cetit eu la foaie, dreptul de a-și vedea copiii tot doctori. Că pe vremea marelui profesor dr. Victor Papilian nu s-a pomenit c-ar fi un sacrilegiu să i se facă feciorul tot doctor. Sau a prof. dr. Gârbea, rector la medicină, cu fiu tot rector la medicină, numai că în Nemția, nu acasă. Ce vorbesc eu? Poate că unii ar socoate cum că fiul neapărat trebuie să fie o loază care să nu merite a fi ca tatăl. Da' dacă nu-i loază? Atunci? Nu-i o porcărie să i-o radem numai pentru că-i fiul lui tac'su? Asta-i corect? Asta-i democrație? Mi se pare mie sau visez că prin alte locuri e nițeluș mai altă formă. Iată d-un exemplu în Elveția, Bleuer tatăl și fiul, mari psihiatri. Stați așa, fraților: Freud tatăl și fiica, Anna, psihanalisti. Nu se poate să nu fi auzit! Și câți ca ei!... Câți ca ei! În muzică, Strauss tatăl și fiul, ori familia Bach; arte, Breugel cel bătrân și fiul; actori, Chaplin și fiica, cei doi Douglas. În literatură, tomuri întregi s-au fost scris, creându-se personaje, tați și mame și urmași care le preiau și le perpetuă meseria. De filme nici nu mai aduc vorba.

Buun! Deci așa devine treaba! E ceva cam ca: "...las urmașilor mei Văcărești"...ori ca: "...urmașilor urmașilor mei..."

Bieții doctori! Numai ei, nu! Dreptu-i?! Vă las să judecați și domniile voastre!

"Măi să fie! Ia te uită ce ac știe să scoată și cum mai înțeapă. N-ai crede-o în stare când o vezi cât este de blândă de obicei. Oare câte surprize-mi mai rezervă? Devine tot mai incitantă, draga de ea... Opa! Se pare că aici mai avem ceva. Ia s-auzim ce-i mai poate pielea."

FĂRĂ DREPT DE REPLICĂ

-Pfuf! Nu mai pot! Toată sunt numai o apă!

Tânăra femeie are obraji în flăcări și ochi care strălucesc de agitație. Două șuvițe subțiri de păr i s-au lipit șerpuit, una de frunte și alta de tâmplă dreaptă, ude de transpirație. Cu dosul palmei se șterge și le îndepărtează. Încă răsuflă sacadat și adânc, de parcă tocmai ar fi încheiat o cursă de maraton. Apoi își vântură, ca să se mai răcorească, pieptarul bluzei prins între patru degete, liber spre zburdălnicie rămânând doar degetul cel mic. Prâslea. Se ridicase luând o poziție inconștient afectată de copil dezmiardat.

E început de vară și e cald. Sala operei e ticsită de lume. Părinți, bunici, rude, cunoștințe, prieteni. Au venit în trombă la spectacolul de sfârșit de an al școlii de balet. Atmosfera e încinsă.

-Pfuf! Bine că am reușit. Să vedeți ce frumoase-s fetițele.

Încă nu s-a terminat pauza dintre acte. Spectacolul se cheamă Sisi la Viena. O feerie de muzică și de costume vaporoză, fâșii desprinse din nori afânați precum zăpada proaspătă încă necumințită de călcăturile întărite ale tălpilor, fiind zburătăcită pe lume din înalturile serenice, de către potrivnici invidioși pe atâta gingășie suavă, încălzitoare de suflete obidite.

Văhuri colorate se ondulează, curcubeie visătoare, peste trupurile plăpânde ale micilor dansatoare, cu fețișoarele lor candidă devenite serioase, pătrunse de importanța evenimentului.

Nu conta că una dintre acele păpuși vii pierdea ritmul și pirueta se încheia cu întârziere. Ce conta că o vecină exasperată o atenționa apucând-o vajnic de mână și trăgând-o după ea, ca o soră mai atotștiutoare și cu drepturi de corector al greșelilor. Ce contează că partenerii lor în miniatură abia reușesc, cu eforturi vizibil icnute, să le ridice o palmă de la pământ. Contează că sunt o minunăție de grație naivă și inconștientă, piciorușe care se întrec pe ele însele în repeziciunea cu care se mișcă, mânuțe cu degetele ridicate a eleganță princiară, brăzdând aerul despicat în două. Lumini și umbre de poveste trăită cu adevărat de către eroii ei temporari, deveniți pentru o vreme atemporală, existenți pe scena aceea de când e lumea lume, așa de bine s-au contopit în viața personajelor lor, pe care o trăiau cu fiecare fibră a trupurilor lor fragede.

Printre umbrele furișate de lumini filtrate din reflectoare strunite cu artă, plutesc protagoniștii cei pitici scoborâți dintre filele însuflețite ale cărții de povești, aflată pe noptiera bunicii, care le ademenește visele în fiecare seară cu vocea ei plină de iubire nețărnută, citindu-le minunății ireale. Numai că puștii, cu ființa lor cufundată în puritate valorând multe carate, fac din irealul lăptos, un real cât se poate de trăibil. Un real pe care noi, niște bieți privitori inactivi, îl priveam fermecați din fotoliile plușate ale sălii de spectacol. Priveam minunându-ne și abia respirând, ca să nu cumva să speriem vraja și să fugă de la noi.

Îmi întrerup reveria hohote de râs și aplauze frenetice.

O găgălice cât un dop, toată numai tul și voaluri pastelate și transparente precum aripi de flutur tânăr, uită că trebuie să se mai și retragă în dosul draperiilor celor grele de catifea bordo, imense petale de trandafir ruginiu. Bucățița de femeiușcă rămâne în mijlocul scenei, face o reverență, se înclină adânc la auzul asiduă al bătutului din palme și al chicotetilor îngăduitoare și amuzate venind dinspre privitorii siderați de încântare. Răspunde cu un zâmbet larg cât șura, care-i luminează obrăjorii, deja aprinși, bujor. Pe negândite, un ștergar invizibil curăță acea fericire inocentă și totală. Din culise, un glas șoptit, dar ferm și imperativ o cheamă la ordine. Copilul, neînțelegând de ce-i apostrofat astfel, întoarce o privire mirată, dar nu se dă dus cu una, cu două. Consideră că mai îi e datoare publicului ei cu încă o reverență și o fluturate amicală de mână, pentru a-și lua definitiv adio.

Scena devine pustie. Și searbădă. O tăcere de dincolo de lume stăpânește sala. Se așteaptă. Se așteaptă ieșirea la rampă. Doar e spectacol în toată legea, pe scena cea mare și de adevăratelea a operei, nu jucărele. Nu-i o glumiță asta!

Vedetele, mici flori plutitoare pe acorduri ieșite direct din grădinile fermecate ale paradisului copilăriei, și partenerii lor, apar unul după altul. Nici nu știi la care să te uiți. Unu-i mai dulce ca altul.

Sala se topește în efluvii de încântare. Aplauze în ritm de polcă aruncă atmosfera în aer. O ultimă scenă, o aranjare-n piramidă a trupurilor plăpânde fremătând de emoții profunde. Cade cortina.

Tânăra femeie, mândră de fetele ei, vibrează ca o coardă întinsă. Apoi cedează și se lasă greoi pe fotoliu.

-Uff! Nu mai pot! Sunt moartă de oboseală! A fost grozav, dar acum abia aștept s-ajung la mine-n pat. Îmi vine să dorm trei zile și trei nopți. Vă gândiți că de trei săptămâni am ținut-o numai în repetiții zilnice. Abia reușeam să fug de la birou, să le urc fuga pe fete în mașină, ca să nu întârziem. Uneori se mocăiau cu îmbrăcatu', încât simțeam că mor de nervi. Bine că s-a terminat, deși știu că, la anul, eu voi fi prima care am să vreau s-o iau de la început.

-Ce te vaiți?! Cine-a vrut?! Nu tu?! Nu tu ai vrut copii?! Doi ai vrut. Cine a vrut balet?! Cine a vrut și balet, și schi, și patinaj, și desen, și limbi străine și mai ce, că nici nu le mai știu pe toate?! Acum taci din gură, nu te văita!, replic eu cu ton aspru-șugubăț, de bătrână prefăcut cârcotașă.

Se uită lung la mine. Vrea să priceapă dacă eu cred cu adevărat ceea ce am spus. Chiar dacă a înțeles, nu se pretează la jocul meu, ia totul în serios și-mi răspunde foarte hotărât, fără drept de replică:

-Da', dar merită!

Pavel rămâne dus pe gânduri. Ea așteaptă. Într-un târziu, Pavel rupe muțenia:

-Chiar merită?

-Absolut.

-Nu înțeleg cum. Văd că ție copilul îți provoacă mai multă durere decât bucurie. Ce merită?

-Nu pot să precizez ceva concret. Simplul fapt că e al tău, că e rupt din tine, că e continuarea ta, îți dă un sentiment indescriptibil. Ți-e atât de drag copilul tău, încât, dacă ar trebui, te-ai supune chinurilor prometeice, numai să-l scapi pe el de vreun neajuns, fie și neînsemnat. O faci la nesfârșit, chiar dacă nu primești în schimb nicio mulțumire cât de mică, chiar dacă, de fiecare dată când te supără, îți promiți solemn că nu-i vei mai sta aproape la greu, că nu te vei mai pune pavăză, că vei prelua tu toate bușiturile posibile în locul lui. Când se întâmplă, uiți ca și cum n-ar fi fost și sari în ajutor ca și cloșca împotriva uliului care vrea să-i răpească puiul. Sare cu ciocul, cu ghearele, deși știe că nu are nici cei mai elementari sorți de izbândă, ba chiar se pune serios în pericol pe ea însăși. Dar e puiul ei. Poate că funcționează doar acest instinct primar și la om. Poate că e doar necesitatea de dragoste. De a da dragoste. Poate că, în dosul acestei dărnicii, se ascunde nevoia de a primi și tu același lucru, de a avea siguranța că pe cineva pe lumea asta îl doare de tine și se bucură împreună cu tine. Poate că e acel ceva ce-l știu bătrânii când grăiesc cum că sângele apă nu se face. Deși nu în toate cazurile funcționează, în majoritatea e valabil.

Femeia face o pauză, dusă pe gânduri.

-Nu știu dacă poți să înțelegi ceva din ceea ce am spus. Nu cred că am găsit modalitatea cea mai explicită de a te face să înțelegi. E greu de explicat. E vorba de sentimente, știi tu, cu acestea e dificil să te descurci și să demonstrezi clar și răspicat că unu cu unu fac doi. Sentimentele sunt ceva ca ceața. Îți scapă printre degete, dar, în același timp, îți iau vederea. Nimic nu mai e clar. Uneori totul e o nebuloasă. Nu știi decât că simți ceea ce simți. Dacă vrei să dai de o explicație plauzibilă de ce e așa cum e, poți să scociorăști mult și bine. Nu dai de ea. Nu găsești motivația rațională. Un singur lucru e cert. Simți cum simți și nu poți îndrepta nimic. Sau, nu neapărat să îndrepti, poate că nu e nimic de îndreptat, dar sigur este că de schimbat nu poți schimba nimic.

Câteva fracțiuni de secundă face iar o pauză de gândire.

-Am făcut mai înainte analogie cu instinctele primare ale animalelor. Stau și mă întreb dacă până și la ele e doar instinct primar. Îmi aduc aminte de Joiana noastră cu câtă grijă își lîngea vițelul nou-născut, iar cu mintea de acum, aplicată amintirii de atunci, nu pot să interpretez privirea pe care o avea acel animal pentru puiul lui, decât ca expresie elocventă a unui sentiment de dragoste. Dacă acei ochi ar fi fost transplantați la o ființă umană, ai fi jurat că-s ochi de om care iubește. Am mai avut și o cățelușă. Parcă o văd cu cât stoicism a suportat ca cei opt pui ai ei să sugă toți deodată, să o sece de vlagă și, colac peste pupăză, când au început să le crească colții, să o muște în timp ce sugeau lacomi și nesătui. Rană au făcut-o. Ea, sărmana, n-a zis nici cărc. Doar din când în când îi mai îndepărta cu o labă, dar blând, ca un fel de mângâiere mai serioasă. Până la urmă a trebuit să-i izolăm de ea, până le-am găsit stăpâni. Ea, cățeaua, nu se dezlipea de lângă gardul despărțitor, nici chiar pentru a veni la mâncare. Îi duceam oala sub bot, dar întorcea capul. Numai când o rupea foamea, ciugulea un fir de mâncare, cât să nu moară de foame. Când am dat căței, n-a mâncat o săptămână. La început i-a căutat bezmetică prin toată curtea, prin toate cotloanele, și-a băgat nasul în toate găurile și pe sub toate gardurile. Când a văzut că nu-i găsește, a urlat o noapte întreagă. Eu, în casă, plîngeam de jalea ei, deși eram perfect convinsă că nu se putea să ținem încă opt câini. Data următoare când a avut pui, am reținut totuși unul, ca să nu mai rămână singură. Când puiul a crescut, se mai și încăierau din când în când, dar se și dragăleau cu afecțiune și se jucau de mai mare dragul.

Să nu-mi replici acum cu privire la oameni, că printre aceștia se mai găsesc dintre cei care-și omoară odraslele. Te înfiori când auzi de mame care își aruncă copilul viu la groapa de gunoi, învelit în pungă de plastic, sau, grozăvia, grozăviilor, una i-a dat foc bebelușului, care a ars de viu. Eu, dacă mă întrebi, îți răspund că aceste specimene nu fac parte din categoria oameni. Unii le zic animale. Eu zic că-s departe de

plastic, sau, grozăvia, grozăviilor, una i-a dat foc bebelușului, care a ars de viu. Eu, dacă mă întrebi, îți răspund că aceste specimene nu fac parte din categoria oameni. Unii le zic animale. Eu zic că-s departe de animale. O specie mult mai involuată. Sincer, cred că astfel de specimene umane, toți, absolut toți, sunt bolnavi psihic. Nu pot fi normali! Exclus! Potențialul lor sentimental este serios dereglat. Se situează pe coordonatele anormalului, ale patologicului. Indiferent dacă se mai dau câteodată verdicte de normalitate în asemenea cazuri, eu cred că atâta cruzime indiferentă nu poate fi decât boală curată. Da', mă rog, eu nu sunt specialist.

Așa că, vezi tu, de ce, de ne ce, una peste alta, merită să ai copii, să-i iubești, să aparții cuiva, chiar dacă, uneori, ești respins. Volens, nolens, tu le aparții lor și ei ție, oricâtă împotrivire ar manifesta ei, făcând caz și crize de personalitate. Te leagă acel ceva indefinit și fără contur precis, care se cheamă, cum ți-am spus, „sângele apă nu se face”. Dacă mă întrebi pe mine, nu vrei să renunți la el, la copil, chiar dacă, uneori, îți dă viața peste cap. Mi se pare că fără de asta, vieții îi lipsește rostul. Ai fost, ai trecut și gata. Așa, rămâne ceva în urma ta, o parte din tine. Tot mai continui să exiști într-o formă oarecare. S-ar putea să fie asta o idee confortabilă care să te scutească de frica nimicului în care te transformă moartea. Poate este o formă de egoism acerb, faptul că știi că mai rămâi cumva, pe undeva. Că nu pieri de tot. Poate. Știu și eu?! Ceea ce știu e că-mi iubesc copilul mai mult ca orice pe lume, că m-aș lăsa arsă pe rug pentru el și că, dacă ar fi să o iau de la capăt și aș putea să aleg, tot așa aș alege. Acestea fiind spuse, singura concluzie pertinentă care se impune, este că se merită.

-Draga mea, dacă până acum nu mi-aș fi dorit copii nici să mă pici cu ceară, după tirada ta, mai că încep să mi se clatine convingerile și să simt cum se naște o vagă dorință de-a crea și eu o găgălice dodoloață, pe care s-o văd cum crește și cum se transformă. Mi-ai deschis apetitul, spune Pavel, jumătate în glumă, jumătate serios. Dar aș avea o condiție de pus. Mama să fie așa ca tine. Alt soi, cu alte idei despre problemă, nu-i tentant deloc.

-Fugi d-aici! Iar nu m-ai luat în serios și râzi de mine.

-Ba bine că nu! Și încă cum de în serios. Tu nu mă crezi, după cum văd. Îmi pare rău. Hai, fii tu bună și mă crede!

„Ce bine-ar fi să nu fie glumă și chiar să mă vrea pe mine și un copil al nostru.” Oftează. Știe că acestea sunt vise deșarte.

„Dacă m-ar crede, dacă mi-ar da cel mai mic semn că mă place, aș da naibii și meserie și tot și m-aș însura cu ea.”

-Ți-a luat ucigă-l toaca mințile, fârtate? se zborșește la el glasul interior.

-Mi le-o fi luat, dar n-am ce face. Mă topesc după ea și asta este. Un singur lucru nu pot să înțeleg. Cum de eu, fustangiul, care a ras totul în cale până acum, fără a-i scăpa ceva, m-am transformat într-un bleg de timid, care nu are curajul s-o abordeze. Fir-aș eu să fiu de prost! Trebuie să fac cumva și să încerc. O vreau, na! O vreau! Punct!”

Dincolo de propriile gânduri, Pavel bagă de seamă că Femeia s-a învăluit într-o privire tristă și a devenit tăcută.

-Ei, hai, ce se întâmplă? Nu știi de glumă?

„Tocmai că n-aș vrea să fie glumă.”

-De altfel sper că știi că ești una dintre cele mai dragi paciente.

-Da, știu.

Glas abia auzit.

„Știu. Tocmai asta e, că știu că sunt doar o pacientă și doar una dintre cele dragi, nu singura. Și-aș prefera să fiu Femeia dragă, unica, nu pacienta.”

Suspină.

-Hai, hai, de ce oftezi? Nu mai fii tristă. Te rog! Mă doare sufletul când te văd așa abătută. Hai, zâmbește un pic, așa frumos cum știi tu.

În momentul acela chiar o fură un zâmbet. Din acelea puțin neîncrezătoare, întrebătoare, timide, cuminți și pline de parfumul blândeții.

Glas abia auzit.

„Știu. Tocmai asta e, că știu că sunt doar o pacientă și doar una dintre cele dragi, nu singura. Și-aș prefera să fiu Femeia dragă, unica, nu pacienta.”

Suspină.

-Hai, hai, de ce oftezi? Nu mai fii tristă. Te rog! Mă doare sufletul când te văd așa abătută. Hai, zâmbește un pic, așa frumos cum știi tu.

În momentul acela chiar o fură un zâmbet. Din acelea puțin neîncrezătoare, întrebătoare, timide, cuminți și pline de parfumul blândeții.

-Vezi, așa te vreau, domnișoară. Hai tu aici, la tata, să te pupe, copil scump ce ești.

Sărutul lui tandru în mijlocul frunții și mângâierea mâinii o încălzesc și-i dau putere. Se simte bine dintr-odată. Ar mai sta, dar e conștientă de faptul că deja a abuzat mult prea mult de bunăvoința și de timpul lui.

-Acum trebuie să plec.

Pavel ar vrea s-o rețină, să-i spună că vrea să-și petreacă ziua cu ea, că se vor simți excelent împreună, să-i promită luna de pe cer și stelele toate, culese una câte una și puse toate într-o năframă făcută bocceluță, numai să mai rămână, dar un soi de teamă, combinată cu o stupidă de timiditate, care altfel nu-i stă-n fire, îl oprește. I-e frică mai ales să n-o sperie și s-o piardă de tot. Să fugă de el. Se resemnează și o conduce până la ușă, ținând-o ocrotitor pe după umeri.

-Pe mâine.

-Dar mâine nu trebuie să vin.

-Ei bine, acum trebuie. Să îndrăznești carecumva să nu vii! Ne-am înțeles?

Îi mai trimite un sărut suflat din podul palmei și-i face cu mâna. Rămâne în ușă și-o privește cum se depărtează pe alee.

Totuși Ea se mai întoarce o dată:

-Aș vrea să știu ce crezi despre ce am scris azi. Ți-a plăcut? E bine scris?

-Sigur că da. M-a captat. Altfel nici n-aș fi continuat să discut cu tine despre...

-Vrei să-ți aduc mâine un alt text, care tratează aceeași problematică: părinți, copii? Știi că pe mine mă preocupă mult acest aspect.

-Normal că vreau. Adu-l.

Când l-a primit, l-a citit pe loc, într-o scurtă pauză între doi pacienți.

FEMEIA

De câteva zile femeia sta fără de reacție, nemișcată în balansoarul de pe terasă. Noroc că era vară. Poate că, și dacă nu era, tot n-ar fi simțit frigul, sau ploaia, sau ninsoarea. Peste ea ninsese amarul și dezamăgirea fără de capăt. O ținea împietrită, fără să se miște. Doar din când în când tresărea scurt, spasmodic, ca și când ar fi trecut-o frisoane.

Era perfect conștientă de ceea ce făcea, dar nu avea nici cea mai elementară putere și voință de-a reacționa în vreun fel. Privea fix, drept înainte, ca prin sticlă opacă. „Poate că mi-a slăbit brusc vederea. Ar trebui să mă mobilizez și să merg la doctor.”

N-o făcea. Doar în mintea ei se vedea ridicându-se, îmbrăcându-se, dichisindu-se ca pe vremuri și pornind să se caute. Să se caute sau să caute. Nu știa nici ea prea bine ce avea în capul ei tulbure. Dacă ar fi să caute, pe cine sau ce să caute?! Vederea ei opacizată sau pe ea însăși, pe ea cea pe care o pierduse nu se știe nici când, nici cum, nici unde, nici de ce? Nici măcar pentru cine! Doar s-a trezit așa deodată că nu mai vrea nimic. Că e tare obosită și că singura dorință e să stea nemișcată. Îi era mult și să meargă până la baie. De vorbit, nici vorbă! Telefonul l-a scos din priză, ea, care n-ar fi crezut că vreodată ar fi putut trăi fără astfel de tehnologii moderne. Ea, cea plină de energie și idei, idei pe care nu se mărginea doar să le aibă, ci le și punea în practică, de se mira lumea câte a putut realiza o femeie singură. Ea, cea veșnic plină de energie inepuizabilă. Ea, despre care fostul ei soț obișnuia să spună că renaște din propria cenușă, precum pasărea Phoenix. Ea, cea atât de veselă și plină de viață.

De altfel, de ce-ar mai avea nevoie de telefon? Cu cine să vorbească?! Singura ființă de pe lume cu care ar fi vrut să mai vorbească era fiul ei. Fiul ei care a plecat de lângă ea. A plecat să-și orânduiască viața lui, după propriile vrei și idei, dornic de independența pe care o visează toți tinerii.

„Oare cum e bine, ca mine, care am stat cu ai mei până când s-au prăpădit și unul și celălalt, fiind întotdeauna uniți la orișice, un tot indestructibil, legat prin sânge și fire nevăzute și rezistând, sprijiniți unul pe celălalt, la cele mai aprige intemperii ale vieții?! Așa au și săltat peste multe vicisitudini care le-au șters crâmpoie întregi de viață, precum un val mare și rău, o plajă înșorită. Așa, sau cum a făcut fiul ei, care a lăsat-o de una singură, pe ea cu ea, între patru pereți, de-i vine să urle precum lupul flămând la lună, într-o noapte seacă care pleznește pădurea, sticlindu-și cu răutate colții gerului mai neîmplănit decât fiara cu ochii împăienjeniți de furie oarbă, trezită de foamea cruntă care-i ronțăie neînduplecat măruntaiele?! ”

Cu ce oi fi greșit? De unde vine această dorință nestăpânită de așa-zisă independență?! Ce mare lucru-i dacă nu faci numai cum te taie capul și încerci să pricepi dacă nu cumva e ceva bun și-n cei mai mari ca tine?! De unde atâta încrâncenare încăpățanată în a-ți face rău propriei persoane? Așa o fi moda acum. Pe tot mai mulți îi aud discutând pe această temă, de parcă ar fi cea mai gravă problemă de securitate a lumii acesteia. Dar, de ce mi-oi fi bătând capul cu asta, doar ce-i făcut e bun făcut, el s-a dus, nu mai e, oi vedea dacă și când mai vine să mă întrebe dacă mai exist sau am dat colțul. Și expresia aceasta-i tot o modernitate de uzanță cotidiană a tinerilor liberi, nerespectatori de reguli, îndatoriri și obligații. Dacă va mai veni! Poate. Cine să știe. Cine să știe gândul altuia? Ce mi-e scris deoparte mi-e pus. Dar mă sufocă arsura și pietroiul acesta din piept. Ce-o fi oare?! Doare al naibii de rău și nu pot scăpa de el. Cred că e sufletul meu care-i bolnav și tânjește după iubire, se căinează și bocește amar de groaza singurătății. Ca pelinul de amar. Aș vrea să nu fie, dar nu pot. Își face drum prin mine ca prin hornul casei crivățul iarna și vumvăie a pustiu, a pagubă, a degeaba, și-ntr-un final, a lehamite amestecată cu leșie. Poate că seamănă cu mama mea care a stat singură numai cu tata și cu mine în ditamai căsoiul, deși la trei pași numai, stăteau în alt căsoi, tot singuri, bunica cu bunicul, îngânându-și de urât unul altuia cu-cu-cu. Cu-cu, cuc. Până-ntr-o vreme când s-a schimbat treaba și ai mei s-au mutat la bunici.

-A fost cea mai fericită perioadă din viața mea, spunea Mami. N-am mai fost singură, am avut cu cine să stau de vorbă, la cine să-mi vărs năduful sau preaplinul, de bine sau de rău, nu asta conta, ci că era, tot timpul, cineva gata să mă asculte și să mă înțeleagă. Nici n-am mai lucrat atât, nici una, nici alta. Nimic nu se mai făcea în dublu exemplar, ca înainte. Eu, mâncare, ea, mâncare. Eu, călcat, ea, călcat. Acum una făcea una, alta, alta și totul se termina mai ușor și mai repede. Da, a fost atât de bine, cum nu pot spune, cât am locuit la mama, înțeleg măritată fiind. A fost cea mai ușoară perioadă din toată viața. O regret în fiecare moment.

Uite așa, niciodată nu știi cum e mai bine. Noi, eu și bărbatul meu, am locuit împreună cu părinții de la începutul începutului, dar nu mi-a mers bine, pentru că lui, deși i se căuta în coarne tot timpul și porunca mai ceva ca un pașă, nu i-a plăcut. A vrut singur. Până la urmă a plecat singur, eh, nu singur de tot, e clar la ce mă refer. Vreau să zic, fără mine și copil. Până la urmă a rămas singur de tot. S-a săturat de singurătate ca de mere pădurețe. O lua razna pe cele uliți de urât, dar ce să-i faci? Uneori cale de întoarcere nu mai există, deși aceea ți-ar fi unica dorință. Cum e bine? Ce e rău? Doar dacă Dumnezeu vrea să te lumineze. Dacă nu, înseamnă că ai de plătit cine știe ce polițe. Uite eu. Ce fac acum?! Îmi bat joc eu de mine. Că ce naiba vreau? Ce-mi trebuie? Ce-mi lipsește? Pas dacă pot a-mi răspunde, măcar să știu că mi-e clar mie

nu, înseamnă că ai de plătit cine știe ce polițe. Uite eu. Ce fac acuma?! Îmi bat joc eu de mine. Că ce naiba vreau ? Ce-mi trebuie? Ce-mi lipsește? Pas dacă pot a-mi răspunde, măcar să știu că mi-e clar mie despre mine însămi. Da, eu, nu. Stau și zac. Uite-așa, de-al naibii sau de ce? ”

Se simțea ca o stofă englezească de lână pură, în care-au dat iama molile, fiindcă stăpâna a uitat să-și ia măsurile de precauție elementare și să pună niscaiva naftalină în dulap. Așa încât animăletul cel hulpav a dat atacul și-a făcut prăpăd, după buna sa plăcere transformând totul în harcea-parcea. Sau se mai poate spune fără de tăgadă că era ca o mobilă strălucitoare Louis XV, ori Bidermaier, năpădită de carii, care au ros, și-au tot ros cu tenacitatea și răbdarea-le caracteristice, până ce-au dat totul gata de s-a ales praf și pulbere. Praf mai fin decât nisipul Saharei, sau decât pudra întinsă cu meșteșug pe fața unui clown cu gura râzând până la urechi și cu-n ochi picurând lacrimi obidite, venite dintr-o stranie lume a contrastelor. Praf. Praf au făcut cucoanele de molii din frumuseți neasemuite. Praf. Ce le păsa lor? Să fie ele burdușite, sătule și mulțumite. Restul ce importanță mai putea să aibă?! Praf... Pfuf! O suflare anemică e suficientă pentru ca totul să se împrăstie în cele patru zări, fără de urmă. Nimic. Praf și pulbere. Îți vine a te-ntreba în ce să mai ai încredere, să mai crezi. Și de ce-ai mai crede de vreme ce s-alege într-un final praf și pulbere?... Morbide gânduri. Numai bune de pus coada măturii pe spinarea lor. Morbide rău. Depresie curată. De ce? De unde până unde? Întrebare de o sută de puncte.

Întotdeauna a avut nevoie de iubire. Așa a fost ea. A trebuit să împartă iubire din prea plinul care-i dădea pe lângă. Dar și dorea să capete. Numai că acest sentiment, trâmbițat pe toate drumurile, e, de fapt, o rara avis. Nu se prea găsește. Surogate, da, câte poștești! Părelniceli, cu ghiotura. Spoială, câtă-ncape. Apoi se volatilizează cât ai zice mâc. De câte ori i s-a întâmplat asta, ea n-a avut niciodată vreme să se dezmeticească și rămânea, invariabil, completamente năucă, luată prin surprindere, cu o gheară înfiptă adânc în sufletul ei deteriorat de surpriză. Era ca și când s-ar fi sfâșiat o cuvertură făcută din bucățele. Bucățele separate de material colorat și însăilate una de alta cu o ață precară, care a cedat la prima lovitură a bătătorului, pus pe făcut curățenie. Crașh! Hârști! Gata. O gaură mare, spintecături peste tot. Se răspândesc cu viteza curentului electric prin filamente înroșite și, cu rapiditatea gândului nestăpânit, seamănă crăpături precum cele din gheața prea subțire în care un negândit a spart o copcă. Ce să mai repari?! Și dacă te strădui și ești mare meșter în cârpoceli, tot degeaba, pentru că reușea de se mai ținea cu dinții de viață, o oareșce vreme, așa în silă și de musai, dar la prima întorsătură-n somn, iarăși te trezea din vise dulci sfâșierea prea puțin durabilei alcătuiți și rămâneai descoperit în toată nuditatea corpului înfierbântat în moliciunile mângâierilor, expus brusc la biciuirea rece a atmosferei din jur, care te înțepenea sub jetul rece al realității.

De-un timp, telefonul suna în draci. De ce l-o fi deschis? „Dar dacă o caută copilul?” Drăcovenia continuă să sune tot la câteva minute. Chiar și azi noapte. Ca și cu o zi înainte. Fiecare zbârnâit o enervează din cale-afară. Cine, ce avea de-mpărțit cu ea. S-o lase toți în pacea ei. S-o lase! Nu le cere nimic, n-are nevoie de nimeni. S-o lase! Îi venea să se ridice și să dea cu el de pereți ca să nu-l audă. Dar efortul era prea mare. N-a făcut-o. Sau, poate că, totuși, de undeva din inconștient, se strecura porunca de-a nu strica lucrurile pe care tot ea le-a adunat nu fără efort și renunțări. Nu e vorba chiar de obiectul acela numit telefon, de altele, mai mari, pe care și le-a dorit, a tras serios ca să le aibă, de casă, de mașină, de mobilă, de lucruri cochete care să-i facă o ambianță plăcută, în mijlocul căreia să se simtă bine, de confort. Le are, dar n-o mai interesează absolutamente nimic. Doar statul în balansoar. Uneori o doare spatele, ar trebui să se ridice, ca să se mai dezmoștească. Pas. Mîntea i-o ia razna la ale ei și uită.

Zbârrrr! Zbârrrr! Stridența sunetului, care sparge tăcerea de piramidă încă nedescethuită, îi răspăle creierii ca un șmirghel. Ca o perie de sârmă. Ca un diamant pe sticlă. Dar nu se mișcă. De la o vreme, unealta tace. Răsufă ușurată.

„Dacă e copilul?”

Dă să se ridice și să răspundă, dar se lasă să cadă înapoi.

„Nu, nu-i. Simt eu că lui nu-i pasă.”

Continuă să vegeteze, singura simțire prezentă fiind zbaterea din piept, care zvâcnește dureri perpetue și neostoite nici c-o centimă.

Cât timp trece, poate fi întrebat oricine, cu speranța că se poate afla. Numai pe ea nu, până când altă instalație își face simțită prezența nedorită. Soneria de la interfon. Are telecomanda lângă ea. De ce-o fi luat-o? Nu catadicsește să o ridice, s-o deschidă și să întrebe, ca toată lumea, cine o caută. Tace mîlc. Tace și soneria după insistențe cicălitoare de fată bătrână, care pune pe fugă un pretendent nehotărât adus în belciuge la însurătoare, ca taurul la montă. Căinii au lătrat și-au sărit pe gardul înalt de doi metri, mai să-l dărâme. Auzindu-i, și-a mișcat ochii-n orbite către lumina soarelui.

„Nu-i încă vremea să le dau de mâncare. Pot să mai stau.”

Căinii să mănânce, că, despre ea, n-a mai pus ceva pe limbă de cine știe când. A ajuns o umbră străvezie, de s-o zburătească vântul dintr-un singur oftat. Fum, nu alta. Dar tot frumoasă. De ce n-ar fi?! Ce dacă-i fum? Ne ia și ochii și simțirea și ne poartă pe tărâmurii pietruite cu vise câte un fuor subțirel de fum, înălțându-și alene dintr-un coș onduleurile elegante taman spre buza cerului plumburiu de iarnă care gastează neaua. Neaua care-și sloboade puritatea izvorâtă din cel mai bălțit în tristeți cenușiu al înaltului. Neaua care-și joacă imberbii fulgi, precum dresorul caii pur sânge prin arena circuitului.

O bufnitură. Câinii nu dau zvoană.

„Nu poate fi nimic. Am eu halucinații.”

Clic. Se deschide poarta. Cineva o strigă pe nume. O voce cunoscută. E prietena ei cea mai bună. O aude cum intră-n casă și urcă pe terasă. Ea tot nu se mișcă.

„Ar trebui.”

O face din nou numai cu gândul: se ridică, o întâmpină și-o poștește-n casă. Să ia loc. Să-i facă o cafea.

Îi simte mâna pe umăr. Abia atunci îi tresar pleoapele și deschide o fisură oblică printre ele.

-Ce-i măi, fato, cu tine?! Se poate?! Te sun de nebună și nu răspunzi! Am intrat la idei. L-am rugat pe Florin să vină cu mine și să sară gardul, să intrăm și să vedem ce ți s-a întâmplat.

Nu răspunde. Deschide gura, apoi renunță.

Prietena se așază ciuci înaintea ei și-o scutură de brațe. Măi femeie, ce-i cu tine?! Fii bună și nu te mai uita la mine ca vițica la poarta nouă. Revino-ți și spune-mi ce ai.

Tăcere. Doar o ușoară legănare din cap, ca o părere, și o lacrimă rebelă, scăpată dintre zăgazuri, se prelinge pe obraz, precum o picătură de ulei dincolo de buza paharului.

-Uite ce-i, dacă nu vrei să înțelegi de vorbă bună, să știi că te trezesc eu!

Deodată simte impactul apei reci. Îi turnase, nebuna, o găleată cu apă direct în vârful capului. Scuturată de surpriza șocului neașteptat, reacția vine prompt, ca un strigăt de ajutor.

-Băiatul meu!

- Ce-i cu băiatul tău?

Își duce mâna la piept și scoate un sunet scurt și greu, ca un geamăt izvorât dintr-o genune adâncă și străpungând până-n măruntaiele Pământului.

-Mama, ce i-ai făcut?

-Nu te băga. Eu sunt medicul. Psihiatru pe deasupra. Îți amintești?

-Totuși, tanti...

-Ce tanti! Nicio tanti! Nu vezi că-i în plină criză? Trebuie s-o scot din asta. Cine știe de când stă aici, așa, în prostrație. N-a mâncat, n-a băut. După ce-o scot cât de cât, trebuie s-o duc la altcineva. Eu sunt prietena ei și sunt subiectivă și îngrijorată. Pe de altă parte, nici reacțiile bolnavului nu sunt aceleași față de un medic care-i e în același timp și prieten, ca față de un medic străin. Apoi trebuie să analizez mai bine dacă are nevoie de psihiatru sau de psiholog... Acum spune-mi mai clar ce-i cu băiatul tău? i se adresează din nou Femeii, cu o voce care nu lasă cale de scăpare. Nici acum nu te-ai obișnuit cu ideea că a crescut, că e dîtamaî găliganul matur? E chiar cazul să-și poarte singur de grijă. Eu nu mai știu cum să fac să-l văd pe-al meu că-și ia nevasta și copiii și pleacă acasă la ei, să mai răsuftească și eu, că mă asfixiază. Nu mai pot niciodată, nici pentru un prăpădit de minut să-mi văd de viața mea. Parcă nici nu ar fi a mea. Trăiesc doar prin nevoile lor, prin bucuriile lor, prin grijile și necazurile lor, mai mult sau mai puțin reale, unele contrafăcute, ca marfa de proastă calitate, dar, pentru că sunt ale lor, mă implic, mă ambalez, iar de mine uit cu totul. Ceea ce uneori mă scandalizează, atunci când ajung să am timp a mă gândi la astfel de lucruri, e că ei nu-și dau seama și nu-și pun problema c-ar trebui să exist și pentru mine, prin prisma propriei mele vieți, nu numai pentru ei, pentru a fi mereu prezentă când au nevoie de ajutor. Și, har domnului, au permanent nevoie. Ba de una, ba de alta. Nu că nu i-aș iubi mai puțin ca tine pe fii-tu. Nici vorbă. Dar știu să recunosc că mai am nevoie, din când în când, de mine, pentru mine. Tu asta nu vrei să recunoști și uite unde ai ajuns. Ești dependentă de prezența lui fii-tu, ca pătimașul de sticlă. N-o are, face urât. Așa și tu. Ia, fii bună! Revino-ți! Ar fi deja cazul!

-Mama! Chiar crezi ce spui?

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160	161	162	163	164	165	166	167	168	169	170	171	172	173	174	175	176	177	178	179	180	181	182	183	184	185	186	187	188	189	190	191	192	193	194	195	196	197	198	199	200	201	202	203	204	205	206	207	208	209	210	211	212	213	214	215	216	217	218	219	220	221	222	223	224	225	226	227	228	229	230	231	232	233	234	235	236	237	238	239	240	241	242	243	244	245	246	247	248	249	250	251	252	253	254	255	256	257	258	259	260	261	262	263	264	265	266	267	268	269	270	271	272	273	274	275	276	277	278	279	280	281	282	283	284	285	286	287	288	289	290	291	292	293	294	295	296	297	298	299	300	301	302	303	304	305	306	307	308	309	310	311	312	313	314	315	316	317	318	319	320	321	322	323	324	325	326	327	328	329	330	331	332	333	334	335	336	337	338	339	340	341	342	343	344	345	346	347	348	349	350	351	352	353	354	355	356	357	358	359	360	361	362	363	364	365	366	367	368	369	370	371	372	373	374	375	376	377	378	379	380	381	382	383	384	385	386	387	388	389	390	391	392	393	394	395	396	397	398	399	400	401	402	403	404	405	406	407	408	409	410	411	412	413	414	415	416	417	418	419	420	421	422	423	424	425	426	427	428	429	430	431	432	433	434	435	436	437	438	439	440	441	442	443	444	445	446	447	448	449	450	451	452	453	454	455	456	457	458	459	460	461	462	463	464	465	466	467	468	469	470	471	472	473	474	475	476	477	478	479	480	481	482	483	484	485	486	487	488	489	490	491	492	493	494	495	496	497	498	499	500	501	502	503	504	505	506	507	508	509	510	511	512	513	514	515	516	517	518	519	520	521	522	523	524	5
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	---

-Ce tanti! Nicio tanti! Nu vezi că-i în plină criză? Trebuie s-o scot din asta. Cine știe de când stă aici, așa, în prostrație. N-a mâncat, n-a băut. După ce-o scot cât de cât, trebuie s-o duc la altcineva. Eu sunt prietena ei și sunt subiectivă și îngrijorată. Pe de altă parte, nici reacțiile bolnavului nu sunt aceleași față de un medic care-i e în același timp și prieten, ca față de un medic străin. Apoi trebuie să analizez mai bine dacă are nevoie de psihiatru sau de psiholog... Acum spune-mi mai clar ce-i cu băiatul tău? i se adresează din nou Femeii, cu o voce care nu lasă cale de scăpare. Nici acum nu te-ai obișnuit cu ideea că a crescut, că e ditamai găliganul matur? E chiar cazul să-și poarte singur de grijă. Eu nu mai știu cum să fac să-l văd pe-al meu că-și ia nevasta și copiii și pleacă acasă la ei, să mai răsuflu și eu, că mă asfixiază. Nu mai pot niciodată, nici pentru un prăpădit de minut să-mi văd de viața mea. Parcă nici nu ar fi a mea. Trăiesc doar prin nevoile lor, prin bucuriile lor, prin grijiile și necazurile lor, mai mult sau mai puțin reale, unele contrafăcute, ca marfa de proastă calitate, dar, pentru că sunt ale lor, mă implic, mă ambalez, iar de mine uit cu totul. Ceea ce uneori mă scandalizează, atunci când ajung să am timp a mă gândi la astfel de lucruri, e că ei nu-și dau seama și nu-și pun problema c-ar trebui să exist și pentru mine, prin prisma propriei mele vieți, nu numai pentru ei, pentru a fi mereu prezentă când au nevoie de ajutor. Și, har domnului, au permanent nevoie. Ba de una, ba de alta. Nu că nu i-aș iubi mai puțin ca tine pe fii-tu. Nici vorbă. Dar știu să recunosc că mai am nevoie, din când în când, de mine, pentru mine. Tu asta nu vrei să recunoști și uite unde ai ajuns. Ești dependentă de prezența lui fii-tu, ca pătimașul de sticlă. N-o are, face urât. Așa și tu. Ia, fii bună! Revino-ți! Ar fi deja cazul!

-Mama! Chiar crezi ce spui?

-Dacă te referi la ceea ce am spus despre tine, da, așa este. Ai familia ta. Cu ea trebuie să trăiești, nu cu mine. Acesta-i complex Oedip. Așa se cheamă. Acasă cu voi. La fel ca fii-su. Astea sunt legile firii. Unde mai pui că și noi suntem ființe omenești, mai trebuie să ne tragem răsuflarea din când în când.

-Ce, mă dai afară din casa în care m-am născut?

-Nu te dau afară. Asta e altceva. Veniți când vreți, vă fac și vă dau tot ce vreți din tot ce am și tot ce pot, absolut tot, fără nicio reținere, cât de vagă, dar și eu am dreptul la un pic de liniște și intimitate. Nu crezi? De ce vă imaginați voi, ăștia tinerii, că numai voi aveți dreptul să vă trăiți viața și să fiți independenți? Adică eu de ce n-aș trăi la fel de independent ca tine? Măcar câteva nenorocite de procente, acolo. Și ea la fel. Trebuie să o fac să înțeleagă asta, până nu-i prea târziu. Știu că-i este greu, știu că a fost singură o viață întreagă, știu că a sacrificat o tinerețe de dragul copilului ăștia, dar asta-i altceva. Nici noi nu avem voie să vă dirijăm pe voi, dar nici voi pe noi. Chiar dacă o faceți indirect și, de cele mai multe ori, inconștient, doar dintr-un egoism manifestat atavic. De ce să-mi dirijeze viața și acțiunile și timpul nevoile voastre, dorințele voastre, mofturile voastre, necesitățile voastre?! Ea e în aceeași situație, numai că, fiindcă a ros-o singurătatea ani de zile-n șir, a devenit dependentă de fiul ei, ca drogatul de heroină. Când spun toate astea nu înseamnă că o mamă nu-și iubește suficient copiii, dacă e mai ruptă de ei, dacă-i mai lasă să se mai și bătaie un picuț pe propriile picioare. Să vadă cum e și să fie în stare să aprecieze ce capătă. Și eu vă iubesc foarte mult și, după cum bine știu, nu am această independență, pentru că ba vreți una de la mine, ba alta, ceea ce-mi ocupă timpul sau mă deranjează în acel moment în care poate că aș fi preferat să fac altceva, dar de dragul vostru m-am lăsat pe mine și v-am ajutat, ca să fiți voi liberi ca pasărea cerului și să faceți ce vreți. Crezi că-i puțin lucru? Ca mai apoi să pretindefi sus și tare, ca și fii-su, că vrem să vă comandăm viața. Chiar și tu mai spui asta când ceva nu-ți convine, tu, care toată ziua ești pe capul meu... O.K. M-am ambalat ca proasta cu lucruri care nu ajută la nimic în momentul acesta. Dar e revoltător ce se întâmplă cu ea, iar tu mi-ai fost la îndemână ca să mă descarc într-un fel... cât despre tine, madam, hai acum repejor, scoală de acolo și du-te de te schimbă, fiindcă ești udă learcă, precum o paparudă.

O apucă de sub un braț, îi face semn lui Florin să o ia de cealaltă și o ridică. Odată pusă la verticală, îi împinge un picior cu propriul picior, apoi pe celălalt și așa, șontâc, șontâc, o face să umble.

„Doamne-ajută c-am reușit!”

A urmărit-o cu atenție cum se mișcă cu ncetătorul prin cameră, se îndreaptă spre dulapul cu haine, dezechilibrându-se din când în când, făcând câte un pas clătinat într-o parte, exact ca o găscă îmbătăită de prea mult mâncat de dude. Atunci se oprește pentru o fracțiune de secundă. Dă impresia că se va așeza jos pe covor și acolo va rămâne. N-a făcut-o. Într-un târziu a terminat cu îmbrăcatul. N-a ajutat-o. A lăsat-o singură cu propriile acțiuni și decizii, ca s-o facă să se mai și miște din loc, nu să stea ca aluatul dospit pentru plăcintă, lăbărțat inert pe tăblia mesei. S-o motorizeze și s-o scoată cât de cât din starea de tâmpițizare în care intrase.

Părea extrem de obosită. Totuși s-a îndreptat spre fereastră și a privit în curte. Un flutur de zâmbet i-a trecut peste buzele scorojite. Cei doi câini, doi zăvozi albi ca urșii polari, mari cât vițee de lapte, s-au aliniat, stând în fund, în fața ferestrei și o priveau drept în ochi, cu adorație mută, scoțând un schelălăit aproape mut, tandru și îngrijorat, care mai că nu rostea în vorbe:

-Ce-i cu tine? Noi te iubim, nu vezi?

-Știu, știu, vine răspunsul neașteptat de răspicat și clar. Știe mama. Vine mama acum să vă dea de mâncare, fetele mele dragi.

Tot neașteptat și mai ales nesperat se întoarce pe călcăie, calcă sigur și apăsă până la bucătărie de unde ia mâncarea. Le-o încălzește puțin, ca să nu le strice stomacul și să facă bâr la burtă, chiar dacă e vară,

„Doamne-ajută c-am reușit!”

A urmărit-o cu atenție cum se mișcă cu-ncetătorul prin cameră, se îndreaptă spre dulapul cu haine, dezechilibrându-se din când în când, făcând câte un pas clătinat într-o parte, exact ca o găscă îmbătată de prea mult mâncat de dade. Atunci se oprește pentru o fracțiune de secundă. Dă impresia că se va așeza jos pe covor și acolo va rămâne. N-a făcut-o. Într-un târziu a terminat cu îmbrăcatul. N-a ajutat-o. A lăsat-o singură cu propriile acțiuni și decizii, ca s-o facă să se mai și miște din loc, nu să stea ca aluatul dospit pentru plăcintă, lăbărțat inert pe tăblia mesei. S-o motorizeze și s-o scoată cât de cât din starea de tâmpițizare în care intrase.

Părea extrem de obosită. Totuși s-a îndreptat spre fereastră și a privit în curte. Un flutur de zâmbet i-a trecut peste buzele scorojite. Cei doi câini, doi zăvozi albi ca urșii polari, mari cât vițelii de lapte, s-au aliniat, stând în fund, în fața ferestrei și o priveau drept în ochi, cu adorație mută, scoțând un schelălăit aproape mut, tandru și îngrijorat, care mai că nu rostea în vorbe:

-Ce-i cu tine? Noi te iubim, nu vezi?

-Știu, știu, vine răspunsul neașteptat de răspicat și clar. Știe mama. Vine mama acum să vă dea de mâncare, fetele mele dragi.

Tot neașteptat și mai ales nesperat se întoarce pe călcâie, calcă sigur și apăsător până la bucătărie de unde ia mâncarea. Le-o încălzește puțin, ca să nu le strice stomacul și să facă bâr la burtă, chiar dacă e vară, apoi coboară scările până în curte. Cum a trecut de gard, încep să sară pe ea, îi trec de umeri, deși e o femeie înaltă, îi trag câte o limbă pe obraji, nici nu se uită la mâncare, latră a bucurie, se lasă în patru labe, una de o parte și alta de cealaltă și-i ling mâinile, apoi își bagă botul sub palma ei ca să le mângâie pe cap. Ea zâmbeste.

-Ei, hai acum! Mâncați. V-am adus ceva bun.

Se apleacă să le dea câte o bucată din mână. Cea mai tânără, o nebună și jumătate, tare ca un bivol, îi sare în spate și ea cade în fund, apoi se lasă pe spate în iarbă, râzând cu hohote, lăsându-se alintată de cele două patrupede iubărețe. Într-un târziu se ridică, își șterge lacrimile, căci râsese cu lacrimi.

-Gata! Gata acum! La mâncare cu voi!

O ascultă.

Ea le umple castronul pentru apă, de la robinetul din curte.

De sus o privesc, pe fereastră o privesc, două perechi de ochi:

-Doamne, mama, ce poate să facă un pic de iubire! Fie ea de oriunde.

-Ai văzut? Să nu uiți asta cât ai trăi tu. Și să-i înveți și pe alții.

-Biata tanti!

FLORI DE TOAMNĂ

În dreapta și în stânga ușii bisericii, sau mai bine zis, capelei, că-i micuță doar cât o coajă de nucă, stau înșiruite, una lângă alta, vânzătoarele de flori. De flori neaoșe, de grădină, ori de pe răzor din capul holdei, chitit semănate ca să fie duse la piață, pentru un ban cinstit. Flori ale pământului acestuia, nu din acelea sofisticate, călătorite cu avionul de prin alte meleaguri de peste mări și țări, adăpostite în corturi din plastic ca să le țină de cald, ca nu cumva să tușească, iar dacă termometrul nu arată destule grade, intră în acțiune diverse scule de încălzire, unul mai performant ca altul. Pe aceste răsfățate ale sorții le cumpără cei cu dare de mână când sunt invitați la vreun prânz sau cină cu pretenții sau o petrecere, care se lasă fără doar și poate cu încheierea vreunei afaceri extraprofitabile, de genul „bate palma frate, c-am făcut-o și pe asta!”. Or să curgă miliardele, nu de lei, vechi sau noi, nu contează, pentru că, oricum, aceștia sunt doar așa o plevușcă pentru peștișori neștiutori, nu pentru marii mahări, ale căror conturi din bănci grele, de preferat elvețiene, se arată la față numai în valută forte, căci altfel le mănâncă mare rușine și nu-și mai pot scoate obrazul în lume.

Pășesc eu încetinit printre șirurile de gălbenele și de crizanteme cu corole mici cât un ban de-un leu, cu petale bătucite, albe, galbene, bordo. Se apără de frigul de-afară strângându-se una-ntr-alta în buchețele legate cu ață sau cu fir de lână, tors din fus. Trec pe lângă ele și nu mă pot opri să nu le mângâi din ochi și să le zâmbesc, pentru că am senzația certă că răspândesc, pentru oricine vrea să simtă, tone de iubire, atâta iubire cât să facă înconjurul întreg universului, fără a lăsa păgubit pe nimenea.

Întorc, fără să vreau, pentru o clipită, capul în direcția opusă, ca atrasă de un magnet nevăzut. În fața mea stă o bătrână. Stă ca s-o bată razele de noiembrie ale unui zgârciob de soare cu dinți. Își freacă de frig mâinile aspre și suflă în pumni ca să se-ncălzească-un stropulete. Se mișcă balansat de pe un picior pe altul, cu aceeași speranță că-și va lămuri sângele îngroșat să se cîntească fie și numai un picuț și s-o dezmoștească măcar, dacă nu se mai simte în stare să se pună în mișcare și s-o scape de dârdâială. Poartă un sfetăr de lână tricotat de mână. Lână de oaie țigaie. Tunsă în curte. Firul scos din furcă. E mică băbuța și sfrijită, adunată și muncită. Toate acestea se văd de la o poștă, fără ocean. Pe cap poartă o maramă neagră care a petrecut și zile mai bune, înnodată sub bărbie, cu colțurile scurte ridicate în sus, țeapăn, ca-n tinerețe când pășea dreaptă, făloșindu-se pe ulițele satului, de mândră ce era. Eheehe! Fost-ai lele!

Simt cum mi se topește sufletul, pârdașnicul acesta care nu scapă nicio ocazie să-mi facă astfel de figuri și să mă scuture din temelii, ca un cutremur japonez de gradul șapte. Mă opresc în dreptul ei, deschid poșeta și scot niște bani, nu cine știe ce, și-i întind. Dezvăluie un zâmbet știrb și mă cuprinde într-o privire însutit mai caldă decât razele soarelui căruia ea-i ceruse milostenie. Vădit, ezită. Doar o fracțiune de secundă. Apoi întinde mâna și ia banii. Continuă să zâmbescă. Blând. Blând de tot. Mai bine n-am cum să vă spun, că nu pot. Nu s-au născocit încă vorbe pentru așa ceva. Poate să zic c-ar fi zâmbetul acela ca desprins de pe chipul unei icoane făcătoare de minuni?! Nu îndrăznesc! Mă simt însă atât de atrasă de ea, încât o mângâi pe un umăr și-i zâmbesc la rându-mi.

-Rogu-te, stai un picuț, doamna mea.

Mă execut nedumerită. Aștept. Se duce către flori. Ia un buchețel de crizanteme albe dintr-o vădruță de tinichea. Vine la mine și mi le întinde. Le iau și dau să le plătesc.

-Nu, nu, astea-s pe gratis.

-Dar,...

Dă din mână a refuz categoric.

-Mulțumesc frumos!

Simt nevoia s-o sărut pe amândoi obraji și-o chiar fac. Apoi, stânjenită nici eu nu știu de ce, fac pași, cu capul în jos, spre ușa bisericii. Sau capelei. Aud în urma mea:

-Ea mi-a dat, i-am dat și eu, lămurește o vecină în ale vânzării de flori, care o privește năucă.

Mor de rușine. Am greșit. Nu stătea acolo ca să capete de pomană. Vindea. Vindea flori. Împărțea frumusețe și dădea lecții de răspuns cu iubire la iubire.*****

-Dar,...

Dă din mână a refuz categoric.

-Mulțumesc frumos!

Simt nevoia s-o sărut pe amândoi obraji și-o chiar fac. Apoi, stânjenită nici eu nu știu de ce, fac pași, cu capul în jos, spre ușa bisericii. Sau capelei. Aud în urma mea:

-Ea mi-a dat, i-am dat și eu, lămurește o vecină în ale vânzării de flori, care o privește năucă.

Mor de rușine. Am greșit. Nu stătea acolo ca să capete de pomană. Vindea. Vindea flori. Împărțea frumusețe și dădea lecții de răspuns cu iubire la iubire.*****

„Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!” îmi vibrează în mijlocul pieptului, un glas venit de neunde.

Știu, mai acut ca oricând, că nu sunt vorbe în vânt.

Trec pragul bisericii. Chiar lângă ușă stă o oarbă care ține în mână o lumânare neaprinsă.

-Vă rog, faceți bine și-mi aprindeți și mie lumânarea

și s-o puneți afară în lumânărar?!

-Sigur că da.

O pun. Mă întorc.

- Stați liniștită. Am pus-o.

-Să te blagoslovească Dumnezeu!

-S-ajute Cel de Sus, răspund într-o șoaptă timidă.

Mi se strecoară un gând: „Doamne, ce se întâmplă azi? Și de ce tocmai mie?”

Același glas scoborâtor din neant: ”Necunoscute sunt căile Domnului!”

Mă uit la florile ce le țin strâns în mână. „De ce le strâng așa?” Nici eu nu știu, dar le strâng și mai tare. Mă mai uit o dată la femeia oarbă și la umbra de afară a băbuței cu florile. Mă simt deodată ușoară. Despovărată de toate amărăciunile, pentru care am venit să mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să scap. Mă rog, dar uit de necazurile mele, mă rog pentru ca să îngăduie pe lume iubirea florilor.

Sunt fericită.

GABI

E poimăine. Se pregătesc să înceapă, dar ea are sămânță de vorbă.

-Să nu vă închipuiți cine știe ce despre mine, dar stau și mă întreb totuși și caut printre propriile-mi circumvoluții, amintiri. Oi fi făcut cândva ceva neortodox? Nu pot să aflu. Oi fi făcut. Dumnezeu să mă mai știe și pe mine! După plată, și răsplată. E o lege implacabilă. Ce poți să faci?! Timpul nu-l poți da înapoi. Nu-i o clepsidră s-o întorci cu susu-n jos și s-o iei de la capăt, ca să schimbi sau să corectezi ceva.

Printre altele, nici eu nu-mi dau seama de ce, îmi trece acum prin minte cum, imediat după ce m-am măritat, soacra mea, fie-i țărâna ușoară!, ne spunea când mergeam la ea în vacanță:

-Măi copii, azi e duminică. Hai să mergem toți la biserică.

-Ce, dumneata te-ai dus când ai fost ca noi? Și ce mare scofală dacă mergi la biserică! Asta-i prostie. Poți să te rogi la fel de bine și acasă. Doar e același Dumnezeu, nu?

O spuneam cu importanță de atoateștiutori. Nici că ne păsa de tăcerea ei tristă și oarecum înspăimântată de plata ce aveam s-o dăm, nu se știa când, pentru vorbe negândite. N-avea ce ne face alt decât să se ducă ea și să se roage și pentru noi. Iar noi râdeam de spaimile ei și luam drumul râului, trecând chiar prin dreptul bisericii, pas să oprim măcar de-o rugăciune scurtă și de-o cruce, chiar mai trunchiată. Nu! Noi eram grăbiți să ajungem la râu, să ne întindem cu burta la soare și să ne vedem de ale tinereții. O făceam în toată voia, pentru că nici țiipenie de vietate nu trecea pe acolo. Mai ales duminica. Nisipul era fin și călduț și moale, mai moale decât orice saltea, și ni se părea mai parfumat decât orice alt așternut, fiind impregnat cu mirosul proaspăt al brădetului de pe versantul opus, miros purtat în pânțelele pur al fiecărei picături de rouă a dimineții și rămas în urma evaporării fecioriei lor sub dogoarea soarelui înfierbântat de pasiuni jupiterice. Cântecul din frunză al sălcilor ne incita romantismul, iar briza apei, simțurile. Seara ne întorceam cică frânți de oboseală, ca boul care-a tras la jug. Ne trânteam la masă, pe câte un scaun și ne lăsam serviți de biata soacră-mea, care tremurase în tot acest timp de grija noastră, ca nu cumva să ne fi pierdut în vreo bulboană. De adevăratelea că existau bulboane. Numai că noi, cu tâmpenia inconștientă a vârstei, hohoteam de râs la ea și-o socoteam depășită. De ce tocmai depășită, nu mă întrebați. Numai așa, pentru că era mama. Era din altă generație. Serios motiv, n-am ce zice! Oricum, s-a-ntâmplat să nu pățim nimic. Nici noi, nici mai târziu copilul, căci îl duceam și pe el. Eh, a fost și-a trecut. S-au trecut toate. Și căsnicia noastră. S-a destrămat ca un ghem de lână sub ghearele jucăușe ale motanului, care altă distracție n-are. S-a dus și dus a fost. Am rămas singură. Eu și copilul.

Dreptu-i că nu toată vremea am fost singură de tot. Am mai aruncat și eu ochii-n dreapta și-n stânga, dar pas de-a mi se arăta norocul. Poate că a fost vina mea. Nu prea aveam timp să mă implic cu totul. Probabil se simțea acea lipsă de dăruire totală. Chiar și când eram îndrăgostită moartă, tot acasă la puil meu îmi stătea gândul. Nu mă puteam deconecta cu totul și pace. Simțeam o permanentă încordare și stare de vinovăție, ca nu cumva din egoism să-l frustrez pe copil de ceva, fie și de un singur bob din dragostea mea, din timpul meu dăruit lui. Poate că au simțit-o și cei de lângă mine și nu le-a plăcut. Poate! Mai știu eu?! Au fost și vremuri mai bune, dar atunci am făcut tot eu pe nebuna. Am fost cam pretențioasă. Nu m-am mulțumit cu orice, numai să fie, numai să pot zice că am și eu un partener. Întotdeauna am dorit dragoste și tandrețe. Pe deasupra, nu m-am putut îndrăgosti de un bărbat fără șarm. Îmi plăcea să fie spiritual și cult și sensibil și frumos. Cam multe am vrut. S-au găsit și asemenea exemplare, dar de fiecare dată a durat puțin. Disperată, mă întrebam de ce, până într-o zi când cineva mi-a trântit-o:

-De ce nu vrei să înțelegi că femeile ca tine nu prea au multe șanse în dragoste. Cele care au de toate îi sperie pe bărbați. Dacă ești frumoasă și proastă, e în regulă. Dacă ești deșteaptă și urâtă, iar e în regulă. Ai un handicap cu care poți fi ținută în frâu. Dacă ești frumoasă și deșteaptă, dar cu rațiunea pe primul plan, mai merge. Dar să fii și frumoasă și deșteaptă, și cu personalitate dar și sensibilă, cu suflet larg și cald, asta e prea mult pentru ceea ce are nevoie un singur bărbat. Se sufocă. Se sperie. Chiar dacă un bărbat se topește după o astfel de femeie, mai devreme sau mai târziu, îl apucă teama să nu devină dependent de ea, ca narcomanul de seringă plină. Așa ceva nu pot suporta bărbații. Să știe că sunt dominați. Tu ești net superioară multora, domini de departe prin toate cele. Femeile cele mai nefericite sunt cele frumoase, deștepte, cu personalitate și cu suflet. Combinația asta e percepută ca nefastă de către partea masculină. Sunt lași, sunt slabi, sunt doar niște bieți egoiști de oameni, sunt cum vrei, dar asta sunt. Basta. Iar ele o pătesc dacă cine le-a lăsat pe lume le-a iubit prea mult și-a uitat măsura, fiind prea darnic. Vorba ceea: „Ce-i mult strică”. Ce să-ți faci?!

Pavel se fâșâie pe scaun, se vede pus în situația de a o întrerupe. Nu-i face plăcere, dar n-are încotro. Îl doare să o audă ce spune. Sigur că spusele acestea sunt relevante în ceea ce privește multe aspecte ale bolii ei, dar el a pornit pe un anume sistem de tratament și ar vrea să-l continue. Faza în care statul la un pahar de vorbă ar ajuta, e depășită din păcate. Ar ține o dată, de două ori, apoi ar sări înapoi ca și calul năvăș. Ar pune stăpânire din nou tăcere încrâncenată. Așa că ar vrea să intre mai în profunzime, să treacă peste superficialitatea relatărilor care poartă, indiscutabil, amprenta propriilor ei condiderații și

raționamente. Ar vrea să afle mult mai mult, ar vrea să știe ce este îngropat în subconștientul ei, ceea ce ea nu vrea să dezgroape cu bună știință. Pe de altă parte, timpul trece. După ea mai urmează și alții. Nu-i poate lăsa să aștepte. Dacă ar fi după el, ar tot asculta-o. Îi place timbrul catifelat al vocii ei. Pare o mângâiere.

-E foarte interesantă povestea, dar ce-ar fi să-mi spuneți ce aveți de spus în timp ce faceți puțin nani? Nu-i mai plăcut? Împușcăm doi iepuri dintr-odată. Și stăm la palavre și vă odihniți în același timp. E o găselniță bună metoda asta, nu vi se pare?

Ea înțelege că a vorbit prea mult, c-a încălcat regulile jocului. Obrajii-i prind o boare de roșu.

„Ce sensibilă este, remarcă el în gând. Trebuie să am mare grijă pe viitor. Sensibilă și cu mult bun simț. Arată atât de dulce așa îmbujorată cum e.”

Dacă circumstanțele ar fi altele, nici el nu știe ce i-ar face mai întâi. Ar mângâia-o blând, ar ciupi-o de obraz, sau ar săruta-o de să-i foarfece gura cu tot cu buzele alea ale ei frumoase și provocatoare, strigător la cer de senzuale, mai ales atunci când și le răsfrânge puțin în jos a nedumerire. Așa cum stă treaba, nu se poate, iar lui nu-i place de nici unele că nu se poate.

„Fir-ar a naibii de treabă, de ce n-am putut s-o cunosc în altă ocazie?!”

În loc să facă ce are chef, se trage de mânecă și se aduce la respect. Se pregătește să facă ce e de făcut. Îi vine însă cam greu. N-a mai pățit niciodată așa ceva, cu nimeni.

-Cred că aveți dreptate, îi răspunde ea și se întinde pe pat, gata pentru începerea procedurii.

-Te rog să stai cât mai comod. Aș prefera pe spate. Azi vom încerca tehnica relaxării. Pe aceasta, după ce o vei stăpâni și vei ști ce anume ai de făcut, o vei putea folosi și de una singură, dacă vei avea stări de încordare sau agitație sau tristețe. În general este vorba despre o stare psihică proastă, pe care trebuie să o depășești. Vei învăța să te ajuți singură, să ieși din asemenea stări fără intervenția mea ori a oricărui altcuiva.

Spunându-i toate acestea, Pavel o privește insistent, cu o uitătură care o domină și o pătrunde până în adâncul ființei ei. Ca urmare, pentru câteva secunde a avut senzația că o străbat niște furnicături prin tot corpul, din vârful degetelor de la picioare, până-n capătul fiecărui fir de păr. Nu ca și când i s-ar zbârli părul, nu a groază, ci parcă s-ar fi însuflețit și ar fi căpătat capacitatea de a simți și cu el.

„Ce stranie senzație!”

Nu are timp să analizeze mai profund, căci vocea blândă, caldă, moale, liniștitoare a lui Pavel o învăluie precum o boare mângâietoare, care te face să zâmbești. Să zâmbești pur și simplu, fără măcar să realizezi că o faci.

Femeia simte o moleșeală plăcută și o dorință acută de a se întinde și a se autoabandona. Cum anume, nu știe, dar se lasă pradă senzației de detașare care a inundat-o din toate părțile, rupând-o de realul imediat. În mintea ei golită de gânduri răzbate parcă de undeva de departe vocea bine cunoscută de-acum. Alene îi execută comenzile spuse pe acel ton alinător și deci irezistibil. Se supune fără împotrivire, însă încet de tot, cu o lentoare care în mod normal ar fi constituit un factor de stânjeneală pentru bunul ei simț adesea exagerat, dar care în acest moment este complet anihilat de binele care i se scurge prin toate oasele, ca seva de primăvară prin ramurile care-și pleznesc nerăbdătoare primii muguri, doritori de lumină și viață.

-Acum te rog să depărtezi puțin brațele de corp. Și picioarele depărtează-le puțin unul de celălalt. Te simți bine?

Femeia scoate un sunet slab, care se vrea confirmare.

-Concentrează-te, ca și data trecută, asupra piciorului stâng. Din jos în sus relaxează-ți fiecare mușchi. Tot mai sus..., încet..., calm... Picioarul drept, același lucru... Mâna stângă... Fiecare deget în parte. Începe cu cel mic... Palma... Dosul palmei... Mâna dreaptă... încet... încet de tot... Să fie ca o mângâiere abia atinsă. Ca o fulguală ușoară... Concentrează-te pe mușchii bazinului. Relaxează-i... Spatele... pieptul... Musculatura gâtului... Fața. Nu strânge buzele... Lasă-le moi... Nu te încrunta... nu strânge pleoapele... Acum întreg corpul tău e relaxat. Îl simți greu... Totuși ai și o senzație de plutire... Te cufunzi în vid... Ți-e somn...

Un oftat ca o fâlfăire prelungă de aripi ale vulturului care planează pe seninul zării, se prelinge printre buzele întredeschise doar o idee ale Femeii. Timpul își pierde semnificația din acest moment.

În spatele pleoapelor căzute greu, ca niste porti masive rostuite dintr-un steiar vainic, se înfirină imagini. La început fragil și tremurat, precum mersul mieilor proaspăt născuți. Imagini ivite pe suprafața alunecătoare

În spatele pleoapelor căzute greu, ca niște porți masive rostuite dintr-un stejar vajnic, se înfiripă imagini. La început fragil și tremurat, precum mersul mieilor proaspăt născuți. Imagini ivite pe suprafața alunecătoare a unei oglinzi enorme, cât un întreg perete.

Vocea calmă, egală, impersonală, rostește răspicat:

-Oglindă, oglinjoară, cine-i...

Se oprește. Tace. Pleoapele tresar, aripă frântă care se zbate într-un spasm fugar. Și degetele de la o mână tresar. Tot scurt. Tot icnit.

Pavel o privește îngrijorat.

„De ce o fi neliniștită? Femeia asta are multe pe suflet. Oare ce o fi pățit? Ce anume o fi adus-o în starea în care e? Oare o să reușesc să o ajut? Tare mi-aș dori-o!..

Ca și când s-ar fi molipsit de la ea, simte cum i se zbate inima. Doctoricește spus, o extrasistolă. Scurtă, dar extrasistolă. Un val de căldură i se urcă pe șira spinării până în creștetul capului. Își duce palmele la față. Arde.

„Ce-i cu tine omule?, se admonestează în gând. Vezi de treabă! Ce ți-a venit să te implici mai mult decât e necesar pentru profesia ta?! De când te implici tu emoțional în tratarea pacienților? Nu vezi c-ai cam luat-o razna?”

„Desigur că văd, îi răspunde spăsit un alterego al său, dar nu mă pot abține de-a o face. Crezi că dacă aș putea, n-aș face-o? Vezi de nu! Numai că ceva se întâmplă cu mine ori de câte ori apare această Femeie. Ceva ce nu mi s-a mai întâmplat nici măcar cu iubitele mele. Cu niciuna, nici cu cele despre care ziceam că le iubesc și credeam că sunt îndrăgostit lulea de ele. Această tandrețe îmbibată de îngrijorare ținută-n piroane de neliniști pe care mi le fac pentru ea. Această apăsare în căușul pieptului, acest sentiment de bucurie incontolabilă când o privesc, de-mi vine să cânt, această amețeală care-mi așază o ceață ca de borangic peste vedere, acest tremur interior, acest stomac care se ghemuiește ca un câine vagabond rebegit de frig. Toate acestea și altele pentru care nu am cuvinte tocmai adecvate..., sau chiar dacă am, nu vreau să mi le spun tare nici mie însumi, nu vreau să le recunosc, mi se întâmplă pentru prima dată, cu această Femeie, deși tu știi foarte bine că nu sunt tocmai ceea ce s-ar putea numi un novice în materie de femei și nici ușă de biserică se cheamă că n-am fost. Nu știu ce să-ți spun, dar asta e.”

„Apropo de novice, aș spune, ba chiar foarte dîmpotrivă”, vine automat replica conștiinței lui Pavel.

Femeia începe a povesti, întocmai cum povestești unui orb un film în timp ce tu îl privești. Paralel cu gândul, Pavel aude, destul de vag, pentru că nu este concentrat pe a asculta, ci pe a se autoanaliza, autoanaliză obsesivă de care nu se poate desprinde ușor, totuși aude și vocea Femeii, iar mintea lui înregistrează automat, ceea ce aude.

-Uite-mă, grăiește Femeia. Sunt divă în liceu. Frumoasă, poetesă, actriță, joc în echipa de teatru a școlii, recit la fiecare serbare, având cohorta de admiratori după mine și cu pleiada de steluțe satelit picate în extaz, eleve din clase mai mici, care-și doresc din tot sufletul să copieze modelul. Mă dau grande cât pot, dar în străfundul sufletului sunt o mare complexată. „De ce?” veți întreba. Pentru că am rămas cu niște complexe din perioada pubertății, când am fost o fată care a crescut ca din apă, înaltă și mai subțire decât o rămurică de salcie. Bunica mea îmi spunea adesea:

-Mai oprește-te, fată! Trebuie să-ți dăm cu ghemul în cap, să nu mai crești atâta, c-ai să ajungi o pălugă care nu-și mai poate găsi pereche pe măsură.

Această idee mi-a rămas bine înfiptă în conștiință multă vreme. Era ca un spin pătruns adânc în buricul degetului, pe care nu-l poți scoate cu vârful acului de cusut, sterilizat prin simplă înroșire la para lumânării, ci trebuie să te duci la doctor, să te incizeze, după ce ai constatat, într-o dimineață, la scolare, că-ți pulsează degetul și că s-a format pe el un bănuț roșu, inflammat de supărare, cu-n mijloc galben de puroi care înseamnă clar, pericol de infecție serioasă. Și mai înseamnă că, dacă nu ești atent și minimalizezi situația, poți ajunge până-ntr-acolo încât să rămâi fără de deget, sau chiar fără mână, mai știi ghinion?!

Înaltă de peste un metru șaptezeci, așa cum li se cere acum top modelelor să fie, subțire, cu o talie de mi-o puteam cuprinde între degetele mari și cele mijlocii ale propriilor mâini, cu niște coaste pe care puteai să înveți a număra, cu un gât lung, de lebădă, pe care copiii de la școală, cu răutatea caracteristică vârstei, îl vedeau ca de girafă, chiar îmi spuneau Girafa, lucru care mă durea îngrozitor și m-a făcut să plâng cu sughituri de nu știu câte ori, cu ochii mei mari, pe care eu îi percepeam cășcați cât niște farfurii, nicidecum frumoși, m-am socotit urâtă și am rămas până hăăt..., cred că până-n zi de azi, cu acest complex că nu sunt deloc arătoasă.

Când mergeam la ștrand, purtam costum de baie întreg, ca să nu mi se vadă coastele cele numărabile, nici burta plată. Aveam obiceiul să port bluze cu gât înalt sau fulare, ca să maschez girafa care mă socoteam, nu-mi cumpăram pantofi cu toc înalt, ci numai balerini, fără toc deloc, ca să mai atenuez din centimetri. Pe vremea aceea se purtau fetele mai plinuțe, cu un pic de burtică și forme apetisante, rubensiene. Eu mă socoteam Cenușăreasa, neținând seama de admiratori, punându-le solitudinea pe seama interesului. Doar eram elevă eminentă și-i puteam ajuta în diverse moduri și modalități: de la a-i lăsa să copieze la o teză, pe colegii de clasă, până la a le pune câte-o vorbă bună la cei din clasele superioare, pe lângă o profică de care eram mai apropiată și care ținea la mine, pentru că eram bună la învățătură și-o scoteam din impas ori de câte ori avea inspecție.

Deci, la liceu, mă prefac din răspuțeri că eu însămi mă socotesc cineva, dar trăiesc tot timpul cu frica-n sân și fac tot ce pot ca să mă impun. Până la un punct țin. Una peste alta, sunt plină de contraste și nu știu nici eu exact ce vreau sau ce cred.

Iată-mă-s plină de mine, pe dinafară, bineînțeles, deoarece mi s-au publicat niște poezii într-un ziar național al elevilor. Îmi este dată și adresa, pentru corespondență. Îmi scriu o grămadă de băieți, orgoliul meu exultă, răspund, mi se răspunde, dar uite că nu iese nimic serios, așa cum mi-aș fi dorit-o eu. Cum să iasă prin corespondență, deoarece, ca un făcut, absolut toți sunt din alte orașe. Ne cunoaștem numai din fotografii. Ochiu care nu se văd se uită, e adevărul gol, goluț. Desigur, fiecare dintre ei caută acolo unde este ceva mai palpabil decât o fotografie alb-negru. Doar oameni sunt și ei. Eu însămi fac la fel. De fapt sunt îndrăgostită până peste urechi de un vecin al meu. Gabi, pre numele său. Acest Gabi, Gabriel, nume de arhanghel, nu-și dezmințe numele și binevoiește a fi la fel de frumos ca un înger.

E mai înalt decât mine, eu însămi am un metru și șaptezeci și doi. Corp de atlet, cu umeri largi și mușchi bine conturați pe sub tricoul mulat pe el. Nu știu când mai are timp să facă și sport. E blond, cu părul ondulat în valuri mari, lejere, care se mișcă artistic când, în mers, își scutură capul. Un obicei al lui. Obicei care mie mi-e drag. Îl scoate în evidență, e mai altfel decât toată lumea. Merge ținându-și drept boiul acela de star de cinema, calcă apăsător, hotărât și cu o siguranță de invidiat, exact ca un om care știe ce vrea și ce poate. Păi, acest om cu adevărat știe și ce vrea și ce poate.

Este dintr-o familie nu prea înstărită, sunt patru frați, el e cel mai mare, face liceul la cursuri serale, iar ziua lucrează ca strungar. Fuge veșnic, în lipsă de timp. Noroc că are o motocicletă. Este tare mândru de ea. Și-a cumpărat-o greu, strângând câțiva ani bănuț peste bănuț. Și eu sunt mândră. Stau pe balcon și-l pândesc când iese și când intră, când pleacă și când se întoarce. Visez cu ochii deschiși numai la Adonisul meu cel blond. Nu știu cum să fac ca să-i atrag atenția. Eu sunt o puștoaică fără importanță pentru unul ca el.

Uneori ies seara și mă așez pe scările blocului cu o carte în mână. Aleg ora la care știu că ar cam trebui să sosească acasă de la școală. E pe înserate, moment tocmai propice ca să se aprindă visele mele adolescente.

El nu are încotro, trebuie să treacă pe lângă mine. Nu are alt drum. Atunci pot să-l văd de aproape și apropierea lui, chiar fiind și la doi metri, îmi dă frisoane. Frisoane absolut unice care mă fac să simt de fiecare dată cum mă trec căldurile și îmi ard obraji. Dacă am noroc, mă observă și mă salută. Uneori îmi și zâmbește, iar atunci e clar că fac noapte albă, mintea mea înfierbântată neputând să lase loc somnului, fiindcă e supersaturată cu scenarii în care protagoniști suntem eu și Gabi.

Desigur că mâine zi aș prefera ca profesorii să mă ignore la școală, pentru că, dacă aș fi ascultată, s-ar alege praful și pulberea de mediile mele de premiantă. Nu că n-aș ști ce e de știut, sunt o conștiincioasă și o pedantă, o perfecționistă, cred că acesta e termenul de specialitate, doar că sunt într-o stare de visare, care nu lasă loc pentru a mă putea concentra cum se cuvine la răspunsuri pertinente. Sunt trăsănită cu o bălbăială de mai mare dragul, parcă m-aș fi ales cu ea din născare, și nu pot să leg mai mult de două cuvinte, pentru că nici nu știu ce sunt întrebată. Eu plutesc în alte sfere. Profesorii mă știu ca elevă bună și mă iartă de fiecare dată. Sunt răbdători, îmi repetă întrebarea, eu binevoiesc să mă trezesc la realitate și o scot până la urmă cumva la capăt.

E primăvară și e seară. Apusul soarelui colorează în sângeriu marginile cerului și cuprinde în brațele lui aprinse și câțiva norișori pufoși, care se înroșesc de rușine și, ca să scape, se agață de crengile abia înmugurite ale plopilor care le ies în cale. Chiar în spatele scărilor pe care am obiceiul să mă aciuiesc, așteptând clipa când îmi pot vedea iubirea în carne și oase, este un pom de magnolie. A înflorit și răspândește o mireasmă care mie mi se pare divină. Îmi place atât de mult, încât primăvara folosesc și eu parfum cu miros de magnolie. Numai primăvara. Greu făceam rost de el. De atunci am eu un fix cu parfumurile, pe care acum îmi permit să le asortez după anotimp, în funcție de modelul hainei, de momentul zilei, de evenimente. Acum, nu atunci. Dar de atunci am păstrat plăcerea pentru parfumurile asortate. De exemplu, iarna folosesc parfumurile grele, care te încălzesc. La o rochie elegantă de seară, un parfum cu iz amar, greu, mi se pare că dă contur toaletei și un plus de eleganță nobilă. Vara, unul răcoros, ușor, fres, aduce prospețime...

În vremea adolescenței păcătoase însă mă autoadmonestam: „Idei de minte înfierbântată.” Știu a mă cataloga, dar nu sunt în stare să mă abțin. „Asta e și alta mama nu mai face.”

Cunosc femei care folosesc un singur fel de parfum, fie vară, fie iarnă, dimineața sau seara, la piață, sau la operă. Nu, nu mă puneți la zid. Nu critic. Doar observ... Bine, mă predau. Sunt puțin cam malițioasă. Știu că nu-i frumos și nici creștinește, dar... Îmi vine să folosesc drept scuză clișeul „oameni suntem”, însă știu prea bine că nu-i o scuză. Vă rog, se poate s-o lăsăm baltă?

Cunosc femei care folosesc un singur fel de parfum, fie vară, fie iarnă, dimineața sau seara, la piață, sau la operă. Nu, nu mă puneți la zid. Nu critic. Doar observ... Bine, mă predau. Sunt puțin cam malițioasă. Știu că nu-i frumos și nici creștinește, dar... Îmi vine să folosesc drept scuză clișeul „oameni suntem”, însă știu prea bine că nu-i o scuză. Vă rog, se poate s-o lăsăm baltă?

Așadar stau pe scări lângă magnolia mea. Încerc să citesc și până la urmă cartea mă fură, pentru că e, nici mai mult nici mai puțin, povestea familiei Borgia, cu toată depravarea ei, cu toate iubirile incestuoase, cu toată opulența de neimaginat de care aveau parte acei oameni, toate la un loc nefăcând altceva decât să incite peste limită frustrări adolescente.

-Servus, frumoaso! Pot să mă așez lângă tine? mă aduce în prezent vocea catifelată, de bariton.

Tresar atât de tare din cauza surprizei, încât mai că n-am sărit drept în sus. Cartea însă-mi scapă din mână. În același timp casc ochii de uimire, încerc să articulez un da, dar constat cu disperare că nu mai am voce. Intru în panică. „Vorbește, neghioabo, că o să plece dacă te vede așa toantă!” Degeaba. Nu pot și gata. Instinctul meu, adus la disperare, găsește soluția. Dau din cap a aprobare.

-Nu mușc și nici nu mănânc oameni, să știi. Mai ales fete frumoase ca tine.

Îmi ia cartea care zace pe jos.

-Ce citești?

Se uită. Aud un râs scurt, contrariat.

-Ooo! Ca să vezi de unde sare iepurele! Mi-o dai și mie când termini?

În minte îmi sticlește un gând fantastic. „Așa pot să-l mai întâlnesc și altădată. Putem să stăm de vorbă.” Îmi revine graiul.

-Sigur că da. Ți place să citești? Mie, foarte mult. Tot timpul am de citit câte o carte. Niciodată nu sunt fără, îmi supralicitez eu șansele de a-i atrage atenția asupra meritelor mele.

-Pot să-ți mai dau și altele. Am o grămadă, continuu să turui. Când am un ban, merg la librărie. Îmi place să fie cărțile mele. Dar iau și cu împrumut.

-Ca să-ți răspund: da, îmi place să citesc. Numai că eu am alte priorități financiare, deocamdată. Nu-mi pot permite să le cumpăr. Sunt fericit dacă-mi dai tu.

-Cum să nu! Când vrei. Dacă vrei și acum fug până sus să-ți aduc ceva.

-Nu. Lasă pentru mâine. Acum vreau să stai aici, cu mine. Îmi place. Ești așa de dulce. Ai un prieten?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Mă bâlbâi.

-Nnuu! Scot un nu uimit, „cum poate să creadă așa ceva despre mine?” și-l repet extrem de categoric:

-Sigur că nu!

Deși fâstăcită din cauza întrebării, bag de seamă că zâmbește.

-Asta e bine.

S-a lăsat întunericul. De la becurile chioare și rare din stradă, străbate o lumină de penumbra. Mă ia de mână. Niciun pericol să ne vadă cineva. Mi-o sărută. Prima dată scurt. Apoi încă o dată mai lung. În timp ce-și ține buzele apăsate pe mâna mea, ridică ochii ca să constate cum reacționez. Eu nu ripostez. Îmi întoarce mâna cu palma-n sus și o sărută din nou, chiar în mijlocul palmei. Stau acolo pierdută cu totul, sub stăpânirea absolută a frisoanelor care-mi bănuie prin tot corpul și mi-l scutură mărunț. De abia reușesc să fiu suficient de lucidă ca să-mi stăpânesc dinții care se pregăteau de clănțănit. Sunt lovită de friguri. Nu apuc să realizez exact ce mi se întâmplă, că două mâini mă apucă pe după mijloc și mă atrag aproape lângă el. Lipită de coapsa mea dreaptă e coapsa lui stângă. Fermă, tare, simt ca în vis tresăltarea mușchilor nestăpâniți. Își apropie fața de a mea. Stă o fracțiune de secundă. Un ultim fragment de rațiune. Apoi mă sărută. Plutesc și habar nu mai am pe ce lume mă aflu. Brusc se desprinde, se ridică, mai degrabă sare de

apuc să realizez exact ce mi se întâmplă, că două mâini mă apucă pe după mijloc și mă atrag aproape lângă el. Lipită de coapsa mea dreaptă e coapsa lui stângă. Fermă, tare, simt ca în vis tresăltarea mușchilor nestăpâniți. Își apropie fața de a mea. Stă o fracțiune de secundă. Un ultim fragment de rațiune. Apoi mă sărută. Plutesc și habar nu mai am pe ce lume mă aflu. Brusc se desprinde, se ridică, mai degrabă sare de parcă e pe arcuri, face un pas înapoi și pe jumătate întors de plecare, îmi azvârle peste umăr:

-Măine. Când vin de la școală. Știi tu când. Îmi știi programul. Te rog să-mi aduci și o carte bună.

O spune crispat, printre dinți. Forțat. Clar că se întâmplă ceva cu el. Dar ce? Nu pot să înțeleg. Mi-e frică să nu se fi supărat și să nu mai vină mâine. Ce motiv ar avea? Nu sunt în stare să judec clar. Mi-e doar frică. Îmi vine să plâng.

Gabi se topește în noapte.

O bucată de vreme nu reușesc să mă adun. Vreau să mă ridic și să plec înăuntru, dar constat că nu mă țin picioarele. Într-un târziu mă mobilizez. Sunt ca o flească. Până mâine seară e o eternitate.

Timpul se scurge cu o lentoare mai dihai decât mersul de melc. Am senzația că s-a oprit pe loc, numai ca să-mi facă mie în ciudă. Totuși trece. Stau pe scări. Gabi vine. Ne reluăm partida de sărutat de unde am lăsat-o. Doar că acum se prelungeste.

Așa a început.

Sunt în al nouălea cer. Îi povestesc prietenei mele celei mai bune de la școală. La nimeni altcineva.

-Știi, Moni, e fantastic. Nu știu cum să-ți descriu. Când mă ține în brațe și mă sărută, simt că nu mai vreau să se termine. Niciodată nu mi-e destul. Cred că, dacă s-ar putea, m-aș săruta cu el toată ziua și toată noaptea. Nici măcar nu simt că mă dor buzele. Presupun că ar trebui, pentru că sunt roșii și cam umflate. Odată a observat și mama.

-Ce-i cu buzele tale? Sunt umflate.

-Da? Probabil de la răceală, zic, punând la bătaie, la cote maxime, toată puterea de convingere de care sunt în stare. În același timp îmi trag sugestiv nasul, ca la guturai, și scot câteva rateuri seci de tuse contrafăcută. Nu știu dacă m-a crezut. Mama nu-i naivă de loc. Dar mă lasă în pace.

-Du-te la baie, îmi strigă din bucătărie unde ne pregătește ceva de cină. Vezi că o să găsești în dulăpior un spray pentru nas și sirop de tuse. Din cel de patlagină te rog să iei. Este cel mai eficient. Unge-ți și gura cu ceva. Altfel o să ți se crape buzele și o să ți se cojească pielea din jurul lor. De obicei nu arată prea bine, să știi.

-De atunci m-am învățat minte și de câte ori mă văd cu Gabi, când vin acasă, o țin repede în baie, până n-ajunge nimeni să dea ochii cu mine, și-mi pun comprese cu apă rece sau gheață, dacă am. Se potolește iritația. Eventual și niște pudră. Furată de la mama. Dar cu pudra trebuie să am grijă, să nu folosesc prea multă. Îți dai seama că ar observa mama că-i mai puțină și apoi țin-te iar întrebări și explicații. Of, e atât de complicat totul! Nici nu pot să-ți explic! Claie peste grămadă, și Gabi pune paie pe foc. Mă neliniștește foarte tare. Știu că mă iubește. Mi-o spune de fiecare dată. Dar nu pot să înțeleg de ce, uneori, în toată unei îmbrățișări sare, literalmente sare de lângă mine, se desprinde și pleacă precum vântu-al mare. Eu rămân prostită, îmi vine să plâng, caut o explicație toată noaptea și mă perpelesc între cearșafurile care mă ard ca o sobă încinsă.

-Îl iubești mult, nu?

-Cum să-ți spun, Moni, ca să mă-nțelegi cât de mult îl iubesc? Simt că nu mai pot să trăiesc toată viața mea fără Gabi. Abia aștept să terminăm amândoi liceul și să ne căsătorim.

-Ți-a propus el asta?, ridică mirată din sprâncene, Moni.

-Evident că nu încă. E prea devreme ca să-mi facă propuneri de acestea, dar știu eu. Sunt sigură că așa va fi, altfel mor. Nu poate fi altfel. Îl doresc așa de mult. Vreau să fiu a lui, să-i aparțin cu trup și suflet, iar asta nu se poate fără căsătorie.

-Dacă spui tu, se pronunță Moni c-o voce îmbibată de îndoială. Dacă tu ești sigură de el!..

Timpul se scurge cu o lentoare mai dihai decât mersul de melc. Am senzația că s-a oprit pe loc, numai ca să-mi facă mie în ciudă. Totuși trece. Stau pe scări. Gabi vine. Ne reluăm partida de sărutat de unde am lăsat-o. Doar că acum se prelungeste.

Așa a început.

Sunt în al nouălea cer. Îi povestesc prietenei mele celei mai bune de la școală. La nimeni altcineva.

-Știi, Moni, e fantastic. Nu știu cum să-ți descriu. Când mă ține în brațe și mă sărută, simt că nu mai vreau să se termine. Niciodată nu mi-e destul. Cred că, dacă s-ar putea, m-aș săruta cu el toată ziua și toată noaptea. Nici măcar nu simt că mă dor buzele. Presupun că ar trebui, pentru că sunt roșii și cam umflate. Odată a observat și mama.

-Ce-i cu buzele tale? Sunt umflate.

-Da? Probabil de la răceală, zic, punând la bătaie, la cote maxime, toată puterea de convingere de care sunt în stare. În același timp îmi trag sugestiv nasul, ca la guturai, și scot câteva rateuri seci de tuse contrafăcută. Nu știu dacă m-a crezut. Mama nu-i naivă de loc. Dar mă lasă în pace.

-Du-te la baie, îmi strigă din bucătărie unde ne pregătește ceva de cină. Vezi că o să găsești în dulăpior un spray pentru nas și sirop de tuse. Din cel de patlagină te rog să iei. Este cel mai eficient. Unge-ți și gura cu ceva. Altfel o să ți se crape buzele și o să ți se cojească pielea din jurul lor. De obicei nu arată prea bine, să știi.

-De atunci m-am învățat minte și de câte ori mă văd cu Gabi, când vin acasă, o țin repede în baie, până n-ajunge nimeni să dea ochii cu mine, și-mi pun comprese cu apă rece sau gheață, dacă am. Se potolește iritația. Eventual și niște pudră. Furată de la mama. Dar cu pudra trebuie să am grijă, să nu folosesc prea multă. Îți dai seama că ar observa mama că-i mai puțină și apoi țin-te iar întrebări și explicații. Of, e atât de complicat totul! Nici nu pot să-ți explic! Claie peste grămadă, și Gabi pune paie pe foc. Mă neliniștește foarte tare. Știu că mă iubește. Mi-o spune de fiecare dată. Dar nu pot să înțeleg de ce, uneori, în toiul unei îmbrățișări sare, literalmente sare de lângă mine, se desprinde și pleacă precum vântu-al mare. Eu rămân prostită, îmi vine să plâng, caut o explicație toată noaptea și mă perpelesc între cearșafurile care mă ard ca o sobă încinsă.

-Îl iubești mult, nu?

-Cum să-ți spun, Moni, ca să mă-nțelegi cât de mult îl iubesc? Simt că nu mai pot să trăiesc toată viața mea fără Gabi. Abia aștept să terminăm amândoi liceul și să ne căsătorim.

-Ți-a propus el asta?, ridică mirată din sprâncene, Moni.

-Evident că nu încă. E prea devreme ca să-mi facă propuneri de acestea, dar știu eu. Sunt sigură că așa va fi, altfel mor. Nu poate fi altfel. Îl doresc așa de mult. Vreau să fiu a lui, să-i aparțin cu trup și suflet, iar asta nu se poate fără căsătorie.

-Dacă spui tu, se pronunță Moni c-o voce îmbibată de îndoială. Dacă tu ești sigură de el!..

-Sigur că sunt! Cum să nu fiu, când mă sărută și mă îmbrățișează și-mi spune că sunt frumoasa frumoaselor. Îmi șoptește la ureche și apoi îmi pupă lobul urechii. Uff, cum mă trec toți fiorii din lume. Bruh! Uite că și acum mă scutur.

GICU

Stau iarăși pe scări. A trecut de mult ora când ar fi trebuit să ajungă Gabi de la școală. „Ce s-o fi întâmplat? Ceva neașteptat probabil, altfel m-ar fi prevenit.”

-Servus.

M-a surprins vocea feminină. E Rita, o altă vecină a mea. Mai mare decât mine cu niște ani buni. A avut vreme să fie unsă cu toate alifile și să treacă prin ciur și prin dârnob. Uneori mai stau de vorbă cu ea despre una, alta. O mai întreb ceea ce vreau să știu despre așazisele lucruri tabu pentru fetele de vârsta mea. Cum am spus, ea le știe pe toate. Are un iubit. Gicu. E ofițer. Pilot. E topit după ea și-i face toate mofturile. Cadouri peste cadouri. O scoate în oraș, la cofetărie. Mai stă și pe la el. Ea e orfană de mamă. Tatăl s-a recăsătorit când Rita era mică. A crescut cu mamă vitregă. Dar aceasta e cumsecade. O consideră copilul ei. N-a avut proprii copii.

Rita e o fată scundă și un pic mai plinuță, nu grasă, doar apetisantă. Dodoloață, dacă știi ce înseamnă. Ai pe ce pune mâna. Șatenă, păr tuns scurt, sportiv. E iute din fire, veselă. Îmi inspiră imaginea unui bob de piper în rostogolire. Adesea râde cu poftă molipsitoare. Nu-și face probleme din prea multe. Când râde, i se dezvelesc toți dinții. Sunt puternici, regulați, albi, sănătoși. Frumoși. Plus de farmec. De atracție. O și vezi mușcând sănătos cu ei și-ți vine și ție să muști.

„Cum să nu fie mort Gicu după ea?”

-Servus, îi răspund. Am în voce nedumerire și nerăbdare și nervozitate. Nerăbdare și nervozitate, deoarece, dacă se întâmplă să ajungă Gabi acum, va trece mai departe. Nu se va opri. Așa e consemnul. Fără străini care să ne bătuiască. N-am înțeles niciodată de ce atâta fereală, doar niciunul dintre noi nu-i căsătorit. Dar, dacă el așa dorește, mie nici prin gând nu-mi trece să mă opun. Nu mă opun la nimic, niciodată, când e vorba de ce vrea Gabi.

-Am venit să stau de vorbă cu tine. Trebuie să-ți spun ceva important, zice Rita cu o mină foarte serioasă, ceea ce nu-i prea stă-n fire.

-Nu se poate mâine după masă, după ce-mi fac lecțiile și tu te întorci de la facultate? Acum aș avea altă treabă.

-Tocmai asta e. Nu mai ai altă treabă.

Vorbește cu voce aspră și în dușmănie.

-Eu am rupt logodna cu Gicu, pentru că îmi place Gabi. Tu ești prea mică, iar el e bărbat. Ține la tine, e adevărat. S-ar fi putut să iasă ceva, dacă ai tăi nu s-ar opune. Dar sunt sigură că nu te-ar da de nevastă unuia care până acum nu-i nici încotro.

Deschid gura să ripostez. Nu-mi dă răgaz.

-Taci și ascultă. Eu nu l-aș fi băgat în seamă. Doar când ai început tu să te întâlnești cu el, m-am uitat mai bine. Ce bărbat! Mi-am zis că tu încă mai ai caș la gură și oricum nu-i poți da tot de ce are nevoie un asemenea mascul. Eu pot. Îi dau. Ai înțeles? Nu a rezistat ispitei, bineînțeles, oricât te-ar iubi. Doar e bărbat, ce naiba! Pe de altă parte nu sunt convinsă că ține cu adevărat la tine. Dacă ar fi așa, nu s-ar fi lăsat dus de simțuri. Hmm? Ai ceva de comentat?! Nici să fi vrut, n-ar fi avut cum rezista la asemenea atacuri frontale cum i-am aplicat eu. Iar tu ai pus numai bine paie pe foc. Lugulu, mugulu, îmbrățișări, sărutări, mângâieri și... atâta tot. Cum să mai reziste bietul de el?! Om e, nu? Plus că, îmi și vine să râd când îmi amintesc, mi-a povestit ce canon era pe capul lui acasă. Peretele despărțitor dintre camera lui și a părinților nu e izolat. Se aude tot. Știi că taică-su s-a reînsurat cu una mai tânără ca el, după ce a murit mama lui Gabi. Să te ții bădie, când aceia făceau dragoste! Își lua lumea-n cap și pleca de acasă în dricul nopții. Nu mai putea răbda. Acum e altă poveste. Vine la mine. Mie-mi convine. E gata pregătit.

Deși nu-mi era foarte clar în toate amănuntele ce a vrut să zică, am înțeles totuși că idolul meu m-a trădat. Că iubește pe alta. O iau la fugă și mă opresc numai în camera mea, unde plâng de mă prăpădesc. Mă

unflu de plâns, până ce adorm îmbrăcată, tranșită peste cuvertura patului. Adorm așa, sfârșită de durere. Dimineața, la școală, sunt flească.

Îi povestesc Monicăi totul. Îmi mușc buzele ca să nu izbucnesc în plâns și să afle toată lumea. Aș deveni subiectul de comentarii prin colțuri, în pauze, pentru două săptămâni, cel puțin.

-Vai de mine, cum a putut să facă așa ceva?! N-ai încercat să stai de vorbă cu el? În fond și tu poți să faci ce face ea.

-Adică ce să fac?

-Hai, las-o baltă!

N-am observat că din spatele nostru, un coleg, Costi, a auzit totul.

-Dacă pot să-ți fiu de folos, eu sunt aici. Vrea să mă ia de mână. Eu mă trag un pas înapoi, îl privesc lung, cu dispreț și-i întorc spatele.

„Ce-i mai trebuie și la puști’ ăsta?! Uite la el, ce îndrăzneală!”

De cele mai multe ori, Rita și Gabi se întâlnesc la ea. Lumea îi foarfecă mărunț. Lor nu le pasă. Mi-e tot mai dor de el.

Monica mă sfătuiește:

-De ce nu încerci să stai și tu de vorbă cu el. Direct. Să-ți spună el, cu gura lui, nu ce vrea matracuca aia. Poate că varianta lui e alta. Dacă e o lucrătură? Rita ți-a băgat ție prostii în cap, tu nu ai mai ieșit pe scări, el a crezut că i-ai dat papucii și s-a încurcat cu prima venită care i-a făcut avansuri. Poate că a făcut-o de ciudă, ca să te facă geloasă. Eu, în locul tău, m-aș duce să-l caut.

-Unde să-l caut? Când iese nici nu se uită spre balconul meu. Ce să fac? Să fluier după el? Să-l strig în gura mare, ca să mă știe tot burgul?

-Stai un pic. Mă gândesc c-ai putea să mergi și să-l aștepți într-o seară când iese de la școală.

Așa și fac. Într-o seară, îmi iau inima în dinți și pornesc la atac precum m-a dăscălit Moni. Îl aștept. Înainte am fost la coafor să mă aranjez. Am o frizură ultra modernă, care mă și aranjează. Îi zice paj. Trec podul peste râu și vântul mi se joacă-n pletele ca de mătase, le leagă încoace și încolo și-mi mângâie fața precum sălcile cele plângătoare suprafața apei metamorfozată-n catifea întunecată sub puterea înserării care și-a îndreptat asupra ei bagheta fermecată, de vrăjitoare. Dar și asupra mea. Simt cum îmi vine să zbor, ca să ajung mai repede, însă pătesc ca în visele acelea în care vrei să faci ceva, să fugi, de exemplu, și nu ți se dezlipesc picioarele de pământ și riști să te ajungă cine știe ce jivină sau, și mai rău, un dușman. Să vrei să te îmbraci și să nu-ți găsești hainele și să pierzi trenul sau avionul care-ți pleacă de sub nas. Te scoli tremurând speriat și enervat, cuprins de sudori reci. D-alde astea.

Grăbesc pasul, aproape alerg, dar am impresia că merg cu încetinitorul, că o putere neidentificată mă ține pe loc. Nu reușesc să ajung până în fața liceului. Am totuși noroc chior și îl văd că se apropie de mine cu pasul lui săltat și în același timp ferm. Pas de bărbat frumos, care știe a-și prețui valoarea. Mă observă. În primul moment e surprins. Își revine repede, încearcă să-mi zâmbească, ca și când ar fi încântat că mă întâlnește, dar penelul nevăzut al conștiinței l-a adus pe drumul drept și i-a trasat o umbră de tristețe pe care n-a putut sau n-a vrut s-o ascundă. Asta îmi dă speranțe. Speranțe deșarte. Alerg spre el și mă arunc în brațele-i. Nici nu are vreme să se ferească. Ridic priviri înmuiate în infinitatea de dăruire totală a primei iubiri.

O fracțiune de secundă mă ține strâns la piept.

Undeva în inconștient sesizez cum i se zbate inima.

-Scumpo! Stai! Suntem în plină stradă. Ne vede lumea.

Glasul îi e blând, dar eu îl percep ca pe un șfichi de bici. Mă depărtează ușurel. Nu vrea să mă rănească. Nu am grai. Capul îmi vâjâie și mintea mi se întunecă. Parcă s-a făcut acolo un gol imens. În piept simt o înjunghiere acută, apoi o greutate imensă, ca și cum s-ar fi prăvălit un întreg munte peste mine. Îmi vin în minte cuvintele Ritei. Aș vrea să-i spun că și eu pot face tot ce face ea, dacă el așa vrea. Însă nu sunt în stare. Tot nu am grai.

Mă înclin din nou și mă aplec să fac pași. În gura sa scârțâie o hăneală și mă trage și pe mine după el. Totuși, tot eu mișc. Încerc să țin și să i spun, să mă țină în brațe, să mă țină în brațe. Nu mă țin.

Mă ia binișor de mână și reușesc să fac pași. În parc se așază pe o bancă și mă trage și pe mine după el. Tot ușurel, tot cu grijă. Îmi vine să țin și să-i spun că nu sunt un bibelou de porțelan valoros. Nu mă sparg. Totuși nu scot nici un sunet. Docilă, mă așez. Aștept, lipsită total de vlagă. Ce aștept?

-Scumpo! Tu știi foarte bine că eu te iubesc mult. Ești așa de nevinovată, de dulce, cu sufletul curat. Și pe de-asupra frumoasă, cultă și deșteaptă. Sunt conștient că sentimentele tale pentru mine sunt de-o intensitate fără de margini. Dar trebuie să ne înțelegem. Numai iubirea nu-i suficientă în viață. Noi doi, fiecare așa cum este, din ce familie provine și ce condiție socială are, am deveni niște damnați în fața oamenilor, dacă-am pleca la drum numai cu iubire-n traistă. Eu mai am multe să realizez, până să pot fi socotit demn de mâna ta. Și apoi, noi nu putem, nu avem dreptul la altceva deocamdată decât la o iubire platonice, ceea ce este insuficient pentru mine în acest moment. Știu că am ales greșit. Ar fi trebuit să te prefer pe tine. Ar fi trebuit să optez pentru iubirea sinceră, din tot sufletul, iubire cum nu se poate mai adevărată, așa cum îmi dăruiești tu și cum, sunt convins, n-o să mai găsesc niciodată, nu pentru niște simple partide de amor fizic. Numai că, în acest moment, cum ți-am spus mai-nainte, am atâtea de realizat, atâta efort am de depus pentru asta, încât o încărcătură în plus, o nedescătușare fizică mi-e imposibil să mai pot răbda.

Mă cuprinde cu brațul pe după umeri, își apropie obrazul de al meu. Stă așa lipit o clipă, apoi mă sărută cast dar prelung pe obraz. Simt cum degetele-i se înfig involuntar în carnea brațului meu. După un moment de pierzanie, realizează ce face.

-Iartă-mă! N-am vrut! Vezi?! Uneori nu mă pot stăpâni. Dacă o dată uit cu totul de mine? Te nenorocesc. Și asta nu vreau în ruptul capului.

-Nu-mi pasă!, îmi revine graiul. Nu-mi pasă de nimic. Fac orice vrei tu, numai nu mă părăsi. Nu te mai du la Rita! Te rog! Te rooog! Te roog frumos!

Mutriță de copil bătut de soartă, ochi care-au adunat întreaga obidă-a mapamondului și mâini împreunate ca în fața icoanelor. Dacă n-ar fi fost atât de tânără, ipostaza ar fi fost caraghioasă rău. Așa, însă, avea un dramatism înduioșător.

-Să nu mai vorbim despre asta. Hai să te conduc acasă. Este târziu. Ce vor zice ai tăi?

Mă ține de mână tot drumul. Când ajungem în fața treptelor noastre, mă ia din nou în brațe, mă ține lipită de el câteva secunde, mă sărută, de data asta pe amândoi obraji, apoi pe gură. Tot lung și apăsător, dar tot cast. Controlat cast. Până și eu percep că el, de fapt, nu e într-o dispoziție tocmai castă. Se desprinde brusc.

-Noapte bună, scumpo! Presupun că nu voi putea să te uit vreodată. Se întoarce pe-un călcâi și dispăre-n noapte.

Urc scările cu bolovani legați la picioare. Cu chiu cu vai ajung. Norocul meu că părinții nu s-au întors încă dintr-o vizită. Sunt singură. Îmi pot permite să-mi dau drumul la durere, la furie, la frustrare și la istericale. Apuc o farfurie, care e la îndemână și dau cu ea de perete. De ce nu de podea? Oricum, tot acolo cade. Literalmente, din gâtlee îmi ies urlete. Mă oprește oarecum telefonul care țârâie. Nu răspund. Stau locului și tremur din toate măduarele. Încă continui să urlu. Dar cu niște decibeli mai puțini.

Nu-mi dau seama cât a trecut, dar de la o vreme încetez. Reușesc să realizez că nu pot lăsa cioburile acolo unde sunt. Iau mătura, fârașul și strâng. Le golesc într-o pungă neagră, ca să fie mai puțin vizibile. Ridic alte pungi cu gunoi aflate în coș și o pun pe-a mea mai dedesubt. Nu e cazul să observe mama. M-ar cerceta în primul rând pe mine ce și cum și de ce, iar eu nu vreau să afle.

Pleoapele îmi sunt umflate arătând ca două bășici. Mă ustură. Obraji-mi sunt de pară. Mă ard. Mă duc la baie să mi-i răcoresc. Mă dau cu apă rece. Ridic capul și mă zăresc în oglindă. Îmi văd coafura proaspătă. Mă apucă din nou pandaliile. Furibundă, bag capul sub jetul de apă al dușului.

„N-are niciun rost să mai fiu aranjată. N-am pentru cine. Basta. Totul s-a terminat.”

Acestea fiind zise, puhoaie de lacrimi mă îneacă. Din nou plâng de mă usuc. Plâng cu sughituri. Plâng până mă umflu de plâns. Nu rezolv absolut nimic cu asta.

Sunt nefericită. Profund nefericită. Vreau să mor.

N-am murit, dar am rămas marcată. Nu mai voiam să văd în doi ochi, purtători de nădragi. Așa-mi plăcea să-i numesc, cu răutate și dispreț, pe fie ce bărbat sau băiat îmi ieșea în cale. Purtător de nădragi. Pentru mine însemna expresia disprețului suprem. De fapt nu era dispreț, era durerea mea cea mare, durerea morții primei dragoste.

Timpul nu ține seamă de mine și-și vede de drum. Trece. Trece ca și cum eu și durerea mea de copil care tocmai se transformă în femeie, n-am fi existat.

Timpul nu ține seamă de mine și-și vede de drum. Trece. Trece ca și cum eu și durerea mea de copil care tocmai se transformă în femeie, n-am fi existat.

Gabi se însoară cu Rita. Stau cât stau împreună, dar scandalurile se țin lanț. Aud de la un prieten al lui că mă regretă amarnic. Eu însă am sufletul pustiu. Gabi divorțează. Nu mai are zi bună cu Rita, după ce ea suferă avortul spontan al primului lor copil.

După o vreme, Rita se recăsătorește cu fostul ei logodnic, Gicu. Gicu, cel pe care l-a părăsit pentru Gabi. Gicu o iubește mult de tot. Se dă peste cap pentru ea. Au un băiat. Rita devine o matroană excesiv de potolită. Potolită în ceea ce privește aventurile amoroase, în rest, o fi el, Gicu ofițer, că tot ea dădea comanda.

Gabi termină facultatea. E medic stomatolog. Fuge în Suedia.

Aud că-i merge foarte bine. Din nou aud că e foarte bogat. Și mai aud că e singur cuc.

„Oare își mai aduce aminte de mine? Se mai gândește la noi doi? Mi-ar plăcea să știu. Și să-l mai văd mi-ar părea foarte bine. Eu încă îl regret. Și mi-e dor de el. De fapt mi-e dor de dragostea de atunci. Atât de neprefăcută! Cine știe dacă soarta ne va mai aduce vreodată față-n față. Cine știe?! Doar soarta știe. Oricum, eu mi-o doresc. Să-l mai văd o dată și să-l îmbrățișez ca și atunci. Să simt ce-am simțit atunci. Oare voi mai putea? Oare va fi la fel? Sinceră să fiu, nu cred, dar aș vrea să-l mai strâng o dată-n brațe.”

Femeia se oprește din relatare. O lacrimă singuratică, tristă și cuminte își găsește făgaș pe obrazul ei.

Pavel ia o batistă de hârtie de pe măsuța de alături și i-o șterge. N-o lasă încă să se trezească. O privește lung și simte același sentiment de afecțiune stranie pentru ființa aceasta.

„Cât de pură a putut să rămână. Și de candidă. Caldă și tandră, suprasaturată cu un surplus de iubire pe care se pare că nu a avut cui să-l dăruiască și să fie primită. O lipsită de noroc ca multe altele. Oare toate aceste femei nefericite, pe care le ascult zi de zi, sunt doar lipsite de noroc sau natura noastră bărbătească așa-i croită să le nefericească și să le dezamăgească? Dacă așa suntem noi bărbații făcuți, care o fi fost rațiunea de-a fi făcuți astfel, atât de diferiți emoțional de femei?”

Pavel rămâne dus pe gânduri. Veșnicul ceas își face datoria lui programată mecanicește și sună. Sună, i se pare lui Pavel, de poate să scoale și morții. Nu-i așa. Doar lui i se pare. E un ceas cât se poate de normal, care îndeplinește ceea ce a fost pus să îndeplinească.

Ca de obicei, după ce se trezește, Femeia are pleoapele grele. Până la urmă le ridică, îl privește și nefiind încă complet conștientă, îi zâmbeste dulce. El simte cum o căldură plăcută i se strecoară prin tot corpul. Îi întinde mâna și-o ajută să coboare de pe pat. Reține mâna aceea în a sa o fracțiune de secundă mai mult decât e necesar.

Doamne cum i-ar mai plăcea s-o îmbrățișeze și s-o mângâie și s-o sărute, până sufletul ei avea să uite toate încercările și durerile prin care-a trecut. Ar vrea s-o iubească dezlănțuit.

„Nu pot face nimic! Doamne, nu pot face nimic! E pacienta mea!”

-Ne vedem peste două zile. La aceeași oră e bine?

-E bine. Mulțumesc mult de tot.

Îi zâmbeste iar.

„Dulce, cum numai ea poate fi”, o ia din nou razna gândul lui Pavel. Iar el se topește iarăși. O fi de drag?!

IONICĂ

Lui Pavel îi cade capul în piept. A ațipit și el ademenit de liniștea din jur, care ar fi perfectă, dacă nu s-ar auzi răsuflarea ei mică și egală și ticăitul egal al pendulei din perete. Tic-tac, tic-tac, aveți grijă, timpul se scurge. Vedeți de nu-l irosiți. Dar cum să știi exact dacă faptele tale sunt o irosire sau nu? Greu de spus și greu de decis cu mintea noastră limitată de muritori. Muritori uneori extrem de egoiști și de răi. Cum putem fi răi când suntem creație divină și când Creatorul a sădit în noi o picătură din El?! Cum putem decide noi dacă ceea ce vrem e cea mai bună alegere? Dacă totuși greșim? Deunăzi o tânără doamnă își punea întrebarea aceasta. Și o alta:

-Oare totul e hotărât dinainte și atunci noi oricum am interveni, tot una este?

-Unii susțin că entitatea astrală, înainte de-a se naște sub formă de corp fizic, își alege soarta. Și-o alege în amănunt, în așa fel încât să poată să-și ardă cât mai mult din carmă, cu alte cuvinte să-și ispășească, să-și plătească cât mai multe din greșelile anterioare, pentru ca sufletul lui să atingă un cât mai înalt grad de evoluție spirituală. Acest lucru se repetă de atâtea ori, până când ajunge la desăvârșire și atunci rămâne să populeze alte lumi, mult mai evolute.

-Dacă așa stau lucrurile, că omul vrea să se curețe de păcate și greșeli, atunci de ce în jurul nostru vedem atâta răutate? De ce fac atâtea rele oamenii?

-Există, pe lângă puterea divină a binelui, și puterea malefică a răului, care încearcă din răspuseri să câștige partida și să influențeze oamenii.

-Bun, bun, dar Dumnezeu de ce nu intervine, să-l ajute pe om?

-El i-a dat puterea de a fi capabil să reziste ispitei, de a i se împotrivi, mai departe e opțiunea omului.

-Dacă e opțiunea omului, cum stă treaba cu soarta stabilită dinainte, fără drept de apel?

-Uneori, tot teoriile o spun, soarta poate fi influențată într-o direcție sau alta.

-Orice-ai zice, nu pușcă. Ori e stabilită și atunci asta este și orbecăi pe drumul ales ca orbul la Brăila, ori poate fi influențată și schimbată, pe ici, pe colo. Și apoi ar mai fi ceva. Dacă eu doresc un anumit lucru să se întâmple, cum fac ca Dumnezeu să mă ajute să-mi împlinesc voia?

-Simplu. Te rogi.

-Nu întotdeauna, dacă te rogi, ți se și îplinește. De ce?

-Pentru că ori nu te rogi destul de intens, ori Dumnezeu știe că ceea ce ți se pare ție rău în acel moment, nu este, de fapt, rău, ci e un bine care te scutește de un rău mult mai mare în viitor.

Uite, de exemplu:

A fost o doamnă în vârstă, singură cuc. Adică nu avea familia ei, soț, copii. S-a lipit de o rudenie mai îndepărtată. Nu era sărbătoare, sau orice alt eveniment, mai mic sau mai mare, să nu fie împreună. Era ajutată cu tot ce avea nevoie și era de la sine înțeles că tușa e a lor și că ei o să aibă grijă de ea când va fi neputincioasă. Era de-a casei, la toate cele. Toți s-au atașat de ea, deși uneori bătrâna era secantă, demodată, pisăloagă, scâită și ca atare incomodă. Dar au lăsat de la ei. „E bătrână. Toți bătrânii sunt așa. Și noi o să ajungem bătrâni.” I-au tolerat și i-au suportat toate mofturile, trecând peste inconfortul care li-l crea uneori. Țineau la ea. S-ar fi zis că și ea la ei. Până într-o zi, când tușa a descoperit că mai are și alte rubedenii, cărora nu le avusese grija până-atunci, și a considerat că alături de aceștia din urmă i-ar fi mai bine. I-a lăsat pe ceilalți baltă și s-a dat în tinere, adică spre îngrijire, noilor veniți. Nepoata ei, prima, a suferit. A durut-o în acel moment fapta pe care o considera o trădare nemeritată.

După niște ani, tușa cade la pat și trăiește așa câțiva ani buni. Nici la baie nu era în stare să se ducă singură. Nu singură nu se ducea. Nici ajutată de alții. Totul se petrecea în pat. Și spălatul și mâncatul și

După niște ani, tușa cade la pat și trăiește așa câțiva ani buni. Nici la baie nu era în stare să se ducă singură. Nu singură nu se ducea. Nici ajutată de alții. Totul se petrecea în pat. Și spălatul și mâncatul și schimbatul pempărsurilor și băutul unui pahar cu apă. Tot. Multă suferință și multă mizerie. Escare, unghii încarnate și purulente. Tot dichisul degenerescenței. Chinul de pe lume și pentru ea, dar și pentru cei care o îngrijeau. Veșnic cineva trebuia să fie la dispoziție. Când totul s-a încheiat, a fost o ușurare pentru toți. Inclusiv pentru tușa care ajunsese în ultima vreme să-și roage moartea.

Vezi de ce chin a scăpat-o Dumnezeu pe nepoata care s-a întristat de așa-zisa trădare a mătușii?!

-De acord, dar tot nu înțeleg. Odată m-am nimerit la mănăstire și un călugăr mi-a spus că Dumnezeu vrea ce vrem noi. Nu se potrivește cu povestea ta.

-Teorii sunt multe și de toate felurile. Minteă noastră omenească nu poate să cuprindă și să descifreze totul. Oricât de mândri ne-am ține, trebuie să recunoaștem că avem limite și încă serioase, de al căror prag nu putem trece, oricât ne-am da noi bățoși și oricât ne-am da silința.

-Și atunci?

-Atunci cred că cea mai bună soluție este să încercăm să facem cât mai mult bine putem. Restul să-l lăsăm în voia sorții.

-Revenim de unde am plecat. De unde știm când e cu adevărat bine și că nu greșim?

- Uite ce-i, bine e ceea ce crezi că e bine după ce ai analizat totul pe toate fețele. Încerci să faci așa cum crezi că e bine. Dacă te tot împiedici și nu reușești după mai multe încercări, după ce ai făcut maximum posibil de a realiza ceea ce crezi că e bine și corect, te lași păgubaș, pentru că înseamnă fie că nu e bine, bine pentru moment sau pentru mai târziu, fie că nu ți-e dat ție să împlinești acel lucru, sau să ți se întâmple.

În acest moment, Pavel se desmeticește din această stare de semisomn care i-a indus acest vis, sau ce-o fi fost. Îi vine să se întindă a lene, nedându-și seama ce l-a trezit, și se întreabă de unde până unde aceste trăiri, pentru că el nu a auzit niciodată de la cineva o asemenea poveste. Ce semnificație o avea? Nu are timp să-și pună întrebări, pentru că o vede pe Femeia lui cum, hipnotizată fiind, se ridică și începe a umbla prin casă.

Un soi de disperare pune stăpânire pe Pavel.

„Doamne, sper că nu e un debut de somnambulism! Nu mi-a spus nimeni până acum c-ar fi somnambulă. La ce are, mai asta ne lipsește.”

După o fracțiune de secundă de reflexie scăpărată ca un fleș în mintea lui, se autoadmonestează:

„Stai calm, băiete. De ce te incluzi și pe tine? De ce zici „asta ne lipsește”, de ce ne, în loc de îi? Termină odată cu îndrăgosteala aceasta prostească, de-a dreptul stupidă, pentru o pacientă care nu-i în toate mințile. Ce, ai prostit cu totul? Revino-ți la normal! Zvidui-o, dacă poți, și-apoi las-o în plata Domnului. Știi prea bine că oricând poate recidiva. Ce naiba crezi că poți iubi la ea în asemenea condiții? Iar dacă nu poți s-o ajuți, las-o amarului ei. Ura și la gară! Vezi de ale tale. Doar nu-i singura muiere pe lume. Și, mai ales, ai grijă să nu observe ce te apucă uneori, că, dacă se lasă dusă de val, o faci până la urmă și tu să suferi. Nu ți-ar fi ție rușine la obraz?”

Femeia continuă să se miște prin încăpere, agitată. Agitată, dar nu nervoasă. Mai degrabă surescitată și nerăbdătoare, de parcă atunci se întâmpla ceva deosebit. Se întoarce către el și-i vorbește:

-Ajungem? Chiar ajungem? Nu-mi vine să cred că ajungem. Amândoi, împreună, aici. Aici, la tine.

Îl ia în brațe și-l sărută.

-Ionică, mă iubești? Ce întrebare prostească! Nu? Doar de aceea m-ai adus aici, cu tine. Pentru că mă iubești. Și eu te iubesc mult de tot! Cel mai mult!

E clar că mintea ei a lut-o razna. E într-un alt timp și într-alt spațiu.

* * *

Locomotiva își încetinește mersul și scoate un țipăt ascuțit ca și cum ar fi fost un balaur ochit pe neașteptate drept în inima de cărbuni aprinși. Oftat prelung ca de durere nealınată. Scoate fum pe nări.

Locomotiva, lipsită de putere, monstru mare și negru, venit parcă din fundul iadului, se oprește găfâind prelung, ostenită peste poate.

Un impieगत de mișcare, țănoș ca un cocoș de munte, stă drept în uniforma lui fanată de atâta purtare. Cascheta, bine înfundată pe cap, ca nu cumva să i-o zboare un vânt pus pe glume proaste și să-l facă de toată rușinea pe el, ditamai impieगतul, cel mai important personaj din haltă.

În dreapta ține, mândru de el, semnul cu care va da liber de plecare. Se uită la ceasul rotund și mare cât lipia coaptă în cuptorul bunicii, cu arătătoarele lui fosforescente, ca să nu poată zice nimeni că a pierdut trenul de noapte, din cauză că n-a văzut bine cât e ceasul. Se uită atent, de parcă se pregătește să străpungă cadranul cu raze de foc, cum fac extraterestrii în filmele de la televizor, la care se uită el, seara. Decide că încă nu-i momentul la marele fix pentru a semnaliza plecarea. Decide să mai aștepte un piculete, pătruns până-n măduva oaselor de importanța și solemnitatea clipei, nevrând să-și curme înainte de vreme nici măcar cu o fracțiune de secundă plăcerea de a se simți atât de important și de luat în seamă, fără niciun fel de comentarii. Unde-i nevastă-sa să-l vadă, poate că ar câștiga și ea un pic de respect și nu l-ar mai molița toată ziua, ba că una, ba că alta n-a făcut și n-a dres, sau că tot pe ce pune el mâna iese pe dos, nimic acătării și nu poate pune bază pe el nici câtu-i negru sub unghie.

Apoi, limbile ceasului aceuia mare, fixat pe frontispiciul pitic al haltei, îl obligă să facă gestul nevoit. Ridică mâna, cu indicator cu tot, și dă liber de pornire mecanicului, care-și pune în funcțiune trăboanța afumată, după ce face un semn scurt din cap către fochistul care pune mâna pe lopată și umple gura flămândă de foc a locomotivei.

Un pufait de plăcere se lansează în aerul dens, de munte, în timp ce roțile încep a-mpinge cu nădejde.

U-u-u! Puf, puf, puf, trage bătrânește din pipă.

A plecat. Nu mai ai nici cui să faci cu mâna, căci de-acum nu mai vezi decât zarea care-l primește la sânu-i, adăpostind matern un mic punct negru și mișcător.

Tânăra se întoarce către sat și privește în jur.

-Ce frumos e!

În ochi îi joacă luminițe de admirație și încântare. Ce vrei, e tânără, frumoasă, plină până la refuz de vise romantice, cu mintea blocată de sticleți de tipul „tot ce zboară se mănâncă”, cu capul în nori și sufletul deschis aidoma florilor de cireș, primăvara, în livezile din Țara Soarelui Răsare.

Cum de-ar fi altfel când halta minusculă, ca de jucărie, îi surâde prin ochiuri de geam care-l au fără de îndoială pe vino-ncoa. Pereții de bârne miros a pădure și răspândesc ademeniri la rupere totală de lume. Și ea e atât de îndrăgostită!

O perdea fâlfaie la ușa de la intrare. Face pe marele stegar, apărător al liniștii împotriva dușmanului cel de toate zilele, muștele secante, care țin cu tot dinadinsul să fie oaspeți de onoare ai încăperilor răcoroase cu iz de levănțică și de flori de tei și romaniță puse la uscat pe masă, pe o foaie de ziar, ca să se metamorfozeze în ceai tămăduitor, care să țină piept vitregiilor aduse de răutăcioasa babă iarna, încotoșmănată în cojoacele ei de geruri năprasnice, care îngheață până și inima pietrelor, darămite pe bieții oameni.

* * *

Nu departe, râul lat își poartă alene lumile lui de ape cât e linia orizontului din vale. Numai în unele locuri, când se supără pe oameni nevrednici, care-i tulbură liniștea cu ștrengăriile lor intraacvatice, se involburează crunt, în bulboane și-i atinge pe negândiți cu câte o scatoalcă, care-i trimite direct în lumea dreptilor.

Când se prinde de veste ce s-a întâmplat, toți bărbații satului se urcă în huntri, huntri simple, din scânduri negeluite, doar lustruite în timp, prin frecare de trupurile oamenilor, într-o îndelungată folosire. Tot scândurile țin loc de scaune, una într-un capăt al huntrii, alta-ntr-altul. Doi oameni trag la vâsle din toate puterile, cu venele gâtului învârtoșate de efort, iar alți doi se apleacă cu grijă, atenți să nu dezechilibreze vehiculul și înfig cu ciudă în ape pari înalți cât casa. Caută cu-nfrigare trupul celui înghițit de apele hulpave, în plină tinerețea lui. Ar fi trebuit, peste o săptămână, să se însoare. A fost pregătită nuntă mare. Giverii, un fel de martori ai mirilor, au menirea să facă invitațiile și să-i urmeze pe miri ca o umbră, peste tot, giverii aceștia au călărit cai albi cu stea în frunte și cu șaua acoperită cu cergi înflorate, țesute din lână colorată, de chiar mâna miresei. În război țesute, o iarnă întreagă, întreguță. La obrăzare, caii scuturau ciucuri roșii. Tot satul a fost chemat. Acum, în loc de nuntă, priveghi. Vor veni nechemăți și neinvitați, da' la prohod.

„Așa a fost să fie. Păcat! Mare păcat! C-a fost tânăr și neînceput.”

Soarele asfințește pe după coama bogată în păduri a munților care-și țin semeția de secole la vedere, sfidând micimea oamenilor, doar, doar vor deschide ochii și vor înceta să li se mai pară că ei sunt buricul pământului și nimeni nu-i întrece în atotputernicie. Muntele-și râde-n barbă de atâta înfumurare nemotivată.

În poleiala de aramă topită a ceasurilor de sfârșit de zi, se înalță glas care sfâșie în două aerul rarefiat.

-Aicea-i! L-am găsit!

Femeile, care stau nemișcate pe mal, prind a fremăta, iar strigătul de durere al mamei înfioară valea care se scutură ca de friguri galbene, emoționată. Se revarsă subit într-o plează de vânt, trezită la realitate.

-Puiu' meu! Doamne, Puiu' meu!

Cade grămadă, zdrelindu-și genunchii de pietrele de râu colțuroase, care îmbracă mahul. Își dă cu fruntea de ele, se-nsângerează, dar de simțit nu simte decât disperarea oarbă care-i spintecă inima. Lovește cu palmele bolovanii ai căror colți mușcă în carne, zdrelind-o.

De la o vreme, rămâne împietrită și doar gemete surde se zburătesc care încotro și presară toată valea.

Îl duc acasă în cocia trasă de cai, cu steag negru proptit în loitră.

Bocitoarele așteaptă în poartă, gata pregătite să dea glas datinilor.

Clopotul bisericii bate întruna, neostoit, reverberând plânsetul crud al celor loviți de bâta noduroasă a nenorocirii. Noaptea învăluie priveghiul tăcut.

Două lumânări mari, care-ar fi trebuit să fie ținute de nași la cununie, sunt înfipite în sfeșnice masive care stau de-a dreapta și de-a stânga coșciugului, la capul celui plecat spre alte lumi. Mai drepte oare? „Să dea Dumnezeu!”

Femei tăcute stau pe scaune puse pe lângă pereții camerei în ale cărei colțuri au fost trase și cârtogite, zvârlite grămadă dezordonată, toate celelalte lucruri, așa cum s-a putut la rezeală. Treaba au făcut-o vecinii. Ai casei nu-s buni de nimic. Stau ca momăile, inerti, potopoți, scufundați în durerea lor cea mare.

Oglinzile, în toată casa, sunt acoperite cu prosoape. Cea din încăperea mortului e acoperită c-o bucată de mătase care a fost cumpărată de către nănași, special ca s-o prindă pe umerii mirilor, la biserică, în timpul cununiei. Un colț al materialului prins cu ac de siguranță de umărul stâng al miresei, iar celălalt capăt, de umărul drept al mirelui, așa ca să le cuprindă tot spatele, ținându-i laolaltă și să ascundă vederii mâinile împreunate de preot, legate cu batistă albă, imaculată ca și unirea lor într-o dragoste și credință dinaintea lui Dumnezeu Sfântul.

Numai că ce nu e să fie, nu e și pace bună!

Pentru Ionică n-a fost să fie.

La priveghi femeile continuă să tacă cu un colț al năframei de pe cap ținut cu mâna peste gură, semn al îndurerării mute.

Bărbații, mai vârtoși de suflet, stau în tindă, în jurul mesei. Joacă cărți și beau țuică. Vorbele ies cu greu, scurte, smucite și înfundate. Hârâite între două fumuri de țigară.

Noaptea se sfârșește. Începe ziua despărțirii. Care zi, pentru tot restul universului, e o zi ca toate zilele. Numai pentru mâna de oameni trăitori pe malul râului, e o zi de mâncat pomană lui Ionică.

O grămadă de femei cu șorț în față se învârt în jurul plitei, împiedicându-se una de alta. Se întrec care să facă treburile mai importante și să se proarate comunității ce poate ea, mai altfel și mai bine decât altele. Doar e la pomană, nu-i de scăpat o asemenea ocazie.

Una mestecă în mâncare, alta vede de prăjitura din cuptor, alta așază masa, alta taie pâinea și-o aranjează pe tănere, o alta pune lemne pe foc, care trebuie să ardă scăzut, nu orișicum, ci numai potrivit pentru a ține mâncarea caldă până se întorc oamenii, de cum l-au petrecut pe Ionică la groapă. Una-și aduce aminte și se cântă cu glas jalnic:

Doamne, Doamne, de ce l-ai bat? Aș fi trebuit să-l las, două mineriș, o a două a fost altmăi. Două habata surte. Se stăruie cu două mâini la ochii care n-au avut să se umedăască. Până către plăt

-Doamne, Doamne, de ce l-ai luat? Acuma ar fi trebuit să plece după mireasă, s-o ducă-n fața altarului. Două hohote scurte. Se șterge cu dosul mâinii la ochii care n-au apucat să se umezească. Revine către plită și întoarce cu linguroiul de lemn câteva sarmale, care oricum o duceau bine și înainte de a li se face acest favor.

-Săracă lume, săracă! De ce-i ia Dumnezeu pe cei buni 'nainte de vreme?, are dispoziție spre filozofeală o altă vecină îndurerată.

O firoascoasă atâteștiutoare îi dă lămurire neprețuită:

-Fiindcă Dumnezeu n-are nevoie în împărăția Lui de toate loazele. Îi ia pe cei buni pe lângă El.

-Săraca Lenuța!, vine de-acasă una mai cu picioarele pe pământ. Ai văzut, biata fată?! Or îmbrăcat-o în rochia de mireasă ca să-l petreacă la groapă. Și pe el în cele de ginerică.

-Ptu, ptu! își stuchește alta-n sân și-și face o cruce mare, pe tot pieptul. Bine că nu i-o și cununat.

-Fugi de-aici! Unde ai mai auzit tu de așa ceva? Ce ți-o trecut prin capul ăla de curcă toantă?!

-Zici tu, dar eu am văzut la televizor că nu știu pe unde le junghie și pe ele ca pe scroafe și le îngroapă odată cu ei. Și altunde le îngroapă de vii, ori că le dau foc după ce le leagă de niște crengi la care le zic rug.

-Dacă n-ai de lucru și te uiți la toate prostiile de la televizor. Nici nu-s de nasu' tău, că nu pricepi cumsecade. Cine știe ce-or fi zis ăia, și ce-ai înțeles tu.

-Ba nu, c-așa-i.

-O fi fost în alte vremuri, măi tu, și ai înțeles aproasta!

-Na bine, că tu ești mai deșteaptă.

-Auziți, măi muieri bune! Nu vi-i rușine așa puțin obrazului să vorbiți prostii când copilu' ăsta se bagă-n pământ?

Tac spășite, fiecare dându-și în minte dreptate sieși.

„Ce știu toantele astea care nici n-or ieșit din sat de când le-o făcut mă-sa?!” Apoi, una își ia curaj și rupe tăcerea stânjenitoare:

-Tare mult s-or iubit. De copii s-or iubit. Toată vremea or stat laolaltă. Nu i-o putut despărți nimeni. Și ea-i fată cuminte, dar ficior bun ca Ionică, mai rar. Altu' nu mai găsește ea p-o formă. Ar fi fost pereche, nu glumă! Eh, așa a fost să fie!

-Ar fi fost! Dumnezeu să-l hodinească, că păcate nu cred c-ar avea ce să-i ierte, cât de bun o fost. Ai putut să-l pui pe rană.

-Vin! Haideți iute să punem supa pe masă.

Așa s-a sfârșit un om tânăr. Un om tânăr iubit de o fată frumoasă, rămasă fecioară și care-a îmbrăcat straie de călugăriță mai apoi. Monahie a rămas pentru tot restul vieții, cu sufletul ofilit și petrecut după cel drag și dus.

Uneori îi venea să-l blesteme pe Dumnezeu, pentru că i-a luat ce i-a fost atât de drag. Dar în loc s-o facă, ea cădea în genunchi în fața crucifixului din chilă austeră, își lua penitență și bătea mătânii nesfârșite, dând cu fruntea de pământ, cam tare, de se auzeau trosnituri repetate, până venea cineva s-o ridice și s-o ducă la slujbă.

Ar fi putut acum să aibă copii și să fie la casa ei. După anul de doliu, mulți au cerut-o. Nici nu s-a putut uita la ei, dar să-i mai ia și de bărbat. Inima ei a plecat pentru totdeauna.

Aceasta a fost povestea pe care i-a spus-o tânăra logodnicului ei, sau ce i-o fi fiind, în timp ce treceau râul cu bacul.

Ajung acasă. Acasă la părinții lui. Mama soacră îi așteaptă în poartă. O poartă înaltă, de lemn. Un gard tot de lemn, de fapt din scânduri, rotunjite la capătul superior ca o cupolă, încât, cupolă după cupolă, privite de departe, par mici valuri egale și aliniate ca la armată. Scândurile sunt în culoarea lor natur și înconjoară o livadă cu pomi ninși de floare. Bâzâitul de albine îți inundă creierul și-l scoate din uz pentru o vreme, lăsându-i loc liber sufletului să zburde.

Iarba e periată de un vânt cam șturlubatic, pus pe șotii. Via se cațără curajoasă pe spaliere, de jur împrejurul chioșcului alcătuit măiestru numai din stîngii de lemn. Acoperiș din șindrilă, ca o pălărie bună pentru vreme rea. În chioșc, masa pusă după toate legile artei. Tacâmuri, solniță, fructieră încărcată, din argint vechi, înnegrit printre scobiturile protuberanțelor din lucrătura bijutierului. Toate piesele serviciului de masă, din porțelen fin, străveziu, cu ghirlandă de floricele multicolore pictate manual. Piese de valoare și de rezistență în orice împrejurare, fie ea și cu pretenții princiare.

În hohul casei îi întâmpină, de parc-ar ști că ei tocmai își fac intrarea, cântecul vetust de clopot al unei pendule înalte cât peretele. Dă din limba ei mare, aurită, ca să măsoare ceea ce nu-i de măsurat, pentru tot și toate trece în același ritm, pârdașnicul de timp. Timpul cel de neclintit din calea-i. Plumbi grei, alungiți, imitând conurile de brad la pătrat sau poate chiar la cub, agățați de lanțuri, urcă și coboară cu mișcări invizibile, dar precise și absolut sigure.

Pe un perete, un crucifix din lemn nobil, te impresionează fără doar și poate. Cristul, cu picioare lungi, poate prea lungi și cu degete la fel. Cele de la picioare vorbesc. Lungi și incredibile. Subțiri, elegante. Parcă nu făcute pentru a călca cu ele. O frunte bombată, înaltă. Un neobișnuit, pentru un Crist, început de chelie, care-i bombează și mai tare fruntea și așa prea înaltă. Disproporționat de înaltă, ca și când acolo și-a găsit sălaș, pentru repaus, tot creierul mapamondului. Pomeți proeminenți, care dau o expresie departe de calea smereniei și-a suferinței. Pomeți cu aer hotărât. Hotărât să învingă orișice. Chiar și pe doamna cu coasa.

O aplică din porțelan fin, alb, pictat cu flori de câmp, maci roșii, margarete și albastrele, e abila susținătoare a unei lumânări timide.

O icoană pe sticlă, o Maica cu Pruncul. Pictură naivă. Făcută de mână neînvățată. Frumoasă nu-i. Chipurile sunt rudimentare, doar cu trăsăturile esențiale schițate cu economie și parcă s-ar fi vrut comprimate de sus în jos. Parcă ar fi fost lovite cu leuca-n vârful capului. Par turtite. Lătărețe. Viziunea esențialului din mintea omului simplu, artist neșlefuit, rămas doar cu harul din născare. Nu-i frumoasă, dar are în ea ceva care te face s-o privești și privind-o, te atrage. Poate că, deoarece-i izvorâtă din credință pură, neatinsă de niciun picur de mazăgă. Sigur că valoarea-i crește și pentru că se trage din străbuni. E veche tare.

Pe o comodă din lemn de cireș sculptat, altă argintărie grea. Un sfeșnic, o zaharniță, o cană mică cu cioc și trup de pasăre.

O pictură, un peisaj în tonuri pale, elegante, dă clasă peretelui pe care stă atârnată cu dichis.

Un birou masiv și-o bibliotecă așisderea, de pe ușile căreia se holbează înțepenit la tine două bufnițe sculptate în relief. Frumoase. Fascinant de frumoase. De ce-o fi fugind lumea de ele și de ce le consideră rău prevestitoare, când de fapt sunt blânde și nu fac rău nimănui? Stau pe craca lor și din când în când dau drumul în adâncul nopții câte unui sunet greu de asemănat cu altceva. Unii zic că e lugubru. Nu-i melodios, dar ce, parcă al păunului e? Săraca bufniță e pusă la zid de subiectivismul oamenilor, care nu gândesc de două ori înainte de a condamna. Parcă ar fi o plăcere pentru ei să condamne. Parcă asta i-ar satisface și i-ar bucura. Poate că fac asta fără să fie vinovați de altceva decât că l-au lăsat pe aghiuză să-și vâre coada în sufletul lor. Altă explicație nu e, pentru că omul, așa cum l-a lăsat Dumnezeu, nu e un rău.

Bietele bufnițe sunt prea ușor renegate. E posibil, doar pentru că au o viață de noapte. Câți dintre oameni nu au și de-aia nu-i mai judecăm atâta?!

O scară tot din lemn, aici lemnul e la mare cinste, îi duce la etaj. Două dormitoare cu podele calde pe jos, acoperite cu blănuri imaculate de oaie. Living cu fotolii adânci și sofa cu spătar înalt, tapițată cu catifea groasă, care te înghite cu moliciunea învăluitoare. Două băi elegante. Porțelan și cristal. Totul strălucește în razele soarelui care se furișează printr-un ochi de fereastră cu geam fumuriu.

Sufragerie cu masă ovală. Scaune cu spătar. Tapițate și ele în catifea. Verde închis. Foarte închis. Verde putred. Sobru. În vitrină, obiecte de jad. Tot verde, tot închis, tot putred. Asortat. Vase emailate în tonuri de verde. Cum or fi farfuriile? Te pomenești că tot verzi! Probabil. Doar nu se poate strica sincronizarea cromatică. Nu e de bun gust. Numai fața de masă e albă. Brodată. O broderie fină ca o ceață, în care și-a prins vederea o femeie cu mâinile de aur.

Alături de căminul din piatră, lemne stivuite cu grijă. Sunt lemne, lemne. Lemne de pus pe foc. Nu doar de decor. Lemne sadea. Deși, așa sadea cum sunt, fac totuși un decor de jos pălăria.

-Acesta e dormitorul nostru.

-Al nostru? Păi eu am crezut...

-Al nostru? Păi eu am crezut...

-Ce? Ce-ai crezut cu mintea ta de păsărică?, n-o lasă să-și termine zisa. Ce-ai crezut?

Se înclină spre ea, ridică din sprâncene, fruntea i se încrețește și ochii se cască răutăcios.

-Păi, m-am gândit că vrei să mă prezinți alor tăi, să vezi dacă mă plac. Doar atât.

-Dacă te plac? De ce-ar fi necesar să te placă, doar nu te iau de nevastă.

Ea rămâne gură cască, mută de uimire.

-Ai crezut că intenționez să te iau?! Ai crezut că te-am adus aici, să stau, să mă uit la tine ca la un bibelou și să oftez? Bibelouri am destule, după cum bine se poate vedea. Ce ai înțepenit așa? Hai în pat să ne hârjonim printre perinile astea de mătase răcoroasă până se termină de pus masa. Îți promit c-o să fiu rapid și o să termin până ne strigă la mâncare.

O trage de mână, cu privire poficioasă de animal flămând.

Ea se dezmeticește, se smulge din strânsoare cu o putere pe care nu știe de unde a luat-o și o ia la fugă, năucă, spre fundul grădinii, către râu.

Nu mai e în stare să audă nici glasul care o strigă.

-Hei! Stai! Ce-ți veni! Vrei să mă nenorocești?

Nu aude. Chiar dac-ar auzi, tot nu i-ar răspunde. Omul acesta nu mai există pentru ea. A rămas numai durerea cleioasă ca urmele băloase ale unui melc. Trebuie să se spele. Acolo-i râul. O s-o curețe de toată murdăria. Și de propria ei dragoste.

-Afurisita naibii! şuieră bărbatul cu năduf, printre dinți.

Se întoarce pe-un călcâi și se îndreaptă către foișorul elegant al casei de vacanță, unde e așteptat cu prânzul.

-Ce s-a întâmplat?

-Cu fătucă? Mai nimic. Doar că o să am un pic de lucru până rezolv problema asta. Poftă bună!

Se aude clinchetul scos de porțelanul fin atins de lingurile de argint mânuite cu stil de mesenii flămânzi, care n-au niciun motiv ca să le fi pierit pofta de mâncare.

* * *

-Ai ceva în năvod azi? Al meu e gol. Din cauza furtunii de aseară n-au tras. S-au dat la fund.

-Nu știu. Acum mă pregătesc să-l trag... Hei! Al meu e greu.

Omul trage cu nădejde.

-Tu, fratele meu!, abia pot să-l trag. E greu, de parcă-i cu pietre. Oi fi prins o balenă. Nu mai tăiem porcul. Mâncăm din ea toată iarna.

Omului îi arde de glume, râde bine dispus și continuă să tragă. Când își dă seama că nu poate singur, își strigă ortacul:

-Vino, fii tu bun, de-mi ajută, că nu dovedesc singur. Cine știe ce-o fi. S-o fi prins un buștean mare, de-i atât de greu. Sper să nu-mi fi rupt năvodul.

-Ai crezut că intenționez să te iau?! Ai crezut că te-am adus aici, să stau, să mă uit la tine ca la un bibelou și să oftez? Bibelouri am destule, după cum bine se poate vedea. Ce ai înțepenit așa? Hai în pat să ne hârjonim printre perinile astea de mătase răcoroasă până se termină de pus masa. Îți promit c-o să fiu rapid și o să termin până ne strigă la mâncare.

O trage de mână, cu privire poficioasă de animal flămând.

Ea se dezmeticește, se smulge din strânsoare cu o putere pe care nu știe de unde a luat-o și o ia la fugă, năucă, spre fundul grădinii, către râu.

Nu mai e în stare să audă nici glasul care o strigă.

-Hei! Stai! Ce-ți veni! Vrei să mă nenorocești?

Nu aude. Chiar dac-ar auzi, tot nu i-ar răspunde. Omul acesta nu mai există pentru ea. A rămas numai durerea cleioasă ca urmele băloase ale unui melc. Trebuie să se spele. Acolo-i râul. O s-o curețe de toată murdăria. Și de propria ei dragoste.

-Afurisita naibii! șuieră bărbatul cu năduf, printre dinți.

Se întoarce pe-un călcâi și se îndreaptă către foișorul elegant al casei de vacanță, unde e așteptat cu prânzul.

-Ce s-a întâmplat?

-Cu fătucă? Mai nimic. Doar că o să am un pic de lucru până rezolv problema asta. Poftă bună!

Se aude clinchetul scos de porțelanul fin atins de lingurile de argint mânuite cu stil de mesenii flămânzi, care n-au niciun motiv ca să le fi pierit pofta de mâncare.

* * *

-Ai ceva în năvod azi? Al meu e gol. Din cauza furtunii de aseară n-au tras. S-au dat la fund.

-Nu știu. Acum mă pregătesc să-l trag... Hei! Al meu e greu.

Omul trage cu nădejde.

-Tu, fratele meu!, abia pot să-l trag. E greu, de parcă-i cu pietre. Oi fi prins o balenă. Nu mai tăiem porcul. Mâncăm din ea toată iarna.

Omului îi arde de glume, râde bine dispus și continuă să tragă. Când își dă seama că nu poate singur, își strigă ortacul:

-Vino, fii tu bun, de-mi ajută, că nu dovedesc singur. Cine știe ce-o fi. S-o fi prins un buștean mare, de-i atât de greu. Sper să nu-mi fi rupt năvodul.

Cu efort, reușesc să-l aducă spre suprafața apei. Mai să-l scape din mâini când deslușesc ce conține. Un trup. Un trup de femeie.

IUBIRE, ESENȚA LUMII

O vară nemaivăzut de timpurie, ivită neașteptat, a potopit pământul cu arsuri întinse pe toată suprafața corpului său de lut și tină. Crăpături adânci îi brăzdau fața ca și urmele rămase pe carnea despicată în două de pe spatele sclavilor de pe galere, loviți de biciurile necruțătoare ale supraveghetorilor inumani, care însă erau convinși că aceasta este normalitatea.

Oamenii disperați au priviri hăituite de spectrul foametei. Au auzit cât de crâncenă poate să fie, de la bătrânii care au ajuns suta și-au trăit asemenea nenorocire în urmă cu trei sferturi de veac și mai bine. Erau copii fragezi pe atunci, dar senzația de burtă flămândă, lipită de spate, nu se uită cât trăiești. Nu se uită nici cum ai asistat înspăimântat, neputincios și neînțelegând la secerarea peste noapte, brusc, dintr-o dată, a vieții prietenilor de joacă. Au căzut ca și cum ar cădea copacul smuls din rădăcină de puterea de gigant a tornadei. Azi încă te-ai jucat cu ei. Gesturile jocului erau sleite până la ultimul picur de vlagă, dar, în pofida tuturor acestora, irumpeau cu un zvâcnet într-un ultim invincibil instinct al copilăriei, care încerca din răspuțuri să nu capituleze, să reziste, să nu se dea bătută, să supraviețuiască, să-și zâmbească zâmbetele nealterate și pure, să-și rădă râsul cristalin și curat, să-și trăiască trăirile senine și nevinovate. Măine ai ascultat înțepenit un glas slab de preot obosit, îngânând un prohod și el la fel de muribund ca întreaga asistență.

Amintindu-și de pustuirea din suflete rămasă în urma pruncilor pierduți atunci, de mult, bătrânii au îndemnat la rugă. Rugile au izvorât din inimile larg deschise către speranță. Au fost puternice rugile înmănunchate și-au dobândit destulă putere pentru a se înălța și a ajunge să bată la porțile cerului, care s-au deschis ca atinse de iarba fermecată a fiarelor, cea deschizătoare de încuieri îndărătnice.

Cel Iubitor de Oameni s-a înduioșat foarte și a dat poruncă împărătească să se sloboadă băierile cerului și să astâmpere pojarul celor însetați și să-i îndestuleze.

De patru zile plouă întruna. Obrajii cerului sunt cătrâniți rău. Nori întunecați se bolovănesc unul asupra altuia, încercând să dețină supremația. Își dispută acerb întâietatea. Pământul însă zburdă de vitalitate. Verdele a înviat și dă strălucire vieții oricărei plante. Oricât de pricăjită și neînsemnată este. Râd fericite și pulverizează în jurul lor prospețime viabilă. Ploaia e mană cerească pentru ele. Hrana cea de toate zilele. Și nu numai pentru ele. Păsările ciripesc, ascunzându-se printre frunzele împodobite cu stropi de nestemate lichide. Se joacă sprintene de-a vațiascunselea între două trihuri.

-Hai fuguța în mașină, scumpo, că te face ciuciulete.

Fețița se așază pe bancheta din spate.

-Nașa, unde mergem la cumpărături?

-Mergem și noi în vâjăială. În mai multe locuri. Unde vrem și unde ne place. Ce alegi tu, vei primi cadou de ziua ta. Acum împlinești zece ani, ești fetiță mare, poți să alegi singură ce-ți dorești.

-Pot să aleg orice?

-Orice, în limita posibilităților pungii mele.

-Cum adică?

-Adică vom cumpăra de câți bani am. Poate ne vom gândi să fie și ceva de folos.

-Bine.

Intră în trafic și se îndreaptă spre unul dintre cele mai mari magazine ale orașului.

-Știi ce mi-e frică? Mi-e frică că și mâine o să plouă și atunci nu pot sta cu prietenii mei în curte. În casă nu-i așa de bine. Trebuie să avem grijă la atâtea! Să nu dărâmăm, să nu stricăm, să nu spargem, să nu facem mizerie. Mi-a înșirat mama o listă luungă de nu aia, nu aia, nu aia. Cum să te joci fără să faci și un pic de murdărie? Nu-i așa? Aseară înainte de culcare mi-am spus rugăciunea și m-am rugat să stea ploaia. A plouat destul. Am să mă mai rog și azi. Ce crezi, o să mă asculte Dumnezeu?

tacem mizerie. Mi-a înșirat mama o listă lungă de nu aia, nu aia, nu aia. Cum să te joci fara să faci și un pic de murdărie? Nu-i așa? Aseara înainte de culcare mi-am spus rugăciunea și m-am rugat să stea ploaia. A plouat destul. Am să mă mai rog și azi. Ce crezi, o să mă asculte Dumnezeu?

-Eu zic că te va asculta. Dar poate că tocmai acum o fi ocupat și, cine știe, nu va primi la timp mesajul. Tu nu trebuie să-ți strici bucuria aniversării dintr-o pricină așa de minoră și efemeră. Clipele care pot fi de bucurie nu avem voie să le transformăm în nefericire numai pentru că ceva independent de noi nu e exact așa cum vrem. Din orice trebuie să luăm partea bună a lucrurilor. Bucuriile nu trebuie stricate. Dacă plouă și veți sta în casă, o să te bucuri de prezența prietenilor tăi, de cadouri, de tort, de joacă, chiar dacă veți face și vreo nefăcută, iar tu o să-ncasezi un perdaf. Eu zic că sunt motive suficient de bune pentru a avea o zi fericită și să fii mulțumită. La ceea ce nu se poate, pentru că nu se poate, nici nu te gândești. Dar până atunci gândește-te că totul va fi bine. O să vedem mâine cum va fi. Este prea devreme să te frământă de pe acum și să-ți umbrești bucuria de a merge noi două la cumpărături. Ce zici?

-Da, dar sunt agitată și nervoasă, spune copilul, făcându-se pe bancheta mașinii.

-Tocmai ți-am spus că n-ai nici un motiv.

-Minoră știu ce înseamnă, schimbă copilul, nitam nisam, vorba. Eu sunt minoră. Până la optsprezece ani. După aceea va fi altfel. Abia aștept.

-Ba, să nu aștepti. Nu-i așa grozav cum crezi.

-Crezi tu că nu-i, dar atunci pot să fac ce vreau, nu mă mai ceartă nimeni, nu trebuie să fac ce-mi zic alții.

-Să nu-ți imaginezi că faci numai ce vrei tu. Sunt o grămadă de responsabilități, trebuie să ții seamă de o mulțime de reguli, pe care trebuie să le respecti, altfel societatea te va exclude și vei fi izolată și singură. E bine să te obișnuiești să fii maleabilă, să te adaptezi, să fii conciliantă. Pentru că veni vorba, să știi că nu mi-a plăcut cum i-ai vorbit la bunica ta înainte de a pleca. N-a fost frumos s-o superi.

-Stai să-ți zic ce a făcut. Am avut oră de meditații la matematică. Acasă la bunica, unde vine profesoara, că e mai aproape. Știi tu că fac ore particulare, pentru că nu mă descurc destul de bine la mate, mai ales că e și în germană. Cum eu nu știu bine germană, e tare greu, nașa. Crede-mă că-i greu. Și nici nu-mi place matematica.

O credea. Cum să n-o creadă când știa prea bine toată povestea. Copilul a fost dat din clasa întâi la școala germană. Perfect. Este extraordinar să vorbești limbi străine. Pentru Europa noastră unită, germana este importantă. Doar că fetița nu știa mai nimic din limba aceasta când a pășit pragul școlii. Trei poezii, două cântecele, și acestea memorate mecanic, din care înțelesul lipsea cu desăvârșire, cum te cheamă și câți ani ai, învățate la grădiniță. Ce impact dur! Brusc un program de viață cu totul nou la care se adaugă faptul că nu înțelegi trei sferturi și mai bine din tot ce ți se explică. După masa, acasă, fă-ți lecțiile, dacă ești în stare! Bunica nu știe boabă de nemțească. Nu o poate ajuta cu nimic. Copilul stă la masă și se holbează la foile cărților și caietelor din fața ei. Bunica încearcă să învețe abecedarul în rând cu ea. Performanța nu poate fi la înălțimea cererii, oricâtă silință și-ar da amândouă. La toate aceste neajunsuri se mai adaugă unul. Numai la doi pași, în aceeași cameră, sora mai mică se joacă de mama focului și-și enunță fanteziile cu voce tare. Cum să te poți concentra la învățătură, când dorești din tot sufletul să te joci și tu? Stă la birou, cu capul proptit în palmele micuțe, cu o mutriță nenorocită și revoltată. Nu că n-ar exista și alte camere, dar verdictul mamei a fost că nu-i nici o problemă. Fata trebuie să se obișnuiască să-și facă treaba în orice condiții. O va ajuta în viață.

-Ce dacă soră-sa se joacă? Când termină lecțiile se poate juca și ea. Dacă nu le termină, nu se joacă. Prea multe mofturi. Prea este răsfățată.

Educație spartană. Este posibil ca la unii să prindă bine, însă Cristina e un copil sensibil. Sensibil, tandru, visător, artist. Desenează foarte frumos, are idei care te iau prin surprindere și te întrebi contrariat de unde au răsărit în căpșorul acela de copil. A luat premii la concursuri internaționale de desen.

Naivă, dulce, lipicioasă, credulă. Iubește peste toate animalele. La început s-a făcut când va fi mare doctor de animale. Abia mai apoi, după nouă ani, s-a hotărât categoric: dizainer. La așa fel de-a fi, matematica rămâne cam pe dinafară, oricât ți-ai da silința. O faci de silă, pentru că e musai, dar în rest îți cam vine să stai cu ochii pe pereți.

-Cristina, îți place la școală?, o întreabă câte un deștept de pretins om matur. O întreabă numai pentru a se afla în treabă, ca să nu se creadă că nu bagă în seamă copilul, dar de fapt nu-l interesează și-i pune prima întrebare cretină care-i vine la gură.

-Nu.

-Cum se poate? insistă. Doar ești fetiță deșteaptă.

-Cum se poate? insistă. Doar ești fetiță deșteaptă.

-Nu-mi place.

După ce musafirul cel indezirabil pleacă, fetița-i pune o întrebare bunică-si de-o lasă pe asta mută.

-De ce n-am rămas eu acolo unde am fost înainte de a mă naște? Mi-a plăcut mult mai mult.

-Unde, în burtă la mămica? Îți amintești tu cum a fost?

-Nuuu! Nu în burtă. Cândva, când eu eram la Dumnezeu în cer, nu eram nici tineri, nici bătrâni. Eram ca niște pietre rotunde. Parcă ieșea din ele lumină, iar ele cântau fericite. Erau fericite, pentru că fiecare piatră le iubea pe toate celelalte și invers. Niciodată niciuna nu o ciocnea pe cealaltă ca s-o ciobească și s-o lase schiloadă. Eram așa de frumoase! Acolo mi-a plăcut cel mai mult și cel mai mult.

Așa este structurată de la mama natură mintea și sufletul Cristinei. Fixată de către soartă sau poate că de hazard între asemenea coordonate, cum să te miri dacă ripostează nemulțumită, dar mai degrabă nefericită de ceea ce i se oferă. O nefericită care-și ascunde nefericirea în bravadă:

-Iaca, am uitat să-mi fac tema la mate. Am uitat, na. În fond nu e pentru la școală. E pentru particular. Bunica nu a înțeles că am altele în cap. Cu ziua mea..., de umflat baloane, de făcut confeti, altele și altele... știi tu. De pregătit. Vine Tea să doarmă la mine. O știi pe Tea. E cea mai bună prietenă a mea. Suntem surori de cruce. Tu ne-ai făcut. Îți aduci aminte? Și bunica s-a găsit să mă certe în fața profesoarei. Știi ce mi-a zis? Știi? Mi-a zis „să-ți fie rușine, ești o leneșă și o să rămâi de răsul copiilor. Nu ți-e rușine de Nina, așa o cheamă pe profesoară, tu nu ai rușine?” Așa mi-a zis. De ce a trebuit să zică între Nina? Sigur că mi-a fost rușine, dar ea m-a făcut de rușine. Nu putea să-mi spună după ce pleacă Nina? De ce face așa?

-Tu ce crezi, a spus adevărul sau nu?

-Păi... o secundă ezită nehotărâtă, însă își găsește urgent dreptatea și se încocorează din nou:

-Putea să fi spus după aia. De aceea m-am supărat pe ea.

-Nu tu ești cea îndreptățită să fii supărată. Indiferent ce scuze ai, dacă n-ai făcut tema, înseamnă că tu ești vinovatul. N-ai voie tot tu să ridici tonul. Niciodată, de altfel nu e bine să ridici tonul la nimeni. Ia gândește-te, dacă ai fi vorbit frumos cu bunica și i-ai fi spus după plecarea Ninei ceva de genul:

„Bunica, te rog frumos, știu că am greșit, dar nu mă mai certa altă dată când e de față cineva că mă faci de râs. E suficient că am greșit o dată, nu mai fă și tu caz. Ceartă-mă după aia.”

Dacă i-ai fi spus cam așa ceva, cu ton calm și rugător, nu de obraznicătură care a uitat ce-i respectul, sunt sigură că bunica nu s-ar fi supărat pe tine. Dacă te-ai răstit și-ai făcut pe nervoasa, a țipat și ea la tine, s-a supărat și te-a amenințat că nu mai vine mâine la ziua ta. Asta vrei? Ce-ai obținut cu obrazniceala?

În oglinda retrovizoare vede mutrița spășită a fetiței, care stătea în spate. Era clar că-i părea rău.

-Dacă vrei, poți lua telefonul meu din poșetă, sun-o pe bunica și spune-i că-ți pare rău și că o pupi, pentru că de fapt tu o iubești și știi că și ea te iubește. Doar ea te-a crescut. Ai să vezi ce încântată o să fie. Acum ești suficient de mare ca să înțelegi că cei maturi au uneori probleme, necazuri, sunt obosiți sau tracasati, drept urmare au nervi și mai reacționează cum nu trebuie. Să nu mă înțelegi greșit. Asta nu înseamnă neapărat că n-ar avea dreptate. Au. De cele mai multe ori, pentru că au mai multă experiență și știu mai multe despre ce e bine și ce e rău. Doar că ar fi putut să aleagă alt mod de manifestare. Mai puțin agresiv. Asta e tot. De greșit, greșim toți. Trebuie să ne înțelegem unul pe altul. Și cei mari pe cei mici, dar și invers. Dacă sunteți mici nu înseamnă că vi se cuvine totul și aveți voie orice.

Copilul se execută fără să cârtească. Pune mâna pe telefon și formează numărul.

Rezultatul este cel scontat. Din replicile schimbate e clar că amândouă rămân mulțumite.

-Vezi ce ușor e să faci o bucurie cuiva? Spune drept, nu-i așa că și tu te simți mult mai bine acum?

Pe 1 ianuarie 2014

-Vezi ce ușor e să faci o bucurie cuiva? Spune drept, nu-i așa că și tu te simți mult mai bine acum?

Dă doar din cap a aprobare.

Totuși, o rămășiță de revoltă rebelă a celui ce se socotește nedreptățit, se încrâncenează pe fața ei de păpușă:

-Da, dar ce, întotdeauna eu sunt cea de vină!

-Nu întotdeauna. Doar uneori. Repet: toți mai greșim. Și eu greșesc. Chiar și acum mi se mai întâmplă. Important este să recunoaștem și să ne corectăm. Ce-ar fi să te gândești că, dacă te porți și vorbești frumos cu oamenii, ai numai de câștigat. Toți te vor iubi.

-Pe mine oricum nu mă iubesc. Tot pe soră-mea o iubesc mai mult, iar eu sunt întotdeauna cea vinovată. Știi ce-a făcut o dată Mia? S-a dus în baie. Și-a tras o palmă peste față, ca să fie roșie și m-a pârât apoi la mama că eu am plesnit-o cu prosopul. Mama m-a palmuit pe mine. Nici nu m-a ascultat. Ce dacă sunt cea mai mare?! Nu sunt eu întotdeauna de vină. S-o vezi pe oma cum i se luminează ochii când o vede pe Mia. Mie nici nu-mi răspunde când o salut. Se face că nu aude.

-Hei, sunt sigură că ți se pare.

-Nu mi se pare. Dacă ea face așa cu mine, atunci și eu îi fac în ciudă.

-Cum îi faci în ciudă?

-Așa bine. Într-o zi am luat din cămară niște hârtie albă cu care a fost împachetat ceva, iar oma a făcut-o sul și a păstrat-o. M-am dus în curte și-am început să tutui în el ca într-o trompetă. Când m-a văzut s-a apucat să zbiere:

-Adu imediat hârtia înapoi!

N-am dus-o, am suflat mai departe și am continuat să alerg prin curte.

-Adu hârtia, n-auzi?

-De ce s-o aduc? Nu fac nimic rău. Mă joc cu ea.

-O strici. Când trebuie să împachetezi ceva, n-ai cu ce.

-E deja șifonată, urâtă și a fost plină de praf. Eu am scuturat-o. Nu mai e bună de nimic.

-Ba e bună și nu mai fă tu pe doamna mare. Mai învață să faci economie.

S-a luat după mine în curte. Eu am fugit înăuntru. Am urcat scările sus. Ea a fugit după mine și a alunecat. S-a lovit de balustradă și și-a făcut o vânătaie mare. M-a pârât la mama și iar am fost eu de vină și-am încasat-o. Pentru o hârtie urâtă! Îți spun că nu mă iubesc, Nașa.

Ultima propoziție a fost rostită cu atâta durere, încât femeia cea matură a rămas fără de replică. Norocul c-au ajuns în centrul comercial și-a scăpat de răspuns. N-ar fi știut tocmai exact ce ar fi bine să-i spună copilului.

A parcat mașina, au coborât și-au început să cutreiere magazinele. Nașa a simțit nevoia s-o răsfețe, s-o facă să-și uite frustrările, așa încât a lăsat-o să se uite în voie la tot ce-a dorit.

O grămadă de vreme a pierdut într-un magazin de animale:

Uite, uite ce drăguț e!

-Uite, uite ce drăguț e!

Era un hamster într-o cușcă de sticlă. Era alb cu pete maronii de culoarea cafelei cu lapte. Ronțăia ceva ce semăna cu un băț.

-Ce dulce e! Știu că mama nu mi-ar da voie să am unul.

-Păi, chiar așa ceva, nici nu, scumpo. Să știi că, în primul rând, pute rău. Trebuie curățat de câteva ori pe zi. Nimeni n-are timp pentru asta.

Răspunsul copilului e un „Mda!” cam neconvins și cu jumătate de gură.

Frustrarea nu ține prea mult, pentru că-n secunda următoare copila se entuziasmează în fața unui acvariu. Peștișori ca o bijuterie lucrată în email, se ondulau artistic, precum mari vedete ale unei celebre scene de balet. Ierburi de mare, fixate în nisipul de pe fundul acvariului, alcătuiesc copie miniaturală a oceanului însuși. Bule de aer eliberate de aparatul pentru oxigenare își fac, sprintăre, jocul, prin apa curată.

-Crezi că nici asta n-aș avea voie?

Dorința este mai mult decât evidentă.

-Nu știu. Oricum nu putem cumpăra până nu cerem permisiunea. Dacă nu găsești ceva care să-ți placă mai mult, o s-o sunăm pe mama și mai vedem ce facem, cum o capacităm. Bine?

-Bine.

O spune cu voce palidă, cu un soi de resemnare. Adică: ”Știu eu că n-o să-i pot avea.”

„Trebuie serios să mă gândesc unde-i buba în toată povestea asta. E clar că ceva nu-i în ordine în viața copilului. Este necesar să stau de vorbă cu părinții. Nu-mi convine să mă amestec, dar nici așa nu pot sta, cu mâinile în sân. Ceva se întâmplă cu fata și ei nu-și dau seama. Tineri. Luați de valul zilnic și de nevoile proprii.”

Alt magazin. Alte obiecte.

-Uite, asta!

Strigăt de bucurie. Expresie încântată. Ochi care lucesc de plăcere, de încântare, de speranță, dar și privire îngrijorată de teamă. Un amestec de sentimente greu de cuprins într-o ființă atât de tânără. Și totuși.

Se îndreaptă spre o rochie de gală din saten și voal, pusă pe crinolină. Bustul cambrat, decolteul cu umerii dezveliți. Flori din mătase drept bordură și o fundă mare la spate, în talie. Lungă până-n pământ. Ca din poveștile cu prințese trăitoare prin palate pline de străluciri care te fură.

O ia de pe umeraș. Nu zice o vorbă. Comunică doar prin toată ființa ei dorința de a obține rochia aceea.

-Hai s-o încerci.

Râde cu gura până la urechi. În ochi îi scapără stele.

În cabină o îmbracă. Îi vine ca turnată. Se învâрте în fața oglinzii ca un adevărat manechin de succes. Răsufare sacadată de emoție. Grațioasă ca o lebedă pe ape, întoarce capul spre a se privi în spate. Unduirea gâtului e superbă. O linie perfectă.

„Când arăți așa și când știi să te miști așa, cum Doamne apără să-ți placă la orele de matematică?”, nu poate să se abțină de la constatare femeia care a trecut deja prin multe de-ale vieții. Ar fi chiar păcat să se piardă, rătăcită printre cifre bezmetice. Bezmetice pentru unii care nu le înțeleg și nu le pot pătrunde sensul. Neprețuite pentru alții, care refac imaginea universului din ele. Fiecare cu talentul lui. În fond nici mie nu mi-a plăcut matematica. Coșmarele și-n zi de azi sunt la ora de matematică. De-aia, tot am ajuns, ce-am ajuns.”

-Ce frumoasă e!

-Ce frumoasă e!

Mângâie cu grijă materialul rochiei.

-Sunt ca o prințesă. Nu?

-Da. Hai s-o plătim.

-Mi-o iei? Chiar mi-o iei?

Sare direct în brațele femeii, se afundă între ele, o strânge, se lipește cu totul la pieptul ei, ridică o guriță ȱuguiată gata de a da nenumărate pupicuri dezlănțuite.

La rândul ei, femeia se topește de bucuria bucuriei fetei. Darul făcut de ea este un nimic pe lângă neprețuirea darului pe care tocmai l-a căpătat de la copilul care-i dăruia fericirea de-a fi dăruit fericire.

-Prea o răsfeți, se pronunță bunica.

-Nu o răsfați. Sunt o egoistă care și-a făcut sieși darul de-a-și oferi o bucurie.

Familia se uită lung la ea. Și nu pricepe exact.

„A dăru. Dar. Daruri... Câte comori neprețuite ascund în dosul săracăcioasei lor carcase de simple cuvinte! Câtă pricepere de artizan pasionat e necesară pentru deschiderea acestei cutii sacre care, odată desferecată, eliberează fericire? Fericirea de-a te bucura de bucuria pe care-ai dăruit-o altuia. De câtă orbire e capabilă omenirea!”

Nu spune tare ce-i trece prin minte. N-are rost. Oare n-are? Poate c-ar avea. De ce uneori oamenii au rețineri gratuite?

* * *

Soarele strălucește magnific. Nici urmă n-a mai rămas din potopul de ieri. Ploaia a spălat ochii albaștri ai cerului care s-au făcut și mai albaștri. Zâmbetul lui e de o seninătate molipsitoare. Privindu-l îți vine nu doar să zâmbești, ci să sari în sus de bucuria care te cuprinde fără un motiv anume. Să te învârti ca un titirez până amețești, să râzi cu capul răsturnat pe spate, ca să cuprinzi în lumina ochilor tăi, lumina nesfârșirii și să te impregnezi cu beatitudine, fără gând și fără grijă. Doar să simți cu întreaga ființă bucuria care te inundă din simplul considerent că exiști în acel moment magnific, dăruit ȱie cu o singură condiție: să fii suficient de înțelept ca să vrei să-l tratezi cum se cuvine și să nu treci pe lângă el cu nepăsare, de parcă nici n-ar exista. Multe bucurii care le-ar fericii viața trec oamenii cu vederea, pentru că se cred prea elevați pentru a lua seamă la mici nimicuri cum ar fi strălucirea cerului. Cristina însă, posesoare a candorii copilului, care nu s-a dezbărat încă de moștenirile înghiocate în simțiri celeste, a sărit din pat când s-a trezit și s-a dus direct la fereastră.

-Mama, e soare! Putem să ne jucăm în curte când vin copiii! Oare se va usca pe jos? Sper.

Fetița e toată o lumină vie.

Activitate febrilă. Câteva zeci de baloane adunate în mai multe mănunchiuri seamănă pete de culori plutitoare în toată curtea. Sărbătorita se cațără cu dexteritate fie pe un scaun, fie pe o scară, pentru a le agăța de crengile pomilor, de poartă, de garduri, la colțurile piscinei. Coifuri de hârtie colorată sunt pregătite pentru fiecare musafir, până și cățelul Bobi își are propriul coif. Se căznește să și-l scoată, dându-și peste cap când cu o labă, când cu alta. Până la urmă reușește, îl ia-n bot și aleargă cu el ca și cu un trofeu câștigat cu greu, spre distracția copiilor care fug după el și încearcă a i-l lua, ca să i-l pună din nou pe cap, dar nu reușesc. Câinele, dotat cu instinct de conservare bine dezvoltat, se ascunde în fundul cuștii și-i mârâie amenințător.

În scurtă vreme, toți uită de câine, se zbenguie care încotro.

-Nu te apleca, Vlăduț, la piscină, pentru că ai să cazi și te uzi tot. Nu avem aici haine de schimb.

Vorbește dacă ai cu cine. Rața de jucărie, care plutea imperturbabilă pe apele la fel de imperturbabile ale piscinei, este mult mai importantă. Dacă o poate scoate, le demonstrează celorlalți de ce performanțe

Sărbătorita dispăre fără ca cineva să bage de seamă. Fiecare își vede de ale lui. De mâncat, de băut, de povestit, de zbenguială.

-Mami, vreau suc. Nu din ăsta de soc. Nu-i bun. De portocale. De portocale cu morcov. Nu cu bule. Vreau Tedy.

-Hai să mergem pe stradă, are o idee năstrușnică unul dintre picii deja plictisit de oferta existentă.

-Nu e voie pe stradă. Nu-i curtea suficient de mare?

-Eu sunt pisică, vreau pe stadă. Miauuu, emite onomatopee cât îl țin bojocii Ciprian.

-Cum să fii pisică? Eventual motan. Unul vagabond.

Râsete.

-Miauuu!, nu se lasă. Vreau pe stradă!

Nu mai are succes, pentru că brusc se lasă tăcerea. Toate capetele se întorc spre prințesa care apare pe scări, pășind elegant în rochia ei cea nouă. Seamănă nu cu o cadă, nu cu un tablou, nu cu o actriță faimoasă, ci cu o minune de frumusețe aproape de irealitate. Plutea de-a dreptul și aveai senzația că nu atinge pământul de sub tălpi. E plină de importanța momentului și-a propriei persoane, conștientă de privirile fascinate ale celorlalți, fixate asupra ei. Alcătuiau o asistență amuțită de admirație.

În urmă venea tortul. O prințesă și un prinț din gelatină tronau în mijloc, înconjurați de flăcările lumânărelelor, zece la număr, marcând conștiincioase vârsta sărbătoritei.

Vraja se sparge la aplauzele maturilor, care revin mai repede cu picioarele pe pământ. Copiii îi urmează, îndesuindu-se în jurul tortului și intonând un La Mulți Ani! împănat cu falseturile emise de vocile caracteristice vârstelor între cinci și zece ani. Au fost o folie.

Suflat în lumânări, urale și din nou aplauze. Petale de trandafir aruncate deasupra capului celei mai importante persoane din perimetru: sărbătorita. Încântare sfioasă, priviri candid, poleite cu un fel de rușinare instinctivă, care privește în jos, dar și pe furie, cu coada ochiului, către lateral, pentru a-și satisface curiozitatea de-a vedea atitudinile celor prezenți. Îvinge vitalitatea și o piruetă demonstrativă, menită a scoate în evidență splendoarea rochiei și pe posesoarea ei.

Cu aplomb se taie tortul. Copilama așteaptă cu sufletul la gură de parc-ar fi înfometății pământului și n-ar mai fi gustat o felie de tort de-un veac. Copii!

Incredibil. Se așterne liniștea. Fiecare se retrage pe unde apucă și-și savurează bucățița din prinț sau prințesă, ce-a nimerit. Pacea nu ține mult. Vacarmul își reia locul cu prioritate.

* * *

Între curți, spre casa vecină, un gard din sârmă contorsionată sofisticat. De găurile neregulate, stă lipit un năsuc trist. Un băiețel își alimentează jindul. Din casă ies doi adulți, mama și tata, și-l invită la o partidă de fotbal. Cei mari încearcă să creeze atmosferă, favorizându-l evident la înscrierea golurilor. Se muncesc transpirând din greu, alergând pe întreg gazonul, ca să-i facă plăcere puștiului. Scot țipete de stadion, dar se aud doar vocile lor. Cel mic se mișcă cu încetinitor, evident lipsit de chef și evident fără a intenționa cea mai vagă atitudine de a se preface că-i place. Din când în când trage cu ochiul spre curtea vecină, unde chiotele sunt iar în toi.

-Cristina, ia vino puțin aici.

Fețița, schimbată într-o pereche de pantaloni vernil și tricou asortat, haine bune pentru zbânțuială, se conformează în fugă.

-Da, Nași, răspunde cu un găfăit ușor și o șuviță de păr căzută în ochi, pe care o aduce la respect cu dosul palmei.

-Cine-i băiețelul din vecini?

-Cine, ăla?

-Cine, ăla?

Se uită într-acolo oarecum stânjenită și cu o boare de purpură specială ivită instantaneu pe obraji ei proaspeți.

-Da. Îl cunoști?

-Sigur. E Cristian.

-Ia uite, e tizul tău. Îl știi doar ca vecin sau vă și jucați din când în când?

-Ne jucăm, bineînțeles. Suntem prieteni.

-Atunci de ce nu-i și el invitat la ziua ta?

Tăcere. Mama, care se nimereste în prejmă, aude discuția.

-I-am spus să-l invite. N-a vrut. Treaba ei.

Femeia trece mai departe și-și vede de musafiri.

-Cum așa Cris, iubito?! Ai spus că sunteți prieteni!

Fata tace.

-Care-i problema? Hai, spune. Trebuie să fie ceva. V-ați certat chiar acum?

-Nașa!.. Mie-mi place de el!

Se uită fix în ochii femeii, ca să vadă ce reacție are. Aceasta, stăpânindu-și zâmbetul care o invadea, abordează cea mai serioasă aliură cu putință.

-Foarte bine. Cu atât mai mult nu înțeleg de ce nu-i aici.

-Păi... N-am putut să-i dau telefon. N-am putut! Înțelegi?! N-am putut!

-De ce?

-Mi-e rușine.

-De ce?

-Nu ți-am spus că-mi place de el?

-N-ai de ce să-ți fie rușine că-ți place de el. Foarte bine. Ai văzut cum s-a uitat prin gard la voi până când au ieșit afară părinții lui să se joace cu el? Crezi că lui îi cade bine să vă vadă la petrecere, iar el să stea singur? Nu-i frumos, Cristina! Nici dacă nu ți-ar plăcea de el, nici atunci n-ai fi avut voie să nu-l inviți. Numai ca vecin și trebuia să faci gestul. Așa-i civilizată. Hai, acum mergi și-l adu aici.

-Nu, nu, nu! Nu mă duc!

Dă din picior.

-Ascultă, îți place sau nu-ți place?

-Ascultă, îți place sau nu-ți place?

-Îmi place.

-Atunci fă cum îți spun. Merg eu cu tine să-l aducem aici, măcar acum. Bine?

-Îhîm!

Zâmbește cu ochi de stele.

Ies pe stradă. Cartierul e nou. Rezidențial, dar încă se construiește. Ici, colo, terenuri virane, pe care se lăfăie pojarul macilor înfloriți sălbatec. Picioarul cocoșului și albăstrele le țin companie. Miroase a câmp. Orașul cu trotuarele încinse e uitat.

După câțiva pași, Cristina își trage mânuța din cea a nașei ei.

-Nu pot. Nu merg.

-Cristina!

Stau pe loc în mijlocul străzii încă necizelate, aproape de poarta lui Cristian.

-Nu pot. Nu pot, n-auzi?!

Femeia o apucă la timp de mână ca să n-o lase să dea bir cu fugiții.

-Măi, fato, îți place de el sau nu-ți place?

-Da.

-Bun. Vrei să-i placă și lui de tine?

-Da.

-Ți-ar plăcea să fie la ziua ta?

-Da.

-Atunci, taci și fă ce-ți spun! Nu ești singură. Ești cu mine. Cum vrei să te placă, dacă tu nici nu-l inviți la ziua ta? Ție cum ți-ar fi să vezi că el se sărbătorește cu prietenii, iar pe tine nu te cheamă? Hai!

Ajung la poartă. Sună. Vine mama să deschidă. Băiețelul în urma ei. Tata se ține la câțiva pași distanță.

-Bună ziua, doamnă. Ne scuzați de deranj, se formalizează nașa, după toate regulile etichetei, pentru a face o cât mai bună impresie. Mă numesc Cornelia Crăciun și sunt nașa Cristinei. Am venit să vă cerem permisiunea să vină și Cristian la ziua ei.

-Păi, știți, noi suntem așa de puțin timp acasă, încât Cristi abia așteaptă să se bucure de prezența noastră, răspunde mama.

-Poate că un pic se va putea rupe. O să-l aveți toată seara. Cristian, tu ce zici? Vrei să vii?

-Da. Vreau. Vreau.

-Păi, știți, noi suntem așa de puțin timp acasă, încât Cristi abia așteaptă să se bucure de prezența noastră, răspunde mama.

-Poate că un pic se va putea rupe. O să-l aveți toată seara. Cristian, tu ce zici? Vrei să vii?

-Da. Vreau. Vreau.

Vorbele ies ca din mitralieră. Dorința copilului este mai mult decât evidentă. Mama se înduplecă. Nașa ia pe fiecare copil de mână și pleacă cu ei. După câțiva pași, le împreunează mânuțele, iar ea îi ia pe după umerii mici, care se strâng emoționați. Femeia simte în palmă un fel de trepidații mărunte, ca niște aproape imperceptibile frisoane. Pentru câteva momente e tăcere. Un bâzâit de muște obraznice se propagă prin aerul cald.

-Tu câți ani ai, Cristian?

-Zece. Peste două luni. Numai cu două luni sunt mai mic decât Cristina, dă lămurirea cu un ton rușinat, de scuză și vinovăție.

-Două luni nu contează. Sunteți de aceeași vârstă. Eu mă bucur că sunteți prieteni, dacă sunteți vecini.

Copiii din curte abia observă că a mai venit unul.

-Cristina, te rog prezintă-l celorlalți.

Totul reintră în normal. Se reface integritatea grupului deranjată pentru o fracțiune de secundă. Doar că, în mijlocul grupului, ei doi sunt permanent unul lângă altul. Frumoși de pică. Și el este un băiat foarte frumos. Fac o pereche ca-n povești.

-Unde-ai fost?, o întreabă bunica pe nașa.

-Cristina e îndrăgostită. Uită-te la ei. Nepoata ta tocmai își trăiește prima poveste de dragoste.

* * *

Soarele începe să se scoboare spre apus. Primele umbre ale înserării se arată la față. Pe cerul rozaliu, doi norișori albi se țin de mână.

Cristian îi observă.

-Uite, Cristina, la norii aceia. Nu ți se pare că seamănă cu doi oameni?

-Ba da. Ai dreptate. Seamănă.

Dacă cineva se uită bine, își va da seama că acele chipuri ale celor doi oameni din nouri sunt chipurile lui Pavel și al Femeii lui.

Soarele se lasă din ce în ce mai jos. Atmosfera se face tot mai gri lăptoasă. Felinarele cu baterie solară din jurul piscinei încep să clipească lumini reflectate artistic în apă. Chipurile nourilor își schimbă fizionomia. Devin o Cristină și un Cristian, în toată splendoarea tinereții lor.

* * *

„Încă o poveste o ia de la capăt! Aceasta este esența lumii: Iubirea.”

JURĂMÂNTUL

Mașina elegantă și strălucitor de albă, bine lustruită, alunecă printre porțile grele de lemn sculptat, date în lături ca să le facă loc de intrare. Își leagănă, alintată, botul și spatele în mersul la pas cătinat pe alea largă, pietruită cu piatră de munte care împarte în dreapta și-n stânga forme bizare, reflexe ale cerului pe pământ, umbre lăsate dinadins, ca să zgândăre inima omului slab de inger, a aceuia dintre oameni care-și știe purta visele cu el în tolbă. Alea e bordată de la un capăt la altul cu sălcii care șed abătute cu capul plecat și pletele lungi căzute peste chip, arătând ca voaleta lăsată a unei pălării pe o față misterioasă, care nu se vrea recunoscută. Par pregătite a îngenunchea pentru rugăciune profundă, deși se lasă alintate sub semnul păcatului de către un vânticel a cărui bărbăție abia trezită la viață le consolează cu atingeri tremurânde.

O cerșetoare bătrână, cocârjată de povarul nevoilor, cernită-n veșmintele-i ponosite, întinde mâna. Doar întinde mâna, cu degete chircite și noduroase, chinuite de eforturile unei vieți aflate către capătul fuiorului. Se vede de la o poștă că nu-i mai bună de nimic, s-a dus ce-a fost odată. Nu-i mai bună doar la a întinde mâna după pomană.

Opresc mașina, coboară geamurile și-i dau bătrânei tainul cel de toate zilele, acela cu care să-și ia o pâine și să aibă destul ca să-și ia ceva pe lângă, dacă vrea, în completare. Doar e zi de bucurie. Să fie pentru toți.

Nu știe cum sunt alții, dar ea nu se poate bucura de propria-i bucurie de una singură. Trebuie neapărat să facă parte, fie ea cât de mică, și altora. Altfel nu-i tihnește. Nu-i a ei împlinită. Are o senzație de neîmplinire, de neterminat, de tristețe. Se bucură mai mult de bucuria pe care a dăruit-o altora, decât de a ei proprie. Are un sentiment de plinătate când poate sădi lumină în ochii oamenilor. Poate că-i o țacneală a ei. Mai ales că suferă mult atunci când constată că mulți nu sunt în stare să răspundă cu aceeași monedă. Nu numai că nu sunt în stare, nici nu vor și nici măcar nu se ostenesc să le treacă prin cap. Pur și simplu așa ceva nu există pentru ei.

Bătrânei i se luminează fața privind la hârtiile la a căror valoare nici în vis nu sperase.

-Sărumâna! Să vă dea Al de Sus noroc și fericire, după sufletele voastre. Să aveți înțelegere și să ajungeți la bătrânețe tot împreună, uniți de aceeași iubire care v-a adus azi în fața altarului.

De unde o fi ghicit ce caută ei acolo? Mister și știință ocultă a babelor cerșetoare.

„O să drămuiesc banii ăștia pe mai multă vreme. Dacă sunt cu băgare de seamă și cu băieri la pungă, am ce mânca toată iarna. N-o să fac foame. Sunt asigurată,” își face planuri bătrâna, căreia i s-a luat din spinare povara unei griji vitale. În urma mașinii care se pune lin în mișcare, bătrâna ridică mâna în semn de mare mulțumită.

-Fiți binecuvântați!

Sar în fața mașinii, care frânează brusc, răsăriți de nu se știe unde, doi țigănuși trăgându-și năsurile încrețite. Pe fața lor bine bronzată sticleau ca două oglinzi în soare, o pereche de ochi ca tăciunele mocnit. Isteți, te priveau lung, a așteptare. După pauza de impresie, slobod glas de jelanie întinzând amândoi deodată câte-o mână murdară foarte.

-Dă și mie un ban, că mi-s flămând!, zice cel mic.

-Și mie, Doamnă, zice și celălalt, accentuând firoscos pe „doamnă”. El e cel mare, știe cum să se poarte. Drept ca atare, i se cuvine să-i lipească, pleoci!, o palmă sunătoare peste mână, celui mic.

-Taci, mă! Ce-ț trăbă?

Îi mai altoiește încă una sănătoasă, de se poate vedea clar roșeața pielii prin stratul gros de murdărie.

„De când n-or mai fi văzut apa? Or fi văzut-o vreodată? Probabil vara, la câte-un scăldat în gârla satului de prea mare căldură, nu de dragul igienei. Săpun, aș băga mâna-n foc că n-au văzut de când sunt pe lume. Poate doar la spital când s-au născut, dacă nu cumva mama lor a preferat să nască iute, între două guri de rachiu, pe un maldăr de țoale tânosite, la umbra unui copac lângă care au priponit la păscut caii de la cămăra cu șăpăle, așa la o rădăcină norvegică.”

căruța cu coviltir care le e adăpost permanent.”

Doamna se simte datoră a le ține predica de rigoare:

-De ce dai în el? Ce ți-a făcut? Dacă ție ți-e foame, i-e și lui. Nu-i frumos să dai în el. Și-i păcat. Așa scrie în Biblie. Stați aici lângă biserică, dar îl supărați pe Dumnezeu. Păi meritați voi să vă ajute? Ce părere aveți?

Tac pentru un moment, dar ăla micu capătă grai și rostește cu dezinvoltură:

-Păi că ce, nu el ne ajută. Dumeta ne ajută. O, nu?! Că Lui nici nu i-am cerut niciodată nimica, că nu l-am văzut, numai în icoanili dâni bisarici. Unde-i? Unde stă? Dumeta știi? L-ai văzut? Unde l-ai văzut, să mergem și noi, că mult ne-or spus ca dumeta, că-i tare darnic.

-El nu se arată oamenilor când face binele. Îl face prin noi, oamenii. Uite cum v-am ieșit eu în cale și vă dau pomană. Prin mine vă dă El.

Nedumerire mare:

-Cum să dea El, dacă dumeta scoți banu’?

Mai răspunde ceva dacă poți!

-Așa e. Eu scot banul, dar El a programat ca tocmai eu, care sunt miloasă și darnică să mă nimeresc aici tocmai când sunteți și voi. Ai înțeles?

-Îhî.

Stă pe gânduri.

-El îi programează pă tăț? Că eu am mult fraț, care s-or dus pân alte locuri la cerșăt. Veri am și mai mult. Nici nu-i mai știu pă toț. La un loc am putea face numa noi un sat. Năroc că nu prea stăm locului. Ne tăt mutăm.

-Da, El îi programează pe toți.

-Îuu, dă mine! Mare trăbă că-i catastifu’ Lui dacă țâne socoata la tătă turma!

-O să înțelegi mai bine când crești mare. Iar tu, se întoarce către cel mare, să nu mai dai în el. Sunteți lângă biserică. Se supără Dumnezeu pe tine că ești rău cu fratele tău.

-Nu-i frati-miu, vine răspunsul îmbufnat.

-Chiar dacă nu-i. Nu-i permis să dai în nimeni. Violența de orice fel și cu oricine-i un păcat. Înțelegi ce vorbesc eu cu tine?!

Vocea Doamnei sună ceva mai sever.

-Hai, promite-mi că nu mai faci! Altfel tu nu capeți nici un ban. Îi dau numai lui.

Cel mic zâmbește cu o gură până la urechi de satisfacție. Numai că nu-i bate-n pumni celuilalt:

„Sâc!”

Însă, pentru că știe cu cine va rămâne, se abține și se limitează la zâmbetul știrb pe care celălalt nu-l vede, deoarece socotește că-i mai diplomaticește să stea cu capu-n jos cât durează predica.

Pavel, care stă lângă Ea, îi ia mâna și i-o sărută tandru, în timp ce mașina rulează ușor spre porticul sculptat pe toate fețele și, din loc în loc, cu câte o icoană pictată direct pe lemnul de stejar. Cum treci pe sub

Pavel, care stă lângă Ea, îi ia mâna și i-o sărută tandru, în timp ce mașina rulează ușor spre porticul sculptat pe toate fețele și, din loc în loc, cu câte o icoană pictată direct pe lemnul de stejar. Cum treci pe sub portic, dai în curtea interioară a bisericii. De fapt e o bisericuță mică, construită dintr-un singur lemn, adică dintr-un singur stejar. Doborât de un trăznet nimicitor, acesta cade cu secole în urmă, închinându-se gliei din care s-a născut, dând la iveală o icoană a Maicii Domnului.

După furtună, când cerul s-a descrâncenat, iar soarele și-a scos sulile la plimbare, un sihastru de prin părțile locului a pornit a colinda coclauri, după ierburi de leac.

Aplecat, cu capul în jos, atent ca să nu-i scape vreo buruiană tămăduitoare, se împiedică de una dintre crengile goliatului. Pomul e imens, iar de el sta sprijinită, de parcă ar fi așezat-o cineva anume, icoana.

Bătrânul o atinge cu mâna și simte o căldură binefăcătoare în tot corpul. De undeva din neant, o voce abia auzită îi șoptește: „Vreau să faci pentru mine și întru slujba mea, o biserică toată construită din acest singur stejar. Să așezi icoana la loc de cinste și să dai de știre tuturor celor care-ți ies în cale și-s aflați în nevoi, ca să se ducă vestea că e făcătoare de minuni.”

Pustnicul se-nchină și spune-o rugăciune de mulțămire că a fost cinstit nevoinicul de el cu o asemenea sarcină sfântă.

Așa s-a născut biserica dintr-un lemn.

Pereți durați din scânduri tăiate la joagăr, felii din trupul masiv al stejarului. Stâlpi susținători ai cerdacului, desprinși din același trunchi doborât de stihii, schimbat la față de mâna dăruită cu har a meșterilor și de lama bine ascuțită pe cremene a cuțitului, care din vârf a sculptat puzderie de dantelării mărunte. Sunt atât de măiestrite, încât îți fură ochii. Acoperiș de șindrilă, iar drept trepte sunt două pietre de moară, donate de o inimă largă. Dacă n-ar avea puse cruci în colțurile dinspre miazăzi și dinspre miazănoapte ale acoperișului, așa, cu totul tot, ar arăta ca o simplă casă de lemn, a cărei înălțime nu se poate măsura cu cea a vecinilor ei, stejarii, care de bună seamă că au pierdut în negura memoriei șirul anilor încrustați în numărul de cercuri care le tot îngroașă an de an trupul devenit deja prea greoi și prea voluminos. Ți se face sete până-i înconjuri o dată roată, iar dacă te uiți în sus ca să le vezi vârful, te troznește amețeala și vârful tot nu-l vezi, de înalți ce-s.

Înăuntru se schimbă povestea.

E plin de icoane vechi, neasemuit de frumoase în naivitatea lor, mai mici sau mai mari, majoritatea pe lemn sau pe sticlă, veritabile giuvaeruri, pe care le întrezărești cu oareșce efort, din cauza luminii cernute palid dinspre flacăra fulgurată a unei lumânări sau din umbra de lumină plâpândă a candelor.

Deasupra ușilor împărătești tronează crucea cea mare, iar de-a dreapta și de-a stânga ei hălăduie două arătări bizare. Sunt un fel de balauri, trup de șarpe imens, acoperit cu solzi, orientat în direcția crucii, parc-ar vrea s-o atace și s-o facă fărâme. Aripă de sfînx și cioc de pasăre. Capul însă e întors de la cruce către coada cu vârful ridicat în sus a amenințare, ca la un șarpe cu clopoței.

Un turist ar vrea să afle ce semnifică întruchiparea și se îndreaptă vajnic către o călugăriță care stă ingenuncheată într-un colț. Nu-i pasă curiosului că femeia se roagă. Când ajunge lângă ea vede că are în față o tânără neieșită încă bine din adolescență, care plânge tăcut. Și frământă în mâini mătaniile. De frământat le frământă, dar nu cu nervozitate, ci cu un fel de liniște a durerii, de împăcare neîmpăcată pe care o plânge. Lacrimi cumiți, potolite se scurg blăjine pe obraji rămași încă de copil, cu doi bujori aprinși pe pomeții fin desenați. Omul se dă un pas înapoi și renunță la întrebări. Fata pare foarte tristă. Ce o fi având pe suflet? Pe sufletul ei pe care nu-l mai poate deschide decât în fața lui Dumnezeu, căci unsu-s-a mireasă-a lui Hristos și rupt-a legăturile cu cele lumești. Cine știe?! Doar sufletul ei obidit, care caută alinare între acele ziduri sfinte. Alinare pe care n-o găsește prea ușor, iar drumul e greu și trebuie spălat cu lacrimi de fecioară.

Mașina trece pe sub portal și se oprește în dreptul ușii de la bisericuță. Coboară.

Femeia poartă un costum din tafta crem, care bate ape sub razele asfințitului somnoros al unui soare de-un arămiu lichefiat.

Fustă dreapă, mulându-se perfect pe formele ei armonioase și prelungi, de o eleganță aparte. Bluza urmează liniile bustului și ale taliei bine marcate. Nasturii fini, sidefii, sporesc eleganța distinsă. Despicătura în ve expune colierul de perle, care-i scoate în evidență gâtul fin, de lebădă.

Un coc buclat se răsfață pe ceafa de gazelă, etalându-și cochetăria la concurență declarată cu pălăria cu boruri largi și voaletă lăsată.

În mână are un buchet de crini. Simplu. Fără ornamente sau fel de fel de dichiseluri care scot falseuri vizibile de la o poștă. Ale ei sunt flori culese direct din grădină. Lujere lungi și elegante, surori gemene ale miresei înseși. Corole distinse, cumiți, parcă retrase în ele însele. Pure. Totuși cu o personalitate pregnantă la fel ca și mirosul lor năucitor, capabil să ia mințile oricui.

În mână are un buchet de crini. Simplu. Fără ornamente sau fel de fel de dichisehure care scot falseuri vizibile de la o poștă. Ale ei sunt flori culese direct din grădină. Lujere lungi și elegante, surori gemene ale miresei înseși. Corole distinse, cumiți, parcă retrase în ele însele. Pure. Totuși cu o personalitate pregnantă la fel ca și mirosul lor năucitor, capabil să ia mințile oricui.

E ora șase. Ora de vecernie. O măicuță bate toaca răspândind în aer chemare la rugă. Răsună în liniștea aerului înmiresmat de iarba cosită proaspăt și de florile care tronează peste tot, adunate într-o colonie de culori și miresme. De la nobilele azalee, la peizanele cârciumărese. Petunii albe, roz, mov, șatirate, mușcate de toate soiurile, tufe, curgătoare, normale ori cu frunza creață, agățate în ghivece de grinzile cerdacurilor de la chilii sau în oale mari de lut, cu toartă, străjuind treptele scărilor. Își surâd complice în toate culorile pământului: albe și roșii ca para focului și iarăși roz, mai pal sau mai intens, și bordo și ciclamen. Pe unele, o pensulă măiastră și-a etalat talentul și le-a combinat culorile. O jumătate de petală așa, o jumătate, altă formă. Asortate la centimă.

Leandrii se răsfață în ciubere, alături de cactuși care-și expun florile în toată frumusețea lor dezgolită și efemeră de doar o zi. Nu-i bine zis „o zi”. E mai bine douăzeci și patru de ore. Nu se compară ceva ce înseamnă unu, cu ceva ce e douăzeci și patru. Chestie de percepție. De schimbare a imaginii. Sau de construire a ei cu tact și tenacitate încăpățanată, apoi fiind împinsă de la spate să pătrundă pe hoște, tiptil, pe nesimțite în conștiința noastră supusă influențelor și devenită manipulabilă. Asta e povestea cu imaginea. Ea trebuie creată cum vrem noi, fiindcă așa ne-am învățat: imaginea contează. Bine sau nu, asta facem. Așa ne lăsăm înșelați dacă nu suntem atenți și nu stăm la pândă, cu urechile ciulite, ca să prindem lotrul. Ne lăsăm furați cu imaginea până și pe noi înșine. Ce-i mai tragic, e că nici nu ne dăm seama că suntem furați. Nevinovați precum pruncii. Ne chiar place.

Ochiul bouului stă la taclale cap lângă cap, grămădit în tufe multicolore. Gura leului cască de mai mare dragul, plictisită de atâta ședere în straturile care-și așteaptă tainul de apă din fiecare seară, dăruit de măicuțe ieșite la udat cu stropitorile pline cu apă stătută de ploaie, adunată în căzi din lemn de dud, ale căror doage sunt bine ținute laolaltă de obezi mâncate pe margini de rugină. Regina nopții se pregătește să se deschidă la suflet și să-și arate adevărata față, improspătată cu parfumuri și pomădată cu miresme adormitoare. Trandafirii cu petalele catifelate, se lasă, leneși, în voia sorții, complăcându-se-n comoditățile speciei, complet cufundați în viața lor de nobili din naștere. Florile de piatră tresar la fiecare pas de vietate, speriate de o posibilă moarte năpraznică, survenită subit în urma vreunei călcături neatente și distrase. Garoafele se înfioară, pradă mângâierilor unui vântuleț ușuratic, care le sărută tot într-o fugă, pe toate le ia la rând, ca să nu fie cu supărare. Margarete blajine privesc naiv, iar florile de număuita picură pe unde se nimerește, stropi senini, culeși direct din năframa de azur a cerului. Zorele proaspete, obraznice și ambițioase își cațără, cu tenacitate, cât mai sus posibil, trupul înveșmântat în involte și sexi fustițe indigo, pe stâlpii plini de seriozitate matură ai cerdacului, care cedează bărbătește sub presingul arivistic al atât de irezistibilelor seducătoare interesate numai de propria lor poziție pe care și-o doresc cât mai sus pusă.

Câte o pânză diafană de păianjen țese umbre argintate în unduiri filigranate abia perceptibile, creând modele gândite la milimetru.

Într-un colț mai îndepărtat, crizantele timpurii meditează la nemurirea sufletului, izolate în canonul muțeniei.

Stăpânește o liniște pașnică, perturbată doar întâmplător de bâzâitul răgușit al câte unei muște, trezită brusc din somnu-i letargic de un coșmar. Altfel toropeala verii e stăpână absolută. Totuși, dacă ciulești bine urechile, în surdina, pe fundalul liniștii cotropitoare, poți sesiza glas de albină agitată, căreia nu-i înmoaie hărnicia nici măcar arșița lui august. Scociorăște adânc, hapsână după îmbogățire, miezul florilor, sorbindu-le cu nesaț nestăpânit sufletul lor de nectar dulce, secătându-le de vlagă, ca după o partidă de amor dezlănțuit.

Dacă stai să ascuți liniștea aceasta, îți auzi spiritul cum își deapănă povestea.

În această frântură scoborâtă cu hârzobul din Rai, s-au cununat unul cu altul în fața Ziditorului, cei doi: Pavel cu aleasa inimii lui, Femeia.

-Iubita mea! Își jur că nu vei mai fi singură în vecii vecilor.

-Amin!, pune pecetea glasul profund, de bas, al preotului.

LEO

Nici nu așteaptă ca Pavel să închidă ușa după ea, că și începe:

-Azi noapte am visat cu Leo și cu Ani. Am uitat ce-am visat, deși când m-am trezit, am știut. Am crezut că am să țin minte, dar până m-am învățat încoace și încolo, să mă spăl, să mă piaptăn, să mă îmbrac, să-mi fac patul, na, ca omul la prima oră, când mi-am luat cafeaua cu mine în cameră ca, în timp ce-o beau, să-mi notez visul, știi că eu mi le notez și mă uit în cartea de vise ce semnificație au și apoi urmăresc dacă se și întâmplă, nu că aş crede neapărat în vise, dar sunt curioasă. Unele teorii susțin sus și tare că visele au mare importanță. Că spun multe. Caută să-și demonstreze teoriile, dar pe mine, până acum, n-au reușit să mă convingă sută la sută, deși de multe ori înclin să le dau dreptate. Drept urmare le urmăresc, ca să mă dumiresc ce se întâmplă. Încerc să-mi formez o opinie cât mai pertinentă. Rămâne de văzut dacă voi reuși.

Așadar, iau eu frumușel blocnotesul și pixul, dar mai scrie dacă ai ce. Tabula rasa. Totul s-a șters din memorie, ca și când nici n-ar fi fost. De multe ori nu se întâmplă nimic conform cu așa-zisele preziceri ascunse între simbolurile visului, dar mie tot mi-a părut rău că pe acesta l-am pierdut.

Legat de interpretările viselor, am remarcat că în cărțile de vise decodificarea întâmpărilor visate sunt bine trase de păr, se fac generalizări de nu poți fi sigur dacă ți-ai încadrat propriul vis la categoria corectă. De asemenea sunt multe omisiuni, despre una sau alta. De altfel cum să nu fie omisiuni, dacă pentru varietatea nesecată a viselor se scrie câte-o fițuică de carte de o sută de pagini. Ce să încapă acolo? Am cumpărat mai multe. O apă și-un pământ. Bani aruncați. Și lumea cumpără. Cred că toți căutăm și încă cu fervoare nestăpânită, să știm ce ne rezervă viitorul. Chiar dacă nu toți cred în vise sau prevestiri, sau semne, dar tuturor tare le-ar plăcea să știe dinainte ce li se va întâmpla.

Drept e, pe de altă parte, că acele cărți în care teoriile despre vise sunt analizate pertinent, cele care nu se limitează la interpretări banale, cele scrise de specialiști autentici, nu de tot felul de impostori, răsăriți în ultima vreme ca ciupercile după ploaie, acelea mi se par cu adevărat serioase și mă conving atunci când citesc. Dar apoi, când să trec la partea cu aplicabilitatea, mă poticnesc și n-ajung nici încotro. Doar mă enervez. Îmi tot spun să renunț la preocuparea pentru vise, dar acum spun, iar data viitoare o iau de la capăt. Mă împinge ceva de la spate. Tu ce părere ai despre toate astea?

-Poate să nu fie bune cărțile tale, să fie din cele de duzină, cum bine-ai observat și tu, scrise doar pentru profit comercial, cu titluri care să suscite curiozitatea și interesul a cât mai mulți cumpărători. Sau e posibil ca tu, sau, mă rog, cine-o fi, să nu interpreteze corect. În general, oamenii nu se pricep a citi visele, ca de altfel niciun alt soi de semne. Nu sunt în stare să le înțeleagă limbajul. Abilitatea aceasta de a sesiza existența semnelor, fie ele date nouă sub formă de vis sau prin diverse întâmplări reale, fie că ni se așază în cale diverse obiecte, sunt multe posibilități de a da un semn, abilitatea aceasta, zic, de a vedea corect semnificația lor, au pierdut-o oamenii de mult, în negura vremilor care le-au încețoșat mintea și simțurile odată cu depărtarea lor tot mai crescută față de Creator. Dreptu-i că, în cărțile acestea făcute pentru nespecialiști, informațiile sunt precare, insuficiente, lapidare, făcute doar, cum am mai spus, pentru a atrage cumpărătorii. Oamenii sunt atrași de fenomenele pe care nu le pot înțelege, sunt curioși, sunt superstițioși și mai ales vor să-și cunoască viitorul. Atunci cumpără, dar constată că tot nu se lămuresc cu nimic mai mult. Acestea sunt lucruri pentru inițiați. Un necunoscător al noțiunilor elementare ale fenomenului, degeaba încearcă. Eu zic să te lași păgubașă, să nu-ți mai faci moară-n cap cu ce nu trebuie. Numai îți dai singură emoții deșarte, de care chiar că n-ai nevoie în starea în care te afli. Încă ești într-o perioadă în care stabilitatea ta este labilă și poate fi relativ ușor deturnată. Promite că ai să mă ascuți! Promiți?

-Promit!

Femeia ridică palma-n sus ca și când ar jura la Curtea Supremă de Justiție.

-Acum stai tu jos, aici lângă mine, pentru că vreau neapărat să-ți povestesc povestea lui Leo și a lui Ani. Visul nu-l mai știu, dar povestea lor n-am s-o uit câte zile oi avea date de la Dumnezeu. Chiar de la Dumnezeu ne sunt date. Chiar de acolo. Sau de la soartă, sau destin, sau carmă sau cum vrei să-i zici. Eu cred că tot una-i. Nu contează cum îi zice unul sau altul. Contează ce e. Nu ești de părere?

E convinsă până-n măduva oaselor că opiniile ei sunt perfect valabile și că nimeni nu ar putea avea obiecții, cu atât mai mult firoscosul de Pavel, care le are p-astea în degetul mic de la mâna stângă. Drept urmare nici nu așteaptă ca el să-i răspundă la întrebarea care de fapt a fost pur retorică. E foarte preocupată de propriile amintiri.

-Ai să vezi că așa o poveste nu se poate uita. Ascultă numai! Și să mai pretindă cineva că nu-i adevărată zicala „ce ți-e scris în frunte ți-i pus”. Sigur că acest pus îl mai poți influența pe ici, pe colo. Dacă-i ceva

-Ai să vezi că așa o poveste nu se poate uita. Ascultă numai! Și să mai pretindă cineva că nu-i adevărată zicala „ce ți-e scris în frunte ți-i pus”. Sigur că acest pus îl mai poți influența pe ici, pe colo. Dacă-i ceva de bine, iar tu fără gând îi dai un brânci, clar că se duce de-a rostogolul și se sparge ca un bostan copt, de se alege praf și pulbere. Ni se dă, dar nu ni se pune-n pușculiță. Dacă-i de rău, cu efort, strădanie și perseverență, mai poți îndrepta câte ceva. Dar trebuie să pui umărul, nu glumă. Te împiedici, dai peste tot felul de hopuri, dar până la urmă treci puntea. Așa-i pe lume, n-avem încotro. Le primim cum vin și facem fiecare ce știm și cât putem. Cert este că nu-i bine să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm să ne cadă pară mălăiață-n gura lu' nătăfleață.

-Măi, da în ce dispoziție filozofică mai ești azi! Hai, dă-i drumul, că m-ai făcut curios. Mă roade curiozitatea rău de tot, îi răspunde Pavel zâmbind înțeleghător, ca unui copil drag care spune o naivitate amuzantă. În același timp, îi ia mâna și i-o sărută cu o notă de îngăduință tandră.

* * *

Nu-i trecut mult de ora opt dimineața. De abia am ajuns la birou și tocmai îmi turnam cafeaua cea de toate zilele, când ușa se deschide și intră o doamnă cam de patruzeci și ceva de ani, în urma căreia păseau, ca pe ouă clocite, doi tineri speriați și timizi. Ea, fata, toată plânsă, cu ochii roșii, vârful nasului asemenea, pleoape umflate. El, negru de necăjit ce era. Mă uit la ei și-mi dau cu presupusul că n-au mai mult de optsprezece ani.

Ea e mică de statură și subțire, să-ncapă printr-un inel. Un cap blond, ochi mari, priviri de un albastru deschis, limpede, clar, ca și seninul cerului într-o zi de Bobotează. Scîlpesc aidoma luminii dinspre miazăzi, reflectată pe suprafața lacului înghețat. Gură trasă din vârful condeiului, un nas elegant, mic, drept, trepidant. Perfect. Ceea ce rar se întâlnește. Pielea feței ai zice că-i floare de lăcrămioară. Fină și albă. Moale și mătăsoasă. Îți induce automat senzația că trebuie s-o atingi, s-o mângâi abia fluturat, ca un oftat de ușurare. Poartă o pereche de blugi și o bluză stil ie. Îi vine bine, deși-i ies claviculele de slabă ce-i. E slabă dar nu scoabă. Are tot ce-i trebuie într-ale formelor feminine. Și bust și coapse și ... tot restul. Așa cum arată, pare extrem de tânără, abia ieșită din copilărie. „Frumușică fată”, gândesc în sine-mi, „doar că acum are o nutriță de pisicuță obidită, murată de o ploaie torențială în timp ce-o fugărea un dulău mare și rău.”

Ochii-mi alunecă spre băiat. E înalt și frumos. Valuri mari îi modelează părul chihlimbariu. Niște ochi verzi, de mai mare dragul. De un verde ars, cald și dulce, cu irizații de aur vechi. Priviri blânde ca ale soarelui răsare în prag de toamnă, doldora de sărutări line depuse cu evlavie de îndrăgostit, pe obraji împurpurați feciorelnic ai dimineții. O dungă gri în jurul irisului îi scoate în evidență și mai tare. „Ăsta va fi cu adevărat un bărbat după care o să alerge femeile pe toate drumurile, ca și căpiate. Deocamdată e doar un puiandru speriat c-a fost luat din cuib. Cine-or fi și ce vor?!”

De unde să fi știut atunci că tagma feminină deja l-a observat și alerga năucă să pună mâna pe el și că fătuca din fața mea a trebuit să-și pună la contribuție toate subtilitățile muieresti și toate talentele, pentru ca să-l poată avea pentru ea. Mai târziu, când mi-a povestit, nu-mi puteam crede urechilor că acea muierușcă minusculă, gingășia în persoană, a putut întoarce pe deget ditamai făt-frumosul.

Sinceră să fiu, mie una-mi place când mai aud și povești din astea, pentru că de obicei cel mai slab, adică femeile, joacă tontoroiful cum li se cântă, prinse-n lesă, la fel ca urșii Țiganilor pe la bălciuri. Asta e. N-ai ce-i face. Buun... Deci:

-Bună zâua, doamnă, zice femeia mai în vârstă, care pare a le fi mamă. Pucieț să nie ascultaț o țără?

Vorbește cu accent clar de români din Banatul Sârbesc.

-Cum să nu. Vă rog să luați loc.

-Mulțumim. Nu o să vă rețâniem pre mult.

-Nu-i nimic. Care-i baiul?

Oftează prelung, cu obidă vădită.

Îmi povestește cum, cu o seară înainte Leo, băiatul adică, a venit în vizită la Ani, logodnica lui, fata ei, a femeii.

-Leontina. Scuză că nu v-am, zâs cum mă ciamă. Uităce, dragă doamnă, cum îi triaba.

Începe să-mi relateze cum au stat la cină toți patru, adică ei trei și soțul Leontinei, tatăl vitreg al lui Ani.

Mai târziu aveau să afle că acest tată vitreg e pâinea lui Dumnezeu. Tatăl ei natural a murit de tânăr într-un accident. Nici nu și-a văzut copila. Nici ea nu l-a cunoscut decât din fotografii. A murit când Leontina era însărcinată în luna a șaptea. Bine că n-a pierdut copilul. Totuși l-a născut prematur. După vreo câteva zile de la înmormântare. La șapte luni.

La început, Leontina nici n-a vrut să audă de recăsătorire. Și-a iubit fără de margini bărbatul. Iubirea cea dintâi. Întotdeauna credem că aceasta va fi unica. Că după ea nu va mai fi o alta. Apoi, lucrurile se schimbă la față. Cu motiv sau fără. Depinde. De ce-o fi așa, de ce sunt oamenii inconstanți? Cine poate să răspundă! Unii zic că e-n firea lucrurilor. Cărțile sfinte zic altfel: „Până când moartea ne va despărți.” Oricum, realitatea demonstrează că, în timp, oamenilor le trece o iubire și dau de alta.

Nu e cazul Leontinei, căreia Dumnezeu i-a programat să i-l răpească pe cel drag. Ce-avea să facă ea, o simplă muritoare?!

Într-un târziu, după multe presinguri venite din toate părțile, s-a lăsat convinsă de familie, de neamuri de-a șaptea spiță, care n-au avut de lucru decât să-și bage nasu-n viața ei, și de sfătoșenia babelor din sat, de singurătate și de greutăți pe care nu avea cu cine să le împartă. A avut noroc cum rar se întâmplă. A dat peste un om „pita lui Dumnezeu”, cum se zice, pe care a început să-l iubească. Ani l-a socotit, l-a simțit și l-a iubit pe acest al doilea tată ca și când el ar fi făcut-o. Ea cu el s-a trezit de când a deschis ochii. A crescut-o ca pe copilul lui.

-Eu, tanti, îmi spune Ani după ce ne-am cunoscut mai bine și ne-am apropiat, eu îi iubesc pe amândoi la fel. Și ei pe mine. Amândoi, și mama și tata, tot atât de tare. Câteodată se întâmplă ca mama să mă mai ia la rost, iar tata îmi ia apărarea. Altădată mai complotăm noi doi ca să iasă cum vrem noi, nu să fie pe-a lui mama. Să mă credeți ce vă spun: n-am știut că n-am tată bun. Acesta-i tatăl meu adevărat. Acum îmi tremură sufletul în mine de grijă, să nu-l pierdem din cauza inimii.

-E atât de grav?

-Da. Trebuie să-i facă intervenție pe cord deschis. Plecăm azi acasă, de aceea am venit, ca să ne luăm rămas bun.

-Dar vă întoarceți la facultate, nu?

-Sigur! Doamne! Dar nu o putem lăsa nici pe mama singură și nici să-l știm pe el în spital fără să fim acolo, să fim la curent exact ce se întâmplă în fiecare moment și să fim pe fază, dacă e nevoie. Doar are copii studenți la medicină. Și pentru el e altceva dacă ne știe acolo, lângă el. Nu, tanti?!

-Fără-ndoială.

Țin minte că nu m-am putut împiedica de-a-l invidia pe omul acela cu-n picior în groapă, pentru dragostea acestor copii. Copiii lui. Copiii lui nu pentru că le-ar fi dat viața biologică, ci pentru că se iubeau, el pe ei și ei pe el, atât de mult și-atât de sincer.

Leo îi iubea pe părinții lui Ani tot atât cât și ea. Nici el n-avea tată. A murit pe mare, când vasul lui s-a scufundat pe vreme de furtună. Leo a fost mic atunci. Mama i-a crescut singură, pe el și pe fratele lui mai mare. Acesta era preferatul ei. El, Leo, semăna cu tatăl lui.

-Tu semeni cu taică-tu. Toată ziua ești numa' după lucru. Vrei să împărățești lumea.

-Nu vreau să împărățesc nimic, mamă. Vreau să fac ceva serios în viață, să fiu pe picioarele mele. Nu vreau să-ți fiu povară. Destul că ne-ai crescut.

Fratele lui nu s-a ținut de treabă, n-a făcut nimic, școală n-a vrut să facă, nu pentru că n-ar fi putut sau nu l-ar fi ajutat capul. Era deștept, dar n-a vrut. Pentru el, totul trebuia să fie pe ușor. Să nu facă niciun efort. A schimbat tot febul de slujbe. Nimeni nu l-a suportat mai mult decât câteva luni. Cine să-l țină dacă nu-și făcea treaba?! Bani și toate cele veneau de la mama.

-Săracul, le e ciudă pe el, îl compătinea mama, părtinitoare, condusă de orbire instinctuală.

Leo n-a putut să înțeleagă de ce le-ar fi fost ciudă pe unul care nu era bun de nimic, decât de tras chiulul și foloase pe pielea altora. Cu toate acestea, fratele era favoritul și protejatul mamei. Leo nu prea exista pentru ea. Apariția lui Leo a fost o întâmplare nedorită, odată când tatăl lui s-a întors de pe mare neprevăzut și a stat acasă numai o zi și-o noapte. Rezultatul: Leo.

-Descurcă-te singur, că ești mare și vaccinat. Eu n-am de unde să-ți dau. Îi dau la fratele tău, că n-are. Și eu m-am descurcat singură toată viața, că taică-tău a găsit de cuviință să moară, să-și ia grija din cap cu crescutul a doi copii. Ce i pasă lui acolo unde e?!

crescutul a doi copii. Ce-i pasă lui acolo unde e?!

Înăcrită și rea. Asta era mama lui. Îl durea, dar n-avea ce face. Era una dintre acele mame care făcea diferență între copiii ei. Am mai pomenit din astea. Pe unul îl iubește, pentru că l-a vrut sau pentru că seamănă cu ea, iar pe altul, nu, pentru că nu l-a vrut și totuși a venit, sau pentru că îi seamănă soțului, pe care nu-l mai iubește și atunci își revărsă nemulțumirile asupra bietului copil nevinovat. Pe unul îl cocoloșește toată ziua, tot ce face-i bine, chiar dacă-i rău, iar celălalt se alege numai cu observații și pedepse, chiar dacă-i bun și cuminte. Găsește ea cum să-l învinovățească. Dacă alta nu, îi pune-n cărcă vinile celuilalt. Mai sunt și astfel de mame, care fac diferență între copii. Eu nu știu cum e posibil așa ceva, dar uite că este. S-au mai văzut cazuri. De obicei copilul care seamănă cu tatăl sau cu familia acestuia este cel respins de către mamă. Mai ales după ce i-a trecut dragostea pentru bărbatul ei, nu-l mai suferă și-i pune la cântar toate defectele, fie reale sau doar închipuite. Copilul e și el condamnat pe loc, fără drept de apel. Iată că mă repet, dar mie mi se pare foarte nedrept. N-am putut să înțeleg niciodată asemenea specimene. Nici un animal nu este așa. De ce oamenii? Mai ales o mamă! Nu-i poți spune nici egoism, fiindcă egoismul se manifestă în beneficiul propriu, pe când în astfel de cazuri, ele însele își creează stări cel puțin inconfortabile, prin trăirea sentimentului de ciudă pe propriul copil. Nu este nici lipsă de suflet și sensibilitate, pentru că pe celălalt copil îl iubesc și se dau peste cap pentru el, deci au disponibilități pe coarda aceasta.

M-am gândit de multe ori la acest fenomen și nu mi-l pot explica. Tu ce crezi, Pavele?

-Bine, aceasta-i o discuție mai lungă și complicată. S-o lăsăm pe altă dată. Acum aș vrea să aud povestea ta întreagă, fără întreruperi și divagații.

-Unde-am rămas? Eee, da, își reamintește Femeia. Așa fiind situația cu mama lui Leo, dădeau părinții lui Ani, deși copiii nici măcar nu erau căsătoriți încă.

-Eu, tanti, am suferit, să nu vă spun, la moartea tatei. L-am iubit mult. El mă voia, nu ca mama. De fapt, el ne-a iubit la fel pe amândoi. N-a făcut diferență. Numai că era necăjit din cauza fratelui meu. N-a avut ce să-i facă. Nu l-a putut îndrepta și-a murit cu durerea aceasta, că fiul lui cel mare este un neisprăvit. Trist și dezamăgit a murit.

Femeia se oprește și o clipă stă pe gânduri înainte de a continua.

-Ca să înțelegi, cred că trebuie s-o iau de la capăt, căci până acum le-am cam amestecat, cum mi-au venit în minte. O să faci tu legătura pe parcurs.

Așadar, Leo e la Ani, care locuiește într-un sat mare și frumos și bogat din Serbia, nu departe de granița cu noi. El e din Vârșeț. Amândoi sunt studenți la Novisad. La medicină.

Toți patru, Leontina, Tata, Ani și Leo stau la taclale în cerdac după cină. Vorbesc despre războiul care s-a declarat la ei în țară nu de multă vreme. Serbia cu Bosnia. Ei sunt departe de acea zonă și nu prea le e teamă. Însă comentează. Nu le place. Se necăjesc pentru semenii lor care pățimesc. Și cei de-o parte și cei de cealaltă. Toți pățimesc. Și cei vinovați și cei care n-au nicio vină. Vinovații-s o mână de tembeli, dar de tras scurta o trag și cei cu scaun la cap, care n-au nici în clin, nici în mănecută cu asemenea atrocitate absurdă care se cheamă război. Mașină de secerat vieți. Multe vieți. Multe vieți tinere. Cum pot unii face asta? Câtă hidoșenie! Indiferent de motivul care-i mână. Hidoșenie! Auzi colo! Patriotism! Ce-i mai important, o bucată de pământ care aparține unei anumite națiuni, o felie de cultură specifică, chiar de credință, ori o viață omenească? Chestia asta cu credințele e o adevărată tâmpenie. De ce n-au loc oamenii unul de altul, să-și vadă fiecare de ale lui în pace și armonie? Puterea Supremă, în fond, este una și aceeași. Doar teoriile create de oameni i-a dezbinat în diferite religii și culte. Dacă stăm bine și analizăm, principiile de bază sunt aceleași. În Tibet se aplică aceleași zece porunci ca și-n Biblie, doar că sunt altfel formulate. În Coran, la fel. Nicăieri nu se spune că e bine să iei viață de om. Acel „Dinte pentru dinte și ochi pentru ochi” este o născocire a oamenilor răi, intrați sub influențe nefaste.

Discută ei așa și întorc problema pe toate fețele, dar stau tihniți. Pentru ei, totul e încă departe, iaca discută, ca să se afle-n treabă, la nivel de teorie, la un pahar de vorbă în familie, seara la cină.

Leontina se ridică de la masă, ca să adune vasele și să le spele, când sună telefonul.

-Alo. Da, imediat... Leo, e pentru tine. Mama ta.

El ia receptorul și, pe măsură ce ascultă, se face tot mai alb la față. Ani observă prima și le face semn părinților. Pe fața lui Leo se vede cum se întipărește treptat spaima crescândă.

-Da, mama, da, abia îngaimă pierit.

Pune receptorul în furcă. Rămâne cu capul în jos. Toți tac. În încăpere e tăcere groasă. Poți s-o tai cu cuțitul. Se aude țârăitul unui țânțar rătăcit. Leo își trece mâna prin păr și ridică, în sfârșit, capul. Are ochii tulburi. Fața i s-a alungit în acele câteva minute. Ceilalți stau stană. Nu cutează să întrebe.

-Primio sa poziv da idem u rat, adică „Am căpătat ordin să mă duc la război”.

-Nu! țipă Ani, scurt și ascuțit. Mamă...

Se uită la maică-sa așteptând scăpare. Aceleia îi dau lacrimile. Îi vine să ridice din umeri a neputință. Ce să facă ea, o biată femeie de la sat, în fața comendurii armatei aflată în plin război?! Dar când se uită la fețele copiilor, rămâne paralizată. Înțelege că ei văd în ea singura undă de speranță ca să scape din nenorocirea care i-a trăsnet din senin. Minte începe să-i fiarbă, agitându-și circumvoluțiile pentru a găsi o soluție.

Unde să-l ascundă? În pod, în pivniță, în grajd, în cotețul porcului sau al găinilor, la neamuri, sub pat?, se întreabă în gând, cu autoironie amară, care frizează umorul negru. Chiar dacă ar găsi o soluție cât de cât plauzibilă, dacă-l găsesc, îl mănâncă curtea marțială și-l condamnă la moarte. În așa vremuri, nimeni nu gândește de două ori. Oamenii devin duri și cruzi, și răi, și neîndurători. Mai răi ca fiarele pădurii. Acelea omoară doar de foame. Omul e setos de putere. Vrea să domine. Să fie stăpân absolut. Omul e setos de sânge. Are impresia că, dacă bea sânge, fără ca măcar să-i fie sete, e mai puternic. E mai presus. De necrezut câți oameni, pentru care ai fi băgat mâna-n foc că sunt buni să-i pui pe rană, pâinea lui Dumnezeu, nu alta, se transformă peste noapte în adevărați diavoli, suprasaturați, mustinzi de ură. Ce-ar putea ea să facă? Unde să-l ducă, ca să scape? Până ieri, studenții au fost scutiți de la război. Acuma ce-i? Ce-i, ce nece-i, Leo are chemare. Gândea toate astea cu repeziciune de fulger. Îi ieșea fum pe urechi de concentrare.

„Dumnezeule mare, Maica Domnului, ajutați-mă!”

Se îndreaptă spre icoana de pe peretele dintre ferestre. O atinge cu degetele și-și pune fruntea pe ea. Să se roage, dar și să și-o răcorească de fierbințeala ce a cuprins-o. Celorlalți li se mișcă doar globul ochilor în orbită, urmărind-o. S-au agățat de ea ca scaielele de oaie. O țin strâns numai din priviri îmbibate-n frică și speranță totodată. Ea le descurcă pe toate întotdeauna. Deci numai ea e speranța. „Ce să fac, Doamne, ce să fac?” deodată mintea i se luminează. Îi vine o idee.

-Știu io binie? Studienți dâ n altă țară nu trăbă să miargă la răzbuoi, dacă duc hârcie dă la școală?

-Da, așa-i, zice Ani, care-i sare bucuroasă de gât.

-Ce mamă deșteaptă am! Cum te-ai gândit să facem?

- Epi, pliecăm acuma, mincinaș. Priegăciți-vă. Haida, iuce și dăgrabă!

Pun la repezeală câteva haine, care se nimeresc mai la-ndemână, într-un geamantan, strictul necesar de trebuință în asemenea urgență, se urcă în mașină și iau calea băjenirii.

După un drum de coșmar în plină noapte, ajung, cum, necum, la mine-n birou.

Leontina-mi povestește ce-o arde pe suflet.

Ca să scape de război, Leo are nevoie de o adeverință cum că studiază în străinătate.

-Vă rog, doamnă, dâ n tât suflietu meu. Uitați-vă la el cât îi dă cinăr. Dacă să prăpăgieșce pă front? Nu vi-i milă dă el?

Plânge tăcut și-și șterge lacrimile cu o batistă de hârtie, pe care cu greu o dibuie în geantă. Măinile și buzele-i tremură mărunț.

Ani plânge de-a binelea, iar Leo o mângâie tandru pe păr și-o pupă și mai tandru pe obraz. Fata-și intensifică plânsul care devine hohot în lege. I se face rău. Amețește. Leo o așază pe scaun, iar mama ia un ziar de pe biroul meu și-i face vânt. Se întoarce către mine:

-Vigieț?!... Uoarie cum m-oi ști dăsurca?... Ajutați-nie, fiț bună! Fiț dumnevoastă bună!

Îi privesc siderată. Mă îneacă emoția. Mila mă cuprinde cu gheare de ghionoaie și-mi provoacă o durere ascuțită în piept. Aș vrea să fac ceva. Deocamdată îi aduc un pahar cu apă rece fetei. Bea ca o păsărică. S-a mai potolit. Se întinde și-l apucă pe Leo de mână. Îl trage mai aproape, își lipește capul de coapsa lui și-i sărută podul palmei. El o pupă din nou, în vârful capului.

Mie îmi vine să urlu. Vreau să îi ajut. Nu pot să nu-i ajut pe copiii acestia. Abia s-au apropiat de intrarea în viață și i-a trăsnet asemenea necaz. Mai că văd moartea cu ochii. E un sacrilegiu. Iisuse! Ochii lor ar

Mie îmi vine să urlu. Vreau să îi ajut. Nu pot să nu-i ajut pe copiii aceștia. Abia s-au apropiat de intrarea în viață și i-a trăsnet asemenea necaz. Mai că văd moartea cu ochii. E un sacrilegiu, lisuse! Ochii lor ar trebui să se deschidă spre bucurii, să fie luminați de dragoste, nu să guste din cucuta urii și sălbăticia morții nedrepte. Sunt năuciți și există riscul să nu-și mai revină niciodată după această traumă, sau, și mai rău, ptu, ptu, ptu, Doamne păzește! îmi fac eu cruce și-n gând îmi scuipe în sân, să piară răul cu totul. Toate bune și frumoase, dar cum să-i dau eu adeverință când el nu-i studentul nostru? Nu pot și pace. E fals în acte publice. Mă mănâncă pușcăria. Lasă-te de asta, dacă copilul acesta poate să meargă pe front unde-l paște moartea și eu pot merge o vreme după gratii, ca să-l scot din ghearele doamnei cu coasă. Chestia este dacă va merge figura, dacă reușesc să obțin semnăturile necesare? Eu, una mă îndoiesc serios, așa că îmi pun mintea la contribuție pentru a găsi o soluție viabilă. Mă luminează, cine mă luminează și-o găsesc.

Până în acel moment Leo n-a scos niciun cuvânt.

-Știi să vorbești românește, nu?

Era o condiție sine qua non pentru a putea fi înscris la facultate.

-Nu șcie, doamnă. Numa „da”, că-i în sărbă ca și-n româniașcie.

-Oof! Ce să fac cu voi?

Stau și cujet. Aud cum mi se-nvârt roțile în creier. Vorbesc tare:

-Ca să vă dau nenorocita aia de adeverință, trebuie să îl înscriu student. Ca să îl înscriu, bineînțeles peste două săptămâni când începe anul universitar, trebuie să dea un examen de limba română. Fără asta nu-l pot înscrie sub nicio formă. Examenul se dă la București... Întrebați-l vă rog, dacă vrea și crede că poate să învețe din răspuseri, cât îl țin curelele, în aceste două săptămâni, să încercăm să o rupă puțin românește și să mergeți la București pentru examen. Încercarea moarte n-are! Fac eu ore de limbă cu el. Sunt profesoară de română.

Copilul acceptă și văd un licăr de lumină în ochi.

Din aceeași după masă am tras ca doi apucați. Veneam de la birou, îl luam în primire pe Leo și lucram uneori, până după miezul nopții, până-i pica lui capul pe masă. Eu funcționeam în virtutea inerției, că de judecat nu mai judecam nici eu.

Leo dormea câte două, trei ore pe noapte. Învăța de rupea pământul. După o săptămână avea cearcăne negre până-n gură, dar a început să-și dea drumul la limbă. Eu eram fericită și întrevedeam o speranță. Așa a și fost. Copilul meu ia examenul și încă ia notă mare. De aici încolo lucrurile au fost simple. Au devenit studenți amândoi, el a primit adeverința, a ocolit războiul și a păcălit moartea.

Acum nici nu-mi vine să cred că sunt amândoi medici specialiști, acasă la ei. Ea e pediatră, el, chirurg.

Au un băiețel. Nemanja. Scump foc. Bucățică ruptă din taică-su, care e mort după el. Cred că mama a fost plecată departe, în insulele Baleare, spre-o pildă, când s-a fost conceput copilul acesta. N-a fost prezentă deloc, atât de tare seamănă cu Leo.

-Știți, tanti, îmi spune Ani, până și degetele de la picioare sunt ca ale lui taică-su. Și gesturile, și cum ține capul când doarme. Nemaivorbind că-i idolul lui și-l imită-n tot ce face.

-Mă fac doctor chirurg, ca tati.

„Oare înțelege ce înseamnă doctor chirurg?”

Leo s-a ocupat de copilul lui încă de când era bebeluș. I-a schimbat scutecele, i-a dat de mâncare. De plimbat și de jucat nici nu mai vorbim. De altfel, acest bărbat rupt din cărți, de model ce-i, de când îl știu, a împărțit totul cu Ani. Și-au împărțit toate sarcinile. La ei n-a existat „tu trebuie să gătești, sau să dai cu aspiratorul, sau să crești copilul, pentru că astea-s lucru de femeie.” Nu. Fiecare face și-n zi de azi, după câte știu eu, tot ce e de făcut. Care cum apucă și are timp. Amândoi au fost buni studenți, au cam trăit din bursă și s-au zbatut ca toți dracii ca să ajungă ceva în viață. De multe ori au dus lipsă de multe cele. Dar nu s-au văitat. Le-a fost tare greu, însă nu s-au descurajat niciodată. Calculau fiecare bănuț în funcție de priorități. La acest capitol, șefa e Ani. Mătuca, blândă, blândă da' atunci când vrea, știe să se impună. Spune și gata. Fără alte discuții sau drept la replică.

De acasă primeau tot ce apucau părinții lui Ani-n două mâini, numai că în Serbia situația devenise grea și sărăciseră. Nu mai aveau de unde da prea multe. Tot ce se putea cărau din Serbia. Făină, cartofi,

De acasă primeau tot ce apucau părinții lui Ani-n două mâini, numai că în Serbia situația devenise grea și sărăciseră. Nu mai aveau de unde da prea multe. Tot ce se putea cărau din Serbia. Făină, cartofi, verdețuri, orătânii gata tăiate, chiar gata fripte. Zahăr, pentru că-l primeau la preț redus de la fabrica unde lucra Leontina. A făcut Leo gărzi cu ghiotura, pentru un ban în plus. S-a ocupat și cu vânzarea de mașini second hand și mai știu eu ce. Un copil foarte harnic. La ce nu se pricepea! Tot ce trebuie făcut și reparat într-o casă știe Leo să facă. Aud că încă mai face. Pune domnul doctor mâna pe cuie și ciocan. N-a fost priză în casa lor pe care Leo să n-o fi meșterit. Au fost tare săraci și-au tras la început cumsecade mâța de coadă. Cu toate astea nu s-au luat nici de păr, nici la ceartă din cauza neajunsurilor. A zugrăvit, a pus parchet, a făcut pe instalatorul și pe electricianul, pe mecanicul și pe bucătarul. Chiar și pe doica, cum ți-am spus. Când Leo povestește despre Ani sau i se adresează, tot se topește. I se încălzesc ochii. Ani a fost dintotdeauna și a rămas idolul lui. Mi se pare aiurea să folosesc un clișeu pentru a-l caracteriza pe Leo, dar cred că i se potrivește, mănușă: Băiat de aur.

Cât despre ăla micu', e-o folie. Copil ca la carte. De când s-a născut a dormit toată noaptea. De mirare, dar așa a fost. Sugea și dormea, suga și dormea. Parcă înțelegea că părinții lui au de învățat și trebuie să fie odihniți pentru a face față la examene, examene de care depinde situația lor ulterioară pentru toată viața. A lor și a lui. A mers rapid în picioare și a început a vorbi înainte de un an. Se execută, de cele mai multe ori, fără fasoneli de copil răsfățat la tot ce-i spune Ani, asta neînsemnând că e și de acord. Le servește uneori câte una de-i lasă mască.

Ei amândoi fiind la spital, dimineața, copilul stătea cu o doică. O femeie blândă, cumsecade și pricepută la copii. Cel mic s-a atașat de ea. O chema Lenuța, dar, de unde până unde, Nemanian a botezat-o în limbajul lui stâlcit de copil mic, Ati. Ati a rămas.

Într-o zi, când Ani s-a întors acasă de la spital, Ati i-a dat raportul că Nemanian s-a cam întrecut cu obrăznicile. Mama, obosită și agasată, l-a luat la trei păzește, i-a tras un perdaf cum scrie la carte, mai să nu-i ardă una sfântă peste poponeț. Nemanian, văzând că se îngroașă gluma, strigă disperat către Ati, care se dusesse în bucătărie, lăsându-i să-și spele rufele în familie, cum ar veni.

-Ati, Ati, păi tu ce faci? Vino aici imediat! Cum e asta, eu te plătesc și tu mă lași singur? Nu vezi că mama asta acuș mă altoiește?!

Ani se întoarce cu spatele ca să nu pufnească în râs văzând mutrița serioasă și revoltată a fiului ei cum îi imputa femeii că pentru plata ce-o primește nu-și face datoria. Copilul deja a învățat o importantă lecție de abordare a vieții: Ești plătit, fă-ți treaba cum se cuvine.

-Tanti, nu-i de tot mirul să iasă din gurița unui țânc de nici trei ani, care abia de și-a dat drumul la vorbit, așa o chestie? De unde a scos-o și ce-o fi-n căpșorul lui? Copiii ăștia de acum parcă se nasc gata învățați, întreabă retoric și concluzionează în același timp Ani, vădit mândru de ceea ce-i în stare să dea din el băiețelul ei cel ieșit din comun de isteț.

-Stați să vedeți ce mi-a servit-o mie, intervine și Leo. Ne pregăteam să mergem într-o vizită, cu tot cu el. Am ajuns târziu de la spital, ne grăbeam foarte tare, noi ne-am îmbrăcat deja în mare grabă, dar Nemanian nu voia cu nici un chip să se îmbrace. S-a așezat pe fotoliu și stătea ca și catărul. Nu și nu. Nicio haină nu-i era pe plac. Ani s-a enervat și a țipat la el că-l lasă singur acasă, închis în baie. Copilul a început să urle. Eu, văzând ce întorsătură au luat lucrurile, intervin, îl iau cu duhul blândeții și încerc să-l îmbrac eu. Niciun rezultat. Copilul meu pune barba-n piept, strânge din pumni, zice ăm! și pace bună. Până la urmă îmi ies și eu din pepeni. Știți că sunt din fire foarte calm, dar atunci m-a scos din răbdări, îl apuc de o mână, îl ridic și scurt îi ard una, mai mult de formă, dar i-o ard, la funduleț. Reacție: S-a postat drept în fața mea, înțepenit pe picioarele un pic depărtate, m-a privit serios, direct în ochi, și-mi spune cu imputare serioasă:

-Tata, de ce m-ai omorât acum? Te rog frumos controlează-te! Doar ești bărbat în toată firea!

-Vă dați seama că ne-a lăsat tuț pe amândoi.

Nemanian are o memorie de invidiat. Avea doi ani când m-am întors din Tunisia, prin aeroportul din Belgrad. Leo m-a așteptat cu mașina și am trecut pe la ei pe acasă, ca să-i văd pe toți. Îi adusesem la ăla micu o cămilă de jucărie și un fel de tobă specifică Africii de nord. După mai bine de un an, au venit ei la mine. Numai ce m-am trezit cu ei la ușă.

-Tanti, am venit cu treburi și nu putem pleca fără să vă vedem. Tu, Nemanian, știi cine-i doamna?

-Da, păi! E tanti care mi-a adus cămila și toba când o venit la noi din Tunisia.

Sinceră să fiu, mi-a picat falca de mirare. Nu m-am așteptat la vârsta lui.

Vorbește curent încă din fașă două limbi, fără să le încurce, nu se obrăznicește, n-are voie să mănânce ce vrea el și când vrea, iar copilul respectă fără cârtire programul, nu dă cu fundul de pământ ca alții. L-au educat tare bine. L-au și răsfățat, i-au dat și luna de pe cer, dar el a trebuit să înțeleagă că pentru toate astea are și el obligații și datorii. Că tot ceea ce primește, trebuie să merite.

Cum nu-i cuminte, îl abțiguipe Ani urgent. Nu-l lasă să uite. Mi-a povestit că odată s-a obraznicit cu bunicii. Drept ca atare n-a venit Moș Crăciun. I-a adus doar o punguță mică de bomboane acrișoare, care nu-i plac deloc.

În primele minute, copilul n-a fost în stare decât să repete ca un patefon stricat: ”tati, mami, tati, mami” și să arate cu degețelul către locul gol din colțul unde ar fi trebuit să fie bradul și cadourile de la Moș, loc în care se afla, prăpădită și stingheră, culcată într-o rână, punguța cu bomboane acrișoare.

Bunicii au insistat foarte, ca să fie iertat copilul:

-Cum să rămână fără brad și fără cadouri? Iartă-l și tu acuma, e copil, nu pricepe că a fost obraznic, iar noi nu ne-am supărat.

Ani nici nu a vrut să audă:

-Trebuie învățat de mic ce se poate și ce nu se poate. Numai cu răsfățul nu merge. Ies din ei niște vagabonzi, susține sus și tare, cu o convingere debordantă, tânăra mamă pediatră, care nu concepe ca fiul ei să fie prost crescut.

Când am auzit povestea și mie mi-a părut rău de copil. Pentru mine Crăciunul și venirea Moșului a fost și a rămas ceva magic până-n ziua de azi, așa băbătie cum sunt.

Pavel se uită în jur, ca și când ar căuta ceva.

-Cu-cu!.. Hei, băbătie, unde te-ai ascuns!... Scoate capul la lumină ca să te văd și eu la față. Să știi că n-am chef acum să mă joc de-a v-ați-ascunselea. Ieși, fii tu bună, că nu te caut, să știi. Poți să stai acolo unde ești până la sfântu`așteaptă din partea mea.

Zice și râde privind șugubăț spre ea.

-Nu vrea să se arate. Să-i fie de bine. Ce ziceai tu?

-Ce ziceam? Nu ce ziceam, ci ce zic. Zic că-ți râzi de mine, dar să știi că așa este. Iubesc Crăciunul, oricât te-ai hlizi tu.

-Nu mă hlizesc. Îți fac un compliment, domnișoară. Nu te mai da bătrână, că te râd și curcile când te privesc.

Ea vrea să comenteze, dar nu apucă, pentru că el îi pune palma peste gură.

-Hai, gata. Am glumit. Spune mai departe.

-Păi ce să spun? Am spus. Iubesc Crăciunul și pe Moșul. Când se apropie, de fiecare dată, intru într-o stare sufletească cu totul specială. De altfel am și scris despre Crăciun.

-Vreau și eu să citesc. Ai publicat?

-Da. Când ajung acasă, am să-ți trimit prin fax textele. Dar vreau și comentarii, despre cum ți se par.

-Ce comentarii cum mi se par? Doar ți s-au publicat.

-Ba, contează. Pentru mine fiecare părere a unui cititor contează. Doar acestea contează. De publicat se publică multe tâmpenii, care nici nu miros a literatură. Și totuși se publică. Mai mult. Sunt și promovate. Există cercuri de prieteni, de cunoștințe, de interese care se susțin unii pe alții, iar de pătruns printre ei e aproape imposibil. Sunt ermetici. Extrem de exclusiviști. Mai ceva decât o casă regală. De aceea pe mine mă interesează doar părerea cititorilor obișnuiți.

-Dacă așa stă treaba, o să ai impresia mea, numai tu trimite repede materialul. Acum revino, te rog, la găștele noastre.

-Unde am rămas?

-Unde am rămas?

-La cum ți-a părut rău de ăla micu' c-a rămas fără cadou.

-A, da. Mi-a fost mie jale de el, dar el s-a ales cu lecția învățată pentru toată viața. De atunci, cât e de mic, știe să ia conștiincios notă de tot ce se cere de la el. Nu-i uit mutrița comic de serioasă, imitând pe cei maturi.

-Așa trebuie, dacă vreau să fiu sănătos, îmi explica odată când n-a vrut să mănânce o ciocolată pe care i-am oferit-o înainte de masă.

E mort după mașini. Cunoaște de la trei ani toate mărcile, iar la patru l-a învățat tată-său să pună mâna pe volan. Nu ajunge cu picioarele la pedale, îl ține Leo în poală și desigur că tot Leo mânuieste accelerația și frâna. Vorba e că Nemanîa ține volanul și-l rotește. Culmea, că-l rotește cum trebuie. Fiindcă veni vorba despre vorbă: câte curiozități sunt în lumea noastră a oamenilor. Uite și tu cum vorbim: „Mânuieste accelerația...”. Care mânuieste? A mânuî vine de la mână, ori accelerația e acționată cu piciorul. De ce nu spunem picioarește?! Probabil în virtutea inerției, de lene să reținem un cuvânt în plus. Mai bine i-am extins altuia aria semantică. Ilogic i-am extins-o, după cum bine se poate vedea. „Ei și, ce-are?” vor zice unii. „Nimic, ce să aibă? Num-așa,” zici spășit, de parcă tu-ai fi cel cu musca pe căciulă.

Oare la câte chestii ilogice le dăm drept de extensie pe nedrept, fără a gândi de- loc? Câte dintre aceste jocuri de cuvinte mai mult sau mai puțin amuzante dau naștere la câte-un vai ș-amar, ete-așa, simplu, de amoru' artei, ca un pocnit scurt din degete. Apoi mai drege dacă poți? Cine știe ce suflet rămâne pustit ca după bomba atomică, iradiind durere la nesfârșit dintr-o simplă negândeală nepăsătoare. Dintr-o nepăsare leneșă care-și depășește condiția și devine pură ticăloșie.

Văzându-i aptitudinile într-ale șofatului, bunicii nu se pot abține, cu toată sărăcia lor, renunță la altele, chiar esențiale pentru ei, vând o pereche de purcei și-i cumpără copilului o mașinuță pe măsura lui. O conduce cu o dezinvoltură demnă de invidia unui campion la curse. E tare mândru de ea.

-Uite, stai numa' să vezi cum merge.

Sare sprinten în vehicul și-mi face o demonstrație de mai mare dragul.

-Brrr! Brrr! Auzi cum demarează. E mașină de curse. E tare. Brrr!

Îi trepidează casca de pe cap de atâta bârâit din buze, bârâit cu care-mi demonstrează faptic puterea motorului lui celui nemaipomenit.

Nici gând să se smiorcăie din cauză că-l dor mușchii de la picioare. Tace și trage din greu la pedale. Culmea e că reușește să prindă ceva viteză și merge prin curte, urmând serpentine invizibile și curbe periculoase.

-Uite, acum încep să urc panta pe munte. Vezi ce curbă zdravănă vine? Stai să vezi cum o iau. Brrr!

-Tanti, să-l vedeți ce face la computer, zice Ani cu mândrie nedisimulată. Leo e tot o lumină și privește când la unul, când la celălalt.

Întotdeauna când mă întâlnesc cu acești copii, o vreme după aceea mă simt alt om. Îmi iau injecția de bucurie că am ajutat și eu un pic la această fericire a doi oameni tineri și a puiului lor. Când le-am mărturisit asta, Leo mi-a replicat prompt:

-Ce vorbești, un pic, tanti?! Dacă nu erai dumneavoastră, poate că acum îmi putrezeau oasele cine știe pe unde, de nu mi s-ar fi știut nici urma, nici mormântul, ca la atâția alții. Dumneavoastră sunteți mama mea a doua. Mi-ați dat viață pentru a doua oară. A doua, dar cea mai importantă. Să știți că vreau să fiu ca și dumneavoastră. Să fiu bun și să ajut de câte ori pot. Dumneavoastră sunteți aceea care m-a învățat acest lucru, prin ceea ce ați făcut pentru mine, nu mama care m-a născut. Asta înseamnă „un pic” la dumneavoastră, tanti?

Femeii i se umezesc ochii când își aduce aminte.

-Uneori mi-e tare dor de ei. Într-un fel, cu adevărat sunt copiii mei.

O umbră de nostalgie, ca un fel de părere de rău o învăluie vizibil. Pavel o cunoaște deja destul de bine ca să poată intui ce-i în mintea și sufletul ei în acel moment. O compătimește.

O umbră de nostalgie, ca un fel de părere de rău o învăluie vizibil. Pavel o cunoaște deja destul de bine ca să poată intui ce-i în mintea și sufletul ei în acel moment. O compătimește.

„Păcat de ea. Să fii lipsit de multe bucurii elementare, când ai un suflet atât de mare! Un om ca ea, care face bine tuturor, care își rupe din ea însăși pentru a da altora, pentru a ajuta, să rămână atât de singură. Doar cu poveștile ei. Păcat! Mare păcat!”

Îi vine s-o ia în brațe, s-o țină strâns, ca să-i audă bătăile inimii lui și el pe ale ei. S-o aline. S-o aline și s-o alinte. S-o alinte ca să-i împrăștie negurile-n cele patru zări.

Ar vrea să intre-ntr-o poveste, să se prefacă într-un licurici. Mai bine într-un întreg stol de licurici, într-o pădure de licurici, ca să poată, cu lumina căldurii lui, să-i scuture sufletul de orbecăielile printre cețuri mai dense ca norii care aduc ninsori de omătuiesc casele cu coș cu tot. Până și fumu-l pier, înghițindu-l sub povară grea.

Ar vrea să scuture omătul și să spargă țurțurii de gheață, care au ținut-o ostatecă atâta amar de vreme, prinsă-n chingile lor rele și atât de reci încât orice fior moare pe loc.

Ar vrea ca licuricii, cu puterea lor de vrăjitori, să o fure luând-o pe sus, s-o poarte pe aripi de Pegas spre alte mări și țări. S-o ducă-ntr-o pădure virgină, care n-a cunoscut călcătură terfelită de pământean împăcătuit în împietrire de suflete. Într-un loc unde pomi se sărută din flori, își dau îmbrățișări calde prin înlănțuiri de ramuri și-și juruiesc iubire veșnică prin șoaptele dulci ale frunzelor. Un loc unde nu există nici secure, nici topor, nici fierăstrău, nici drujbă, care să ucidă cu nepăsare seacă frumosul care se dăruie la tot pasul.

Ar vrea s-o ducă-n țara licuricilor, unde să-i prindă-nserarea din urmă, să i se agațe de poale și, în timp ce ei amândoi, împreună, îi duc trena de voaluri difuze, felinărașe ghidușe să înflorească pe tot locul. Să-și ia zborul cald și luminos, să semene dăre scânteind de speranță, drumuri minuscule spre feerii gigantice. Licuricii, cu corpurile lor liliputane, să o învălăduască în raze tămăduitoare și s-o călăuzească spre poteca iubirii. Iubire pe care ea a știut s-o dea fără să ia nimic la schimb, n-a făcut troc cu suflete, a dat din toată ființa ei, fără a se gândi la economii egoiste, a dat până s-a trezit c-a ajuns săracă lipită pământului.

Ar vrea să stea amândoi locului, pe o cărare împetrițată de umbrele înserării și de luminițele zburătoare. Să stea ținându-se de mână și să privească spectacolul acela magnific al jocului domol dintre lumini și umbre, care presară balsam vindecător pe rană.

Un licurici mai curajos i se așază pe umăr, parcă ar vrea să-i șoptească ceva. Parcă ar vrea să-i citească viitorul și să-i spună să aibă încredere, pentru că va apuca și alte vremuri, care-o vor primi în sânul lor fără de asprime. O vor ogoi și-o vor face să uite vicisitudinile trecute. Va apuca vremuri în care iertarea se va confunda cu uitarea, iar ea, Femeia, va fi o alta. De fapt nu alta, tot ea, dar ea cea de la începuturi, cea al cărei crez s-a oglindit într-un singur cuvânt: iubire.

Ceva blând, ca un falfăit de aripi al unui sticlete amorezat, îi atinge și-l trezește pe Pavel din visare. E mâna Femeii, moale, caldă, bună și catifelată. Aproape ireală.

-Ai fost departe, nu-i așa?

El tace. Doar o privește.

-Nu trebuie să-mi spui. Înțeleg.

„Oare ce înțelege Ea? Chiar întrevade adevărul lui? Poate că a vrut să spună că îl înțelege dacă nu vrea să i se spovedească și el ei la ce s-a gândit. Probabil că Ea crede că el s-a gândit la cine știe ce și nu vrea să-i spună, ca și când ar fi fiind un mare secret. În locul Ei, el s-ar supăra. În fond, Ea-și pune sufletul în palmă-naintea lui. Dar el cum să-i spună? Oricum n-are voie să facă nimic din ceea ce a visat. E nedeontologic. De ce e nedeontologic? E nedrept. De fapt și de drept, ce altceva ar face dacă și-ar da frâu liber la sentimente, decât ceea ce-i învață pe pacienții lui să facă. Să iubească. Să nu fie introvertiți. Să-și lase sufletul liber?!”

-Da, am fost departe. Promit că, într-o bună zi, te voi lua și pe tine acolo unde am fost eu acum.

„Da, când te vei face bine. Când nu vei mai avea nevoie să-mi fii pacientă. Dar pentru asta, acum trebuie să am mare grijă ca tu să ajungi acolo. Trebuie să mai rabd.”

-Ne vedem poimăine, draga mea.

O sărută în fugă pe un obraz care se aprinde instantaneu și-i frige buzele. Cum ar vrea s-o dea naibii și meserie și de tot și s-o ia în brațe, s-o strângă lângă el, s-o sufoce cu sărutări și fierbințeli nepotolite. Să se

Ceva blând, ca un falfăit de aripi al unui sticlete amorezat, îi atinge și-l trezește pe Pavel din visare. E mâna Femeii, moale, caldă, bună și catifelată. Aproape ireală.

-Ai fost departe, nu-i așa?

El tace. Doar o privește.

-Nu trebuie să-mi spui. Înțeleg.

„Oare ce înțelege Ea? Chiar întreveade adevărul lui? Poate că a vrut să spună că îl înțelege dacă nu vrea să i se spovedească și el ei la ce s-a gândit. Probabil că Ea crede că el s-a gândit la cine știe ce și nu vrea să-i spună, ca și când ar fi fiind un mare secret. În locul Ei, el s-ar supăra. În fond, Ea-și pune sufletul în palmă-naintea lui. Dar el cum să-i spună? Oricum n-are voie să facă nimic din ceea ce a visat. E nedeontologic. De ce e nedeontologic? E nedrept. De fapt și de drept, ce altceva ar face dacă și-ar da frâu liber la sentimente, decât ceea ce-i învață pe pacienții lui să facă. Să iubească. Să nu fie introverțiți. Să-și lase sufletul liber?!

-Da, am fost departe. Promit că, într-o bună zi, te voi lua și pe tine acolo unde am fost eu acum.

„Da, când te vei face bine. Când nu vei mai avea nevoie să-mi fii pacientă. Dar pentru asta, acum trebuie să am mare grijă ca tu să ajungi acolo. Trebuie să mai rabd.”

-Ne vedem poimăine, draga mea.

O sărută în fugă pe un obraz care se aprinde instantaneu și-i frige buzele. Cum ar vrea s-o dea naibii și meserie și de tot și s-o ia în brațe, s-o strângă lângă el, s-o sufoce cu sărutări și fierbințeli nepotolite. Să se ostoiască-n mângâieri avide și să-i demonstreze că nu toți bărbații sunt pe-un calapod. Doar că s-a-ntâmplat ca ea să fie cea fără de noroc. Numai că norocul se mai și schimbă. De-aceea-i zice roata norocului. Ar fi vrut să-i poată spune, dar mai presus de orice, Sfântă Fecioară, cât ar vrea să-i fie permis a o iubi!

* * *

De îndată ce a ajuns acasă și a intrat pe ușă, s-a îndreptat glonț către bibliotecă unde își păstra mapa în care se afla colecția de reviste în care a publicat ea. Nu mai știa exact în ce număr se găsesc materialele despre Crăciun, așa încât le-a luat pe toate în brațe, s-a așezat turcește direct pe covor și a început să caute exemplarele din decembrie. Când a găsit ceea ce căuta, a tras câte o copie, a căutat numărul de fax al lui Pavel, l-a notat pe dosul uneia dintre coli și a format numărul. A introdus hârtia în aparat și i-a dat drumul.

Rămasă cu foile în mână, deodată a apucat-o un dor nebun după copilărie și după ai ei. A simțit că vrea să fie iarăși împreună. Dacă n-ar fi fost noapte deja, s-ar fi dus la ei, la cimitir. Așa procedează când o rupe dorul și singurătatea. Se duce acolo, ca să fie lângă ei. Ca să-și potolească dorul a căutat să facă ceva. Știa din experiență că aceasta e unica scăpare. Să-și ocupe mintea cu altceva. Dă să se ridice de pe scaun și să plece spre bucătărie. Va găsi ea ceva util de făcut. Sau neutil. Numai să nu stea. Ridicându-se, foile de hârtie fășâie. Îi atrag atenția. Ca și când i-ar vorbi și-ar chema-o.

„Ce-ar fi să le recitesc. Nu-mi mai aduc aminte exact ce-am scris.”

Zis și făcut. Se cuibărește între brațele fotoliului ei favorit, unul mare, adânc și moale. Își caută locul, persistând în cuibăreală, exact ca și cloșca pe ouă. Începe să citească și uită de ea. Se pierde în lumea pe care ea însăși a creat-o.

LEONARD

Data viitoare, de cum a intrat, Pavel a luat-o repede la zor cu treaba. Se temea ca nu cumva să mai scape caii pe arătură și să mai facă vreo boacăna de tipul sărutului în care s-a pierdut cu firea mai deunăzi.

Lumina difuză, ușor roșietic-albăstruie, răspândită de flacăra pâlpâită a celor câtorva lumânări parfumate, dosite strategic prin colțuri, muzica în surdină, abia sesizabilă, cu acordurile ei molcome, sugerând somnolența întregii firi, aciuată prin adăposturi de noapte, îmbiau la adormire.

Femeia s-a relaxat într-o clipită sub privirile încărcate de vrajă ale lui Pavel, bărbatul pe care de-acum îl iubea, mai mult sau mai puțin conștient, fiindcă, până și cele mai îndepărtate și ascunse cotloane ale sufletului ei, devenit sceptic în urma atâtor lovituri încasate de la destinul dur, refuzau să admită atare nenorocire. Căci ce altceva ar putea fi decât mare nenorocire, pentru o lovită de soartă ca ea, dacă s-ar abate asupra ei o nouă iubire și încă pentru nimeni altul decât propriul ei terapeut?! Refuză instinctiv și cele mai elementare semne care-ar putea prevesti așa ceva. O iubire fără nicio șansă de materializare ar însemna un chin în plus, adăugat la cele târnoseli amare cu care a fost blagoslovită mai înainte. Încă una nu-i mai lipsea. Mai bine moartă. De aceea, același instinct inconștient îi dictează să-și rupă privirea din ochii lui Pavel și să și-o fixeze pe jocul bizar de umbre al uneia dintre lumânări, căreia-i ardea de un piculeț de hârjoană pe pereți, ca să-i mai scoată din amorțeala lor înțepenită, rămasă așisderea încă de pe vremea când au luat naștere sub presingul teslei.

Pavel observă schimbarea, se teme c-are s-o piardă și-și intensifică, la maximum, concentrarea, ceea ce este un efort cu adevărat epuizant. Dar ce n-ar face el de dragul Ei?!

Spre deosebire de Femeie, Pavel este cât se poate de conștient de ceea ce i se întâmplă, de faptul că niciodată până la ea nu a simțit la fel, că ceea ce se prefigurează a deveni o dragoste cu totul specială, se conturează prin elemente, cel puțin în ceea ce-l privește, cu totul și cu totul ieșite din comun. Îi vine, de multe ori când se gândește la asta, să-și tragă palme și să-și dea pumni, doar s-o trezi. Numai că orice hotărâre, oricât de vehementă ar fi, se topește ca și gheața la soare, de îndată ce gândurile lui scăpate de sub control îi scot dinainte amintirea Ei. Nici măcar nu trebuie să-i vadă chipul frumos, care poartă veșnic o aureolă de bunătate, blândețe și tandrețe. Nici măcar conturul trupului dispărând în depărtare când pleacă. Nu mai vorbim de clipele când este lângă el! E suficient să-i apară în minte și simte o căldură în suflet nemaierperimentată înainte. Brusc se trezește că-i e dor de Ea și că vrea atunci, pe moment, s-o vadă, s-o aibă aproape, să-i simtă parfumul de femeie cu suflet candid. Ar vrea s-o țină în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

„Te-ai tâmpit cu totul, fir-ai tu să fii de prost!”

Dar degeaba. Ceea ce simte nu se lasă dus de nici cea mai vajnică admonestare.

Cu toată eschivarea Ei, despre care el își dă seama că este mai degrabă inconștientă decât făcută deliberat, sub privirile extrem de pătrunzătoare ale lui Pavel, sunt de ajuns doar câteva fracțiuni de secundă până ce pleoapele Femeii cad, anihilând și cea mai elementară împotrivire a cvasirațiunii care pusese stăpânire pe ea cu doar câteva clipe mai înainte. Se instalează libertatea atât de râvnită de către subconștientul care, fiind socotit îngerul cel căzut, e condamnat aproape în permanență la grea carceră, fără drept de-a scoate fața la lumina zilei, spre-a vedea, dar mai ales de-a se face văzut de către oricine-ar vrea să-l privească drept în față.

* * *

Afară e ger de crapă pietrele. A nins trei zile și trei nopți ca-n poveste, și nimic de zis, a fost o feerie. Plutirea liniștită a fulgilor mari cât pumnul, deranjată doar din când în când de câte o pală răzleață și rătăcită de vânt berbant care-i lua pe sus și-i învârtea monden în pași de vals, te făcea să uiți de toate restriștile. Doar că nici puterea de vrajă a unei asemenea frumuseți nu te putea ține multă vreme la distanță de mizeria vieții zilnice, care mușca din tine ca șoarecele din brânză.

Țara trăia vremuri grele, cele mai grele, mai grele și decât atunci când dădeau iama turcii sau năvăleau hoardele barbare. Măcar atunci, veneau, prădau, ucideau, siluiau, dar nu zăboveau prea mult, că-i alungau oștenii cei viteji ai Măriei Sale și fugeau mâncând pământul, ducându-se pe pustii de unde au venit. Cel puțin așa scrie istoria, aceea ce-am învățat-o la școală sau am citit-o în romane cu eroi bravi, de care fiecare fată s-a fost îndrăgostit măcar o dată.

Țara trăia vremuri grele, cele mai grele, mai grele și decât atunci când dădeau iama turcii sau năvăleau hoardele barbare. Măcar atunci, veneau, prădau, ucideau, siluiau, dar nu zăboveau prea mult, că-i alungau oștenii cei viteji ai Măriei Sale și fugeau mâncând pământul, ducându-se pe pustii de unde au venit. Cel puțin așa scrie istoria, aceea ce-am învățat-o la școală sau am citit-o în romane cu eroi bravi, de care fiecare fată s-a fost îndrăgostit măcar o dată.

Însă acum... Acum e altă istorie, e istoria umilirii, când un dictator crud și gângav, infatuat în tâmpenia lui, a condamnat prin forță și frică o națiune întreagă la foame, la frig, la moarte. La o moarte crudă nu atât a trupului, cu care, oricum, cândva suntem datori fiecare, cât la o moarte silnică a minții și a sufletului. La cea mai cruntă degradare: dezumanizarea. Îndobitocirea.

În casă e frig de înțepenești sub două plăpumi din lână de oaie, moștenite de la bunica. Fierul caloriferelor îți degeră degetele dacă te încumești a le atinge, gaz nu este nici cât să-ți prepari un ceai fierbinte, nici măcar ingrediente necesare ca să improvizezi o primitivă lampă cu spirt n-ai de unde să faci rost. Nu pot ele, spitalele, să se doteze cu spirt, măcar cu un minim necesar pentru situații de extremă, dar mi-te un muritor de rând. Ai cod genetic programat să reziste, bine. Nu, ...asta e...

Dacă ești cumva norocosul care să aibă vreo rudă sau un cunoscut cu pile unde trebuie, mai poți găsi câte ceva. Sau la negru, cu riscul de rigoare și la un suprapreț care te ucide.

Lia îl are elev pe fiul directorului de la o fabrică de teracote, așa că se alege cu o sobă de teracotă într-o cameră. Vărul ei de la țară a venit într-o noapte, pe furiș, cu o căruță plină de lemne. I-a pus coviltir, ca să pară căruță de țigani. A trântit peste ele tot felul de boarfe: țoale nelăute, o căldare de aramă, toată afumată, din cele în care se fierbe bulion sau se topește untura de porc, câteva oale ca vai de lume, un vâtrai de rășcâit focul, un coș mare de paie unde tronau regine, două găini, două cotărițe, una goală, în alta o bucată de slănină, ceva brânză și trei cepe încolțite, luate direct din beci, la plecare. O traistă cu pâine, un săculeț de cartofi, câțiva știuleți de porumb, păturile pentru cai. Ba chiar l-a luat cu el și pe Bobi, câinele casei, ca să pară cât mai autentic, deoarece cine-a mai văzut căruță țigănească fără a avea atașată potaia aferentă?! „Deși Bobi, dragul de el, numai potaie nu e”, se gândește vărul privind cu drag la câinele care-i este prieten apropiat în toate cele. Și la bine și la rău, cum e zicerea. Și la câmp îl ia cu el, peste tot, la coasă sau la prașilă. Poate că așa, deghizat în șatră țigănească, va reuși să-i păcălească pe milițieni, dacă nenorocul îi va scoate unul în cale.

Când a ajuns la oraș, a tras căruța în dosul casei, iar lemnele le-au dosit în lemnăria din fundul curții și le-au acoperit, ca să nu se vadă, cu tot felul de geoarse. De tăiat, se tăiau cum se putea, numai în zilele când se auzea zgomot suficient de mare la fabrica din vecini, ca să-l acopere pe cel specific, făcut de loviturile toporului.

În aceste condiții, Lia se poate socoti una dintre favoritele sortii. Are sobă, are lemne, face focul, este cald. E o minune să stai cu spatele lipit de suprafața ei fierbinte și cu palmele așisderea și să simți cum ți se relaxează fiecare fibră a corpului chinuit de frig, cum te pătrunde căldura, te moleșește și, instantaneu, viața ți se pare roz. Ți se dezgheață mintea și simți așa deodată că dorești să-ți faci o plăcere și să citești o carte bună, una de pe vremuri, nu din cele scrise la kilogram de către lingăii de casă ai tartorului, ai dictatorului, care-și scuipau propriul talent drept în față și-l improșcau cu zoaie doar de dragul arginților care să le cumpere searbăda îmbuibare.

Au trecut ani de atunci, lumea s-a normalizat, dar Lia a păstrat soba de teracotă. Din când în când, îi face plăcere s-o aprindă doar ca să audă trosnetul vesel al lemnelor arzând. Astăzi însă a aprins-o c-un scop special. Avea de ars în ea o dragoste. Dragostea ei pentru Leonard. A scos dintr-unul din sertarele scrinului vechi, moștenit de la Buna, teancul de scrisori legate cu fundă roșie. Funda asta roșie pare un clișeu, dar ea, Lia, în vremea primei tinereți, așa a simțit că trebuie să-și marcheze, o dată în plus, cea dintâi a ei dragoste. Dragostea fără de margini de fată tânără, trezirea aceea specială a sufletului, sentiment inegalabil și unic. Îrumperea aceea fără de stavilă către viață, când crezi cu toată ființa în fericire, credință, cinste, sinceritate, corectitudine, mai exact, toate calitățile adunate la un loc, înglobate în unicitatea primei iubiri. Sfântă naivitate, cât de greu e să-ți plătești curăția!

Scrisorile le-a aruncat în flăcări pe toate odată, așa legate cum erau. N-a avut puterea să le recitească, să reînvie credința în minciunile care zăceau pecetluite printre rânduri în vorbe microase.

Lia se uită cu un oarece fel de tristețe detașată și înțeleptită cum le cuprind flăcările, le ling învălătucindu-se în jurul lor din toate direcțiile și cum limbile incandescente încep a povesti povestea victimei pe care tocmai o devorează.

Ochii ei captivați de imagini nu se pot împiedica să le privească.

* * *

Este ea, Lia. Copilă abia înmugurită. Floare de cireș ale cărei petale stau numai, numai să-și arate fața la soare, de îndată ce va plesni cu totul corsetul care le ține încă captive-ntre sepalele de un verde crud. Nu mai e mult de așteptat. Deja au reușit să strecoare o privire uimită printre fantele create în carapacea care, de voie, de nevoie, a început să se crape, iar prin minuscula spărtură creată să lase vederii fragmente din albul imaculat al rochiilor care vor învesmânta pe fiecare dintre fiicele bătrânului cireș, rochii croite special pentru magnificul festin ce va să vie, balul primăverii, când întreaga lume se transformă în poveste.

Este ea, Lia. Copilă abia înmugurită. Floare de cireș ale cărei petale stau numai, numai să-și arate fața la soare, de îndată ce va plesni cu totul corsetul care le ține încă captive-ntre sepalele de un verde crud. Nu mai e mult de așteptat. Deja au reușit să strecoare o privire uimită printre fantele create în carapacea care, de voie, de nevoie, a început să se crape, iar prin minusculea spărtură creată să lase vederii fragmente din albul imaculat al rochiilor care vor înveșmânta pe fiecare dintre fiicele bătrânului cireș, rochiile croite special pentru magnificul festin ce va să vie, balul primăverii, când întreaga lume se transformă în poveste.

Frigul din casă și de la școală îi dăruie o dragă de criză de lombo-sciatică. Doctor, medicamente... Trece pentru moment, dar revine de vreo câteva ori în iarna aceea. Medicul le spune alor ei s-o ducă vara la o cură de băi. Asta și fac.

Stațiunea nu e mare. Este un singur hotel. Plin ochi. N-ai unde să stai. La gară, oameni așteaptă și-ți oferă camere de închiriat. Așa ajung ele, adică Lia și Mami, la o familie, care locuiește către marginea stațiunii, într-o căsuță mică și cam prăpădită, dar care avea două mari avantaje: cazarea ieftină, pe măsura pungii lor, care nu se putea spune c-ar fi fost prea dodoloață și, extrem de important, mai ales în ochii fascinați ai Liei care făcea cunoștință pentru prima dată cu muntele, casa se afla chiar la poalele lui.

Te îmbată aerul ozonat și presărat cu ioni negativi. Vârfurile muntelui și crucea cocoțată pe cel mai înalt dintre ele, îți taie suflarea și te ia cu amețeli, dacă te încumeți a privi în sus. Se învâрте totul cu tine, ca-ntr-un ringhișpil de la bălciul ambulant, care poposea o dată pe an în satul bunicilor ei și era instalat pe terenul comunal de fotbal, de lângă gară. Terenul îl foloseau pentru campionatul local, cinci, șase sate din jur, când se adunau spectatori, cu mic cu mare, ca să se distreze și să mănânce semințe de dovleac, coapte în cuptor și aduse de acasă în buzunare. Cât despre ringhișpil, el făcea deliciul copiilor cu tot scârțâitul macabru al lanțurilor ruginite care susțineau scăunelele din lemn pe jumătate putrezit. Sărmanul ringhișpil își ruga de-acum moartea, satul fiind de viața-i de peregrinări prin cele colțuri ale lumii și obosit de atâtea fundulețe emoționate care, fățându-se de nerăbdare și neliniști, l-au lustruit până la refuz.

Lia și Mami primesc cea mai bună cameră din casă. De fapt sunt doar două. Stil vagon. Se trece din una în alta. Membrii familiei, tata, mama și o fiică, se strâmtorează toți în bucătăria de vară, o cojmelie improvizată din scânduri de către fratele cel mai mare, ceva mecanic pe undeva. Este căsătorit și locuiește domnește într-un apartament de bloc, pe care l-a primit soția lui cu chirie, de la primărie, unde lucrează. Mare lucru: apartament la bloc și servicii la primărie... Lia îi privește cu respect.

Fiica gazdelor se numește Nina și e frumoasă. E funcționară la poștă. Deci domnișoară, nu fiștecine. Lia o place imediat. Nina e prietenoasă și amabilă, o adevărată gazdă care vrea să-și mulțumească mușteriii. Poartă o rochie de mătase înflorată, în culori pastelate, albastru deschis, galben, verde și alb. Îi cade bine pe corpul atrăgător. Mai degrabă mignonă, talie subțirică, sâni fermi și evidenți, picior micuț, într-o pereche de sandale din curele, vizibil făcute pe comandă, manufactură a pantofarului din partea locului. Părul negru și ondulat i se zburătăcea pe umeri la fiecare mișcare.

-E cam plictiseală pe aici. Nu prea ai ce face, dar, peste trei zile, o să vină Bursucel acasă și atunci o să se ocupe el de tine.

-Eu nu mă plictisesc niciodată, dacă am ce să citesc. Mi-am adus o sacoșă de cărți cu mine. Când nu voi fi la tratament la băi, o să stau aici în curte, dacă-mi permiteți, pe banca de sub brad, și o să citesc. O să privesc în jur. E așa de frumos! Munții aceștia!...

-Lasă, că o să vezi când vine Bursucel. Așa îl alintăm noi, pentru că este cel mai mic. E mare diferență de vârstă între noi, cei mari, și el. Mama l-a avut târziu, dintr-o întâmplare. Un accident nedorit. Dar acum toți suntem bucuroși că-l avem. Este un dulce și-un scump. O să vezi. De fapt, îl cheamă Leonard. Acum este plecat ca să dea examen la Academia Militară. Sper să reușească. Nu-i prea stă lui capul la învățat, e cam jucăuș din fire, dar nu-i băiat rău. Ți-am spus, o să vezi. Are și motocicletă. O să te plimbe prin împrejurimi, ca să cunoști locurile.

-Dacă îmi dă voie Mami.

-Am s-o rog eu. Bine?

-Da.

* * *

În dimineața aceea se trezește mai devreme ca de obicei. Nina i-a spus de cu seară că, în cursul nopții, va sosi Bursucel. Lia e surescitată și nerăbdătoare să-l vadă. Nina i-a povestit câte-n lună și în stele despre el. Pe deasupra, Nina a avut dreptate și-n ceea ce privește plictisul. Stațiunea e mică. Distracție ioc, companie nici atâtă. De la o vreme ți se urăște. Citește ea mult și-i place, dar uneori o ustură ochii de atâta citit și-ar mai face și altceva decât să povestească cu Mami sau chiar cu Nina, care, de altfel, vine destul de târziu de la poșta ei și mai are și altele de făcut decât să stea de vorbă cu ea. Nina e tânără și frumoasă, e normal ca seara să mai aibă și treburi personale. Ea, Lia, dacă trage cumva un pui de somn după masa, după ce vine de la băi, care o cam molesesc, seara nu poate adormi prea devreme. Televizor nu e, iar radioul

În dimineața aceea se trezește mai devreme ca de obicei. Nina i-a spus de cu seară că, în cursul nopții, va sosi Bursucel. Lia e surescitată și nerăbdătoare să-l vadă. Nina i-a povestit câte-n lună și în stele despre el. Pe deasupra, Nina a avut dreptate și-n ceea ce privește plictisul. Stațiunea e mică. Distracție ioc, companie nici atât. De la o vreme ți se urăște. Citește ea mult și-i place, dar uneori o ustură ochii de atâta citit și-ar mai face și altceva decât să povestească cu Mami sau chiar cu Nina, care, de altfel, vine destul de târziu de la poșta ei și mai are și altele de făcut decât să stea de vorbă cu ea. Nina e tânără și frumoasă, e normal ca seara să mai aibă și treburi personale. Ea, Lia, dacă trage cumva un pui de somn după masa, după ce vine de la băi, care o cam moleșesc, seara nu poate adormi prea devreme. Televizor nu e, iar radioul e în adăpostul gazdelor, sau ce-o fi alcătuirea aceea improvizată în curte. Îl ascultă non stop tatăl, care-i bătrân și sclerosat, după părerea Liei. Se mută, cât e ziua de lungă, de pe un scaun pe altul și de pe scaun pe o sofa desfundată, apoi se întinde pe pat.

De aceea, pentru că nu poate întotdeauna adormi deodată cu Mami, Lia, uneori, mai iese afară în puterea nopții. O cam ia cu răcoare, dar nu se dă dusă înăuntru, ci stă și se uită la cerul acela spuzit de stele, care e atât de jos și de aproape, încât ai senzația că, dacă te miști, crezi mici unde de șoc care se propagă prin aerul dens, iar din pricina lor, cerul își va pierde echilibrul care pare precar din cauza greutatei lui supradimensionate și va cădea peste tine, îngropându-te.

„E, dacă te îngroapă cerul, te îngroapă în vise. Și nu orice fel de vise. În visele strălucitoare ale stelelor”, își zice în gând Lia, încântată de găselniță.

Găselniță, negăselniță, dar chiar așa și este. Adevărul, gol, golul. Lia a gustat-o pe propria piele. Visele stelelor nu prea fac nazuri și răspund prompt invitației, reflectându-se în ochii Liei, deschiși larg, cu aviditatea doritorului de-a cunoaște necunoașterea. Visele au furat-o. Nu o dată au furat-o. Cu totul au furat-o. Iar ei i-a plăcut să se lase furată. Or fi fost cu adevărat vise desprinse din stele? Putea sta cu nemiluita să privească cerul spuzit de strălucirea lor halucinantă. Or fi fost năluci acele vise? Năluci ale dorințelor ei neconștientizate încă, efluvii emanate de trupul în care se trezea seva de femeie? I-o fi venit și ei ceasul cel sortit ca s-o ia și pe ea Zburătorul, ca s-o-mbete cu povești?

* * *

Se făcea că era unica fiică a stăpânului locului, o prințesă suavă și frumoasă ca o zână. Poate că se și trăgea din vreo stirpe de zâne a pădurilor, pentru că prea iubea pădurea. Mereu pleca prin pădure. Pleca singură. Voia ea așa, să fie singură când se întâlnește cu pădurea. Doar ea și pădurea. Doar ele două. Surate de cruce. Odată un rug răutăcios i-a scrijelat un deget. I-a dat sângele. Prima dată și l-a supt cu buzele, dar mai apoi o creangă de copac s-a aplecat deasupra ei și i-a picurat drept pe rană o picătură de sevă. De atunci se socotește Lia, pe drept cuvânt, surata pădurii.

Ca de fiecare dată o ia, ca și acum, pe o cărare la întâmplare. Se duce agale, către nicăieri, numai ca să se poată bucura de întâlnirea cu surata ei, care-i oferă ba simfonia foșnită a frunzelor, ba vocalizele câte unei dive înaripate, care sfârșea cu câte-o arie magnifică, făcându-ți sufletul să vibreze din toate corzile. Lia își îmbăia ființa în tririle de amor ale unui duet dintre un păsăroi și iubita lui, ale căror schimburi de replici cântate pe o limbă necunoscută ei o încântau atât, încât i se luminau ochii, reflectând în seninul lor bucurii nemaiștiute. Alteori îi venea să aplaude și să strige „Bravooo!” când pentru un moment se lăsa cortina liniștii după executarea câte unei partituri nemaiauzite de către corurile păsăretului blagoslovit din belșug cu talent muzical.

Nici nu și-a dat deama când inserarea și-a aplecat aripa deasupra pădurii. Fascicole roșietice, s-au strecurat printre crengile bogate, căutând s-o avertizeze c-a venit vremea de întoarcere. Dar Lia pășește vrăjită în continuare, deși ar fi trebuit să sesizeze liniștea care se lăsase treptat. Voci tot mai palide scot sunete tot mai rare și doar întâmplătoare. Apoi totul amuțește. Numai susurul unui izvor își mai face de lucru, cu neoboseală de invidiat. Apoi umbre cenușii, tot mai cenușii, își abat amenințarea întunecată asupra pădurii. Abia atunci Lia bagă de seamă că s-a rătăcit printre negurile care o cuprind strâns în brațele lor rapace. Ar vrea să strige după ajutor, dar realizează că nimeni nu poate fi prin preajmă, doar că prin strigătul ei ar da zvoană printre fiarele flămânde că s-ar putea înfrupta cu ușurință dintr-o pradă aflată la îndemână. Speriată, se așază jos la rădăcina unui copac. Lacrimi tăcute îi scaldă obraji. În gând se roagă de duhul copacului s-o ajute.

„Tu, care ești așa de puternic, adăpostește-mă la pieptul tău, apără-mă de rele până la venirea luminii și-ți promit că, pe viitor, mă voi supune rugămintilor prea înțelepților mei părinți care, de nenumărate ori, m-au rugat să nu mă aventurez singură, fără de sprijin, pe căi necunoscute. Te rog, copacule, ajută-mă!”

Copacul și-a scuturat o dată frunzișul și a slobozit o ceată de licurici, care au început a se învârti în jurul ei, luminând locul, ca să alunge relele. Nici fiară și nici duh negru n-ar fi îndrăznit să înfrunte pala mare de lumină pe care a creat-o uniunea aceea de minuscule vietăți fosforescente. Mici dar multe. La un loc, s-au transformat în putere.

Tot în timpul acesta, un flăcău ca rupt din soare, plecat la vânatoare de cu zori, neavând noroc la jivine, hotărâște a înnopta în codru, pentru a nu se-ntoarce cu traista goală și să se facă de rușine. Căutând el un loc pentru popas, dă cu ochii de lumina cea mișcătoare din jurul copacului cel bătrân. Flăcăul știa că acel copac este regele copacilor și că de aceea se află chiar în mijlocul pădurii. S-a minunat de lumină, pentru că nici o altă dată când s-a mai fost abătut prin acele locuri, nu l-a mai văzut pe matusalemicul rege făcând asemenea minunăție. S-a apropiat și ce să-i vadă ochii? O fată frumoasă cum n-a crezut că poate exista pe lume își ștergea lacrimile cu dosul mâinilor ei mici și albe ca laptele. De cum a zărit-o dinaintea ochilor, a simțit cum îl străpunge dragostea cea mai aprigă și a îndrăgit-o peste poate din prima clipă, înțelegând că

Tot în timpul acesta, un flăcău ca rupt din soare, plecat la vânătoare de cu zori, neavând noroc la jvine, hotărâște a înnopta în codru, pentru a nu se-ntoarce cu traista goală și să se facă de rușine. Căutând el un loc pentru popas, dă cu ochii de lumina cea mișcătoare din jurul copacului cel bătrân. Flăcăul știa că acel copac este regele copacilor și că de aceea se află chiar în mijlocul pădurii. S-a minunat de lumină, pentru că nici o altă dată când s-a mai fost abătut prin acele locuri, nu l-a mai văzut pe matusalemicul rege făcând asemenea minunăție. S-a apropiat și ce să-i vadă ochii? O fată frumoasă cum n-a crezut că poate exista pe lume își ștergea lacrimile cu dosul mâinilor ei mici și albe ca laptele. De cum a zărit-o dinaintea ochilor, a simțit cum îl străpunge dragostea cea mai aprigă și a îndrăgit-o peste poate din prima clipă, înțelegând că aceasta-i e aleasa.

-Fată frumoasă, nu te speria de mine. Nu-ți voi face niciun rău. Doar spune-mi unde este casa ta, ca să te duc părinților tăi.

Zis și făcut. A urcat-o-n șa, pe calul lui cel alb, cu stea în frunte, care cal s-a transformat dintr-o dată, ca prin minune, într-o motocicletă grea, marcă japoneză.

Flăcăul cel chipeș s-a transformat în Bursucel, cel pe care urma să-l cunoască a doua zi de dimineață.

-Lia mami, unde ești, o strigă mama care s-a trezit din somn și-a văzut că nu-i e fata la locul ei în pat.

-Aici, Mami.

-Ce faci, puiule, afară-n dricul nopții?

-N-am putut să dorm și-am ieșit să povestesc cu stelele.

-Scumpa mea, mă întreb dacă ai să te maturizezi vreodată și ai să termini cu visurile astea de puberă. Te pomenești că va ieși din tine cine știe ce poetă! Mă tem însă că nu, fiindcă n-ai pe cine semăna. Nimeni din neamul nostru n-a avut asemenea har. Hai acum înăuntru, c-ai să răcești și iar o să te doară spatele.

Lia nu poate să adoarmă imediat, așa c-a auzit când s-a deschis poarta și apoi voci prin curte. A presupus c-a ajuns Bursucel de la gară. L-a auzit și când a intrat în camera alăturată și s-a culcat. De aceea dimineața s-a trezit cu noaptea-n cap, moartă de curiozitate să-l cunoască pe Bursucel.

După cum am spus, camerele sunt dispuse-n stil vagon. Ca să ieși din camera închiriată, trebuie să treci prin cealaltă, care, peste noapte, a devenit a lui Bursucel. O brumă de intimitate e asigurată de o draperie învechită și decolorată, atât de decolorată, încât de abia poți distinge forma florilor cu care este imprimată. E pusă pe o sârmă de jur împrejurul patului unde doarme băiatul.

Nerăbdarea o roade atât de tare pe fata ieșită doar cu-n picior din copilărie, încât se lasă dusă de primul impuls și face cu cea mai nevinovată naturalețe, un gest cam nepotrivit. Se apropie de draperie, se face că ciocănește în ea ca-ntr-o ușă:

-Cioc, cioc. E cineva acasă?

Răspunsul e un mârâit de om deranjat din somn dulce.

-Hai somnorilă, scoală. E deja târziu, i se adresează fata cu dezinvoltură. Știa de la Nina atâtea despre el, încât i se părea că-l cunoaște de multă vreme, așa că ea a considerat perfect normal să i se adreseze ca unei bune și vechi cunoștințe, cu care-și poate permite o glumă.

Replica vine mormăită rău de tot:

-Da' tu cine mai ești? Dă perdeaua asta la o parte, să te văd măcar.

Cu un zâmbet întins pe toată fața, ca după o șotie care a reușit excelent, Lia își vâă doar capul pe după perdea.

-Eu sunt Lia, chiriașa voastră. Nu ți-a spus Nina? Iar tu trebuie să fii Bursucel.

-Spre știința ta, mă cheamă Leonard. Și așa să-mi spui de acum încolo. Cât despre tine, mi s-a zis că ești aici, vine răspunsul pe-un ton de lehamite. Pacoste pe capul meu, i-am spus-o la sor-mea care vrea să te iau în custodie și să te țină după mine peste tot. Da' fă-te văzută ca lumea. Ca n-ai urât. Vreau să văd și restul, dacă tot trebuie să mă ocup de tine. A avut Nina grija să mă ncalte cu sarcina asta de cum am ajuns

-Spre știința ta, mă cheamă Leonard. Și așa să-mi spui de acum încolo. Cât despre tine, mi s-a zis că ești aici, vine răspunsul pe-un ton de lehamite. Pacoste pe capul meu, i-am spus-o la sor-mea care vrea să te iau în custodie și să te car după mine peste tot. Da' fă-te văzută calumea. Cap n-ai urât. Vreau să văd și restul, dacă tot trebuie să mă ocup de tine. A avut Nina grijă să mă-ncalece cu sarcina asta de cum am ajuns.

Omul se ridică într-un cot:

-Și-acuma ce ți-ar dori sufletelul, păpușică?

În sfârșit, Lia sesizează poziția lui ironică și plictisită în același timp, plus o insolență de-a dreptul jignitoare. Se fâstăcește toată și roșește. Se simte ca o caraghioasă. Ce i-a venit să procedeze așa? A crezut că nu-i nimic nelaloc în atitudinea ei, din moment ce Nina i-a împuiat capul cu diverse despre frățiorul ei cel nemaipomenit, deși răsfățat, și despre ce bine se vor simți împreună. Ea avusese senzația că se cunosc de cându-i lumea și s-a purtat ca și cu un prieten vechi.

-Păi..., doar atât, nimic, de fapt, reușește să îngaiame.

Tipul se scoală în șezut. E gol pușcă, cel puțin până la brâu, atât cât s-a descoperit, și se întinde cu mâinile deasupra capului, căscând zgomotos.

Fata face ochii mari de stupeoare. N-a mai văzut încă un bărbat gol pe jumătate, într-un pat. Pe ștrand e altceva, dar acum... Scapă draperia din mână și fuge către ușa care dă direct în curte.

-Unde fugi, vino-ncoa, ca să te văd mai bine Scufiță Roșie ce ești.

La ușă dă nas în nas cu Nina, care tocmai vrea să intre.

-Ups! Te-am lovit cumva? Nu? Mă bucur. L-ai cunoscut pe frățiorul meu, după cum înțeleg?! Hai leneșule! Sus! Tata vrea și el să te vadă și să-i spui cum a fost la examen.

Pasămite, mare eveniment, mare în familie. Examen de admitere, nu fie unde, ci chiar la Academia Militară. A mai dat vreo doi ani pe la Politehnică, dar n-a reușit. Acum însă e cu totul altceva. Academia Militară. Motiv de umflare-n pene pentru bătanul tată. Mezinul lui. Onoruri militare. Vipuscă bordo și epoleți aurii cu franjuri căzuți pe umeri. Baluri. Fete frumoase, îmbrăcate elegant, în rochii lungi de seară, a căror volane se înfoiesc în ritmul pașilor de vals. Sărmanul se credea în urmă cu o sută de ani.

Lui Bursucel, însă, îi joacă ochii-n cap, nu-i stă gândul la școli. Are niște ochi verzi. Foarte verzi. Aproape fosforescenți. Nu-i un bărbat înalt, mai scund cu un lat de palmă decât Lia, deci ceva sub un metru șaptezeci și doi, cât are ea. E el scund, dar bine legat și bine proporționat. Păr blond, ondulat ușor. Și-a pus pe el o pereche de pantaloni scurți și un tricou negru. Mușchii brațelor și cei ai coapselor joacă la fiecare pas, ca șerpui de circ, dresați. E bine bronzat. Nu din naștere, de la soarele de munte. Se vede treaba că s-a rupt cu învățatul făcând plajă pe malurile râului sau la ștrandul orașului.

Lia nu conștientizează că îi cam place băiatul. Se simte doar mai altcumva. Nici prin cap nu-i trece despre ce-i vorba sau ce se întâmplă de fapt cu ea. I se pare firesc să fie veselă și plină de vervă dacă are, în sfârșit, companie care ar putea deveni agreabilă. El a catadicsit și i-a zâmbit cu dezinvoltură, a mai azvârlit o glumă din mers, iar cu asta și-a șters definitiv mârălăniile anterioare. Lia nici nu bagă de seamă că-i mai mic cu jumătate de cap decât ea. Ochii cei verzi își fac treaba și atrag ca magnetul. Apoi mai este și nonșalanța cu care o privește, analizând-o. De sus în jos și invers. Cu un soi de nepăsare jucăușă, pusă pe șotii vesele.

Intuiția îi șoptește că nu e totul în regulă. Undeva departe, ceva o deranjează. Dar e atât de departe încât se pierde pe drum. Nici ea nu știe, nici ce vrea, nici ce simte. Pur și simplu se gândește fără noimă:

„Lasă că-ți arăt eu ție, încrezutule!”

Cui și ce să arate, ea care n-a avut niciun iubit până atunci. Nici pe departe nu are habar' cu ce lingură se mănâncă daravla asta.

El continuă s-o cântărească din priviri. Cu aceeași voce nepăsătoare de „Mi se rupe-n șapte”, îi comunică blazat:

-Se pare c-o să-mi fac timp și de tine. Cred că merge. N-o să mor dintr-asta. În fond, dacă mă uit bine, ești o puștoaică dulce. Și-apoi cum aș putea s-o supăr pe sora mea mai mare, care mă răsfăță-n fel și chip? Nu-i frumos! Ce părere ai ce tip bine crescut sunt?

Mintea confuză a Liei, care a dobândit, nu se știe cum, o simptomatologie de om bine amețit în aburi de alcool, refuză a înregistra întreg mesajul. I se oprește pe creier doar o zbârnâitoare care zice „Puștoaică dulce”. Pe undeva pe de lături se mai achizițește și ideea cât de frumos e sentimentul de a-ți iubi sora într-atât, încât nu care cumva să-i traci pe dinainte o supărare, nici cât bobul de neghină. Dar cu precădere

Mintea confuză a Liei, care a dobândit, nu se știe cum, o simptomatologie de om bine amețit în aburi de alcool, refuză a înregistra întreg mesajul. I se oprește pe creier doar o zbârnâitoare care zice „Puștoaică dulce.” Pe undeva pe de lături se mai aciuieste și ideea cât de frumos e sentimentul de a-ți iubi sora într-atât, încât nu care cumva să-i treci pe dinainte c-o supărare, nici cât bobul de neghină. Dar cu precădere domină zumzăiala care nu se lasă înlocuită: „Puștoaică dulce.”

Liei îi vine să cuprindă în brațe văzduhul și cerul cel de alabastru și măreția de gladiatori învingători a munților, pe toate deodată să le cuprindă și să se învârtă cu ele cu tot, să se tot învârtă, să se tot învârtă și să râdă din tot sufletul, care-i irumpea pe dinafară, de mare ce s-a făcut dintr-odată și nu mai încăpea la locul lui. Trebuia să-și ia zborul.

* * *

În locul acela, pe malul râului nu era nici tipenie de om. Doar ei doi. Pădurea mirosea a pădure, râul povestea povești de moșneag, din cele cu cocoșul roșu, pe care stai și le ascuți cu gura căscată de uimire, până ce te aduce, pe nesimțite, în lumea viselor. Iar apoi, pișicherul de moșneag își râde-n barbă, fericit c-a păcălit timpul, că întoarce vremea înapoi cu puterea lui și se simte, prin alții, din nou în anii tinereții, cea împodobită cu iubiri năvalnice, ca atunci când, flăcău fiind, și-a adus iubita în acele locuri. Aidoma acestei perechi de tineri de acum, care s-au așezat pe brațul lui bătrân și se pregătesc să trăiască ce-a trăit și el odată. Tânărul bărbat i-a dăruit copilei o floare ruptă din sălbătăcia muntelui și cu ea i-a furat sufletul și prima sărutare. A vrăjit-o din priviri neclintite, înfipite puternic în ochii-i creduli, de pui de căprioară, care nu știe ce-i aceea pușcă în mâna vânătorului. La prima mângâiere i-a simțit tresărirea, iar pe el l-a străpuns frison de nestăpânit. I s-a făcut milă când a văzut-o câtu-i de pierdută, de parcă nici nu era aievea în lumea reală.

-Chiar ești o puștoaică dulce.

O ia de mijlocul atât de subțire că-l poate cuprinde doar între cele două palme.

Frisonul îl aprinde mai abitir. O sărută fără de stăpânire, frământându-i aspru, buzele cele neînvățate. O simte încordându-se toată. Începe să se zbată. Atunci o slăbește din strânsoare, iar ea se desprinde, smucită de spaime răsfrânte în ochii-i cei mari, deveniți și mai mari. Cât o căldare de mari. Gonește ca alungată de năluci. Nu mai vede unde calcă. Se rostogolește de pe un capăt de stâncă până jos în drumeag, chiar lângă locul unde el a parcat motocicleta. O răstoarnă, dar se oprește și ea.

Glezna de la un picior se umflă instantaneu. El o ia pe brațe și-o duce la apă. Îi pune piciorul în apa gheață, apă rece de munte pe post de prișniță. Se vede de la o poștă că e îmbufnat, deși nu zice nimic. Fata se simte vinovată. Stă cu ochii în pământ, măcinată de rușine. Cum a putut să-i faca așa ceva?! Acum el va părea cel vinovat în fața Ninei. Cum să-i spună că, de fapt, el n-are nicio vină. Că, dacă e cineva care poartă vina, ea este aceea. Ea, nesocotita care a luat-o la goană ca prostu', fără motiv întemeiat, o aiurită fără minte, asta e!

„O sărutare, mare scofârleală! Toți se sărută. Eu m-am găsit mai catolică decât Papa. Ce proastă sunt! Acum ce să fac? E supărat pe mine. Cum să-l împac?”

Nu găsește altă soluție mai bună decât să-și sprijine capul pe umărul lui, să-și ridice cu sfială privirea vinovată:

-Nu-i nimic. Nu mă doare. O să-mi treacă. Dacă observă cineva, o să zicem că am călcat strâmb pe un lemn pe care nu l-am observat când mă uitam după un fluture și așa mi-am luxat piciorul.

Îl privește cu teama de-a nu fi iertată.

-Bine. Hai să mergem. S-a făcut târziu.

Glasul ecoului, eul acesta al munților care nu se lasă mințit niciodată, întoarce o voce care sună tern, inodor și incolor. Cam atât.

Degeaba înserarea prinde în mrejele ei de umbre strecurate pe furiș, salturile elegante ale păstrăvilor, cărora le strălucesc solzii precum costumele brodate în paiete ale acrobaților de elită evoluând dezinvolt sub cupola cercului, brăzdată de fascicule alunecoase, răspândite cu artă din reflectoarele plasate prin ascunzișuri, născând efecte de vrajă.

Asemenea nimicuri nu-l influențează pe Leonard, nu-l predispun la romantisme deșarte și fără rost. El încalecă motocicleta cu nerăbdare, nici măcar nu așteaptă ca Lia să-și ocupe locul din spate, că și apasă cu forță pedala de pornire, iar bârăitul puternic bombardează explodând cu cruzime în liniștea pădurii, spărgând-o-n mii de țandări ascuțite. Apoi, cu nesimțire, improașcă cu nocivitatea otrăvitoare a gazelor de eșapament.

Pornește ca din pușcă. Lia mai să se răstoarne.

-Țin' -te bine de mine, fato! Prinde-mă peste mijloc. Nu te dezvirginez din asta, să știi! Vrei să te omor și să intru-n pușcărie?

Din gura lui, o înjurătură ireproductibilă și total indescifrabilă pentru urechile Liei, se repede bolovănos, ca o căldare de apă rece menită să stingă furia unei izbucniri de incendiu.

* * *

Înserarea este superbă, așa cum poate fi numai o înserare la munte, când filtrul gri al vestirii întunericului încă cerne turnura de un pal arămiu cu tonuri de incandescență strecurate-n picuri rari, răvășiți și dezorientați. Sufletul muntelui se topește în ultima îmbrățișare dăruită lui de către suflul devenit noptatec al soarelui apune.

Aerul împietrit în blândețe fără seamăn, scămoșat în fâșii de catifea alunecoasă, te cuprinde, fără a prinde tu de veste, și te așază bine chitit, pe aripi de iluzii care par credibile. Mireasma de cetină vie a brazilor te îmbată, te face să simți cum se învâрте lumea cu tine și în acest carusel al viselor impregnate până la refuz de speranțe, te regăsești în peisaje neidentificabile, ireale, dar dorite de fiecare particică trepidândă de emoții frisonate ale ființei cuprinse de dorinți. Ce anume fel de dorinți, nici tu singur nu ai ști spune, de un acel ceva... ceva fără de nume, un ceva înfipt în eul tău care-și cere drept la fericire în gura mare. Țipă cât îl ține gura că vrea... ce vrea?... vrea... na, vrea...și gata.

Cam aceasta e și starea Liei când iese pe ușă în curte, unde Nina o așteaptă.

-Imediat vine și Bursucel, ca să plecați. Scuză-l, te rog, dar întotdeauna când iese, se gătește ca o mireasă.

„Ca o cocotă, poate,” îi trece Liei prin minte, dar ea însăși cască ochii mari de mirare, de unde-i vin ei asemenea gânduri, ei care de abia vag și cam pe departe știe ce-ar însemna noțiunea de cocotă. „Ceva așa cum ar fi să fie o femeie foarte gătită, aranjată, parfumată, frumoasă, tânără”, își clarifică fata, doar pentru ea, sensul cuvântului. „Mi-ar plăcea ca Bursucel să se uite la mine ca la o cocotă.”

Sfântă naivitate! Sau sfântă lipsă de un anumit fel de educație? Parcă mai degrabă așa. Alte vremuri, alte concepții, alte comportamente. Dacă te gândești bine, definiția finală ar putea fi simplă: conflictul dintre generații. La ora aceea însă, Liei nu-i stătea capul la așa ceva și nici n-avea de unde să viseze cum se vor schimba vremurile și cât de emancipate vor fi fetele, cât de înapoiată, ei bine, da, înapoiată, fiindcă demodată ar fi prea puțin spus, înapoiată deci, le-ar părea ea urmașelor de peste două, trei generații, sau chiar și mai puțin.

Până una-alta, ea se simte bine în pielea ei și așteaptă plină până la refuz de nerăbdare, să apară Bursucel.

Lia s-a gătit cât a putut. Poartă o bluziță vernil deschis, foarte deschis, din bumbac subțire, decoltată peste umeri, cu danteluță albă în jurul decolteului, îngustă numai de o jumătate de deget. Mânecuțele bufante îi accentuează aerul de copilă, abia scăpată din rândul puberilor. Totuși e domnișoară, nimeni n-are ce să zică. Este liceancă.

Fusta largă, pusă pe jupon apretat, înflorată viu, se ține de talia minusculă într-un cordon lat, din piele bej.

Pantofi, tot bej ca și cordonul, numiți balerini, adică fără toc, mici, ușori, precum cei din povestea cu prințesele dansatoare, scot în evidență neostentativă, delicatețea piciorului ei elegant și, de fapt, perfect.

Nu e rău. Nu e rău deloc. Este tare drăguțică. O copilă dată-n mugur. Doar părul lung și negru înclină balanța ușurel, ușurel, de-abia sesizabil, către o oarecare vagă undă de feminitate adultă.

-Leonard, nu fii prost crescut, hai odată, că-și pierde fata răbdarea!, strigă Nina la el.

Ușa se deschide și apare domnul ferchezuit ca-n revistele interzise prin școli.

-Ce-i țuculică mică, așa de tare te arde duca?

Îi împinge cu arătătorul bărbia în sus și o privește direct în ochi, cu privirea aceea a lui verde ca jadalul împărătesc, scăldată în ironia superiorității bărbatului care se joacă de-a șoarecele și pisica.

-Leonard, nu te obraznici, că mă supăr, îl apostrofează Nina, cu un ton nu prea convingător. Mai degrabă dragăstos, ca cel al mamelor care-și răsfată bolnăvicios de-a dreptul odrasle insolente și nesuferite.

-Lasă surioară, că-ți trece, o sărută în fugă Leonard, pe frunte.

O apucă pe Lia de mână și-o trage după el, grăbit. Biata fată e cu jumătate de pas în urmă.

-Să ai grijă de fată! Ai înțeles? Vezi c-o să ai de-a face cu mine!, îl amenință moale, din urmă, Nina.

-Îhî! Cum să nu!

Ies. Mami privește pe fereastră și nu se poate spune c-ar străluci de mulțumire. Dar ce avea să facă? Fata a crescut de-acuma. Trebuie să iasă în lume. Degeaba ar încerca ea s-o oprească. Tot ar pleca. Mai bine așa, să știe cu cine și unde se duce. Dar de plăcut, nu-i place. Nu așa un băiat a visat pentru prima dragoste a puiului ei. Și e clar că fata s-a îndrăgostit deja. Nu-și dă ea seama încă ce i se întâmplă, dar... asta e. Nu-s potriviți de niciun fel. Nici educația, nici familia, e și mai scund decât ea. Pat și Patașon. Pe deasupra, pare neserios și cam pramatie.

Mami e îngrijorată. Încearcă să se autoconvingă că nimic nu e grav și doar ea-și face singură moară-n cap.

„În fond, ce poate fi mai mult decât o nevinovată aventură de vacanță. Supravegheată, că doar sunt și eu aici. Peste câteva zile se termină cura de băi și plecăm. Cu asta gata, punct. La revedere și la gară.

Copiii, Leonard și Lia sunt la restaurant. Se pare că el cunoaște pe toată lumea. Salută în fiecare fracțiune de secundă, dă mâna, se bate pe umăr cu unul și cu altul, sărută mâini de doamne și obraji de domnișoare. Toți îl întâmpină ca pe prințul moștenitor, îl întreabă ce-a făcut la examen, îl invită la unul scurt, adică la o partidă de pocăr, numai pentru o mână.

-Sunteți chiori, nu vedeți că am companie? Mă omoară Nina dacă n-o distrez pe Pusi asta mică.

Din acel momemt, Pusi i-a rămas numele.

-E la noi în cvartir. Afacerea familiei, ce să-i faci?! Trebuie să fiu băiat gigea cu ea.

Strânge din umeri și trage cu ochiul, adică: „Îmi pasă mie de afacerea lor de nu mai pot”.

-Mă joc și eu un pic, ce-i rău în asta? Mai schimb macazul, ca să-i bat în pumni titularei, că de-o vreme a cam început să și-o ia în cap. Apropo, ce-a făcut cât am lipsit?

Barbații din jur râd mânzește:

-Uite-o.

Pe scena unde până atunci cântase doar orchestra, își face apariția o dizeuză. E tânără, frumoasă, machiată strident, ca pentru scenă, și cam dezgolită. Decolteu supradimensionat, care lasă mai mult pe afară, să joace incitant sânii proeminenți. Minijupa e super mini, iar tocurele cui de doisprezece centimetri îi transformă picioarele, de altfel bine făcute, în picioroange la fel ca ale clovnilor de la circ, iar de călcat, calcă precum o iapă la paradă. Instinctiv, Lia o respinge.

-Îți place, Pusi? Ea e iubita mea. Mă culc cu ea.

Lia se face ca racul fiert și reușește, doar de bine crescută ce e, să schițeze o mișcare de afirmație cu capul.

-Ce-i Pusi mic, ți-a păpat pisica limba? Zi-i și tu că da, îți place. Altfel, mă jignești.

-Da.

-Anemic, anemic de tot. Ia să fac eu comanda, ca să mănânci și să mai prinzi putere. Comandă o sticlă de vin și o friptură, cu dezinvoltura omului care face acel lucru pentru a suta mia oară, unui chelner care-i știe gusturile pe dinafară.

-Cotnari, ca de obicei?

-Cotnari, ca de obicei?

-Întrebi ca prostu'. Sigur că da. Parcă n-ai ști foarte bine.

-Friptura, tot la fel?

-Mă, tu chiar ești prost! Fugi odată. Și repede, că mi-e foame.

Pe Lia n-o-ntreabă nici de sănătate.

În timp record, apare chelnerul radios, cu tava purtată pe deasupra capului, într-o mână.

-Vinee, băiatu'!

Lia se silește să înghită ceva, măcar de formă. Ciugulește ca o păsărică-n colivie. Nu se simțea în apele ei.

Lia n-are chef de mâncare, cum n-are chef porcul de cuțit. Nu poate să înțeleagă de ce stomacul i-e strâns, ca și când ar fi înghițit un ghemotoc de câlți, iar în dreptul inimii simte ca și cum pe acolo și-ar croi drum un șerpișor care se pregătește s-o muște și s-o umple de otravă.

De unde să bănuiască ea că dragostea și gelozia și-au dat mâna și-au semnat pactul de aderare la agresiune?

Leonard termină de mâncat, își umple al nu știu câteleva pahar de vin.

-Dar tu nici n-ai gustat vinul. Ia vino tu la tata, să te învețe lecția.

Apucă paharul cu o mână, vine lângă ea, i-l duce la gură, cu cealaltă mână-i sprijină ceafa și vrând, nevrând, i-l toarnă tot pe gât, apoi o invită la dans. E un tangou. Nu numai că o ține strâns, dar o lipește cu totul de el. Degeaba îi pune Lia în piept palma ei mică cu degete lungi și fine. „Mâini de pianistă”, îi spune toată lumea. Ea e mândră de degetele ei.

-Stai cuminte Pusi! Îmi placi așa de mult! Ești o scumpică!

I-ar spune el „prospătură”, dar se abține, pentru că realizează c-ar fi prea de tot și-ar speria fătucuța, care și așa pare a fi total pe dinafară de problemă.

Șoapta caldă de lângă lobul urechii o înmoaie la fel de mult ca și paharul de vin. Genunchii i se cam lasă. El observă și scoate un fel de răs mârâit de mulțumire a masculului cu mândria satisfăcută.

* * *

Gara e mică și-ai simți acut cât de sordidă este, dacă nu s-ar putea sta afară, pe peron. Un peron mic și prăpădit, două bănci cu vopseaua scorojită ca o piele care se descuamează, bolnavă de bătrânețe. Numai că peste drum, mai exact peste linia ferată, peste șinele de tren, patru de toate, două șine pentru direcția dus, două, pentru sens contrar, acolo, la numai doi pași distanță, se înalță muntele. Versantul e verde, verde, verde crud și puternic, pom lângă pom, parcă se țin de mână ca iubiții care nu mai vor să se dezlipescă unul de altul. Ființele acestea, copacii și iarba de sub ei și florile zămislite în sălbătăcie, care-s socotite fără de sufler, dar care-ți cântă din frunză dacă catadicsești să le adresezi o vorbă de drag, acestea blagoslovesc atmosfera cu un miros de proaspăt care-ți spală cugetul de toate păcatele și te simți liniștit și bucuros de parc-ai poseda secretul fericirii veșnice. Îți vine, uite-așa, să fluieri de bucuria care te inundă și pe care o savurezi cu nesaț, chiar dacă are cauze inexplicabile pentru rațiunea prea sofisticată și cu nasul pe sus a unora dintre oameni, aceia care nu se știu lepăda de îndoieli pragmatice, ca să guste, pur și simplu ce li se oferă pe de gratis, cu o singură condiție simplă, să privească împrejur, acolo unde e de privit.

Prin urmare, peronul e populat cu cei câțiva călători care așteaptă trenul care are întârziere.

-Uuuu!, se aude undeva mai departe, fluieratul strident al locomotivei.

-Uuuu!, răspunde ecoul docil, executându-și cuminte menirea din veac.

-Uuuu!, răspunde ecoul docil, executându-și cuminte menirea din veac.

-Vine!, sare cu gura un țânc neastâmpărat și nerăbdător să ajungă odată să se care cu trenul. Doar e lucru serios acesta, nu-i de jucărele. Abia așteaptă să le spună prietenilor de pe strada lui cât e de interesant să mergi cu trenul.

Pufăit greu de aburi fierbinți, care-ți ecranează vederea pentru câteva clipe, zdrăngănit de vagoane, scrâșnet de osii. În asemenea atmosferă se oprește maiestuos și trenul în gară. Câțiva coboară, bucuroși c-au ajuns la destinație, alții urcă, bucuroși de plecare, iar alții...

Alții, precum Lia, de-abia-și țin în frâu lacrimile care amenință să inunde fără milă fața ei devenită palidă.

Nina o îmbrățișează, „Lasă că o să ne scriem noi”, își ia rămas bun și de la Mami, „Mai poftiți, doamnă, sper că v-a plăcut!”, locomotiva dă din nou țignal, șeful de gară iese afară din biroul lui de șef, cu fanionul în mână, ca să dea onorul.

-Hai, Lia, mami, să urcăm. Pleacă trenul.

Urcă. Inima însă îi rămâne ostatecă acolo, prinsă în mrejele primei tulburări pe care a încercat-o puritatea sufletului ei.

S-ar fi bucurat foarte mult și poate că i-ar fi fost mai ușor, dacă ar fi venit și Leonard s-o conducă. Să-i spună el, cu gura lui, câteva cuvinte de despărțire. Numai că a avut ghinion, săracul! Și el ar fi vrut, dar a promis unor prieteni că se întâlnește cu ei, ca să meargă la o partidă de pescuit păstrăvi și n-avea cum să nu-și țină cuvântul.

Singura ei mângâiere era muzica vorbelor lui, care sunau a mare promisiune:

-O să-i lămuresc să mergem exact în locul în care am fost împreună și-ți promit că tot timpul am să mă gândesc la tine.

„Ce fericire să se gândească numai la mine. Înseamnă ceva serios, nu?! Atunci de ce să fiu tristă? El la mine se gândește.”

Pe furis, numai cu un deget, își șterge lacrima care nu apucă să o ia la vale, iar locul ei îl ia un zâmbet dulce, încălzit la flacăra iluziilor.

Lia urcă și deschide imediat fereastra. Face cu mâna până-i pier din fața ochilor nu numai gara cu Nina, care se face tot mai mică până ajunge un punctișor abia distinctibil, apoi se topește și el de tot. Face cu mâna până rămâne în urmă și ultima umbră din muntele vrăjit care i-a furat sufletul. I-a dezghiocat încetut, dar sigur și i-a citit pentru prima dată pravila cea sfântă care te învață ce-i aceea iubirea.

Odată tot trebuia să se întâmple. S-a întâmplat.

Dacă n-ar fi atât de lipsită de experiență, Lia ar fi tristă și nostalgică. Numai că ea nu știe prea multe. Știe doar că-i e dor de Bursucel și de aceea își revărsă întreaga ființă bântuită de alean, în slovă de scrisoare. Îi scrie zilnic, tot ce i se întâmplă. Nu se plânge și nu se vaită, pentru că nu a aflat încă ceea ce-i aceea a suferi din dragoste. Așa că Lia e veselă ca o cintează și ciripește gângurind nimicuri în scrisori zilnice. Se gândește că lui Bursucel îi face plăcere să primească zilnic dovada ei de iubire nestrămutată. Nici nu greșește foarte tare. Lui sigur că-i place să se dea mare, umflându-se-n pene ca un curcan, în fața camarazilor de unitate. Nimănu-i, dar absolut nimănu-i, nu-i este strigat numele zilnic, la ora împărțirii corespondenței. De la o vreme, curierul bagă de seamă că scrisorile au aceeași proveniență.

-Băi, fratele meu, da știu c-ai îmbrobodit-o bine pe asta. Văd că celelalte îți scriu și ele, dar ceva mai răuț, nu ca asta, zilnic. Cine-i? Întreab-o dacă n-are o soră, o verișoară, o prietenă, o vecină, ceva. Vreau și eu. Aici e prea mare plictisul. Suntem ca la închisoare în cazarma asta. Poate, după jurământ, să fie altfel, dar am auzit că nu-i mare scofală. Învoririle nu stau pe garduri. E frumoasă?

-Bineînțeles că-i frumoasă. Toate iubitele mele sunt frumoase. Mă vezi tu să mă dau eu la o pocitanie? Ce vorbesc, pocitanie! Nici cele de mijloc nu-mi trebuie. Numai de top.

-Cum naibilui faci, că tu, nu că ești urât, dar ești cam piticanie și totuși reușești de le învârți pe degete?, zice cu invidie vădită zdrahomul crescut cât bradul, care-i curierul. Un ardelean bine clădit, ținut cu lapte de bivoliță și cu bunul simț moștenit din seminția străbunilor, care știau ce-i aceea bună cuvîntă și dreptate. Nu umblau din creangă-n creangă și nici cu fofărlica. Ce era una zisă drept, apoi zisă și făcută drept, rămânea. Nu stiau ei ce i aceea cioflingăreală și necinste. Cât despre mizeria lor, apoi aceea era una. Una nainte-a lumii s-a lui Dumnezeu. Doar au intrat în biserică de sfânta cununie. Cum să si facă păcat. Doamne fereste?!
-Nu știu eu, zice curierul, dar știu că tu ai rămas la țară și eu am plecat în lume.

-Cum naibilui faci, că tu, nu că ești urât, dar ești cam piticanie și totuși reușești de le învărți pe degete?, zice cu invidie vădită zdrahonul crescut cât bradul, care-i curierul. Un ardelean bine clădit, ținut cu lapte de bivoliță și cu bunul simț moștenit din seminția străbunilor, care știau ce-i aceea bună cuvântă și dreptate. Nu umblau din creangă-n creangă și nici cu fofărlă. Ce era una zisă drept, apoi zisă și făcută drept, rămânea. Nu știau ei ce-i aceea cioflingăreală și necinste. Cât despre muierea lor, apoi aceea era una. Una-naintea lumii ș-a lui Dumnezeu. Doar au juruit în biserică de sfânta cununie. Cum să-și facă păcat, Doamne ferește?! Și pe deasupra de râsul lumii.

-Ptiu, satană!, își scuipau în sân când, uneori, ademenirile lumești îi cam covârșeau.

Toate acestea îi erau intrate-n sânge curierului, însă tot îl invidia pe cioflingarul de Leonard. Vorba ceea, omu-i om, ochii văd, inima cere... De, ca bărbatul.

Și Liei, pe de altă parte, i-ar fi plăcut să primească în fiecare zi măcar câteva rânduri, măcar două cuvinte. De preferat acele două cuvinte încărcate de magie oarbă, atât de râvnite de toți îndrăgostiții lumii: „Te iubesc”. Deși învățase deja lecția că nu primește decât din când în când câte o scrisoare, mai bine zis scrisorică, ea putea să înțeleagă cât de ocupat era săracul Bursucel, ce greu îi era cu instrucția și cursurile, studiul serios care se impunea neapărat, ca să poată ajunge să-și împlinească visul cel mare, de-a fi ofițer. Nu era tocmai ea aceea care să nu-l înțeleagă, sărmanul obidit, să-i mai amărască și ea zilele cu pretenții, să trebuiască să-și rupă din puținul timp de odihnă, pentru ca să-i scrie ei. N-ar fi ea o ticăloasă? Prin urmare se uita cu jind pe fereastră la poștașul care trecea pe stradă fără să se oprească și-n dreptul casei ei. Când o făcea, cam la două săptămâni o dată, ea, Lia, se rostogolea pe trepte, până în curte, cu viteza calului campion, în plină cursă de concurs la Ascot.

Zilele au trecut, după ele, săptămânile și lunile. Azi a devenit ieri, iar mâine, azi. Iată că e ziua mult dorită a începerii vacanței lui Leonard. E plină de frenezie și nu mai are astâmpăr. Între două trenuri, pentru câteva ore, se va opri și-n orașul ei. De dimineața, până după amiaza. Ca să stea așa de mult, a luat un tren de cu seară și-a călătorit toată noaptea. Ce dovadă mai bună de dragoste ar putea să vrea ea?! Deci, fericirea-i până-n cer.

Iată-l. Intră pe poartă. Îi deschide. El lasă jos portharta și o ia în brațe. O sărută. Coboară în antreu și Mami.

-Bine ai venit. Poftește sus. N-ai bagaj?, se miră femeia.

-Bine v-am găsit. Geamantanul l-am lăsat în gară, n-avea rost să-l car până aici.

Urcă. Pe masă e pregătit un mic dejun copios.

Mami, gazdă de modă veche, îl poftește să ia loc și să servească.

-Sau poate dorești să faci un duș înainte, după noaptea din tren.

-Nu, mulțumesc, m-am spălat puțin în gară, după ce-am depus bagajele. Mi-am luat doar prosopul și săpunul cu mine. Un cunoscut al tatei lucrează acolo, așa am avut această posibilitate.

Mami îi lasă singuri cu ale lor, dar gospodina practică din ea n-o slăbește. O îndeamnă să-i pună prosopul la uscat, care, desigur, va primi miros urât de stătut și închis dacă stă așa ud, îndesuit în porthartă.

Lângă prosopul pus într-o pungă de plastic, o scrisoare. Deschisă, fără plic. Nu era scrisul Liei și nici al Ninei, pe care-l cunoștea de-acum din scrisorile pe care le primea Lia. Curiozitatea și o presimțire rea îi dă ghes să uite de bunul simț și s-o citească. Ce i-a fost dat să afle, nu se poate reproduce în niciun fel. Ea era femeie măritată de ceva vreme, dar încă așa niște lucruri nici pe la ureche nu i-au trecut. Depășeau orice imaginație. Doar, poate, pe una bolnavă n-ar fi ntrecut-o.

O lasă picioarele și un moment nu poate nici să judece. Lucrurile nu pot rămâne așa. Doar escrocul acesta o curtează pe fata ei! Nu poate lăsa ca situația să continue în acest fel.

Pândește momentul când Lia iese afară. Intră ea. Ține epistola cu pricina între două degete, chiar în dreptul ochilor lui. Nu scoate o vorbă, doar îl privește.

Pentru o clipă, o umbră cât se poate de pasageră îi flendură ticălosului pe față. Apoi, mi se îmbătoșează odată domnul bărbat și replică cu voce sigură:

-Și ce-ați vrea, să stau într-un borcan cu spirt?

Mami înlemnește de surpriză. El dă să anuce epistolia, dar prezenta de spirit a femeii îl onrește.

Mami înlemnește de surpriză. El dă să apuce epistolia, dar prezența de spirit a femeii îl oprește.

-Asta rămâne la mine.

Tocmai reintră Lia. Mami se retrage strategic, pentru a o scuti de scene pe care naivitatea ei cuminte nu le merită.

Fata nu observă nimic, ciripește fericită de-ale ei, pisicindu-se dulce.

El încearcă, cu un curaj nebun, atunci și acolo, câteva manevre mult prea intime. Ar vrea să pună mâna definitiv pe asemenea bucățică avantajoasă din toate punctele de vedere. E îndrăgostită că nu mai vede nimic altceva înaintea nasului, poate face din ea orișice vrea, e tontuță rău în ale amorului, virgină sadea, o va modela după propriile gusturi. Asta-i una la mână. Apoi, frumoasă e, din drum nu e, manierată, cu educație, cu bun simț, ține la familia lui, aceștia o plac și ei, ba chiar și-o doresc de noră, de familie e, școală are. Că nu știe ea să fie sexi ca altele? Nici nu-i nevoie pentru o nevastă. Găsește el... că broaște...

Însă nu întotdeauna planul de-acasă se potrivește cu cel din târg... Iată că i se întâmplă tocmai lui. Lia se inhibă de rușine, se retrage zgribulită, cu ochii mari și speriați.

„Sunt un bou. Am luat-o prea repede. Ce-mi trebuie ea? Diseară sunt deja acasă, merg la bar și... N-am să mor pân-atunci. O să-mi fac safteaua cu scumpa de Mariana cât poftesc.”

Numai la acest gând, își linge buzele.

-Pusi, scumpete! Nu te speria, te rog. Nu se întâmplă nimic. Pe cuvânt. Nu-l crezi tu pe Bursucel? Hai vino și dă un pupic dulce, cum știi tu.

A dres cumva busuiocul.

Când pleacă, răsuflă ușurat.

„Oare merită efortul? Mă cam enervează cu sficiunea, ce naiba, parc-ar fi din porțelan. Numai să n-o atingi. Și.., și mă-sa aia mă scoate din pepeni. Mă rog, o să mai văd ce fac cu mucoasa asta și cum o îmbrobodesc definitiv. Dacă nu-mi piere cheful.

* * *

Ca să nu-i strice bucuria, Mami se abține și nu-i arată Liei scrisoarea, decât după câteva zile, când fata era tristă că Bursucel nu-i dă nici un semn de viață, deși i-a promis c-o va anunța de îndată ce va ajunge acasă.

-Nu înțeleg, Mami, ce i s-a putut întâmpla. Desigur că ceva rău și nu vrea să-mi spună, ca să nu mă necăjească, scumpul de el. Alt motiv nu este. Sigur a pățit ceva. Aș vrea să merg eu până acolo, ca să văd ce e. Dacă are nevoie de mine?

Nevinovăția și credulitatea copilei o rup în două pe Mami, care înțelege că nu mai poate amâna și că fata ei cea dragă va trebui să treacă prin focul Gheenei.

-Păpușa mea, nu cred că a pățit nimic, e în vacanță și se distrează. Trebuie să afli că el are o... prietenă acolo. Probabil, este cu ea.

-Ce vorbe-s astea?! Vorbești prostii! Ce prietenă, care prietenă?! Nu te cred! Crezi că n-am văzut că nu ți-a plăcut de el de la bun început? Dar să știi, Mami, că-l iubesc și că n-ai să mă poți despărți de el, așa că nu încerca să bagi strâmbe. Nu ține.

-Eu nu vreau să te despart. Dar aș vrea să vezi tu singură cu cine ai de-a face. Uite, citește asta. A fost în portharta lui. Am găsit-o când i-am luat prosopul ca să-l pun la uscat.

-Cum poți fi atât de necioplită, să cauți în lucrurile omului. Lasă-mă-n pace!

Femeia îi întinde hârtia. Deși plânge în hohote, Lia o ia. Mami știe că nu are cum să-i diminueze suferința din acel moment, dar mai știe, din experiența unei vieți, că această durere o va scuti de multe altele asemenea pe viitor. Când nu ești imun de la natură, trebuie să te vaccinezi. Fata ei are nevoie de vaccin.

Suferă ca un animal rănit și singur. Câteva zile n-a vrut să pună nimic în gură. Cu chiu cu vai, Buna, preferata Liei, reușește s-o facă să înghită câteva linguri de supă, un suc de fructe, proaspăt, stors chiar atunci de către Buna însăși, un ceai cu lămâie multă și bine îndulcit, ca să o hrănească cât de cât și să nu facă o criză hipoglicemică. Nu numai ziua, ci și noaptea o aud cum plânge. Nu vorbește cu nimeni. Nu iese din casă.

Norocul că începe școala. De voie, de nevoie, a trebuit să-și intre în program, să fie cu mintea în altă parte. Mami s-a temut că fata nu se va putea concentra, dar s-a înșelat. Lia este mai tare decât pare.

Ea, Lia, nu i-a mai scris lui Leonard. Pe el, însă, l-a apucat mîncărimea la degete și folosea instrumentul de scris mult mai frecvent decît înainte. Cine știe cum ar fi evoluat lucrurile, dacă Mami n-ar fi intervenit cu tact, dar în forță. A făcut pact cu poștaşul, care-i dădea scrisorile numai ei. În mîină. Le distruge pe toate.

Lia a uitat de mult de existența cu Bursucel. Și-a terminat facultatea, s-a căsătorit, are un copil. O căsnicie fericită, un soț bun, atent, fin, tandru. Armonie. Cum nu prea des se întâlnește. Se înțeleg, sunt iubiți și prieteni și egali și... nedespărțiți.

E după masă. Soneria sună. Lia coboară să deschidă.

-Cine este?

-Cu Lia, vă rog.

Vocea îi pare cunoscută, dar pe moment nu o poate identifica. Deschide.

În manta, cu chipiul pe cap, nimeni altul decât Leonard. Un Leonard îmbătrânit, mai mic decât și-l amintea ea, parcă adus nitel de spate. Tresele arată un grad soldătesc nu prea înalt.

-Lia, draga mea, tot frumoasă ai rămas. Pot să intru? Am avut drum pe aici și am dorit mult să te văd. Nu te speria, sunt singur, necăsătorit, vreau să zic, n-are cine să facă scandal.

-Bună ziua, domnule Martinescu. Vă rog să mă scuzați, dar nu vă pot primi. Soțul meu mă așteaptă, pentru că trebuie să mergem în vizită la niște prieteni.

Scuză de circumstanță, cusută cu ață albă.

-Lia, dar eu...

-Bună ziua.

Usa se închide.

Nicio nostalgie, nicio părere de rău. Doar un fel de rusine interioară.

„Pe acest tupeist am crezut eu odinioară că-l iubesc? Mulțumesc Mami, acolo în ceruri unde ești! Mulțumesc că nu m-ai lăsat să-mi distrug viața.”

Liniștea se așterne. Femeia tace. Doar acordurile calme ale muzicii de fundal se aud, dar sunt atât de liniștite, încât par că ele însele sunt creatoare de liniști. Lumânările s-au terminat deja, iar lumina difuză care a rămas, e întreținută prin senzori care reacționează la vocea umană. Pavel acționează telecomanda, iar draperiile de la ferestre se depărtează și lasă să pătrundă razele de soare, care scaldă-n pudră de aur obrazul Femeii, ușor îmbujorat.

„Cât poate fi de frumoasă. Și de împăcată. De ce nu-i așa și-n stare de trezie?! Doamne, fă să o pot ajuta, ca să redevină ea însăși. Bună și caldă, tandră, altruistă și încrezătoare. Are atâtea calități Femeia asta!

„Cât poate fi de frumoasă. Și de împăcată. De ce nu-i așa și-n stare de trezie?! Doamne, fă să o pot ajuta, ca să redevină ea însăși. Bună și caldă, tandră, altruistă și încrezătoare. Are atâtea calități Femeia asta! Nu lăsa, Doamne, să se irosească! Dacă mă ajuți, îți promit, cu mâna pe suflet, că n-am să te dezamănesc. Și nici pe Ea. Ce mi s-a întâmplat, nu pot să-mi explic, dar un lucru îmi devine tot mai clar: o iubesc. Simplu. O iubesc.”

Ca și când Dumnezeu ar vrea să-i răspundă, Femeia deschide ochii și-i zâmbeste cu afecțiune.

-Pavel, ce bine că ești lângă mine. Azi mă simt cam obosită, dar, în același timp, eliberată de ceva ce mă apăsa. Parcă mi s-ar fi luat un pietroi de pe suflet. Nu știu de ce. E așa de stranie senzația și de contradictorie.

E curios că, de data aceasta, îmi aduc aminte perfect tot ceea ce ți-am spus și chiar am senzația că am trăit aievea toate acestea. Știu că nu e adevărat, dar am acest sentiment bizar. Îmi aduc aminte totul cu atâta exactitate și cu așa puzderie de amănunte, încât mi-e imposibil mie însămi să neg c-ar fi adevărul gol-goluț, deși știu sigur că-i doar fantezia mea, descoperită în starea de hipnoză. E normal ca uneori să se întâmple așa ceva?

-Sincer să fiu eu nu m-am mai lovit de situații similare, dar s-ar putea, deși nici în literatura de specialitate n-am întâlnit referiri la astfel de cazuri. Dar... cu tine cine se poate pune?! Ți-am spus de atâtea ori că tu ești unică.

-Mi-ai spus? Ești sigur că mie mi-ai spus? Eu nu-mi aduc aminte.

-Cum se poate? Nu ți-am spus? Posibil, dacă zici tu. N-oi fi reușit să ating performanța de a zice tare. Nu-s eu curajosul de pe lume, deși par a fi chiar pe dos. Un lucru e sigur. În minte am avut ideea asta de multe, multe ori și am rămas cu această convingere: ești unică. Ești unică și gata treaba! Unică din toate punctele de vedere, până și-n acest domeniu atât de sensibil și, de ce n-am recunoaște-o, prea puțin explorat și cunoscut.

-Știi, mă obsedează povestea asta. Te ascult numai cu jumătate de ureche. Biata Lia, cu sufletul plin de vise. O fi fost eu vreodată o Lie și nu-mi pot aduce aminte în stare de conștiință? Tu ce zici?

-Tot ce se poate. Acestea sunt lucruri mult prea complicate, ca să putem fi siguri de ele. Putem doar să credem în ele. Atât. Viața aceasta nu este durată numai din realități și raționamente. Mai este și acel ceva intangibil, imaterial, care pare a nu fi și totuși este, deși nu o putem dovedi, doar o simțim. E ceva dincolo de noi și totuși în noi. Un paradox care este real, cu toată irealitatea lui.

-De multe ori m-am întrebat și încă continuu s-o fac, dar fără rezultat, de ce ne-a construit Creatorul atât de deosebiți, pe bărbat și pe femeie, vreau să zic. Nu mă refer la aspectul fizic, ci la cel sufletesc. În cazul celor mai multe cupluri, bărbatul nu-i oferă femeii ceea ce ea are nevoie. Spiritual vorbind. Nu știe, nu vrea, nu poate, habar n-am ce din toate acestea. Dar ceva nu pușcă. Se consideră neînțeles, îngrădit în libertatea lui, face paradă de putere, de statutul lui de bărbat. „Păi asta-i treabă de femeie, eu sunt bărbat!” Se crede superior, mai inteligent, mai vrednic de-a se socoti stăpân cu drepturi depline, cu drepturi pe care nici în vis nu se gândește că le-ar putea avea și femeia. De multe ori e dur și rău și rănește, doar pentru a-și demonstra puterea și drepturile de mascul, pe care eu, una, nu înțeleg cine i le-a dat. El are dreptul să înșele și tot el să fie cel care lovește. Fizic. Dacă necăjita îndrăznește să-l întrebe de ce umblă din floare-n floare, de ce-și permite să înșele, mai capătă și câteva scatoalce pe care de-abia le duce.

O cunoștință mi-a povestit că s-a aflat într-o asemenea situație. O înșela în văzul lumii. Când i s-a plâns, a luat o bătută soră cu moartea. A rupt de spatele ei o rachetă de tenis. A trântit-o jos, lovea cu toată puterea și scrâșnea: „Te învăț eu ce înseamnă să fii nevestă!” A fost neagră de vânăta, de la fese până-n dreptul omoplaților. Nici măcar nu s-a dus la un legist, ca să obțină un certificat medico-legal și încaltea să-l aibă cu ceva la mână. Dar ce căsnicie mai e aia, de dragoste nu mai vorbim, care se ține cu hârtii care-l au la mână pe unul din doi? De ce-or mai fi stând laolaltă astfel de cupluri? Bărbaților evident că nu le pasă, ei continuă să fie zbirul care comandă și trage foloasele, lăsându-se servit ca un pașă. De ce s-ar despărți? E simplu să se complacă în postură de răsfățat, ținut pe palme, altfel... „Ia vezi, femeie, nu întrece măsura și nu mă face să... Știi tu. Ia vezi, fără nas la purtare, că ți-l tai.” De ea nici nu-i pasă, lui să-i meargă bine. Cât despre femeie, e dominată de groaza singurătății, de complexul sădit în ea de același consort binevoitor, care-i întreține permanent ideea cum că valoarea ei e nulă, cine să se mai uite la ea. E o terminată. Automat, mecanismul din capul ei își învârtă roțile deja cam tocite și devine obsedată de grija „Ce-o să mă fac singură, cine o să mă mai ajute?”, deși, sărmana de ea, e oarbă sadea, pentru că bagă capul în nisip precum struțul, i-e teamă să vadă, refuză înspăimântată să realizeze că, de fapt, nimeni n-o ajută cu nimic, nu mișcă un deget pentru ea, toate-i cad în cârcă, să le facă și să le rezolve, s-o scoată singură la capăt cum o știi, cui ce-i pasă. Eu gândesc că acceptarea resemnată a unor atari situații e doar frica de necunoscut, o frică sădită adânc în ea de educația de veacuri, care a plasat femeia pe poziția pe care a plasat-o, cea de dependență de bărbat. De roabă, de supusă, de cea mai slabă, care n-are de ales și trebuie să se împace cu soarta, dacă vrea să subziste. Concepție atât de înrădăcinată, încât nu poate fi smulsă cu una cu două, la fel ca pirul. Tragi zdravăn cu amândouă mâinile, te dezechilibrezi, cazi în fund și tot nu poți să-l stărpești din rădăcină. Poate-i rupi tulpina pentru o vreme, dar după o ploaie bună, dă din nou și-neacă repejor florile din jur. „Ce-or să se facă copiii?, or să sufere. Cum să-i cresc fără tată?” Dacă vreuna m-ar întreba pe mine, i-aș spune că i-ar crește în liniște. Măcar atât ar avea: liniște și pace. Un zâmbet și-o mângâiere a mamei, neumbrite de amenințări, zbierete, violență, lacrimi, fețe desfigurate și trupuri făcute chisăliță.. Vai și

amar! Mai bine nu! Vezi, de aceea sunt eu sceptică și nu mai pot crede în dragoste. Îmi spun că trebuie să fi fost mult mai bine în epoca matriarhatului, mai mult echilibru, mai multă înțelegere, duioșie și relații bazate pe sentimente, nu pe supremația puterii fizice, ghidate de egoism atroce.

Culmea este că tipul de care-ți pomeneam, cel cu racheta de tenis, nici nu era băut. Nici măcar scuza asta n-a avut-o. A fost, pur și simplu, crud și bestie, deși școlat, cu diplomă universitară. Cum e posibil? De ce? Poate că, de fapt, totul e mult mai simplu. Sunt tot mai mult convinsă că așa ceva e posibil, după cum peroram mai devreme, doar ca rezultat firesc al unui anume tip de tradiție educațională.

Odată, gândindu-mă la astfel de chestii, m-a trăsnet o idee, chiar năstrușnică, despre cauzele care ar putea sta la baza acestui fel de comportament al majorității bărbătești. Oare nu este la mijloc și un pui de atavism transmis din tată-n fiu al părerii de rău a lui Adam că a fost izgonit din Raiul Edenului, unde toate i se ofereau pe tavă? Izgonit pe Pământul plin de griji, inconveniențe, neajunsuri, muncă, incertitudini, suferințe, luptă pentru supraviețuire, izgonit din cauza Evei care l-a ispitit cu mărul cel cu pricina? Nu cumva de atunci încolo se tot răzbună prin urmașii săi pe întreaga stirpe a Evei pentru răul pe care i l-a făcut?

Problema este, însă, că acea Evă curioasă și inconștientă s-ar putea să-l fi ademenit tocmai din prea multă dragoste pentru el. I-a dat să se înfrupte din ceea ce credea că este cel mai bun lucru, de vreme ce era sortit numai lui Dumnezeu. Fructul oprit din pomul cunoașterii. Ea, în iubirea ei chioară, și l-a dorit pe bărbatul iubit egalul Stăpânului Suprem. Adicăte! De ce n-ar ști și ei, singurii doi oameni, tot ceea ce cunoaște și Creatorul lor? Doar sunt produsul întocmit după chipul și asemănarea Domnului, nu?! Ei bine, nu! Greșeală fatală, care i-a costat scump pe amândoi și încă îi costă și-n zi de azi pe demnii lor urmași. Mai ales pe Eve, care, de prea multe ori, vād în bărbatul lor pe Dumnezeu însuși. Numai că, în majoritatea cazurilor, are grijă el, bărbatul, să le demonstreze că nu seamănă nici pe departe cu Tatăl. Ele rămân cu dorul, nu de lipsa grijilor din Rai, precum urmașii lui Adam, ci cu dorul de a primi iubire și tandrețe și dragoste și ocrotire și atenție și un pic de admirație și nițică cocoloșeală, câte-o mângâiere drept răspuns la pisiceala lor izvorâtă din dulceața sufletului de femeie, care se dăruie cu toată puterea ființei ei de muritoare. Pentru toate acestea și-ar spinteca pieptul în două, și-ar scoate inima din el, și-ar pune-o în palmă, și-ar oferi-o ofrandă pe altarul dragostei după care tânjesc atâta.

Bărbații însă poartă ochelari de cal și fumurii pe deasupra, care nu-i lasă să vadă frumusețea inegalabilă oferită ca dar suprem de către jumătățile lor feminine. Ei disting în imagine, cu totul aiurea, o inimă absolut distorsionată. O imagine care le înfățișează o bucată scârboasă de carne sângerândă, numai bună de aruncat drept hrană pentru fiare. Poate că nici ei nu sunt de vină. E posibil că michiduță le ia mințile, așa cum i le-a luat odinioară Evei. O face numai așa, de-al naibii, ca să-i bată-n pumni Marelui Stăpân. Nici n-ar fi de mirare din partea lui, a lui coadă-mbârligată, pentru că acesta e modelul pe care-l urmează toți aceia care se află doar în fața primei trepti a scării. Privesc în sus la cel din vârf și, dându-și seama că nu-l vor putea ajunge-n vecii vecilor, caută să-i facă șicane, măcar să-l mai amărăscă, iar ei să se îmbete cu o mică satisfacție deșartă. De mirare este însă cum a ajuns bărbatul să sufere într-un asemenea grad înaintat de amnezie și să uite că femeia este parte din el însuși, c-a fost desprinsă bucățică din propria-i ființă și că acestea fiind date, ea este, inevitabil, el. Pe de altă parte, el, bărbatul, este smuls din trupul femeii, supusă suferinței pentru a-i da naștere. Or, în acest context, când își face râs de ea, își face râs de sine însuși.

Totuși, ori vrem, ori nu vrem, mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul, chiar după eșecuri și dureri despre care credem că nu le va vindeca nimeni niciodată, ne găsim iubirea care-i este sortită fiecăruia dintre noi. Uneori însă e nevoie de multă perspicacitate ca să fim în stare a o recunoaște. E greu a lăsa deoparte orgoliile și-a recunoaște că iubim pur și simplu pentru că iubim și atunci ar trebui să uităm de tot și de toate. Câteodată îmi vine să strig toate acestea în mijlocul drumului: Încercați, voi oameni! Și veți cunoaște ce n-a cunoscut neam de neamul vostru: rețeta fericirii.

Femeia rămâne dusă pe gânduri.

-Uhuu! Ce mai conferință!, se face a glumi Pavel. De fapt îl îngrijorează destul de serios insistența aceasta a ei de-a vedea, în aproape orice bărbat, un dușman, o persoană care, orice-ar fi, rănește negreșit femeile. Gândește repede, analizând cum ar putea s-o provoace ca să se lămurească dacă cele spuse au fost determinate doar de povestea lui Leonard, sau este doar o reacție a ei, care persistă încă, din cauza stării psihice în care se află. Dacă ar fi din cauza bolii, ar fi trist pentru el, deoarece este clar că n-a progresat atât cât a fost tentat să creadă în ultima vreme.

-Scumpo, știi ce cred eu?

Femeia ridică din sprâncene a întrebare care-și așteaptă răspunsul.

-Cred că, dacă ar exista un corespondent, pentru femei, al misoginismului, tu te-ai încadra perfect în conotația lui.

-Da, dar nu există. Oare de ce? Nu s-a găsit niciun bărbat să se întrebe?, sună, învăluit într-o undă de dispreț, glasul Femeii.

-Se pare că nu. Spune-mi tu.

-Pentru că tagma asta femeiască, în procent de aproape sută la sută, așa-i croită: cu suflet mare. Mai e și câte-o uscătură, dar aia se pierde cu totul în peisaj. Sinceră să fiu, mi-ar plăcea să existe și misogine, nu

Bărbații însă poartă ochelari de cal și fumuri pe deasupra, care nu-i lasă să vadă frumusețea inegalabilă oferită ca dar suprem de către jumătățile lor feminine. Ei disting în imagine, cu totul aiurea, o inimă absolut distorsionată. O imagine care le înfățișează o bucată scârboasă de carne sângerândă, numai bună de aruncat drept hrană pentru fiare. Poate că nici ei nu sunt de vină. E posibil că michiduță le ia mințile, așa cum i le-a luat odinioară Evei. O face numai așa, de-al naibii, ca să-i bată-n pumni Marelui Stăpân. Nici n-ar fi de mirare din partea lui, a lui coadă-mbârligată, pentru că acesta e modelul pe care-l urmează toți aceia care se află doar în fața primei trepti a scării. Privesc în sus la cel din vârf și, dându-și seama că nu-l vor putea ajunge-n vecii vecilor, caută să-i facă șicane, măcar să-l mai amărască, iar ei să se îmbete cu o mică satisfacție deșartă. De mirare este însă cum a ajuns bărbatul să sufere într-un asemenea grad înaintat de amnezie și să uite că femeia este parte din el însuși, c-a fost desprinsă bucățică din propria-i ființă și că acestea fiind date, ea este, inevitabil, el. Pe de altă parte, el, bărbatul, este smuls din trupul femeii, supusă suferinței pentru a-i da naștere. Or, în acest context, când își face râs de ea, își face râs de sine însuși.

Totuși, ori vrem, ori nu vrem, mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul, chiar după eșecuri și dureri despre care credem că nu le va vindeca nimeni niciodată, ne găsim iubirea care-i este sortită fiecăruia dintre noi. Uneori însă e nevoie de multă perspicacitate ca să fim în stare a o recunoaște. E greu a lăsa deoparte orgoliile și-a recunoaște că iubim pur și simplu pentru că iubim și atunci ar trebui să uităm de tot și de toate. Câteodată îmi vine să strig toate acestea în mijlocul drumului: Încercați, voi oameni! Și veți cunoaște ce n-a cunoscut neam de neamul vostru: rețeta fericirii.

Femeia rămâne dusă pe gânduri.

-Uhuu! Ce mai conferință!, se face a glumi Pavel. De fapt îl îngrijorează destul de serios insistența aceasta a ei de-a vedea, în aproape orice bărbat, un dușman, o persoană care, orice-ar fi, rănește negreșit femeile. Gândește repede, analizând cum ar putea s-o provoace ca să se lămurească dacă cele spuse au fost determinate doar de povestea lui Leonard, sau este doar o reacție a ei, care persistă încă, din cauza stării psihice în care se află. Dacă ar fi din cauza bolii, ar fi trist pentru el, deoarece este clar că n-a progresat atât cât a fost tentat să creadă în ultima vreme.

-Scumpo, știi ce cred eu?

Femeia ridică din sprâncene a întrebare care-și așteaptă răspunsul.

-Cred că, dacă ar exista un corespondent, pentru femei, al misoginismului, tu te-ai încadra perfect în conotația lui.

-Da, dar nu există. Oare de ce? Nu s-a găsit niciun bărbat să se întrebe?, sună, învăluit într-o undă de dispreț, glasul Femeii.

-Se pare că nu. Spune-mi tu.

-Pentru că tagma asta femeiască, în procent de aproape sută la sută, așa-i croită: cu suflet mare. Mai e și câte-o uscătură, dar aia se pierde cu totul în peisaj. Sinceră să fiu, mi-ar plăcea să existe și misogine, nu numai misogini. Mi-ar mai alina și mie pojarul care mă topește.

-Draga mea, îi ia Pavel fața între mâinile lui calde, tu ești prea bună ca să simți nevoia unui misoginism feminin. Acum vorbește doar amarul din tine. Dar îți promit solemn că te voi face să te debarasezi de acest trecut care te-a rănit atât de adânc. Te voi face, până la urmă, să înțelegi că trecutul rămâne trecut, trebuie să ștergi peste el, pentru că nu se va mai putea întoarce niciodată. Visează la viitor! Visează frumos! Cheamă-l, caută-l și-l vei găsi. Uneori realitatea poate fi atât de frumoasă, încât pare vis, iar visul atât de real, încât îi poți da viață dacă tu crezi cu tot sufletul în el. Dacă vei încerca să faci asta, ai să ajungi să trăiești acest miraj. Ți-o promite Pavel.

O mângâie pe părul ei frumos, de mătase, și-o sărută scurt pe buzele îmbujorate. Femeia cedează în aceeași secundă și i se cuibărește la piept.

-Pavel, de ce nu sunt toți ca tine?!

El continuă s-o mângâie ușor, ca pe un copil orfan, necăjit și singur. Simte cum îl inundă tandrețea.

„Dumnezeule! Femeia asta o să mă dea gata până la urmă!”

NU DEZAMĂGIȚI COPIII

Lumina furișată pe fereastră îmi atinge pleoapele adormite. Mă trezesc. Duminică. Vag se strecoară-n încăpere dangăt de clopote care bat de utrenie.

Peste noapte a nins de-a potopit pământul. Spre dimineață s-a lăsat un ger de crapă pietrele. Soarele seamană ochiuri de diamant pe trena de mireasă a zăpezii înghețate, care scrâșnește de durerea purității ei virgine, violată cu duritate, fiind călcată în picioare de om care-și scoate nasul din bârlog, ca să fure o gură de aer aspru și purificat, care taie respirația.

Eu nu ies. Mă mai întind o dată molatec sub oblăduirea pufoasă și leneșă a plapumei, prelungind cu bună știință plăcerea, adâncindu-mă în puful mângâietor al perinilor. N-am nici cel mai elementar chef să ies la curățat trotuarul. "Să mai aștepte." Închid încă pentru o clipă ochii. „Ce bine e!” Sunetul, geamăt șoptit în inconștiență, care-mi scapă printre buze, e certificatul de bună purtare a stării mele de spirit.

Sună soneria și sar ca arșă, enervată la culme. "Cine naiba e nesimțitul care mă deranjează duminica, la ora asta?" Totuși deschid interfonul:

-Cine-i?

-O femeie necăjită cu un copil. Vă rog să ne ajutați cu ce puteți.

Mă lasă nervii ca prin minune, trag repede ceva pe mine și ies la poartă. O femeie plâpândă, cu-n chip blând, obosit și năpăstuit, cu trăsături fine, îmbrăcată sărăcăcios, dar curat, ține de mână un băiețel de vreo cinci ani. Curat și el, pare îngrijit în pufoaica roșie care se vede că n-a apucat-o nouă.

-Stau la gară, într-un vagon. Suntem din Ardeal. Au venit apele anul trecut. Nu mai avem nimic.

Îi dau niște bani. Bani, pentru că nu știu exact ce-i trebuie anume.

-Doamnă, nu vă supărați, vă văd bună la suflet, de-aceea îndrăznesc, nu aveți o pătură veche, sau ceva? Ne e tare frig noaptea. Mi-e frică să nu se-mbolnăvească ăsta micu. Ce mă fac? Doctori, medicamente. N-am de unde.

Fug înăuntru și iau plapuma de pe pat și perinile. I le dau. Eu mai am și altele. Oricum ocupă loc prea mult. Când le vede i se umezesc ochii și vrea să-mi pupe mâna. O opresc la vreme să nu se umilească. Nu mă-ntreb cum le va căra, nenorocita.

Mai târziu mi-am imputat că nu m-am urcat în mașină să i le fi dus la destinație. Nu m-am gândit. Degeaba am regretat după aceea.

-Mulțumesc din suflet. Dumnezeu să vă dea sănătate.

-Cu plăcere. Nu găsesc nimic altceva mai de doamne-ajută, de spus. Parcă m-am tâmpit, dar m-a cuprins așa o jale care parcă-mi înghiocase mintea. Doar inima a dat în clocot. „Oricum, eu singură n-am ce le face mai mult. Sistemul ar trebui...”, îmi zic într-o autoapărare, simțindu-mă totuși vinovată.

-Tanti, n-aveți o jucărie, se face auzit un glas mic și tremurat de-atâta îndrăzneală. Mă privesc doi ochi luminați de speranță și îndoială în același timp.

Alerg în casă. N-am alte jucării decât cele rămase de nepoatele mele. Fetițe. Am păpuși și-un ursuleț clasic, de pluș. Nu știu ce impuls anapoda mă îndeamnă să nu mă-ndur să-l dau. Găsesc un breloc, cu-n cățeluș la capăt. Din plastic colorat. I-l duc.

-Mulțumesc, tanti, dar o dezamăgire totală îi devastează fețișoara.

Îmi vine să urlu. Până să mă utor după urs, mama îl trage după ea și duci au fost

În fugă înaintu și iau piapula de pe pat și pînă. I le dau. Eu mai am și altele. Oricum ocupa loc prea mult. Când le vede i se umiezesc ochii și vrea să-mi pupe mîna. O opresc la vreme să nu se umiească. Nu mă-ntreb cum le va căra, nenorocita.

Mai târziu mi-am imputat că nu m-am urcat în mașină să i le fi dus la destinație. Nu m-am gândit. Degeaba am regretat după aceea.

-Mulțumesc din suflet. Dumnezeu să vă dea sănătate.

-Cu plăcere. Nu găsesc nimic altceva mai de doamne-ajută, de spus. Parcă m-am tâmpit, dar m-a cuprins așa o jale care parcă-mi înghiocase mintea. Doar inima a dat în clocot. „Oricum, eu singură n-am ce le face mai mult. Sistemul ar trebui...”, îmi zic întru autoapărare, simțindu-mă totuși vinovată.

-Tanti, n-aveți o jucărie, se face auzit un glas mic și tremurat de-atîta îndrăzneală. Mă privesc doi ochi luminați de speranță și îndoială în același timp.

Alerg în casă. N-am alte jucării decât cele rămase de nepoatele mele. Fetițe. Am păpuși și-un ursuleț clasic, de pluș. Nu știu ce impuls anapoda mă îndeamnă să nu mă-ndur să-l dau. Găsesc un breloc, cu-n cățeluș la capăt. Din plastic colorat. I-l duc.

-Mulțumesc, tanti, dar o dezamăgire totală îi devastează fețișoara.

Îmi vine să urlu. Până să mă-ntorc după urs, mama îl trage după ea și duși au fost.

„De ce nu i l-am dat de la bun început?”, îmi reproșez neconsolată. „Ce nevoie am eu de urs?! Cât despre fete, ele au încât singure nu mai știu câte au.” Îmi vine să plâng, da' se oprește plînsu-n gât. Mă strînge de mă sugrumă. Mai bine-aș plînge cu lacrimi de crocodil. Nu mai pot să merg la biserică. Mă simt nedemnă...

Dacă știți cumva vreun copil care vrea jucării, aduceți-l la mine. Ursul așteaptă. Și altele pe care le-am cumpărat cu gândul la copilul pe care nu știu de unde să-l iau.

Iar voi...voi...dați jucării copiilor cei fără de jucării.

Cât este el de bărbat obișnuit să asculte durerile oamenilor, Pavel este foarte impresionat. Parcă, parcă o undă de umezeală i-au aburit ochii. Nu poți fi sigur, încât să bagi mîna-n foc, dar...

„Sfinte Sisoie! Femeia asta-i sensibilă ca o coardă de Stradivarius. Aproape că nu-i nevoie s-o atingi ca să vibreze. Este mai mult o neverosimilă alcătuire din suflet și mai puțin din trup. Trupul există în acest caz mai mult pro forma, decât... Nici nu-i de mirare că impactul vieții asupra ei este perceput atît de dur. Va trebui să o fac să înțeleagă că nu ea este principalul răspunzător și vinovat pentru toate durerile și nedreptățile lumii. Acum pricep cît este de necesar s-o învăț să se detașeze. Să sară în ajutor, dar să nu se implice emoțional. Va trebui s-o fac să înțeleagă că astfel de implicări care preiau suferința celor din jur, nu-i ajută, nu le rezolvă situația, nu le atenuază suferința, doar creează o nouă suferință, suferința ei adăugată la cea a lor, fapt care este complet gratuit și nu aduce nici o îmbunătățire, eventual o amplificare a câmpului de încărcătură negativă. Natura umană așa este croită, când vede că cineva suferă alături de ea, este tentată, fie să se debaraseze de propria suferință, transferând-o cu totul celui dispus să o preia, fie și-o exacerbează peste limite lăsându-se, într-o complacere comodă, tras la fund de valurile durerii. Psihologicește, faptul se datorează sprijinului pe care simte că i-l oferă celălalt, bastonului de susținere pe care se poate sprijini în lipsa sa de voință pentru a se lua la trîntă cu răul. Numai că acest sprijin este unul fals și totul poate sfârși cît se poate de rău.

Fără îndoială trebuie cît mai curînd să abordez acest subiect cu Doamna aceasta a mea, care, pe măsură ce-i pătrund mai mult personalitatea, constat că e o mare pacoste pe capul meu, în complexitatea caracterului ei.”

OAMENI PENTRU OAMENI

Spitalul e un balaur nu cu șapte, ci cu nouă capete. Dacă ar veni Făt Frumos ca să te învețe de unde să-l apuci ca să-l învingi, de la cap sau de la coadă, ar rămâne stană de piatră și n-ar ști cum e mai bine de făcut pentru primaș dată-n viața lui de Făt Frumos, învingătorul învingătorilor. Așa că poți să te dai și de trei ori peste cap tu, director de spital, tu doctor, șef de secție sau unul din cei simpli fără șef în față, tu contabil, mănuiitor de hîrtii frumos fășâitoare, sunând a bani care nu sunt, că tot degeaba. Capetele marelui balaur rămân la locul loc și încearcă să ucidă.

Spital. Durere, suferință, chiar moarte uneori. Dar și bucuria de a o învinge, de-a te face teafăr și-a ieși pe ușa lui dres ca nou. Nu totdeauna, că nici cei dinlăuntrul lui care se ocupă de tine nu sunt dumnezei, deși fac tot ce pot, ziua, noaptea, fără alegere. Niște titirezi care fug de la unul la altul, din sala de operație în saloane supraaglomerate cu bolnavi și sărace de medicamente. Doctorii, de cele mai multe ori, se au doar pe ei și mintea lor. Și pe plătitorul de asigurări, aparținător al suferinzilor, care fuge înnebunit la farmacia din vecini, ca să cumpere medicamentele pe care limbile de foc ale balaurului, nu le pot scuipa, pentru că nu au de unde. Nici măcar un prăpădit de anestezic banal.

Fugi și cauți să cumperi a doua oară ceea ce ai plătit deja o dată când te-ai asigurat. Ce contează! Tu-ai făcut banul, nu el pe tine, chiar dacă vine cu țârâita de la buget și chiar dacă tu, după aceea, mănânci pietre. Faci pe dracu-n patru și cumperi tot ce trebuie, numai să scape cel drag. Fugi repede. Să nu mai sufere. Și să se facă bine.

Apoi te rogi lui Dumnezeu. Ce altceva mai poți face?! Stai cu orele cu cartea de rugăciuni în mână și te rogi. Uneori îți mai fuge mintea către fel de fel de lucruri prăpăstioase și atunci te simți damnat că nu ești atent la rugăciune și te roade frica că se supără Dumnezeu pe tine și vei fi pedepsit. „Sunt doar un om”, gândești, dar tot nu te simți disculpat. Ceasurile trec.

Bolnavul iese din operație și doare al naibii. Vrei să aibă tot ce-i mai bun, numai să nu-i mai auzi gemetele. Tragi încă o fugă găfăită la farmacia cea mai apropiată. Particulară, desigur, nu cea pauperă a spitalului.

-Nu avem acest medicament. E prea scump, pentru că e performant și nu-l comandăm, fiindcă nu se prea cumpără. Oamenii n-au bani, îți explică îndatoritoare farmacista.

N-au bani! O viață poate depinde de acest cuvânt încărcat de magie neagră: bani.

-Dați medicamente compensate?, se aude din spate vocea slabă și tremurată, pierită de gerul crunt de afară, al unei bătrânici adusă de spate și ochi plini de nesperanță. Întreabă ca să nu poată spune că n-a întrebat, dar știe dinainte răspunsul. L-a mai tot auzit cam de multă vreme. Și chiar așa vine:

-N-avem.

Eu sunt o norocoasă. După ce răscolesc orașul, dau de ceea ce îmi trebuie. Copilul meu a ieșit din sala de operație. E bine. E nesperat de bine. Au fost acolo niște oameni, cu niște mîini de vrăjitor și cu minți doldora de carte, care au făcut minuni. Eu am adus restul, adică medicamentele care lipsesc din dotarea spitalului. Ce să faci cu un simplu algocalmin?! Asistente tinere, iuți ca argintul viu, își fac bine treaba. Totul merge ca pe roate. Dar dacă n-aș fi găsit medicamente?! Dacă nu s-ar fi găsit o farmacistă cu suflet care să pună mîna pe propriul telefon mobil și să sune peste tot până a dat de ce căutam, și vă spun că a sunat nu glumă, nu știu ce m-aș fi făcut. Dar nu s-a lăsat păgubașă, nu l-a luat în brațe fără să-i pese pe „nu avem, nu pot, îmi pare rău” și să-și vadă mai departe liniștită de treabă. Îi doresc să capete răsplată pe măsură!

Trece prima noapte. Totul e bine. „Mulțumescu-ți, Doamne!” Vine doctorul. E blând și numai zâmbet. Se uită la rană. Vrea să panseze. Asistenta-i spune că nu are pansamente sterile. La sterilizare n-au apă. N-au curet. Știu eu ce nu mai au, dar ceva nu au. Când aud, se învârtă camera cu mine.

-Mai târziu! Nu vă faceți griji, nu-i nici o problemă, zice fata îndatoritoare.

Adevăr grăiesc ție, că sterilele vin, dar abia la ora unu. În loc de nouă dimineața.

„Dacă proaspetei plăgi nu-i place ce are deasupra și se supără și se umflă de atîta supărate?!”

Într-o farmacie o sechestră. Una. A doua pistă management de tipul celui mai mare. Simpla și curată de un război și de deșeurile. Fără nicio urmă de... „Ce ar fi dacă o ar fi din astăzi în vînt?!?” Vine! Și

au curet. Știu eu ce nu mai au, dar ceva nu au. Când aud, se învârt camera cu mine.

-Mai târziu! Nu vă faceți griji, nu-i nici o problemă, zice fata îndatoritoare.

Adevăr grăiesc tie, că sterilele vin, dar abia la ora unu. În loc de nouă dimineata.

„Dacă proaspetei plăgi nu-i place ce are deasupra și se supără și se umflă de atâta supărate?!”

Iarăși farmacia e salvarea. Fug. Aduc niște pansamente de tipul ceva, mai ceva! Simplu și comod de pus și apoi și de desprins. Fără pișcături nenecesare."Ce-ar fi dacă s-ar afla din astea în spital?!" Visel! Și lehamite. Ehee! S-ar putea multe dacă cele capete încoronate ar ține sub coroană și niște așa timide gânduri pentru semenii lor, în loc să ne servească doar limbariță și câte-o măsură demonstrativă care taie în carne vie mai aprig decât un scalpel.

„Oare de ce? Chiar nu pot, chiar nu știu, chiar nu vor, chiar nu-i interesează? Care dintre toate? Nu pot să cred că se amestecă la un loc, iar noi rămânem pe dinafara socoteli.”

Nu pot să-mi dau seama și nu vreau să mă păcătuiesc, pentru că știți cum e. „Hotul cu-n păcat și păgubașul cu-o sută!”

Noroc că se mai află și oameni care fac pe clăunii și se dau peste cap, ca să te ajute. Și iac-așa se mișcă, cu greu și cu sudoare, carul. E cu roți grele de lemn compact fără spițe și obadă, dar se mișcă. Pe post de boi care trag sunt oamenii cu suflet. Care sar. Sar la nevoie, chiar dacă habar n-au cine ești sau cum te cheamă.

Vine ziua luminată a plecării acasă. Mi-au rămas medicamente. Le las în spital să fie pentru alți necăjiți.

Să vă spun cum arăta bucuria de pe fețele doctorilor?

-Astea le ducem la sală, să le dăm imediat după operație, când doare cel mai tare.

Mi se înfiripă o undă de speranță vagă, dar speranță.

Există încă oameni pentru oameni. Vom izbândi până-ntr-un târziu!

„Fațeta aceasta din care izvorăște ironie amară și umor negru, nu i-am cunoscut-o, remarcă ușor contrariat Pavel. Am crezut că nu e-n stare să fie dură nici cât un bob de neghină, dar uite că poate.”

Se uită să vadă în ce a fost publicat articolul și constată că într-un cotidian de mare tiraj.

„E și curajoasă pe deasupra, atacă direct sistemul și face referire la cei sus puși. Bravo ție, feto!”, o gratulează-n sinea lui Pavel, încântat. Oare e doar întâmplător, sau a mai abordat și altă dată subiecte de genul acesta? Ia să caut eu să văd.”

Nu caută degeaba. Dă peste ceea ce îl interesează.

PRINȚUL

De cum îi deschide ușa, Pavel își dă seama că ceva nu-i în regulă cu ea. E palidă și cearcăne adânci sapă făgaș sub ochii triști. E obosită și moale, cu glas pierit, de parcă i s-au înecat toate corăbiile.

-Ce-i cu tine? Ce ți s-a întâmplat?

-Nu știu. Nici nu-mi dau bine seama dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva. Am dormit, am visat, m-am trezit brusc, am sărit de-a dreptul în fund și n-am mai putut adormi la loc. Am făcut noapte albă.

-A fost un vis urât?

-Nu urât, dar cam deprimant. Dacă m-ai pune să-ți povestesc, nu știu dacă aș putea să leg ceva. Am în cap doar niște imagini ca dintr-o carte pentru copii, cu povești desenate. Totuși sunt tristă. E ceva inexplicabil pentru mine.

-Ei, atunci, hai tu frumos aici, la Pavel al tău, să facem un pic nani și să vedem dacă nu-ți vei visa visul încă o dată. Dacă reușim, atunci e posibil să ți se clarifice niște lucruri și poate că te vei descărca de greutatea pe care ți-a lăsat-o în suflet.

Femeia, docilă, își ia locul pentru obișnuitele, de-acum, ei ședințe de hipnoză. Flacăra celor câteva candelă arde pașnic și joacă umbre palide pe pereți. Pavel pune o muzică difuză, caldă și liniștitoare. Un susur de izvor pătrunde atmosfera parfumată de bețigașul aromat care arde în ritm de melc. Miroase a busuioc zdrobit, pus sub perină. Dintre acordurile molcome se înalță un tril de ciocârlie... Ciocârlia, pasărea iubirii!

Pavel o privește intens și-i șoptește cu voce înceată, caldă, catifelată, învăluitoare.

-Gândește-te la cât de bine îți este. Cât de extraordinar e glasul de susur al apei, trup sprintar al pârâului, prunc neastâmpărat care-și cântă lipsit de nici o grijă, fericirea de-a exista, odată azvârlit vederii de către măruntaiele muncite de durerile facerii ale prolificiei Gee. Simte bucuria ce te învăluie când asculți cântul de pasăre, strecurat printre frunzele codrului subjugat de seva densă a propriei înțeleptii durată în veacuri, dospind de clorofilă pulsândă precum craterul unui vulcan în pragul erupției. Vezi? Pasărea s-a transformat în pasăre măiastră, numai pentru a te bucura pe tine, a-ți încânta sufletul cu triluri liniștitoare. Ești în aceste locuri vrăjite, învăluite de liniște și de dragoste celestă. Ești într-o poiană înmuiață-n baie de lumină, filtrată printre mlădițele ușor legănânde ale copacilor, șoptind mistere incredibile în graiul irezistibil de ademenitor al pădurii. O poiană unde florile iubesc seninătatea cerului atât de mult, încât îmbălsămează cu propria lor ființă drumul până la el, drum durat din purități aeriene.

Iubește și tu ca ele! Hai, descătușează-te și iubește!

Stai întinsă pe spate, simțind moliciunea fragedă a ierbii aromate. Miroase a proaspăt și a viață. Prin fanta dintre crengile copacilor, largă cât un lat de spadă, te uiți la cerul de cleștar, presărat cu nori suavi, de spumă albă. Sunt bordați cu dantelăria de aramă lichefiată, prelinsă din ultimul zâmbet al soarelui care-și ia rămas bun de la lume, pentru ceasurile de înnoptare în care-și va căta hodina necesară ca să dovedească, pentru încă o zi, drumul de aburcare pe bolta cea fără de sfârșit, care-l supune neînduplecată, la caznă, cu fiecare nou ciclu al rotirii miraculoase dintre lumină și întuneric, opozanți dominați de invidie, din cauza dorinței de-a nu mai împărți, în mod atât de egal, puterea asupra vieții. Sulițele, obosite de truda zilei, ale bătrânului somnoros, cu o ultimă zvâcnire de vitalitate arzătoare, străpung cerul printre nori și desenează cu penel de mare maestru, diademă de lumini blânde, așezată la ceas magic de inserare pe fruntea senină a propriei galaxii, care, plictisită, lânzește prăvălită în culcușul comod aflat între coamele munților, crenelate cu vârfuri de brad care încruntântă din sprâncene de cetină întunecată. Acești mușchetari credincioși ai înălțimilor se sumetesc arrogant către infinitul căruia îi dau cu tifa, disprețuitori față de veșnicia universului, contracandidată care nu dă nicio șansă vremelnicei lor de stâlpi susținători ai Terrei, o mică jucărie rătăcită printre atâtea alte jucării care se rotesc bezmetic în jurul propriei cozi, sau se ploconesc în fața celor construite mai performant decât ele, învărtindu-se umil în jurul acestora, slugărnice cu osârdie și stând la dispoziție, până la distrugere totală și dispariție în neant.

Pleoapele de plumb ale femeii se lasă grele peste ochii deveniți inerti.

Clipele de tăcere par nesfârșite pentru Pavel, care-și vedea amenințat succesul terapiei, dacă ea nu reacționează conform așteptărilor. Devine încordat pe măsură ce se scurg secunde, pentru că doar secunde au trecut de când a adormit, numai că lui i se par veacuri care, pe deasupra, se scurg cu viteza melcului.

Clipele de tăcere par nesfârșite pentru Pavel, care-și vedea amenințat succesul terapiei, dacă ea nu reacționează conform așteptărilor. Devine încordat pe măsură ce se scurg secunde, pentru că doar secunde au trecut de când a adormit, numai că lui i se par veacuri care, pe deasupra, se scurg cu viteza melcului.

„Stai calm, fratele meu! Ce te-a apucat?! Este doar o încercare. E prima de acest fel, ce mare scofală dacă dai greș. Știi bine, înainte de a începe, că nu faci altceva decât să încerci marea cu degetul și că șansele de reușită sunt minime.”

Pavel ar vrea să asculte vocea interioară a acestui alter ego care îl ceartă, iar el, Pavel, recunoaște că are dreptate și are de ce să-l certe. E doar un experiment, nu se face gaură în cer dacă nu reușește.

Pe de altă parte, starea lui ar putea să influențeze starea pacientei.

„Trebuie să mă potolesc. Da, dar tare aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu Ea. Arăta așa de pierită, de neajutorată, de potopită de tristețe, de mi-e mai mare jalea. Biata de ea! A fost blagoslovită pe lumea asta cu așa de multă suferință, atâtea vise i-au fost spulberate, a fost așa de adânc rănită! Mă și mir că a rezistat și așa cum a rezistat și nu a ajuns la secția de bolnavi psihici irecuperabili. Alta-n locul ei ar fi dat în primire de mult, de inimă rea. E de admirat. Eu, unul, o admir din tot sufletul.”

„Sigur că o admiri, îi replică, cam ironic, glasul acela interior, care nu-l slăbește deloc. Cum ai putea face altfel când tu, nu pot să nu bag de seamă asta, te îndrăgostești tot mai abitir de ea, pe zi ce trece. Să nu-mi spui că nu-ți dai seama de asta! Nici să nu te gândești să încerci a mă contrazice, că nu te cred nici mort, copt. Și nici să nu îndrăznești carecumva să caști gura, ca să te aperi, pentru că tu însuși știi prea bine că minți. A! Că îți place să crezi că-i adevărat ce susții tu și că te minți cu bună știință pe tine însuși și nu vrei să recunoști că Femeia te-a făcut praf, ceea ce n-a reușit nimeni alta, asta da, te cred. Numai că nu schimbi situația cu asta. Nu-ți place ce constăți, să-ți fie de bine, vericule! Sufletul nu stă să asculte la balivernele egoismelor. El își vede de ale lui și bine face. Așa că, iată-te, domnule mare crai, din cauza căruia au plâns atâtea naive nevinovate! Asta știi ce înseamnă? Înseamnă că după plată-i și răsplătă. Să vezi și tu ce bine e să fii topit după cineva și acela să nu-ți răspundă cu aceeași monedă. Deși..., dacă stau bine să cuget, mai, mai că aș înclina balanța că nici tu nu-i ești ei indiferent. Ca bărbat, vorbesc. Căci, fiind personajul care a ajutat-o să scape din penele cele rele, devenit, deacuma, un fel de prieten-confident, nu încapă îndoială că ești important. Dar, parcă, parcă și altfel ești important. Deci și prin urmare, vezi ce faci! Să n-o dai în bară! Dacă o sfeclești acum, cine știe dacă ți se mai ivește vreodată ocazia să dai peste așa o bucatică reușită. Știi prea bine că e încă foarte vulnerabilă la chestii de-astea. A fost de atâtea ori trasă în piept, că nici nu-i de mirare. Deși îmi tot sparg capul să înțeleg de ce. Ori bărbații-s niște fraieri cum n-a mai văzut mapamondul, ori mai fricoși ca iepurii. Pe cei cu diplomă de ticăloși nici nu-i iau în calcul. Vorbesc numai de majoritatea, cei care sunt normali. Tremură cămașa pe ei de teamă ca nu cumva să se trezească că au responsabilități și îndatoriri care să-i solicite prea mult și să le facă varză tabieturile egoiste. N-am dreptate?”

„Poate că exagerezi pe ici, pe colo, dar în mare parte ai dreptate, chiar dacă n-aș prea vrea să recunosc. Dar cum ai spus și tu, mă mir că femeia asta-i singură și nu aleargă după ea o cohortă întreagă de admiratori. De frumoasă, e frumoasă de pică, de deșteaptă, deșteaptă, bună și blândă e, talentată, pe deasupra. Din cât am citit eu, aș opina că scrie foarte bine. Am înțeles de la prietena ei că e și o gospodină pricepută, iar mamă să nu mai vorbim. Te-ai putut lămuri din ce și-a spus. Ce-i lipsește, poți să-mi spui?”

„Ce să știu zice! Poate că tocmai asta e. Nu-i lipsește nimic. Pentru un bărbat obișnuit, așa-i prea mult. Îl domină, chiar fără voia ei, și asta nu-i place masculului din el. Masculul creat, cică, a fi cel mai puternic. Deși, că el e cel mai puternic, mă cam îndoiesc. Poate la trup, când e vorba să atingă cu-o scatoalcă zdravănă o ființă mai slabă ca el, pentru a-și impune voința și-a o supune! Altfel, pot să spun că am văzut la viața mea mulți bărbați slabi de înger, nehotărâți, care, la prima greutate, dau bir cu fugiții, capitulează și-și caută un loc molcuț și cald, nu contează că prețul ar putea fi o ticăloșie față de un semen. Lui să-i fie bine. În schimb, multe femei sunt ca stânca. Rabdă multe, trec peste necazuri și greutăți cu fruntea sus și iau în piept toate furtunile vieții care le ies în cale, fără a se smiorcăi, a se văicări și a-și plânge de milă. Sigur că ce-ți spun acum nu-i lege. Sunt și femei slabe și egoiste și prefăcute și interesate, precum sunt și bărbați, pâinea lui Dumnezeu. Pe aceștia, bunii, totdeauna pune gheara câte o matracucă, care le mănâncă viața cu lingurița de dulceată. Câte-un pic, câte-un pic. Vai de mama lor, săracii. N-au pauză, veci. Dar să revenim la oile noastre. Femeia asta, care stă acuma adormită dinaintea ta, e prea bună. De aceea e prea mult pentru majoritatea bărbaților. Îi domină, cum ți-am mai spus, și lor nu le place. Se simt stânjenți și se foiesc ca porcu-n paie. Îi macină neliniștea că ar putea deveni dependenți de o așa femeie, pentru că proști nu-s. Îi cunosc valoarea. Ori, dacă devin dependenți, ce s-ar alege de libertatea lor, atât de mult apreciată?! Asta-i tot secretul, ascultă la mine. Pentru ca să iubești o astfel de femeie, trebuie să ajungi la nivelul ei, să-l depășești, dacă se poate, iar asta-i ceva cam rar. Trebuie să fie unul un pic zărghit, ori trecut prin ciur și prin dârnob, uns cu toate alifile, care știe cu ce lingură se mănâncă viața asta, care a auzit, a văzut și a trăit multe, așa ca tine... Te paște amorul bădie, unul autentic, care te prinde-n clenci și nu-ți dă drumul. Dar eu cred că prost ai fi să scapi așa o mostră printre degete. În fond, de ce ai socoti că-i o tragedie? Nu-i. E cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui trăitor pe scoarța Pământului. E vis scoborât în realitate cu hârzobul direct din cer. E bucurie și beatitudine, împăcare și frumusețe sufletească, fericire și îmbătare cu nectar zeiesc, tandrețe și grijă pentru cel iubit, și dăruire de sine, care aduce cea mai deplină împăcare și bucurie. Și...”

Glasul o luase razna și-ar mai fi continuat cine știe cât, dacă vocea șoptită a Femeii, parcă venită din altă lume, nu l-ar fi oprit.

-Apa e limpede de se văd peștii cum înoată sprinteni, dansând un dans al bucuriei. Se văd ca niște săgeți minuscule înviorând imensitatea oceanului, care pare fără de sfârșit. Atotputernicia lui e atât de copleșitoare, încât copleșește și sufletul reginei, care stă nemișcată, dăruită amintirilor care o poartă departe. La un moment dat, nu mai poate răbda și-și întreabă destinul cu tristețe în glas:

-Tu, destine al meu, știi tu unde mi-a dispărut Prințul? Dacă tu știi, te rog din tot sufletul meu cel întristat să te duci la el și să-l întrebi dacă și-a uitat cu totul de Regina Lui. De asemenea te rog să-i spui că Regina din Castelul Viselor e foarte tristă și că-i e nespus de dor de el. De lumina din ochii lui iubitori, de zâmbetul lui cald, bun și vesel, de tandrețea din mângâierile lui. Ea, Regina, nu poate să-l uite pe Prințul Ei, iar sufletu-i e bolnav de moarte. Lacrimile i se scurg neconținut, iar suspinele nu mai conțin a le șterge.

În mijlocul nopții, când umbre negre se adună în juru-i și-i îmbâcsesc aerul care o sufocă și-i apasă pieptul, întunecimea o copleșește și-o apucă spaimile. Spaimile că prințul a băut licoarea uitării, dată Lui în cupă de cleștar otrăvit și mincinos, de către vrăjitoarea cea afurisită, iar El nu-și mai aduce aminte de Ea. Scutură-l și trezește-l și spune-i că Regina Lui stă de veghe toată noaptea și se gândește la Prinț și se întreabă „De ce?”

Un șarpe perfid o mușcă direct în inimă și-i spune cu otravă:

-Prințul Tău nu a fost un Prinț, așa cum ai crezut tu. A fost un prinț scăpătat și ticălos care s-a bucurat să profite de frumusețea și de bunătatea ta și a știut să se înfrupte din darurile tale și din bogăția ta. Asta a fost. Nu-l mai plânge! L-ai îmbrăcat în visul tău și ți-ai închipuit că-i realitate, dar a fost doar o mare minciună gogonată.

Lacrimile se rostogolesc șiroaie pe fața Reginei ca fâgașele care curg după o ploaie iute de vară. Ea scutură din cap a împotrivire și nu poate să dea crezare șarpeului. Se încruntă și-și îndreaptă amenințător degetul ridicat către el:

-Tu, ticălosule! Piei din fața mea! Piei în chiar acest moment! Să nu te mai văd! Dispari! Ai înțeles?! Dispari!

Vocea ei furioasă se îneacă de indignarea care o copleșește.

-Nu poți să mă faci să cred o asemenea mârșăvie! Îmi iubesc așa de mult Prințul! Spusele tale sunt otrăvite de invidie născută în fața iubirii noastre. Tu nu poți să mă infectezi cu otrava ta. Pleacă! Pleacă!

În această clipă, Regina se trezește. Dormise. Se freacă la ochi ca să alunge tenebrele.

-Ce vis stupid a fost acesta!, își spune sieși, cu voce tare, Regina, apăsându-și cu degetele, tâmpile încă înfierbântate.

Regina simte că dragostea ei pentru Prinț îi sfâșie pieptul, atât e de puternică. Aceste sentimente adânci o fac să se ducă și să ia în mâinile sale portretul Prințului, să-l mângâie, să-l sărute cu dor și să-l strângă la piept. Adoarme cu portretul lângă ea. Adoarme fericită de parcă însuși Prințul ar ține-o în brațele sale puternice și ocrotitoare, iar ea poate să doarmă fără grija că s-ar mai întâmpla să aibă coșmaruri. Visul ei de acum e lumină. E lumina de la flacăra unei lumânări înfipse în nisipul de argint al plajei poleite de Sfânta Lună. Bătrînul Oceanus bate mătânii la picioarele lor, aducând iubirii lor prinosul apelor de fildeș argintat. În mijlocul întunecat al nopții, El a aprins lumânarea în cinstea Ei, pentru ca flacăra jucăușă să le lumineze drumul sufletelor lor înlănțuite.

Marea le leagănă vesele în acorduri de clipocituri domoale.

Sufletu-le cuprins de frenezia de neegalat a iubirii, i-a metamorfozat pentru totdeauna. Niciodată n-au să mai fie ce-au fost, pentru că, odată ce cunoști înălțarea, nu poți să rămâi cel de dinainte de miracol. Ori vrei, ori nu vrei. Pieri gravitația înlănțuitoare și simți cum te înalți spre puritatea de azur a cerului. Așa și ei, se înalță și se tot înalță, până se văd ajunși în Țara Minunilor. Stele negrăit de mari clipesc din mii de ochi în străluciri orbitoare de nestemate.

Prințul, ca vrăjit, întinde mâna și le culege ca poamele de pe cracă. Le ține în palma deschisă. Își privește Regina și hotărăște. Se apucă și împletește din scăpărarea lor o diademă cum nu s-a mai văzut de când e lumea, lume. I-o pune pe frunte. Acesta e darul lui de cununie. În zarea zărilor celeste apare, ca din pământ, un cal alb ca spuma. E un Pegas. Se îndreaptă spre ei. Prințul își ia Regina de mână și-o duce către calul cu răsuflarea de foc. Animalul se oprește cuminte în dreptul lor și le grăiește cu glas omenesc:

-Încălecați!

Prințul își ajută Regina să se aburce în saua tocmită din piele de Cordoba și băntută cu tinte de aur și înflorată cu flori roșii de rubin, care scânteiază foc, precum dragostea lor cea mare, apoi se anunță și el în

-Nu poți să mă faci să cred o asemenea mârșăvie! Îmi iubesc așa de mult Prințul! Spusele tale sunt otrăvite de invidie născută în fața iubirii noastre. Tu nu poți să mă infectezi cu otrava ta. Pleacă! Pleacă!

În această clipă, Regina se trezește. Dormise. Se freacă la ochi ca să alunge tenebrele.

-Ce vis stupid a fost acesta!, își spune sieși, cu voce tare, Regina, apăsându-și cu degetele, tâmpile încă înfierbântate.

Regina simte că dragostea ei pentru Prinț îi sfășie pieptul, atât e de puternică. Aceste sentimente adânci o fac să se ducă și să ia în mâinile sale portretul Prințului, să-l mângâie, să-l sărute cu dor și să-l strângă la piept. Adoarme cu portretul lângă ea. Adoarme fericită de parcă însuși Prințul ar ține-o în brațele sale puternice și ocrotitoare, iar ea poate să doarmă fără grija că s-ar mai întâmpla să aibă coșmaruri. Visul ei de acum e lumină. E lumina de la flacăra unei lumânări înfipse în nisipul de argint al plajei poleite de Sfăta Lună. Bătrînul Oceanus bate mătânii la picioarele lor, aducând iubirii lor prinosul apelor de fildeș argintat. În mijlocul întunecat al nopții, El a aprins lumânarea în cinstea Ei, pentru ca flacăra jucăușă să le lumineze drumul sufletelor lor înlănțuite.

Marea le leagănă visele în acorduri de clipocituri domoale.

Sufletu-le cuprins de frenezia de neegalat a iubirii, i-a metamorfozat pentru totdeauna. Niciodată n-au să mai fie ce-au fost, pentru că, odată ce cunoști înălțarea, nu poți să rămâi cel de dinainte de miracol. Ori vrei, ori nu vrei. Pieri gravitația înlănțuitoare și simți cum te înalți spre puritatea de azur a cerului. Așa și ei, se înalță și se tot înalță, până se văd ajunși în Țara Minunilor. Stele negrait de mari clipească din mii de ochi în străluciri orbitoare de nestemate.

Prințul, ca vrăjit, întinde mâna și le culege ca poamele de pe cracă. Le ține în palma deschisă. Își privește Regina și hotărăște. Se apucă și împletește din scăpărarea lor o diademă cum nu s-a mai văzut de când e lumea, lume. I-o pune pe frunte. Acesta e darul lui de cununie. În zarea zărilor celeste apare, ca din pământ, un cal alb ca spuma. E un Pegas. Se îndreaptă spre ei. Prințul își ia Regina de mână și-o duce către calul cu răsuflarea de foc. Animalul se oprește cuminte în dreptul lor și le grăiește cu glas omenesc:

-Încălecați!

Prințul își ajută Regina să se aburce în șaua tocmită din piele de Cordoba și bătută cu ținte de aur și înflorată cu flori roșii de rubin, care scânteiază foc, precum dragostea lor cea mare, apoi se aruncă și el în spinarea calului, care își întinde aripile măiestre și pornește cu ei cu tot către largul zenitului în care se pierd înlănțuiți, cu fericirea lor cu tot.

Glasul Femeii amuțește. Ea se ridică fără însă să se fi trezit. Se îndreaptă spre Pavel. Îl îmbrățișează.

-Prințe, cu tine sunt gata să merg până la capătul universului.

Pavel reacționează instinctiv, fără a mai putea gândi ceea ce face. O sărută. Ea se trezește și-l privește cu mirare, dar nu se supără. El nu așteaptă ca ea să spună ceva.

-Scuză-mă, cred că am visat amândoi.

O umbră de părere de rău se așterne pe fața Femeii. Îi pare rău că ea s-a înșelat încă o dată și a putut să creadă că sărutul a fost aievea. E sătulă numai de vise. Dorește să le trăiască în realitate. Face un efort. Greu, dar îl face. Se adună și răspunde fariseistic:

-Nu-i nimic. Ne vedem data viitoare.

SCUTUL

În curtica cea cochetă peste poate, pardosită cu iarbă zdravănă și sănătoasă ca un cosaș tânăr, flăcău numai bun de însurat, iarbă ale cărei fire ca mătasea adusă pe lungul drum al sării, îți mângâia talpa piciorului, alintând-o, fără a pierde prilejul de-a se alinta și pe sine, iubăreață nevoie mare, în curtica în care florile-și făceau de cap înnebunite de sărutul aerului văratec sub a cărui vrajă înfloreau pierzându-și măsura și capul, amefite, cu privire-ncețoșată, răspândeau arome și mirosuri care te luau de pe lume, în curtica cea cochetă e zarvă mare de tot.

Glasuri de clopoței și hohote de râs în cascade, râs sincer și din toată inima, cum numai copiii pot să aibă, umpleau văzduhul și inimile noastre. Se înălțau la cer purtând în neant pale de suflet curat precum cristahul.

Mă uit la fetița aceea frumoasă, cu părul lung fluturându-i pe față, pe care îl aduce la respect cu o scuturătură energică din cap, mișcare dezinvoltă, inconștientă și grațioasă, neluată în seamă, pentru că ea, fetița, este preocupată doar de joaca cu prietenii care au venit s-o sărbătorească. Este ziua ei de naștere, împlinește nouă ani, iar eu rămân uluită când conștientizez de-adevăratelea acest lucru pe care-l știam de fapt, dar, doar atât, îl știam. Nu m-am gândit că nouă ani nu sunt chiar de ici, de colo, că timpul s-a scurs parșiv fără de știința noastră, oameni nevolnici, care ne lăsăm târați dintr-o parte în alta, adesea fără rost, fără să judecăm ce merită și ce nu, uitând că, dacă pierdem vreme aiurea, dintr-al nosru pierdem și pierdem ceva ce nu se mai întoarce și ne trezim că totul s-a dus. S-a dus, iar dacă n-am fost atenți ce facem, s-a dus pe apa sâmbetei, iar trezirile tardive nu mai pot întoarce oiștea căruței. Ce s-a dus, dus a rămas.

Probabil că așa e omul croit, nu bagă-ntotdeauna de seamă. Poate că așa trebuie să fie, așa a fost planificat de cine a fost planificat. N-avem ce face. Sau avem?!

Eu, asemenea: n-am observat când s-au scurs cei nouă ani ai copilului. Privesc uimită în urma-mi și constat că parcă ieri am ținut-o-n brațe la botez, o păpușă vie de numai trei săptămâni. Micuță și frumoasă, cu năsul ei drept și perfect, elegant și nobil, cu o guriță conturată ca un desen de pe o carte poștală hălăduită de prin anii treizeci. Frumoasă, cadră, ce mai calea-valea. N-are rost să stric bunătate de vorbe, că tot nu le pot găsi destul de potrivite pentru a spune cum era și cum, de altfel, a și rămas. O minunăție.

Mi se rupe filmul, zbor din prezent și mă aflu-n biserică cu ea adormită în brațele-mi grijului și ocrotitoare. Probabil simțea că nu are a se teme de nimic. Un înger adormit care se supunea ritualului cel sfânt fără nici un gând și nici o grijă. N-a avut fata mea nici o treabă, până s-a ajuns la momentul când nașa, mama spirituală în ale Domnului, trebuie să se lepede. Să se lepede de cel viclean. Să se lepede pentru a fi destul de curată ca să fie vrednică a aduce în lumea credinței încă un suflet. Mă aud rostind cu glasul înecat de o emoție absolut deosebită, nici eu nu știu ce fel de emoție a fost aceea, dar cu totul și cu totul altfel decât celelalte emoții, poate că nu e potrivit cuvântul emoție, cred că da, nu e, dar nu am altul cu care să-mi definesc starea, cu acel glas mă aud, ziceam, rostind pătrunsă până-n adâncuri, răspunsul la întrebarea preotului:

-Te lepezi de satana și de toți slujitorii lui?

-Mă lepăd.

-Te lepezi de satana?

-Mă lepăd.

-Te lepezi?

-Mă lepăd.

-Te-ai lepădat?

-M-am lepădat.

Rostind cuvintele, am avut senzația că mă scutur de toate grijile. Se tragea și se uita, drept în lumina candelor, mai și cântec. Un cântec mai cald, mai puternic și mai înalt. Se uita de parcă în chipul ei.

-Mă lepăd.

-Te-ai lepădat?

-M-am lepădat.

Rostind vorbele sacre îmi arunc privirea asupra copilului. Se trezise și se uita drept în lumina ochilor mei și zâmbea. Un zâmbet mai cald n-am văzut nici până atunci, nici de atunci încolo. Se uita de parcă în chiar momentul acela voia să se asigure că tot răul cumulat în păcatul strămoșesc s-a depărtat de la ea prin intermediul meu, care juram acolo, în sfânta biserică. De îndată ce vorbele cele încărcate de semnificații s-au fost terminat, copilul a închis din nou ochii, dormind cu chipul parcă luminat de o pace și o bucurie fără de nici o grijă.

Când au trecut nouă ani? Când am trecut și eu odată cu ei, fără măcar să bag de seamă? De ce oare n-am putut să bag de seamă? Așa să fie datul sorții?

Țipete de bucurie și surpriză chiuită mă scot dintr-ale mele.

Vine tortul.

Nouă lumânările colorate își pâlpâie flăcăruia strălucitoare care se ghidușea în toate direcțiile sub pala ușoară a vântului pus și el pe joacă, molipsit de la copii. Fătucă mea își pune-n gând o dorință, apoi suflă din toți bojocii, cu putere, ca să stingă lumânările toate deodată. Reușește dintr-una. Urale și aplauze, asta da, performanță, nu jucărele, apoi, imature glasuri subțirele, cântă La mulți ani. Cântă repezit, cu graba mânându-i de la spate, ca să termine cât mai repede. Ochii le sticleau numai la tortul mare cât roata carului, împănat de fructe, purtând plin de sine, ditamai clăbățul de frișcă. Îl primesc pe-ndestulatelea. O vreme se așterne liniștea. Din când în când spartă de câte-un ghiogâlț icnit când s-a nimerit ca bucătura să fie prea mare. Oftează sătui și obosiți. E cazul să se gândească la plecare.

-Vreau să vă fac un anunț, vine neașteptă atenționarea din partea sărbătoritei. Să știți că și mâine e ziua mea. Nașa mi-a pus și numele de Elena. Ea e nașa mea, arată cu mâna întinsă spre mine, iar din glasul ei răzbate mândrie nedisimulată.

-Mâine e Sfântul Constantin și Elena. Elena, împărăteasa Bizanțului. Mai e și altă Elenă. Elena din Troia. Cea mai frumoasă femeie din lume. A furat-o Paris, cel mai frumos bărbat din lume și s-a făcut război mare din cauza asta. Se numește Războiul Troian.

Le spune cu aplomb, iar ceilalți fac ochii mari de admirație de câte știe prietena lor, iar ei aud de-așa ceva pentru prima dată.

-Așa că e iar ziua mea. Ziua mea de nume. După Sfânta Elena.

Copiii nu-și încap în piele de bucurie.

-Uauu, ce fain de tine, spune o fetiță. Apoi adaugă trist:

-Eu n-am nume de sfântă. Mi-ar fi plăcut să am două zile ca și tine.

Eu stau și cuget. Cuget că e bine să dăm copiilor nume de sfânt. Scut la rele.

„Încep să fiu tot mai convins că Femeia asta are cu adevărat un crez, nu se prefacă. Are un fel de comuniune specială a ei cu Divinitatea. O simte, o crede, o trăiește... Ca și când ar avea o scară numai a ei care duce direct la ceruri. Asta ar putea să-mi ofere o cale mai ușoară de-a o conduce spre vindecare, dacă voi ști cum s-o abordez. Dar va trebui să fiu extrem de atent, ca nu cumva să greșesc ceva, s-o lezez în vreun fel, iar astfel s-o fac să se retragă în sine, să se închisteze și să fugă de mine. Nu știu dacă voi vrea să risc. Poate că totuși nu mă voi hazarda. Ea nu-i pacient ca oricare altul pentru mine. Un pacient pe care îl tratez și-l studiez în același timp. Mi s-ar părea că fac din Ea un cobai, subiect de experiment profesional și de cercetare științifică. Nu, nu pot”, decide Pavel ferm.

SUFLETUL ANOTIMPURILOR

M-am întrebat de multe ori de ce oamenii consideră primăvara anotimpul iubirilor. Pentru că guguștiucii se giugulesc?

Drept este că primăvara vine cu suflul ei de lumină proaspătă, de aer cu iz de mugur care stă numai să irumpă spre viață. Primăvara, cu seva ei debordantă sunând a tumult și a chemare de bucium peste văi și măguri. Primăvara, curtezana păcătoasă care provoacă freamătul pământului rob în până în adâncuri de farmecul fluturării ei din gene de petale și aripi de flutur. Geme greu pământul în durerile travaliului de transformare în prunc reavăn, pământul, din pântecul căruia își ivesc culorile și parfumurile îmbătătoare, florile, vestale juruite templului veșnicei Venus.

E drept că dimineața te trezește ciripit afrodisiac de păsărele iubărețe, care-și cheamă perechea.

Drept mai e că-ți vine să zbori, să te înalți, să iubești cu fiecare părticică din tine, până la uitare, nu de sine, ci de univers. Îți vine să cânti și să te-nvârtești ca morișca de vânt pusă pe creasta casei, să te învârți până când amețești și te lași pierdut în brațele celui iubit.

Cu toate astea nu pot uita niciodată o toamnă la munte, la Castelul ale cărui turnuri se înălțau semețe pe un cer senin luminat de un soare tandru ca un iubit din depărtare și care săruta pe potecă ascunsă în raze blânde, brândușele mov și galbene care stăteau diademă pe fruntea pajiștii care înconjură castelul în toată semeția lui de senior de viță veche.

Mie îmi venea să le mângâi și eu pe fiecare, să le dau puțin fiecareia din prinosul sufletului meu, care-și dorea să fie o brândușă, fie mov, fie galbenă, dar mângaiată și sărutată asemenea. Am înălțat ochii la cer a rugă, dar până acolo m-am oprit la crestele de munte împădurit, pe care Marele Pictor, în larghețea sufletului său nemărginit, l-a dăruit cu o nouă hlamidă, scoasă din pasiunea talentului făurit din frunze care au luat naștere din iubirea pensulei pe paleta de culori. Galbenul ars precum aurul vechi din mormintele egiptene ale faraonilor, desprinderi umane din forme zeiești venite pe Pământ. Maroniul pal, potolit și arămiu precum căldările pentru fiertură ale străbunilor. Un verde copt și înțelept le lua de mână pe celelalte și-ți cerneau la ureche pulberi de liniști, dătătoare de pace și dăruiri totale, fără discernământ împănat cu egoisme și fariseisme căutătoare de satisfacții personale. E vremea calmului, a ținutului de mână cu degetele întrepătrunse ca împletitura caldă a colacilor pe masă de sărbătoare, a zâmbetului blând, de catifea alunecoasă, de mătase, căzută-n falduri adânci ca apele nepătrunse ale lacului, falduri ca-n rochia de bal a bunicii. E vremea ochilor puri, dar tulburi de patimi necunoscute care, tacit, jură iubire prelungă cât capătul lumii, nezdruncinată de patimile clocotitoare ale vreunei primăveri pervers trecătoare.

Iarna aburcă vremile cu albul ei imaculat de mireasă virgină, scaldând sufletele cu purități de ne-ntinat nici măcar c-o picătură de sânge scăpat din creștătura unui jurământ făcut pentru vecie. Îți vine să te rostogolești în curăția omătului și să te despovărezi de toate gunoaiile. E mirosul bradului de Crăciun, care dăruiește prin glas de colinde, sfîntenia zilei unei nașteri anume, naștere care a adus în iesle de dobitoace, apă de izvor neîncepută, apă care a spălat păcatul strămoșesc, prin grele pătimiri omeniești ale Dumnezeuului om. Colinde zise din gură, din lăută și din nai. Îți înmoaie sufletul care caută în jur dragoste și mângâiere, speriat ca de moarte de singurătate. Ți-l înmoaie și ți-l deschide cu iarba fermecată a fiarelor din poveste, ca să se reverse și să poată da și să capete iubire.

Vara?! Vara e năluca tuturor descătușărilor. E lumea mirajelor de vacanță, când uiți de tot și de toate. Te regăsești pe sine și cauți ca orbetele, năuc, doar, doar s-o îndura Pronia să-ți umple ființa de frumos. Rămâi tu însuși, rupt de nefastul cotidian înrobitor și robotizant, care pune-n lanțuri de galeră sensibilități de mimoză adăpostite în scrinul sufletului.

Vara! E lumea viselor culese din soare dogoritor, din apă de cristal care iese la vedere tăind în două ozomul purificator, ca un filtru, al piscurilor. E semeție. E eliberare. E putere. E răsturnarea valorilor și regăsirea autenticului.

Și-atunci, cum poate cineva pretinde că omul nu e creat a fi iubire?!

Dar, dacă noi înșine prin proprie voință și nesiliți de nimeni, ne investim cu titlul de proprii dușmani și ne apăsăm cu încrâncenare mâinile peste ochi, ne vărăm dopuri de ceară în urechi, ne pecetluim inima cu lacăt de fier ruginit, mare cât roata morii și ne închidem porți grele asupra sufletului pe care-l ținem captiv ca pe o domniță juruită din copilărie unui cavaler cruciat căruia i-au rămas neștiute oasele prin cele coclauri, în căutare de vise fără căpătâi, numai atunci nu putem simți cu fiecare fibră din noi iubirea care se află din abundență atât de aproape de noi. E suficient să nu fim orbi și surzi cu buna noastră vrere și rămași nesimțitori, pentru că ne-am aruncat glasul inimii la gunoi, ca pe cel mai de prisos lucru. Ca să primim iubire, ar fi suficient să vrem să luăm și ni s-ar dăruia de bună voia sa. Important e să nu punem condiții. Să luăm așa cum ni

Ce e de făcut?!

Jur cu mâna pe suflet precum americanii când își ascultă imnul național, că odată și odată tot îmi voi forța vorbele și pentru asta le voi lovi cu bici din curele înnodate cu bile de oțel, ca să devină suliță apașă și să pătrundă până în adâncurile netulburate și de negăsit ale sufletului semenilor mei, să le zdruncine și-apoi, cu leacuri de balsam divin, să le vindece împietrirea. Jur să vă fac să vedeți, pe voi cei nevăzători, jur să vă aduc prin harul vorbelor vindecarea de voi înșivă, să învățați să alegeți și să discerneți răul de bine, precum trecerea făinei prin sită deasă. Dar, mai presus de orice, jur să vă împlânt în inimi nevoia de a da și de a primi iubire. Jur!

Abia atunci vom înțelege păcatul de-a fi pierdut atât amar de vreme fără de bucuria iubirii, care, în credincioșenia sa sacră, nu ne-a stat departe, ci la-ndemână, la tot pasul. Doar că noi nu am avut ochi de văzut și urechi de auzit și inimă de simțit, ci am călcat, împietriți, mai departe. Am călcat iubirea în picioare.

Uitați-vă bine și veți vedea frumosul. Ascultați cu atenție și veți auzi frumosul. Îndemnați-vă a simți și veți percepe feericul. Apoi veți avea iubire. Nu-i prea greu. Încercați și veți vedea.

Depun mărturie cu mâna pe inimă! Jur!

-Jur! se trezește Pavel luat de val, eliberându-și sentimentele cu voce tare, care reverberează ca un ecou pierdut stingher între pereții camerei lui de om singur. Cu mâna în dreptul inimii, o percepe cum bubuie bulversată de dorul acut de-a trăi cu Ea și lângă Ea acele cicluri ale veșniciei într-o iubire perpetuă. Acela este momentul unei unice dorințe: să simtă toată splendoarea iubirii căreia Femeia lui i-a definitivat fără echivoc contururile, bogăția și valoarea de neegalat.

Pavel simte că va plezni dacă nu spune cuiva și nu-și revarsă prea plinul.

Pune mâna pe telefon și-o sună pe Leli.

-Tu să știi că eu chiar o iubesc.

Pune receptorul în furcă. E obosotit, dar îl încearcă o stare de beatitudine.

„Sunt îndrăgostit! Chiar iubesc.”

În noaptea aceea a dormit neîntors și-a visat parcurgerea anotimpurilor ținând-O de mână.

* * *

În dimineața următoare, Pavel se trezește fericit cum nu-și amintește să mai fi fost vreodată. Se bărbiește fluierând și-și vede de treburi relaxat, dar, de îndată ce le termină, constată că obsesia Femeii îl urmărește. Nu-și poate desprinde gândul de la Ea. Îi vine greu să admită ce i se întâmplă.

„Asta din cauza faptului că mă simt frustrat că nu pot s-o văd. Dorință refulată, care duce la intensificarea necesității de a-ți satisface tocmai ceea ce îți este interzis.”

Iar lui îi este cu desăvârșire interzis să o întâlnească o săptămână întreagă. A adoptat această procedură terapeutică de control, pentru a decide cât și cum a evoluat, cât mai este de dependentă de ședințele cu el. Dacă ar fi prevăzut cât de dificil îi va fi lui însuși, ar fi renunțat la toate controalele din lume. Cumva s-ar fi lămurit el în ce stadiu este. Acum e prea târziu și trebuie să îndure. Caută o ieșire, iar singura soluție viabilă din punctul lui de vedere i se pare a se cufunda în lecturarea lumii creată de Ea. Acolo o regăsește pe Ea întreagă, iar el o poate simți cu toată ființa lui devenită stupid de avidă.

„Până la urmă, în loc să fie ea dependentă de mine, am devenit eu dependent de Ea, fir-ar a naibii de treabă. Nu pot să pricep cum s-a putut întâmpla așa o porcărie.”

Cu toată revolta și înjurăturile, se azvârle cu aviditate să citească.

SUFLETUL CRĂCIUNULUI

Găinile s-au culcat demult, cu ciocurile ferite sub aripă.

Câinii stau încovrigați în stogul de paie și-și fac siesta, privind leneși printre genele aproape închise. În grajd, animale rumegă fânul din iesle, răsuflând pe nări aburi calzi. Nu s-a schimbat nimic din vremea Betleemului Iudeii.

Cerul s-a hotărât să-și sloboadă pe Pământ stelutele albe, scuturate din zeghea fumurie a norilor cam bosumflați, nu se știe de ce, căci oricum, tot ei au fost darnicii care-au croit hlamida de puritate a Serii Celei Sfinte.

E Ajunul Crăciunului.

Vântul șuieră pe horn făcându-și de cap, dar focul din vatră nu se lasă învins. Mângâie cu limbi de pară plita care miroase a copt proaspăt. A plăcinte. Cu mac și cu nucă.

Fetița are făină până și pe vârful nasului, iar mânuțele mici frământă de zor, alături cu ale lui Mami, aluatul pentru colaci. Într-un castronel, cu mâna mamei peste a ei, bat amândouă ouăle. Iau din cămară pana de găscă dinainte pregătită și ung colacii, după tot tipicul, cu ou bătut, ca să fie rumeni și strălucitori. Mami i-a împletit frumos, iar ea, fetița, a răsucit aluatul și a făcut din el cruci mici pe care le-a pus deasupra.

Deodată, la fereastră răsună un glas pricăjit de copil.

„O ce veste minunată...”

Fetița aleargă la geam, trecând în fugă prin cameră. Dar se oprește locului. Emoția o paralizează. În mijlocul mesei, trona bradul împodobit cu un îngeraș roz în vârf, care parcă îi zâmbea numai ei. Venise Moșul. Sub pom, o păpușă mare, cu păr lung și blond, și rochiță de mătase, cu volane. Tot roz, ca și cea a îngerului. Exact așa cum și-a dorit-o și cum i-a scris Moșului că și-ar dori.

Se trezește din reverie când micuțul glas înghețat de afară spunea cu speranță nedisimulată:

„Să trăiască gazda și găzdărița, să ne umple căpița!”

Fetița fuge la bucătărie, ia plăcinte și colacul făcut de ea. Le întinde către gura căscată a traistei celeilalte, care imediat mușcă cu păftă păgână, de stomac hămesit. Cu gura plină, aproape se îneacă zicând:

-Mulțam frumos! Să-ți dea Dumnezeu sănătate pentru pomană. Îi tare bun! La mine Moșul nu vine. Știi că pentru cei săraci Moșul le aduce la cei mai avuți, ca să le dea. Cum mi-ai dat tu mie. E prea bătrân ca să poată merge pe la toți. Numai că tare aș fi vrut și-o jucărie, cu toate că plăcinta-i foarte bună și ține de foame.

Fetița nu se gândește de două ori. Ia păpușa de sub brad și i-o dă, după ce o sărută și o mângâie pe părul lung și blond.

-Să fii cuminte! Bine?! S-o ascuți!

Mami stă în ușa camerei și privește cu ochi umezi. Lacrimi de bucurie. Fetița ei știe cu sufletul ce înseamnă a-ți iubi aproapele.

Și pe obrazul Femeii se rostogolesc lacrimi liniștite. Lacrimi pioase. Lacrimi de dragul părinților ei a căror lipsă o simte câteodată atât de acut. Nu mai simte disperarea pe care a simțit-o la dispariția lor. Disperare diferit manifestată la fiecare dintre ei. La moartea lui Mami n-a vărsat o lacrimă. Era ca de piatră. Stană. Își plânsese mama la moartea bunicii, care se întâmplase numai cu șapte luni mai înainte, în ianuarie, chiar de Bobotează. Atunci, în cimitir, după ce-a plecat toată lumea, a căzut în genunchi lângă crucea pe care a îmbrățișat-o și a plâns în hohote nestăpânite până i-au secat toate lacrimile, cu gândul la Mami, care zăcea acasă, ținută în patul suferinței, condamnată la o moarte despre care ea știa că ar putea să survină de la o zi la alta. Când s-a întâmplat, durerea a amorțit-o ca un anestezic și n-a mai scos un

„O ce veste minunată...”

Fetița aleargă la geam, trecând în fugă prin cameră. Dar se oprește locului. Emoția o paralizează. În mijlocul mesei, trona bradul împodobit cu un îngerăș roz în vârf, care parcă îi zâmbea numai ei. Venise Moșul. Sub pom, o păpușă mare, cu păr lung și blond, și rochiță de mătase, cu volane. Tot roz, ca și cea a îngerului. Exact așa cum și-a dorit-o și cum i-a scris Moșului că și-ar dori.

Se trezește din reverie când micuțul glas înghețat de afară spunea cu speranță nedisimulată:

„Să trăiască gazda și găzdărița, să ne umple căpița!”

Fetița fuge la bucătărie, ia plăcinte și colacul făcut de ea. Le întinde către gura căscată a traistei celeilalte, care imediat mușcă cu păftă păgână, de stomac hămesit. Cu gura plină, aproape se îneacă zicând:

-Mulțam frumos! Să-ți dea Dumnezeu sănătate pentru pomană. Îi tare bun! La mine Moșul nu vine. Știi că pentru cei săraci Moșul le aduce la cei mai avuți, ca să le dea. Cum mi-ai dat tu mie. E prea bătrân ca să poată merge pe la toți. Numai că tare aș fi vrut și-o jucărie, cu toate că plăcinta-i foarte bună și ține de foame.

Fetița nu se gândește de două ori. Ia păpușa de sub brad și i-o dă, după ce o sărută și o mângâie pe părul lung și blond.

-Să fii cuminte! Bine?! S-o ascultî!

Mami stă în ușa camerei și privește cu ochi umezi. Lacrimi de bucurie. Fetița ei știe cu sufletul ce înseamnă a-ți iubi aproapele.

Și pe obrazul Femeii se rostogolesc lacrimi liniștite. Lacrimi pioase. Lacrimi de dragul părinților ei a căror lipsă o simte câteodată atât de acut. Nu mai simte disperarea pe care a simțit-o la dispariția lor. Disperare diferit manifestată la fiecare dintre ei. La moartea lui Mami n-a vărsat o lacrimă. Era ca de piatră. Stană. Își plânsese mama la moartea bunicii, care se întâmplase numai cu șapte luni mai înainte, în ianuarie, chiar de Bobotează. Atunci, în cimitir, după ce-a plecat toată lumea, a căzut în genunchi lângă crucea pe care a îmbrățișat-o și a plâns în hohote nestăpânite până i-au secat toate lacrimile, cu gândul la Mami, care zăcea acasă, ținută în patul suferinței, condamnată la o moarte despre care ea știa că ar putea să survină de la o zi la alta. Când s-a întâmplat, durerea a amorțit-o ca un anestezic și n-a mai scos un singur suspin.

Cu Tati a fost altceva. A murit, cum se spune, pe picioare. La două zile după Paști. Infarct. Pac și dus a fost pentru vecie. Surpriza a năucit-o. Pe el l-a plâns ca pe toți morții. I-a făcut o înmormântare cu pompă. Doisprezece preoți și căruța mortuară trasă de cai. Știa că i-ar fi plăcut. Atunci acesta a fost modul ei de a se descărca. Pe el a putut să-l plângă. A plâns mai mult disperarea din ea.

„Ce-o să mă fac singură, numai eu cu copilul? Cum o să le pot rezolva singură pe toate? Cum or să-mi ajungă banii? Ce mă fac? Va trebui să vând casa și să ne mutăm într-un apartament mic de bloc, cu una sau două camere, ca să pot face față la cheltuieli.”

Unde mai pui durerea de a-l fi pierdut pe ultimul dintre părinți?

Acum, după ani, își zice în sine: “Nu da, Doamne, omului cât poate duce!”

Se ridică și merge până la poșeta din care își scoate batista și-și șterge ochii și nasul. Se întoarce și continuă să citească.

TORȚILE CERULUI

Dintr-un colț ascuns de la marginea trotuarului priveam la ființa sfâșiată care-și scociora printre zdrențele sufletului. Din ochi îi curgeau tristeți târșăite cât să inunde lumea, lume calamitată ca vai de ea, căreia tot necăjita de femeie voia să-i ofere drept sprijin toiagul spinării sale încovoiate de apăsarea neconținută a călcâiului devenit cazon al unei vieți deșărădăcinată de furtunile culese din dureri.

Era duminica Tomii, când se dă de pomana morților. Sacoșa mea era plină cu pachetele sfințite la capul de mormânt al dragilor ce m-au zămislit din ei înșiși. Scot unul, tac și i-l întind. Se uită la mine cu niște ochi deveniți brusc opaci, ca și acoperiți de albeață. Goi, de statuie, de împietrită. Totuși se vede cum în dosul lor se cotrobăie febril, înfigându-și gheară hulpavă pe dinlăuntru. Ce căuta numai ea știe. Cineva dintr-odată mă luminează și mă trezesc cu-n glas venit din mine:

-Ești singură pe lume?

Răspuns: ochi care sticlesc o clipită.

-N-ai pe nimeni?!

Răspuns: scoate o fotografie, cu-o ființă frumoasă de pică, zâmbitoare.

-E a ta?

Răspuns: dă din cap pe muște în semn că da.

-De ce nu sunteți împreună?

Răspuns: tăcere prelungită.

Rămân pe gânduri, când după o vreme, îi aud pentru prima oară glasul încărcat de dureri apăsătoare și adânci cât puțurile din pustie, încremenite în nemișcarea din liniștea lor, cea dinainte de furtunile care schimbă dunele din loc și fața lumii, încât pe urmă nici n-o mai cunoști.

-Are viața ei. Trăirile ei. Acolo nu mai e loc și pentru mine.

.....

Acum vă zic vouă, celor ce învățați copiii, învățați-i, înainte de toate, să creadă în cele zece porunci. Nu e mult și nu e greu. Și e acolo una, a cincea, care zice: „Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și mulți ani să trăiești pe pământ.”

Apoi a șasea: „Să nu ucizi” și așa mai departe, până la a zecea.

Sărmanii copii, atâtea văd care pe unde apucă și atâtea aud, încât li se pune ceață pe minte și uită de porunca a cincea. Învățați-i să n-o uite. Și nici pe una dintre ele.

.....

În urmă, o ființă tăcută, umbră de fum pierdut în mazăgă, se opintește să ajungă a-și agăța cârja trupului de torțile prea îndepărtat, e pentru puterile ei, ale cerului care se ȳtea la ea senin.

TRISTEȚILE LUI MOȘ CRĂCIUN

Înserarea își scobora vâul fumuriu, învăluind în liniști toată suflarea și cuprinzând în îmbrățișări molcom ondulate, trupul înfrigurat al Pământului. Prima stea clipește complice, trăgând cu ochiul dintr-un colț sclipicios ca de paietă. Luna, în cochetăria-i feminină, refuză să-și recunoască vârsta, și-și arată mândră fața rotundă precum o gogoasă rumenă, abia ieșită din tigaia de pe plită.

Câinii s-au aciuat și ei încovrigați în cotloanele lor călduțe, găinile și-au vârât ciocul sub aripă și picoteau în cotețe, iar animalele grajdurilor și-au așezat spre hodină trupurile trudite între paie oprotitoare, după ce-au rumegat îndehung hrana din iesle.

Numai copila era toată o nerăbdare și se sălta pe piciorușele înfolfite-n cizmele de blană, cu căciulița de lână trasă până peste sprâncene. Urma să plece la colindat pentru prima dată și „Tati ăsta nu se mai termină odată!”

Lămpile de petrol se aprind una câte una. Puse în dreptul ferestrelor, împrăștie timid negura Noptii de Ajun și vestesc că a sosit vremea colindătorilor.

-Slobod a colinda?

-Slobod, slobod, se aude glasul gros al stăpânului casei.

„O ce veste minunată...”

„Trei păstori...”

„Moș Crăciun cu plete dalbe...”

„Să trăiască gazda și găzdărița, să ne umple căpița!”

Găzdărița o umple.

Au dat roată pe la vecini și rude. După ce și-au terminat raidul, s-au întors la Mami, ca s-o colinde și pe ea. Au intrat pe ușa casei, cu gerul după ei. Copila e toată numai o lumină și-un răs.

-Uite, Mami, ce-am căpătat pentru colindă. Uite, colăcei și nuci, și mere, și plăcintă cu mac, și cârnați, și caltaboși, și bomboane de lapte. Vezi?

Se oprește brusc din euforie. Adulmecă aerul cu năsul în vânt.

-Mami, miroase a brad?!

Vocea e timidă și pierită.

-A venit Moș Crăciun?

Face un pas șovăielnic spre camera cu pricina. Nu-l îndrăznește pe-al doilea. Mami o ia de-o mână și Tati de alta. Merg împreună. Pe masa mare din mijlocul camerei, tronează bradul. Vârful de oglindă are forma ca turla bisericii. Pe crengi atârnau câteva globuri, tot ca oglinda. Undeva la mijloc, un înger cu straie din hârtie creponată, roz. L-a făcut Mami pe ascuns, decupând capul dintr-o felicitare de pe vremuri. Acum nu mai sunt felicitări de Crăciun. A rămas doar o Românie ca vai de ea, după cel de-al doilea război mondial, zdrobită de cizma schimbărilor neașteptate.

Copilei îi strălucesc ochii precum luceafărul de ziua.

Copilei îi strălucesc ochii precum luceafărul de ziua.

-Mami, Tati, uite ce e în pom! Uite ce globuri! Ați mai văzut așa ceva?! Vedeți ce cuminte am fost?! Oare i-a mai adus Moșul cuiva din sat unele la fel?!

Se uită cu ochi întrebători și plini de nevinovată mândrie egoistă. N-avea de unde ști ce eforturi aproape imposibile trebuiau făcute și câte sfori trase, pentru a face rost de asemenea rarități dintr-o aproape inexistentă piață neagră. Nu se găsea nimic și basta. Nici saloane. Le făcea Mami și tușa Elvira din zahăr ars, pe ascunselea, învelite în aceeași veșnică și unică hârtie creponată. De staniol, nici vorbă. Colorat? Poate în vise. Dar nu în cele ale copiilor care n-au apucat să vadă cum este un asemenea lucru. Ale celor de dinainte de război.

Au spart nuci, le-au mâncat cu miere și cu colac proaspăt. Au colindat împreună. Au primit colindători. Au dat daruri. Colaci rumeni, copti în cuptorul cel mare și unși cu ou bătut pe deasupra, ca să fie galbeni. Și de la pomana porcului au pus în traista colindătorilor, că ce alta să pui? De-ale gurii. Bani, ca să cumperi, nu erau și nici ce să iei cu ei. Ceva cum ar fi portocale sau banane, sau mai știu eu câte și mai câte se află azi pe toate drumurile și tarabele. Ciocolată?! Vezi să nu! Nici mirosul nu-l știau copiii, darămi-te gustul!

S-au dus anii, după obiceiul lor cel prost.

O altă copilă așteaptă pe Moș Crăciun.

-Când vine? Nu mai vine odată? Nu mai am lăbdale. De țe nu vine?

-O să vină. Are de mers la mulți copii.

-Dal eu vleau să vină! Vleau să-l văd! Copiii mai mali spun că nu e Mos Clăciun!

-Ei vorbesc prostii. Le e frică c-au făcut rele și atunci sigur nu le aduce nimic. Ce să zică și ei, săracii. Zic prostii. Dar, dacă nu ești cuminte, n-o să vină nici la tine. Ai fost cuminte?

Tăcere, cu capul plecat. Se rememorează așa-zise păcate. „Păcate” de copil.

Cu jumătate de gură:

-Păi, da, am fost cuminte!

Vorbe spuse nu foarte convingător. Știa ea prea bine c-a mai făcut cevașilea năzbâtii. „Dal știu că o să vină. Tlebuie să vină”, îi șoptește un gând optimist.

„Trinchii-linchii, trinchii-linchii”, se aud clopoței la ușă.

Copila rămâne locului. Pironită.

-Hai, du-te de deschide ușa Moșului.

-Nu, du-te tu, îi spune bunicii.

Moșul cel vestit își face intrarea. Aplecat de spate, cu barbă și mustați de nu i se vede nici urmă de față. Și cară un sac „male, male” în spate.

-Cum te cheamă pe tine?

Un glăscior pierit abia se aude.

-Ana.

Un glăscior pierit abia se aude.

-Ana.

-Aşaa! Ana! Păi, fata Moşului, îmi spui tu o poezie? Ai învăţat la grădiniţă, nu?

Cu poticneli şi înghiţit de găluşte, târâş-grăpiş, cu ajutor părintesc şi de la cei din jur, cum se nimereşte, se spune şi poezia.

-Bravo, Ana! Cuminte ai fost? Ia să auzim.

-Da, moşule, a fost, afirmă asistenţa-n cor.

-Apoi, atunci draga Moşului, să vedem ce găseşte Moşul aici în sac, pentru tine.

Darurile curg, în exclamaţiile încântate mai ales ale celor mari, mai exuberanţi decât copilul însuşi, care constată cât de atoateştiutor e Moşul şi cât de funcţională poştă română, deoarece se pare că Moşul a primit scrisoarea copilei la vreme şi i-a îndeplinit întocmai, dar întocmai, absolut toate dorinţele.

Moşul pleacă. Copila fericită îşi ia în posesie noile bunuri.

Şi totuşi. În căpşorul ei mititel se învârtesc nişte rotiţe. Îşi încreţeşte fruntea. Două brazde minuscule între sprâncenele arcuite, parcă desenate de-un maestru.

-De țe mosul ăsta a avut voțea lui Bunu?

-Dadeunde! exclamă corul familial la unison. Ți s-a părut.

-Nu mi s-a părut. Asa e. Si ghetetele au fost tot ca ale lui Bunu. Unde-i Bunu?

-S-a dus afară să dea mâncare la Cuțu. Vine imediat.

-Da? A lipsit chial când a fost Mosul aiți. De țe?

Nimeni nu-i răspunde.

-Hai să ne uităm mai departe la ce ai primit. Vrei?

Se lasă îndemnată şi uită de ghetetele lui Bunu.

-Uff! A trecut! răsuflă ușurată toată casa.

.....
Şi iar s-au dus ani. La rând s-au dus.

Copila, o altă copilă, se-nțelege, ține de mână un bunic. Un alt bunic. Sunt în centrul oraşului, pe înserate. Ca şi altădată, tot pe înserate. Se uită la secundarul ceasului din turnul catedralei. Aşteaptă minutul acela anume, când se ştie că primarul va apăsa butonul şi se vor aprinde toate decorurile luminoase de Crăciun, din întreg oraşul. Ea, fetița, vrea să vadă mai ales bradul cel mare. Mare cât un bloc. A văzut la televizor că şi în America, preşedintele face la fel.

Pac. Totul străluceşte. La difuzoarele instalate pe stâlpi, irump colinde. Pe astea le-a tot auzit pe C.D-uri puse de părinții ei la fel de feluri de maşinării. Şi ea ştie să umble cu ele. Nimeni nici nu-i interzice. Nici măcar la calculator sau la laptop. Cât ea e acolo, ei au pace şi linişte să-şi vadă de ale lor, căci şi așa nu le mai ajunge timpul. Parcă a intrat la apă, așa-i de scurt. Şi nu-şi termină treburile. Totul e o fugă şi-o

Se lasă îndemnată și uită de ghetetele lui Bunu.

-Uff! A trecut! răsuflă ușurată toată casa.

.....

Și iar s-au dus ani. La rând s-au dus.

Copila, o altă copilă, se-nțelege, ține de mână un bunic. Un alt bunic. Sunt în centrul orașului, pe înserate. Ca și altădată, tot pe înserate. Se uită la secundarul ceasului din turnul catedralei. Așteaptă minutul acela anume, când se știe că primarul va apăsa butonul și se vor aprinde toate decorurile luminoase de Crăciun, din întreg orașul. Ea, fetița, vrea să vadă mai ales bradul cel mare. Mare cât un bloc. A văzut la televizor că și în America, președintele face la fel.

Pac. Totul strălucește. La difuzoarele instalate pe stâlpi, irump colinde. Pe astea le-a tot auzit pe C.D-uri puse de părinții ei la fel de feluri de mașinării. Și ea știe să umble cu ele. Nimeni nici nu-i interzice. Nici măcar la calculator sau la laptop. Cât ea e acolo, ei au pace și liniște să-și vadă de ale lor, căci și așa nu le mai ajunge timpul. Parcă a intrat la apă, așa-i de scurt. Și nu-și termină treburile. Totul e o fugă și-o învârtăjeală. Ce ușurare când ea, copila, își găsește de lucru cu bumbii aparatelor.

Acum a ieșit cu bunicul. Singurul disponibil. Fac câțiva pași. Dau de un alt bunic cu o altă fetiță. Ele sunt colege la grădi.

-Stii, mâine o să mă plimb cu tramvaiul pe cale-l conduce Mos Clăciun, se laudă această altă Ană, mândră.

-Eu o să melg în palcul copiilor, nu se lasă cealaltă, unde e Mosul cu sania pusă pe zăpadă altificială, stii, ca la munte, la schi, când nu ninge chial de chial.

-Da' eu o să melg cu o sută de tlamvaie conduse de o sută de Mosi.

-Ial mie o să-mi cumpele bunicul meu un costum întleg de Mos cu cizmulițe si cu tot cu căpiula lui cu moț. Exact ca la Santa Claus. Una din aia cale ale batelie și se aplinde pe flunte si sclie si zice tare „Marry Christmas! Marry Christmas!”

-Poți să stii că, când o să fiu male, o să melg cu copiii mei în țala lui Mos Clăciun, stii tu, aia de lângă Polul Nold, unde el ale și leni deadevălat. Na!

.....

Timpul a continuat să-și vadă de treabă.

O fi mers la Pol fetița?! N-o fi mers? O fi mers pe Luna cea bucălată, sau mai știi, chiar pe Venus. Ori în altă galaxie!

Stau și mă întreb: „Pe unde-o mai hălădui Moș Crăciun, Moșul din credințele adevărate ale sufletelor pure de copii, Moșul ogândit în inocența bucuriei din ochii creduli și fericiți ai picilor mai puțin ancorați în realitățile comerciale ale unei lumi înnebunite de lipsa viselor și a mirajelor magnifice, care fac să cânte sufletul și să strălucească privirea de o incredibilă fericire, ruptă din ireahul coborât printre noi, pe scara de mătase agățată de porțile Raiului?!”

UN BĂRBAT, DOI BĂRBAȚI

-Ești o piloasă, se aude în receptorul telefonului vocea bărbătească, impregnată cu un ton cât se poate de sesizabil invidios.

-Poate prietenoasă, vrei să spui. Vacanța aceasta mi-au oferit-o niște oameni cu care m-am împrietenit din întâmplare, odată când o nevoie i-a mânat de mi-au deschis ușa, iar eu i-am ajutat. De atunci suntem prieteni. Cum poți fi așa, să-ți pară rău că plec în vacanță, o vacanță care pare a fi bine aranjată. După tot prin ce am trecut, nu crezi că este chiar necesară, ca să mă odihnesc și să-mi revin cât de cât?!

-Ei, na! Vezi ce dificilă ești? Așa ai fost întotdeauna, dar n-ai vrut să recunoști. În fond, ce mare lucru am zis? Am zis, n-am dat cu bâta. Nu se poate înțelege omul cu tine. În fine. Vacanță plăcută!

De ce i-o fi dat telefon?! Prostia din capul ei. Prostia dintotdeauna care a adus-o unde-a adus-o. Și tot nu s-a învățat minte. Ce mai avea ea de împărțit cu acest bărbat care a părăsit-o cu ani în urmă și căruia nu se poate zice că i-ar fi păsat de ea sau măcar de copil. Parcă-l auzea cum sărea repede peste orice, anunțând-o doar de formă, ca în treacăt, la fel ca și cum împrăștiu cu un simplu suflu o biată minusculă de musculiță, abia vizibilă cu ochiul liber, din acelea pe care le simți doar că te gâdilă pe piele cu mersul lor de vietăți la minut. O ceva, acolo, care-a fost și nu mai e. Ce-ți pasă!... Așa și el. Ce-i pasă! Nici acum nu-i pasă, după ce ea abia și-a mai revenit puțin, după ce era cât pe ce să ajungă la casa de nebuni. Auzi numai cum zice:

-Las' că te descurci tu. Nu-mi fac eu griji și nici nu-i cazul să-ți plâng de milă. Ești fată deșteaptă. Întotdeauna te-ai descurcat.

Da, sigur că da, s-a descurcat, dar cu cât efort, cu cât consum, uneori chiar cu sacrificii, mai mici sau mai puțin mici. Lui îi dă mâna să vorbească. L-a interesat întotdeauna numai și numai persoana lui. Să-i fie bine, restul, Dumnezeu cu mila. Bărbat! Ce-i pasă!

Ăstora, bărbaților adică, altfel li se deschid toate ușile, de parcă-ar fi cine știe ce, nu tot alcătuiți umane. Se ajută între ei când dau de belea, se scot unul pe altul basma curată, aruncând toată vina pe femei, ca și când le-ar fi dușmance, nu cele care le-au dat cândva viața, pe care ei o consideră un dar căpătat doar spre plăcerea lor exclusivă, fără pic de obligații sau îndatoriri. Îndatoriri, fie ele legale sau numai niște nenorocite de rude sărace, care țin de zona damnată a sufletului.

Oare chiar sufletul acesta, care e esența, să poată fi nesocotit atât de mult de unele ființe umane? Uneori exact de aceleași care nu cu mult timp în urmă perorau pe diverse tonuri cât de mult însemni pentru ei și cum ar fi de nenorociți fără tine și cum ar muri din dragoste, dacă nu te-ar avea pentru ei. Oare ce sunt toate acestea? Să fie prefăcătorie curată sau chiar și ei cred ce spun, dar le trece repede precum o scurtă boare proaspătă de dimineață?

Oare să fi avut dreptate a face ceea ce făceau dragele de amazoane? Totdeauna le-am socotit niște lipsite de inimă, niște crude din cale-afară. Poate că totuși au știut ele ce-au știut. S-au ales numai cu partea frumoasă, nemaiășteptând timpul când urma să le ajungă și restul din urmă. Adică să li se întoarcă spatele când le e lumea mai dragă, să fie părăsite numai pentru că s-a găsit un deștept egoist care să susțină că așa-i natura bărbatului. Să fie poligam. Uite că albinele n-au renunțat nici până-n zi de azi la tehnica lor dură, dar prea sănătoasă pentru ele, de-a alunga repejor trântorii din stup după ce și-au îndeplinit menirea pe lângă regină. În fond, de ce-ar lucra ele numai ca să țină pe degeaba cu hrană niște leneși patentati și profitori? Poate că au totuși dreptate. Deși eu, una, nu m-am împăcat niciodată cu ideea de a trăi fără o pereche a mea, fără dragostea unui bărbat, pe care să-l pot învălui la rândul-mi cu toată puterea trăirilor mele, cu fiecare tresărire și trepidăție de sentiment profund, adăpostit până-n adâncurile mele cele mai adânci.

Iar el, bărbatul, uite ce-mi știe-a zice. Că-s piloasă. Dar așa-mi trebuie. Învățătură de minte. Ce-am căutat, am căpătat. Mă rog ție, m-am simțit datoră a-i da de știre că plec în vacanță?! Parcă el îmi spune ceva! A plecat la casa lui de vacanță și dus a fost, nici că l-ar fi ros grija să-mi spună și mie. „Băi proasto, vezi că plec, să nu mă cauți știu eu pentru ce, ori dacă din greșeală mă mai sună la tine vreun cunoscut, ori să-ți faci griji că am pățit ceva!” Știe prea bine, măgarul, că încă îmi mai fac griji pentru el. Ar fi fost frumos din partea lui să-mi spună când pleacă, fie poate și numai drept mulțam, dacă nu de alta, pentru că l-am ajutat la nevoie și la greu. Măcar pentru că la răul pe care mi l-a făcut când a plecat și m-a lăsat pustiu de tot, i-am răspuns cu bine. Nu i-am trântit ușa-n nas când l-au ros nevoile, cum poate că ar fi făcut alta-n locul meu și cum a făcut el cu mine. Nu pot să spun, sunt mulțumită că m-am purtat frumos. Răul răsplătit cu bine e o nestemată de neprețuit.

Femeia se instalează în vila colorată ca o bomboană pralinată. Face un refreshing de mai mare dragul sub biciuirea apei de la duș, pe care-i place s-o simtă când caldă la limita de-a se opări, când rece ca și suflul crivățului în zile de gerar. Asta îi pune în mișcare sângele și, de ce, de nece, îi dă o vitalitate de invidiat și o poftă de viață de care nu s-a mai știut bucura de ceva vreme.

„Ce bine-i să simți că trăiești. A avut dreptate Pavel când m-a bătut la cap spunând că nimeni nu merită să-ți faci din viață iad cu mâna ta. Ce-o fi fost cu mine?! Cum am putut sta nemișcată zile întregi, fără să văd, fără să simt, fără să gândesc, fără să mănânc, fără să mă spăl. Doamne, cred c-a fost îngrozitor! Parc-am fost luată. Poate că oi fi fost.”

Iese pe terasă ca să vadă ce-i prin jur. Promenada îngustă, doar cât să treacă două perechi de îndrăgostiți care se țin strâns de mână, fiecare venind din sens invers, e străjuită de brazi mai înalți decât o turlă de biserică. Sunt mândri nevoie mare de zveltețea lor care-i face pe acești moșnegi centenari să arate mai freș decât cel mai tânăr dintre tineri, îi face să se simtă în putere, încă verzi și plini de snagă, ceea ce neîndoielnic se poate vedea liber, fără de binocu. Promenada aceasta îi face cu ochiul și-o îmbie la o plimbare leneșă, uite numai așa, în dorul lelii. O plimbare văduvită de griji și gânduri, cu mintea golită. O, nu golită de tot, ca înainte. „Ptu, ptu, ptu!”, își scuipă-n sân. „Doamne ferește, apără și păzește!”, își zice-n gând și-și face cruce. Nu așa! Nu din nou! Abia de-a scăpat teafără din ghearele celui ce duce-n ispită!

O minte doar un pic moleșită, ca o dună sahariană stând tolănită sub dominația de imperator despotice a soarelui în plină erupție de foc și pară, astru năvalnic, care nu se lasă îmblânzit nici de către cel mai priceput dintre îmblânzitori, dac-ar fi să existe vreunul, unul care să aibă nemaipomenita îndrăzneală de-a purcede la o asemenea faptă de nemaiauzit.

O minte eliberată, care doar să-i bucure sufletul, permițând ochilor să vadă frumosul din jur și inimii să tresalte liniștit de bucuria izvorâtă din susurul râului care i se culcă docil la picioare, în scurgerea lui spre împlinirea celor ce-i fuseseră scrise cândva demult într-o carte a destinului râurilor. Și ele, râurile, au destin, ce credeți! Și pietrele pe care le calcă-n unde. Totul e predestinat și plănuit după reguli bine stabilite. Așa trebuie că este, numai că nu putem noi înțelege cu mintea noastră folosită doar pe-un sfert, de către cine sunt planificate.

Dacă tot i se face cu ochiul, se lasă dusă de primul impuls și pleacă. Dar nu-i fu lungă plimbarea. Brusc cerul se-mbăznează și cuprinde totul cu mânia lui întunecată. Se rățoiește zdravăn prin vorbe de tunet și-i sticlesc ochii de mânie în lucirile ca de sabie fermecată ale fulgerelor care despică într-o fracțiune de secundă atmosfera încinsă și dispar înghițite până la urmă de frăgezimea gleei, ocrotitoare grijulie-a pământenilor, care s-a lăsat de dragul lor mușcată zdravăn, cu colți pătrunși adânc în carne vie de către biciul arzător al zeului zeilor, Zeus sau Jupiter, ziceți-i cum vreți, tot nu-i pasă nimănui care-i e numele, ci numai care-i e puterea asupra noastră. Important că acesta există, într-una sau alta din limbile Babilonului, nu contează care anume, și așa e totuna. Există, dar mai ales semnifică ceea ce muritorii simt nevoia să aibă: o putere mai mare decât a lor, care să le fie călăuză și explicație pentru tot ceea ce-i depășește, să le fie scutire de responsabilități care le-ar îngreuna existența și așa nu prea ușoară. Au pe cine da vina, iar ei se pot căina în voie și pot face pe năpăstuiți cât le convine. E mult mai comod.

Puiul de furtună bănuie în voie. Se amuză de minune. Suflă foc și pară și-și face răs de aerul pe care-l învălătuțește, și-l încovoie după bună plăcerea sa, când într-o parte când într-alta. Îl frământă pe năucitul de-acum aer, de parcă ar fi tină luată în copitele cailor năvălași priponiți cu de-a sila de stâlpul gardului. Îl împinge și-l îndesuie prin cele cotloane și râde cu poftă, cu o gură până la urechi, de spaimile ce năvălesc peste acesta. Brazii au intrat în tangaj, iar crengile lor prelungi par catarge care se zbat în ultimele tresăriri de rezistență înainte de a ceda presiunii distrugătoare a râului. E o luptă corp la corp, în care nimeni nu vrea să cedeze până la ultima suflare. Conurile agățate într-o rână de crengi, dau pe muțește zvon de clopot și bat în dungă ca de foc. Fuioarele de ploaie sunt învârtite-n rotocoale de turbarea vântului neostoit.

Apoi, ca din senin, ca și cum nici n-ar fi fost, totul se oprește. O liniște grea se lasă peste lume. Pentru o clipă se lasă. Asta doar ca să poată face și mai neasemuită izbucnirea de străluciri a soarelui, intense scipiri încărcate cu seva vieții eterne. Te fac să-ți duci mâna la ochii care nu pot accepta așa dintr-odată atâta feerie. Praful lichiat de aur pur se cerne printre frunzele care devin transparente ca o iluzie efemeră.

„Cât de frumos e! Și mă mai mir că acum și aici mi-e bine. Mult mai bine. Așa dintr-odată simt că mi-e bine. Și de ce m-aș mira?! Știut este din străvremi că frumusețea e hrana sufletului. Fără ea, acesta moare. Când nu mai știe a gusta frumusețe, sufletul nu numai că moare, dar, de disperare, se lasă luat la vale, de ducă-se pe pustii. Atunci totul devine trist sau tragic. Când îți pierzi sufletul, ai pierdut totul.

Numai că eu râd cu gura până la urechi de fericire, fiindcă sufletul meu cel aflat pe margini de prăpastie neguroasă și-a găsit leacul și, convalescent, cătinel, sprijinit în baston, își părăsește sălașul suferinței și pornește. Pornește în căutarea hranei. Multă hrană. Are nevoie de multă hrană, pentru a redeveni el însuși, el însuși cel dinainte de potop. El, cel sănătos, bun și mare. Cât despre mine,... mie-mi vine să zbor. Ba, nu-mi vine! Chiar simt cum zbor. Spiritu-mi zboară. Zboară sus, sus, spre ușile larg deschise ale Raiului. Cine spune că pe Pământ nu poate fi Raiul? Trebuie doar să-l cauți și-l găsești. E suficient a vrea să-l vezi și îți se va arăta. Doar că oamenii nu sunt învățați să creadă. Să vrea. Și să caute.

Nu mi se pare verosimil! Fericită eu, nefericită! Asta-i clar o altă minunăție. Sunt însă nedumerită de ce tocmai acum s-a supărat cerul? De ce-o fi fost atât de cătrănit?! Și cum de i-a trecut așa dintr-odată?!”

Întrebare sortită a rămâne fără de răspuns, așa după cum fără de răspuns va rămâne și ea când se întreabă ce i s-a întâmplat și de ce ea, de una singură, n-a fost în stare să se adune și să treacă peste hopuri. Dacă tot s-a-mbolnăvit, de ce n-a putut găsi putere în ea însăși ca să se vindece? Poate că uneori nu putem face chiar totul de unii singuri. Poate că uneori răul ce se cuibărește-n noi e mai tare ca bietele noastre

Întrebare sortită a rămâne fără de răspuns, așa după cum fără de răspuns va rămâne și ea când se întreabă ce i s-a întâmplat și de ce ea, de una singură, n-a fost în stare să se adune și să treacă peste hopuri. Dacă tot s-a-mbolnăvit, de ce n-a putut găsi putere în ea însăși ca să se vindece? Poate că uneori nu putem face chiar totul de unii singuri. Poate că uneori răul ce se cuibărește-n noi e mai tare ca bietele noastre făpturi muritoare. Poate că atunci doar Cel Atotputernic mai e în stare să ne scoată din nevoi, nelăsându-ne singuri. Atunci ne dă un seamăn alături, care să aibă grijă și care să știe ce are de făcut. La fel cum a făcut cu ea. I l-a trimis pe Pavel. Și iat-o aici, liniștită și purificată precum atmosfera după furtună. Liniștită, căutând hodină și pace sufletului ei care-a avut parte de paharul cu venin, pe care a fost împinsă să-l deșarte până la fund.

Aici între munți, rănilor oblojite de Pavel, rănilor din care-a mai rămas doar semnul sensibil încă al crustelor căzute, rănilor acestea se vor duce cu totul și-și vor pierde urma în neant. Ca și când n-ar fi fost ea cea care-a străbătut cale printre tunete și fulgere nimicitoare, n-ar fi străbătut despletită, cu trupul learcă de ape, drumul iertării.

Ridică privirea și se uită. Lung se uită și mirat de parc-atunci s-ar fi trezit dintr-un somn zbuciumat, copleșit de vise urâte. Ca o moarte chinuită sunt de urâte. Nu orice moarte e urâtă. Cea în somn, spre-un exemplu, poate fi o lină continuare a unui vis frumos și etern. Odată dincolo, îți găsești visul aievea. Bag seamă dacă dorești din toate băierile sufletului să-l găsești. Dacă nu, doar te prefaci că dorești. Dacă te prefaci, visul simte miasma falsității și-ți închide porțile în nas. Trebuie, trebuie cu adevărat, să dorești.

O întâmpină piscul muntelui care se înalță ca un semizeu. Mușcă adânc, cu sete, mușcă încheștat din coada balaurului care sălășluia în nouri plecați în zare. Jos, râul își poartă poalele lungi și fluturânde de-a lungul albiei păzită de cea mai falnică gardă care poate să existe, alcătuită numai din străjeri pe alese, acei unici încercați în potop de vicisitudini poposite peste fâlnicia lor din vremi uitate, bravi cu spinarea dreaptă ca trestia, neîncovoiată în ciuda ispitelor. Acei stăpâni absoluți peste cete de cetini cu arome-mbătătoare și ademeniri de magnet, care-ți tulbură mințile și le poartă pe tărâmurile viselor de beteală... Brazii, vrăjitorii cei neîngenuncheați de furii deșarte. În avangardă, drumul e deschis de sălcii cele plângătoare, care-și uită pentru o clipă tristețile și surâd câte soarele care revarsă peste ele, darnic și milostiv, destulă îndrăzneală pentru a le face să nu se mai simtă rușinate dacă împart sărutul lor cast pe fruntea încrețită de riduri adânci a pământului. E atâta frumusețe și puritate în jur încât Femeia nu rezistă ispitei și coboară să se plimbe, să se contopească în întregul acelei lumi care sufocă realul în ireal.

După câteva zile își ia obiceiul acestor plimbări. Îi plac atât de mult încât într-o seară simte nevoia acută să împărtășească cuiva din preaplinul sufletului ei. Ar dori tare să comunice cu Pavel, dar îi vine greu ca, așa, tam-nisam, să se apuce ea să-i trimită e-mail. Ce-ar zice bietul om? „De asta nu mai scap în veci. Nici când am trimis-o-n vacanță nu mă lasă în pace, mă bate la cap cu ce are ea pe suflet, ca și cum cât o am aici nu mi-ar ajunge.”

Se întristează la asemenea gând, ar vrea ca lui Pavel să-i facă plăcere ca ea să-i scrie, dar crede că nu-i așa și atunci mai bine, nu.

Cu atari gânduri în minte, face ce-a mai făcut și altă dată. Fuge de ea însăși. Se refugiază într-o lume numai a ei, pe care ea însăși și-o creează. Se cufundă cu totul în lumea scrisului. Uită de toate cele. Poate să se descarce, să-și dea frâu liber, fără ca cineva s-o judece și s-o disece. Poate să dea din ea tot ce-i trece prin minte și prin suflet. Când îi apare o carte, sigur că se găsesc unii care s-o toace mărunț, ca pe frunzele de pătrunjel pentru supă. S-ar putea să aibă dreptate, privind din punctul lor de vedere. Fiecare cu viziunea și concepțiile lui. Alții o laudă, o apreciază. Așa-i lumea. Atunci suferă sau se bucură. Însă până atunci, când scrie, nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Ia laptopul în brațe, iese pe terasă, se așază în fotoliul adânc de piele moale, care pare că vrea să o cuprindă cu totul într-o îmbrățișare caldă, de dragă ce-i este. Își pune laptopul pe genunchi și începe să scrie. N-a mai scris de mult. De când s-a îmbolnăvit, a făcut-o doar sporadic. Când a plecat de acasă, prima dată nici nu a luat laptopul. După ce-a ieșit pe poartă, s-a întors înapoi ca să-l ia totuși.

-De ce te întorci înapoi, îi strigă vecina care tocmai a ieșit pe fereastră pentru a scutura o cârpă de praf. Știi că aduce ghinion.

-Nu sunt superstițioasă. Tata a fost preot și se spune că atunci când te întâlnești cu un popă n-ai noroc. Ar fi însemnat ca zilnic să am ghinion după ghinion, că doar pe tata îl vedeam zilnic. Nu cred în de-astea.

„Că tare mult noroc ai avut, biata de tine, gândește vecina fără să spună tare ce gândește. S-a ținut nenorocul de tine ca și scaiul de oaie. Vai de sufletul tău, năcăjito!”

* * *

Scrie. Degetele-i curg pe claviatură. Îi vin cuvintele la-ndemână de parcă cineva i le toarnă în cap. Vin, vin singure, nu se mai opresc. Scrie. Scrie cu frenezie. Ideile se încălesc de grăbite ce-s să capete formă. Forma slovei:

Îmi place ca-n fiecare dimineată să mă duc până la izvorul cu ape tămăduitoare. Nu c-aș avea neapărată nevoie, dar ca să nu pot zice mai târziu că n-am făcut ce face toată lumea. De fapt, motivul real e bucuria

Îmi place ca-n fiecare dimineață să mă duc până la izvorul cu ape tămăduitoare. Nu c-aș avea neapărată nevoie, dar ca să nu pot zice mai târziu că n-am făcut ce face toată lumea. De fapt, motivul real e bucuria pe care mi-o procură drumul făcut până la izvor. Drumul acela e neasemuit de frumos. E undeva sus, la înălțime, nu știu la câți metri, dar la vreo opt sute, tot e. Taie muntele ca briciul. În două îl taie. Într-o parte, versant împădurit, în cealaltă, pantă care coboară să întâmpine râul care-o salută galant în susur de ape care-și fac mișcarea de înviorare sărind peste pietrele aflate pe post de obstacol.

Merg încet, foarte încet, de parcă vreau să opresc timpul, să-l fac să se ogoaie, să mă lase să mă bucur pentru veșnicie de bucuria clipei. Ți-ai găsit! Mai degrabă s-ar putea încheia o afacere ca aceasta cu scaraoțchi în persoană, să stea, adicătelea, locului și să nu mai umble fără de-ntrerupere după suflute de chilipir, decât să obții aprobarea timpului. Nu se lasă și pace bună. Dar nici eu nu mă las. Abia de calc. Deasupra mea se-mpreunează-ntr-un sărut prelung, numai bun de cartea recordurilor, pomii, întinzând pe deasupra drumului și, evident, a capului meu, crengi ce foșnesc din frunză și-și cântă dragostea-le nepieritoare. Dragostea eternă o cântă, dând de exemplu oamenilor. Schimbătorilor de oameni, care azi iubesc, iar mâine urăsc ceea ce-au iubit și scuipă și spurcă și pângăresc. Nu le trece prin tărtăcuța aia săracă a lor, cum că astfel se îngală pe ei înșiși, pentru că ce-a fost a fost, vor ori nu, rămâne viața lor, nimeni nu poate schimba nimic, nici Dumnezeu. Ori, ce ești tu însuși alt, decât propria-ți viață?! E a ta, bună, rea, n-o poți arunca la gunoi. Dacă o faci, te trezești chiar tu îngropat la ghenă.

O pasăre ciugulește o fărâmiță de cips de pe jos. Penele colorate îmi atrag privirea. Stau în loc și o admir cât e de frumoasă. Ea nu se sperie, iar eu mă bucur în voie de frumusețea ei, bucurie care, punând stăpânire pe ființa mea, mă face să radiez lumină. Implicit mă simt și probabil chiar devin și eu mai frumoasă. Pasărea e învățată cu lumea care trece încoace și încolo, dus, întors, cu butelcuțele pentru apă agățate de umăr cu chingi de piele. Se pot cumpăra la tarabe. Tot la doi pași. Deși oamenii se agită și vorbesc tare, mai tare decât ar trebui, mie mi se pare liniște. Deplină. Cred că atmosfera aceea mi-a pus dopuri de puritate în urechi, ca să pot savura liniștea pământului, a muntelui, a brazilor, care-ți fac parte gratis din prinosul lor de mireasmă. Liniștea curgerii râului. Liniștea ciripitului de păsăruică. Pasăre măiastră trebuie să fie, de-are asemenea glas de înger.

La un moment dat, liniștea aceasta e mângâiată de niște sunete blânde, calde, calme, melodioase. Caut din ochi să văd unde-i e izvorul.

Pe marginea drumului, doi tineri, un băiat și o fată, să tot aibă nouăsprezece ani, douăzeci, cântă. Modești, retrași, par lipiți de bordura drumului, nu care cumva să stea piedică-n calea cuiva. Au însă lumini sticlite-n ochii pasionați, vii și tineri. Figuri elevate și blânde.

„Par a fi studenți la conservator, care-și completează veniturile precare. Mai fac un ban de-o pizza și-un suc la cină,” gândesc în sine-mi.

Ea e violoncelistă, iar el suflă într-un instrument negru, pare făcut din baga, nu mă pricep și nu știu cum îi zice. Lung, drept, dotat cu câteva clapete ca niște nasturi aurii la o tunică de marinar, seara, la o recepție.

Sunetele se răspândesc în cercuri prin aer, făcându-și loc ca să ajungă-n largul atmosferei și să se tot ducă, cine știe în ce alte lumi aflate undeva în infinit. Prin aerul dens, cercurile acustice lasă urme care mă duc cu gândul la cele care rămân în urma unei libelule scoborâte deasupra apei, pe care o atinge fulgurant cu vârful uneia dintre aripile ei de sită ultra fină, ca un tül. Insecta își potolește însetarea, iar cercurile persistă o vreme în urma ei, rotocoale unduite, abia sesizabile, care se tot măresc în dansul lor către maluri, până ce dispar cu totul.

O cutie de instrument muzical, din carton negru, stă deschisă lângă piciorul stativului pentru note. Câțiva bănuți se odihnesc stingher, pe fundul cutiei. E muzică de cameră. Mă așez pe parapetul drumului și ascult până mă satur. De fapt nu mă satur, dar simt că trebuie să fug de oamenii din jur care trec nepăsători, ignorând totul, în afară de bârfa pe care o savurează intens și irevocabil. Fug, pentru că vreau să păstrez acele clipe de pace și frumos, nepolluate, pure și energizante pentru sufletul meu obosit.

Trebuie să fug de vorbele care mă dor.

Doi pensionari, evident dintre cei din categoria înstăriți, plini de ei și neam prost, deștepți nevoie mare, se manifestă cu tărie:

-Rușine! Tineri și să stea la marginea drumului să cerșească!

-Da, măi! Ce-a ajuns țara asta! Pe vremea noastră...

„Ce-o fi fost pe vremea lor?, gândesc revoltată. O fi fost rușine munca? În fapt copiii aceștia nu cerșesc deloc. Muncesc. Nu stau cu mâna întinsă. Este munca lor, felul lor de a munci, specialitatea lor. Fac ceea ce știu a face cel mai bine. Și ne dau nouă. Cui vrea să ia. Nu cu forța. Dacă vrei pui ceva în cutie, dacă nu, nu. Te înbuibi cu frumusețea artei lor, fără a dăru și tu ceva în schimb, nici măcar un bănuț dacă nu vrei. Iei și te folosești după bunul plac. După cum te lasă sufletul. Nu e vorba de buzunar. Niciunui dintre cei care-și permit o vacanță în stațiune la munte nu-i fluieră vântul prin buzunare. Drept că unele sunt mai ușurele decât altele, dar nici goale nu-s.

Ce-ar fi fost, s-ar fi făcut gaură-n cer, dacă cei doi bătrâni, în înțelepciunea lor de bătrâni, ar fi zis ca din lojă la un concert reușit:

-Bravo! Bravo!

Ce-ar fi fost dacă ar fi socotit punerea unui bănuț în cutia de instrumente, cumpărarea unui bilet de la casieria filarmonicii? Ce-ar fi fost să se oprească și să se înfrupte pentru hrana sufletului lor din arta celor doi copii și ascultând să întinerească spiritual măcar c-o șchioapă? Ce-ar fi fost? N-ar fi pierdut nimic, desigur. Eventual ar fi câștigat. Oare cum pot fi unii cu simțiri uscate ca iasca?"

Fac pași. Numai câțiva. Dau de o tonetă cu cărți. Mă opresc. Mă uit. Răsfoiesc.

Exact lângă mine, mă face să tresar o voce penetrantă. Este o mămică. Nu pare. Mămicia o fi fost un accident. Blugi prea strâmți pentru cărnurile care se revarsă peste cordonul care cuprinde șoldurile în loc de talie și lasă la vedere burta dezgolită pe care nu reușește s-o acopere o fițuică de maiou intrat la apă. Femeia machiată strident și din belșug, cu ghearele roșii sânge, admonestează vehement o fetiță de cam cinci ani, arătându-i palma, de care copilul se ferește închizând ochii, strângând gurița și năsul strâmbat de frică.

-Îți dau eu ție carte-acu! Iar îți trebii carte? N-ai destule?

-Numai una, te rog, una mică de tot, îndrăznește copila cu glas pitic.

-Stai să vezi tu acum! Tot carte ți-oi da! Pleacă d-acilea, n-auzi?

În spatele meu cineva râde. Arată a fi o rubedenie sau prietena mamei. Ceva pe-acolo.

-Să te văd io acușilea, cum oi lua-o de la cărți!

Nu mă pot abține și intervin:

-Dar, doamnă, faptul că fetița își dorește cărți și nu alte bazaconii, e o adevărată bucurie. De ce sunteți așa de împotrivă? Ar trebui să fiți mândră de ea și fericită că aveți un asemenea copil, nu s-o amenințați cu bătaia. Este de-a dreptul extraordinar ca un copil așa de mic să prefere cărțile, jucăriilor sau dulciurilor. Este foarte bine! De ce nu vă bucurați?

-Da, bine! Bine pe dracu!-mi răspunde arțăgoasă, a lehamite.

-Atunci?!, fac eu pe proasta.

-Atunci! Atunci, toată camera ne e plină de cărți. Numa cărți.

-Și?, îndrăznesc eu din nou.

-Auzi, mai lasă-mă-n pace, domle! Ce să fac cu atâtea cărți? Mă plictisesc de nu mai pot! Nu vrea să-i fac unghiile, ca la alte fete, s-o frizuresc la modă. Nu! Ea, cărți și iar cărți. Acușica se culcă pe cărți.

-Da ce, aici mi-ai luat doar trei.

-Taci odată că te altoiesc de nu te vezi!

Furioasă, apucă fetița de mânuță și-o smucește literalmente după ea. Se repede înainte atât de vehement, fără să țină seamă de vaietul fetei „au, au, mă doare”, încât calcă strâmb pe-o pietricică de munte. Se vede treaba că pietrei i s-a-nmuiat sufletul de tristețea și durerea feței năpăstuite de o mamă mărginită și vrea s-o răzbune. Hahalerei de mamă, îi fuge tocul cel înalt și mai să cadă-n bot și să se dea de-a berbeleacul. Trage o înjurătură cât se poate de pastelată. Pe mutrișoara fetiței tresaltă un zâmbet scurt, ascuns rapid, ca să nu fie prinsă și s-o încaseze din nou. E clar că se simte răzbunată.

Ajung la izvoare. Stau ce stau, savurând flămând, pacea. De la o vreme trebuie să mă întorc.

Mă aflu la intrarea-n stațiune, la ieșirea din parcul care nu e altceva decât o continuare a pădurii, dar împănată cu diverse amenajări umane, unele mai prost păstrate și îngrijite ca altele. Bânci șchioape, cu

Mă aflu la intrarea-n stațiune, la ieșirea din parcul care nu e altceva decât o continuare a pădurii, dar împănată cu diverse amenajări umane, unele mai prost păstrate și îngrijite ca altele. Bănci șchioape, cu epiderma lor de vopsea exfoliindu-se pe-ntrecute, încât nu-ți vine a te așeza nici dacă mori de picioare. Huțulușe pentru copii hârbuite și atât de nesigure pe ele însele, încât sunt un pericol public de înaltă clasă. Smocuri de iarbă arsă de arșiță sunt descendenți declasați ai unui gazon nobil de odinioară. Coșuri pentru hârtii, toate scâlciate, mai ceva decât un toreador frământat între copitele taurului. Și dacă vrei cu tot dinadinsul să ții pasul cu civilizația, constai că este încercare deșartă, deoarece fundul spart al coșului dă, democratic, libertate de mișcare câtă poțtești. Așa că, orice puști dezghețat, care se vrea sportiv de performanță, poate juca oricând fotbal cu mingi improvizate din ghemotoace de hârtie unsă de la langoșele și merdenelele pe care le-a adăpostit înainte de-a fi decimate de către dinții hulpavi ai poficioșilor nesățioși, care n-au răbdare să aștepte până ajung sub un oareșce acoperiș, ca să mănânce la masă ca tot omul și să nu rumege cu nonșalanță însiropată cu nesimțire, în văzul tuturor, expunându-și ca la expoziție gura plină și plescăitoare, satisfăcută până la extaz de plăcerea furnizată de către papilele gustative, act care taie pofa de mâncare a câtorva izolați străni, care se comportă cum le dictează cei câțiva ani avuți de-acasă... Și câte altele.

Rușinea e spălată de un mic lac artificial. Pe el plutesc flori de nufăr roz, gânditoare și-ndrăgostite fără de speranță.

Un băiețel se apleacă și mângâie o petală:

-Uite, mami, ce flori frumoase. N-am mai văzut. Ce sunt?

-Sunt nuferi, puișor. Într-adevăr sunt frumoși.

-Și peștișori, mami. Vezi cum înoată?

-Da, înoată ca și tine când suntem la mare. Uite și-un fluturaș. Ce culori splendide! Pare ireal.

-Unde? Unde e fluturașul? Vreau să-l văd și eu.

-Acolo, pe frunza aceea de nufăr, din mijlocul lacului. Chiar lângă floare. Se odihnește.

-Îl văd! Îl văd! O să desenez și eu unul la fel și-o să-l colorez tot așa ca pe ăsta. O să ți-l fac cadou ție, ca să-l pui și pe el lângă celelalte desene. Știi tu, cele pe care le-a lipit bunica pe ușa de la bucatărie. Vrei?

-Sigur că vreau, scumpule. Îți mulțumesc că te-ai gândit să-mi faci un cadou.

Fluturele, simțindu-se admirat, își ia zborul ca să se poată arăta în chiar toată splendoarea sa de divă neasemuită.

-Iuuu!, exclamă copilul plin de uimire încântată.

Mama-l mângâie pe părul cârlionțat și zâmbește topită de dragoste, așa cum numai mamele pot fi. Da, mamele. E-adevărat că nu toate, dar nu toate sunt ca cea de mai-nainte, cea pornită împotriva cărților. Cele mai multe sunt ca cea cu fluturele. Ferice, Doamne, că ai grijă de noi pământeni ca să fie așa și nu altminteri. Ce ne-am face?

Mama și băiețelul pleacă ținându-se de mâini, legănându-le-nainte și-napoi. Copilul începe a sări într-un picior.

Imaginea lor îmi șterge din suflet amarul de mai-nainte.

„De ce oare oamenii țin să fie experți în a-și strica bucuriile cu propria lor mână, așa a moaca, fără noimă? N-am să pot înțelege niciodată.”

* * *

Închide laptopul. Continuă să stea pe terasă și-și rătăcește privirile peste peisaj.

Pe mahul celălalt niște clădiri chioare adăpostesc vai-ș-amarul acelor năpăstuiți cu mințile rătăcite pe alte tărâmurii, numai de ei știute, necăjiți pentru care balanța s-a înclinat pentru totdeauna și-a rămas înțepenită fără speranță de scăpare. Cu ce-or fi greșit sărmanii?! Aceștia n-au avut norocul să aibă la timp un Pavel. Un Pavel care să se dăruiasă trup și suflet corectării celor ce i-au fost scrise ei. Trup și suflet?! Suflet da.

Închide laptopul. Continuă să stea pe terasă și-și rătăcește privirile peste peisaj.

Pe malul celălalt niște clădiri chioare adăpostesc vai-ș-amarul acelor năpăstuiți cu mințile rătăcite pe alte țărâmurі, numai de ei știute, necăjiți pentru care balanța s-a înclinat pentru totdeauna și-a rămas înțepenită fără speranță de scăpare. Cu ce-or fi greșit sărmanii?! Aceștia n-au avut norocul să aibă la timp un Pavel. Un Pavel care să se dăruiasă trup și suflet corectării celor ce i-au fost scrise ei. Trup și suflet?! Suflet da, dar ce aiureli de gânduri sunt acestea?! Trup?...

Ei bine, da, trup. De ce nu? Și vacanța aceea... Gândul o luminează. Desigur că ea-l iubește cu adevărat pe Pavel! Ceea ce-a fost n-a fost o simplă aventură subțirică. Cum de n-a-nțeles până acum?! Când s-a întâmplat fără ca ei să-i dea cineva de știre?

Începe a-și scociori prin suflet. Se întreabă și caută. Nu poate găsi nici urmă de alt soi de sentiment pentru el, decât iubire. Iubire din cea mai pură și adevărată. Iubire cu trup și suflet. Asta e! N-are cum se minți. Orice altă invenție e doar o scuză placidă. Ce prietenie?! Care recunoștință?! Ce aventură bună doar de umplut singurătăți?! E-adevărat că poate or fi fost odată și acestea, pe vremea când cețurile minții ei de-abia au început să se retragă lăsând loc unei abia întrezărite crăpături de lumină anemică încă. Oare? Oare să fi fost așa? Prietenie și recunoștință? Nici ea însăși nu-și poate da seama. Nici ea singură nu poate hotărî că acesta ar fi fost adevărul. După ce-a descoperit ce simte acum, greu de presupus c-a simțit vreodată pentru el altceva decât iubire de femeie îndrăgostită cu toată puterea sufletului și-a trupului său. Doar că n-a fost în stare s-o recunoască.

Nu se îndură să intre în cameră și rămâne pe terasă, roabă naturii.

Pe costișa muntelui, de pe fațada unei poieni, se ridică o cușmă de fân și-i dă riguros binețe, iar ea, fericită de descoperirea ei cea epocală, nu pregetă o clipă și, euforică, îi răspunde. Oare ce-ar zice oamenii dac-ar vedea-o?! Sigur n-ar considera-o-n toate mințile, fiindcă, neputându-i vedea bucuria din inimă, ar socoti că locul ei e în sălașul nenorocirii celei rămase fără de vedere, alături de cei cu mințile pierdute prin labirinturile încurcate ale lumilor de ne-nțeles.

Pe versant se mai ȳtea stângaci câte-un coperiș de stână aflată într-o rână, moștenire dăinuitoare de pe vremea transhumanței, lăcaș al nașterii din pumni a brânzei frământate-ntr-nevoi. Un strop de soare rămas de căruță-n urma asfințitului, pârguiește cu solitudine fețele adoratoare ale florilor care împânzesc un tăpșan stingher și singuratic.

Singuratic. Cuvântul ivit pe neașteptate-n mintea femeii, declanșează cu-n declic deschidera porțiței.

„Da, singuratic. E singur ca și mine. Pentru o clipă am simțit fericirea născută din frumusețea care se revarsă în jur, de parc-ar fi izvorâtă din cornul abundenței. Cum de pot acum să mă îndoiesc de ea? De ce simt un gol cum își face cuib în pieptul meu, ca o gaură neagră, drum necunoscut spre țărâmurі bănuite?! Ce vreau acum?! Ce-mi lipsește?!... Am de toate. Nu duc lipsă de nimic. Am toate bunurile materiale necesare unei vieți comode și decente. Am și bani, nu mă pot plânge. Bine! Nu sunt miliardară, dar nici săracă lipită nu sunt. Cum s-ar zice, nici prea prea, nici foarte foarte. Numai bine, pentru un om normal. Și apropo de normal. Acum sunt și normală. M-am făcut bine. Mai trebuie doar să mă odihnesc. Sunt în vacanță, pot s-o fac. Am toate condițiile pentru o odihnă și-o refacere completă. Atunci de ce am momente în care sunt tristă și abătută? De ce mă apasă ceva nedefinit, de merg cu umerii căzuți? De ce lacrimile-mi umplu ochii fără motiv, încât trebuie să fac efort ca să nu închid pleoapele și să încep a se rostogoli pe pomeți obrajilor și să mă fac de toată minunea-n fața oamenilor? De ce? De ce trec atât de ușor de la o stare la alta? Ba îmi vine să cânt și să dansez de una singură, furată de minunățiile din jur, ba mă ia vahal călare pe cohorta lui de tritești și îndoieli. După ce tânjesc? Ăsta e cuvântul. L-am găsit. Tânjesc. Dar după ce? Ce-mi lipsește, Doamne, că nu pricep?! Ce-mi lipsește? Asta este! Vezi? Ce-mi lipsește! Îmi lipsește ceva... Ceva? Da' proastă tun mai poți fi cucoană. Ai descoperit mai adineauri că iubești. Că ești în stare cu sufletul tău cel ce fost-a chircit, adunat grămadă și uscat ca un burete uitat pe nisipul fierbinte al pustului, ești în stare din nou să iubești. S-a redeschis precum o floare căreia un nepăsător egoist și indolent a uitat să-i dea hrana cea de toate zilele, apă, apoi a venit samariteanul și i-a turnat rouă proaspătă la rădăcină. Cum poți să te întrebi ce-ți lipsește? Sigur că-ți lipsește. El îți lipsește. Și să nu te prind că ți se pare anormal că te simți singură. Sigur că te simți. Numai că nu trebuie să te lași doborâtă. Ești singură fără el, dar nu ești singură, pentru că știi prea bine și tu că Puterea Divină nu ne lasă niciodată singuri. Stă lângă noi și în noi și ne ocrotește într-un fel sau altul. Asta dacă nu suntem slabi și-o alungăm, pentru a primi ofertele comode și prefăcut promițătoare ale adversarului, dușman periculos care-a reușit să-l ducă cu fofârlica și pe Faust, care Faust vezi ce a pățit!

Tu, fato, doar ai auzit de Rusali predica mitropolitului. Duhul Sfânt s-a pogorât ca dar al lui Dumnezeu, pentru a nu ne lăsa singuri. Și nu suntem singuri. Doar trebuie să deschidem ochii și să vrem să vedem. Poate nu întotdeauna în chiar momentul vrerii noastre se întâmplă. Dar încearcă de ai răbdare și credință. Sigur te afli și tu pe răbojul Creatorului. Numai nu dispera ca proasta și să apuci a aluneca iarăși pe cărarea însmolită a tenebrelor.”

În timp ce-și spunea sieși toate acestea, pentru a se întări și a n-o lua iar pe arătură, o trezește din ale ei zgomot de mașină care face manevre de parcare. Mirosul gazelor de eșapament o deranjează și se uită supărată să vadă cine-i imbecilul care strică echilibrul firii. Când, printre zâmbetul jucăuș al florilor din glastrele puse între stâlpii cerdacului, privește în jos, vede în spatele parbrizului, pe nimeni altul decât pe Pavel.

labirinturile încurcate ale lumilor de ne-nțeleș.

Pe versant se mai ițea stângaci câte-un coperiș de stână aflată într-o rână, moștenire dăinuitoare de pe vremea transhumanței, lăcaș al nașterii din pumni a brânzei frământate-ntre nevoi. Un strop de soare rămas de căruță-n urma asfințitului, pârguiește cu solitudine fețele adoratoare ale florilor care împânzesc un tăpșan stingher și singuratic.

Singuratic. Cuvântul ivit pe neașteptate-n mintea femeii, declanșează cu-n declic deschidera porțiței.

„Da, singuratic. E singur ca și mine. Pentru o clipă am simțit fericirea născută din frumusețea care se revarsă în jur, de parc-ar fi izvorâtă din cornul abundenței. Cum de pot acum să mă îndoiesc de ea? De ce simt un gol cum își face cuib în pieptul meu, ca o gaură neagră, drum necunoscut spre tărâmurî bântuite?! Ce vreau acum?! Ce-mi lipsește?!... Am de toate. Nu duc lipsă de nimic. Am toate bunurile materiale necesare unei vieți comode și decente. Am și bani, nu mă pot plânge. Bine! Nu sunt miliardară, dar nici săracă lipită nu sunt. Cum s-ar zice, nici prea prea, nici foarte foarte. Numai bine, pentru un om normal. Și apropo de normal. Acum sunt și normală. M-am făcut bine. Mai trebuie doar să mă odihnesc. Sunt în vacanță, pot s-o fac. Am toate condițiile pentru o odihnă și-o refacere completă. Atunci de ce am momente în care sunt tristă și abătută? De ce mă apasă ceva nedefinit, de merg cu umerii căzuți? De ce lacrimile-mi umplu ochii fără motiv, încât trebuie să fac efort ca să nu închid pleoapele și să încep a se rostogoli pe pomeți obrajiilor și să mă fac de toată minunea-n fața oamenilor? De ce? De ce trec atât de ușor de la o stare la alta? Ba îmi vine să cânt și să dansez de una singură, furată de minunățiile din jur, ba mă ia valul călare pe cohorta lui de tristeți și îndoieli. După ce tânjesc? Țsta e cuvântul. L-am găsit. Tânjesc. Dar după ce? Ce-mi lipsește, Doamne, că nu pricep?! Ce-mi lipsește? Asta este! Vezi? Ce-mi lipsește! Îmi lipsește ceva... Ceva? Da' proastă tun mai poți fi cucoană. Ai descoperit mai adineauri că iubești. Că ești în stare cu sufletul tău cel ce fost-a chircit, adunat grămadă și uscat ca un burete uitat pe nisipul fierbinte al pustului, ești în stare din nou să iubești. S-a redeschis precum o floare căreia un nepăsător egoist și indolent a uitat să-i dea hrana cea de toate zilele, apă, apoi a venit samariteanul și i-a turnat rouă proaspătă la rădăcină. Cum poți să te întrebi ce-ți lipsește? Sigur că-ți lipsește. El îți lipsește. Și să nu te prind că ți se pare anormal că te simți singură. Sigur că te simți. Numai că nu trebuie să te lași doborâtă. Ești singură fără el, dar nu ești singură, pentru că știi prea bine și tu că Puterea Divină nu ne lasă niciodată singuri. Stă lângă noi și în noi și ne ocrotește într-un fel sau altul. Asta dacă nu suntem slabi și-o alungăm, pentru a primi ofertele comode și prefăcut promițătoare ale adversarului, dușman periculos care-a reușit să-l ducă cu fofărlica și pe Faust, care Faust vezi ce a pățit!

Tu, fato, doar ai auzit de Rusalii predica mitropolitului. Duhul Sfânt s-a pogorât ca dar al lui Dumnezeu, pentru a nu ne lăsa singuri. Și nu suntem singuri. Doar trebuie să deschidem ochii și să vrem să vedem. Poate nu întotdeauna în chiar momentul vrerii noastre se întâmplă. Dar încearcă de ai răbdare și credință. Sigur te afli și tu pe răbojul Creatorului. Numai nu dispera ca proasta și să apuci a aluneca iarăși pe cărarea însmolită a tenebrelor.”

În timp ce-și spunea sieși toate acestea, pentru a se întări și a n-o lua iar pe arătură, o trezește din ale ei zgomot de mașină care face manevre de parcare. Mirosul gazelor de eșapament o deranjează și se uită supărată să vadă cine-i imbecilul care strică echilibrul firii. Când, printre zâmbetul jucăuș al florilor din glastrele puse între stâlpii cerdacului, privește în jos, vede în spatele parbrizului, pe nimeni altul decât pe Pavel. În primul monent nu realizează și gândește ce asemănare izbitoare se potrivește uneori a fi între doi indivizi care n-au nici în clin nici în mână unu cu altul. Știa foarte sigur că nu poate fi vorba de nici un geamăn, doar Pavel e singur la părinți. Se uită mai bine. E leit Pavel.

Omul coboară și e preocupat să identifice numele vilei. „Casa Maria”. Zâmbește. Asta-i. A găsit-o. Bărbatul ridică ochii și dă de o Ea rămasă stană de piatră. El urcă în fugă scările. Ajunge. Ea e tot stană de piatră. Surpriza a năucit-o. El o privește drept în lumina ochilor cu atâta dragoste că numai ce nu dă pe de lături. O ia de mână și o trage după el. Încă înainte de-a ajunge înăuntru, Femeia simte că o inundă o căldură copleșitoare, bună, bună ca mana cerească. O inundă și-o umple și-o lasă pradă a ceea ce credea că n-o să i se mai întâmple niciodată. O lasă pradă celei mai copleșitoare simțiri. El o ține strâns în brațe și-n timp ce-o leagănă, Femeia simte nevoia să înalțe mulțumire...

Nu mai e singură.

UN SĂTUC UITAT DE LUME

Când e să se-ntâmples, se întâmplă ce nici cu gândul nu gândești.

Îmi pică sub ochi informația cum că ar exista într-un sat uitat de lume, undeva în țara asta, o bisericuță în care se află o icoană a Maicii Domnului care plânge. Mai auzisem și-n alte dăți despre fapte asemenea, icoane făcătoare de minuni, locuri de tămăduire, apariția Sfintei Fecioare undeva pe lângă Târgu Mureș, la Seuca. Mi se naște un gând aiurea despre mine, care nu-s în stare să merg în vreunul din aste locuri binecuvântate aflate în țara mea, bine că am putut călători cu vaporul 18 ore într-o singură zi, pe o mare cu hulă, în Grecia, pentru a ajunge pe insula Tinos, ca să mă-nchin unei icoane făcătoare de minuni, tot a Sfintei Maici a lui Iisus.

De unde să visez eu că numai peste câteva zile trebuie să plec la București, unde, în urma unui aranjament de purtat ici-colo cu mașina, cunosc o tânără sufletistă de felul ei, care-și manifestă simpatia oferindu-mi o iconiță-fotografie.

-E de la Letca.

Iau icoana, sunt o credincioasă, dar o privesc nedumerită. Nu știu ce e Letca.

-E un sat nu prea departe de București, în plin Bărăgan, lângă Lehliu, unde, în biserică, plânge Maica Domnului.

Reacionez imediat, fac legătura cu reportajul de care vorbeam, știu și de Lehliu, în vecini, la Dâlga, fuseseră deportate toate neamurile mele. Amintiri din copilărie. De neșters. Tânăra cea drăguță îmi propune să ne repezim până acolo, accept într-o clipită și duse-am fost.

Un sat sărac, cu multe case de chirpici, oameni cu tenul bronzat, capre costelive priponite cu sfoară de gardul dinspre stradă pasc iarba de pe un metru pătrat în jur, din care scoate capul, necăjită și înspăimântată câte o florică sălbatică. Câteva mâini întinse la poarta bisericii, pomenind ceva despre o pâine. Le mulțumim. „Bogdaproste! Să vă dea...” Intrăm pe o ușă veche din fier ruginit, care dă în tindă, apoi pe una foarte nouă din lemn sculptat și lăcuit, în naos. Pășim pragul. O biserică mică, săracăcioasă, ca și enoriașii ei. Câteva schele, un pic mai răsărite decât un stat de om, adevereau un început de bunăstare care permitea renovarea.

În fața altarului, în stânga, icoana. Din lemn. Cam întunecată. Pare veche. Uit să întreb cât de veche, preocupată să văd urmele lacrimilor. Nici n-aș avea pe cine să întreb, dar, mai presus de asta, mă distrage, mă deranjează și mă revoltă teribil o conversație mult prea sonoră pe un ton de impietate totală între o mamă trecută de jumătatea vieții și găliganul ei de fiu major:

-Zici că plânge?

-Eh, plânge, să fim serioși!

Ton lansat disprețuitor de către falși atotștiutori.

Mă întreb la ce au mai venit, numai ca să piardă vremea. S-au mai învățat ce s-au învățat, comentând tare și înfoindu-se ca niște păuni, cu suficiență împinsă la maximum, deranjând suflete ce-și căutau alinarea.

Îngenunchez și mă rog. Simt o nevoie acută să pun fruntea în pământ, pe lespede simplă de ciment gri. Mi-e bine! Mi-e tare bine! Într-un târziu mă ridic.

-Ani, - numele însoțitoarei mele - tu ai văzut-o plângând?

Zicând acestea, simt un fior pe șira spinării care mă scutură ca un frison. Îmi vine în minte Toma necredinciosul și mi-e rușine de mine. Îi cer iertare Domnului și Preasfintei Maicii Sale. Sper din tot sufletul să-mi audă pocăinta.

-Da, anul trecut, de Înviere, vine prompt răspunsul.

Aflu din chiar gura descoperitorului, un tânăr blajin, om de-al bisericii, Ștefan pe numele său, cum s-a-ntâmpat primaș dată. Făcea curățenie, spăla aplecat linoleumul de la picioarele icoanei. Când se ridică, observă picuri lichizi care se scurg pe fața sfintei.

„Ce-o fi, că eu n-am stropit” se dezvinovățește. Întinde mâna, atinge. Îmi arată cum a dus degetul la nas. „Miroase frumos.” Freacă arătătorul de degetul mare, demonstrând cum a făcut atunci. „E uleios. Doanme, acesta e mir!”. Dă fuga la preot. De atunci, în momente alese numai de Ea, Sfânta Maria se milostivește de noi și ne binecuvântă cu lacrimi blagoslovite, pe care le putem lua pe-o fărâmiță de vată, pe care apoi s-o cufundăm într-o sticlută cu mir luat de la oricare altă biserică.

„De ce n-or fi având chiar acolo, pe loc?!” Ajunsă acasă, iau mir de la Catedrală, fac cum mi s-a spus apoi, împart pe la necăjiți, ca să le fie spre ușurare. Mie mi-a fost.

După ce tace o vreme, numai ce-l aud pe Ștefan că-mi grăiește din nou:

-Ați văzut icoana aceea de pe măsuta din dreapta?

Da, o văzusem. Am privit-o cu atenție, căci fusesem avertizată că a fost descoperită în mod miraculos. Iscoditoare cum sunt:

-Cine a descoperit-o?

-Eu.

-Cum a fost? Am auzit c-ai visat ceva, apoi ai făcut ca-n vis.

-Așa-i. Se făcea, începe timid și voce șoptită, egală, calmă, că m-am dus după pâine pe uliță-n jos, când văd niște oameni căutând ceva pe jos, în câmp și când îi întreb ce fac, îmi răspund că ei caută o icoană. Gândesc că aş vrea și eu să caut, când deodată-mi apare în față un om bătrân, cu barbă albă, îmbrăcat tot în alb, alb atât de strălucitor că-mi lua ochii și vreau să mi-i acopăr cu mâna. Se uită țintă la mine iar eu îl întreb: „Pot să caut și eu?” „Poți, da n-o va găsi decât cine-i suflet curat și cu credință.” Dă să plece și-l întreb unde se duce. „Dacă te uiți în sus când intri-n biserică, mă vei vedea.” Se face nevăzut.

-Tu ești cu credință mare, Ștefane?

-Da, eu-s în biserică de copil... Apoi, tot în vis, m-apuc să caut și găsesc icoana între brusturi. Mă trezesc, mă îmbrac și pornesc într-acolo. E prea întuneric, nu pot face nimic, mă întorc acasă, zic un Tatăl Nostru și mă culc la loc. Dimineața mă duc de-adevăratelea după pâine. În drum văd tufele de brusturi exact ca în vis și nu mă mai socot, o iau spre ele. Dau de crăci și văd icoana. Mă plec și-o iau. Peste tot era zăpadă, doar în jurul icoanei, pământul e curat. O aduc la biserică, o așază părintele pe măsuta pe care e și-acum. Seara, părintele și cu mine plecăm de la biserică. Icoana, pe măsută. Dimineața când intru să mă-nchin, ca de obicei, nu-i icoana. Îmi vine un gând, așa, fug la brusturi și iar o găsesc. O aduc din nou la sfânta biserică, părintele o sfințește.

-Și de atunci n-a mai fugit?

-Nu.

E o icoană pe lemn, care pare foarte veche. Lemnul e crăpat pe alocuri și e atât de ștearsă și de scorjită, încât cu greu îți dai seama că în centru găzduiește un sfânt cu halou zugrăvit în jurul capului. Pare a fi o imagine de grup, poate Iisus cu apostolii, dar greu de spus.

Ștefan îmi arată zugrăvit în medalion, pe bolta tinzii, căci acolo stăteam de vorbă, chipul lui Dumnezeu Tatăl.

-Uitați, așa era bătrânul din vis. Exact așa. Acum, cu zugrăveala, au vrut să-l șteargă, să facă unul nou, dar n-au putut... N-au putut!

Într-adevăr se văd niște zgârieturi destul de adânci pe chipul cu păr și barbă colilie în jurul unei fețe tinere. „Așa e, gândesc, Dumnezeu e veșnic. Poate fi și tânăr, tot veșnic e. Și bătrân de când e lumea, ba chiar mai dinainte, dar tot tânăr rămâne.”

Într-adevăr se văd niște zgârieturi destul de adânci pe chipul cu păr și barbă colilie în jurul unei fețe tinere. „Așa e, gândesc, Dumnezeu e veșnic. Poate fi și tânăr, tot veșnic e. Și bătrân de când e lumea, ba chiar mai dinainte, dar tot tânăr rămâne.”

Gânduri luate razna.

Mă întorc în biserică și n-am de lucru, o întreb pe îngrijitoare, care-i și femeie la lumânări, dacă știe cât de veche e icoana dintre brusturi. Nu știe, dar o alta, cumătra cu care stătea la taclale pe șoptite, până a nu le deranja eu, e firoascoasă:

-De două sute de ani, maică.

-De unde știți?

-Păi, așa au spus.

-Cine?

-Au fost de la București. Știu eu de pe unde?! De pe la Patriarhie.

„O fi, n-o fi?!” Îmi promit să mă informez din surse serioase. Totuși, dacă stau și cuget, nu știu dacă am s-o fac. Am senzația că mi-aș spulbera din suflet misterul binefăcător de la Letca și pacea aceea simplă, pe care nu ți-o poate da nici un fel de cunoaștere științifică și nici un hap doctoricesc.

De ai credință cât un grăunte de nisip, poți muta și munții din loc.

.....
Cât am stat pe acolo au tot intrat și ieșit oameni. Niciunul n-a mai vorbit tare. Se rugau, fiecare cu ale lui. Era vinerea Floriilor.

Pavel lasă în poală ultima filă.

„Hm! Cred că mai am mult de lucrat cu Ea. Tipic pentru depresivi. Biserica drept refugiu, sărbători mari, Crăciunul, Anul Nou..., ce bine că n-am lăsat-o singură anul acesta. Ca să fiu sincer, mi-am dorit și eu să fim împreună și n-am ce regreta. A fost minunat. Ea a fost magnifică. Toată această sensibilitate, din care izvorăsc dragălășenii de nedescris și comportamente mai mult decât ademenitoare, care te fac să uiți nu numai de ziua de mâine, ci și de cea de azi, e irezistibilă... Pragmatismul, raționalitatea noastră cotidiană, aproape exclusivă în această epocă, fuga după interese, după bunăstare materială, obsedantă, devin obositoare și au nevoie din când în când să li se mai pună stop elanului. Să mai fie alimentată și partea cu sufletul, altfel este la fel de riscant ca indivizii să clacheze exact ca și cei prea sensibili. Ori clachează, sătui de muncă și iar muncă, care la un moment dat îi doboară și nu-i mai găsesc rostul, ori se transformă în mari ticăloși, suprasaturați de îmbuibare materială, care nu mai știu nici de mamă, nici de tată. Se pierd pe ei înșiși, într-o masă amorfă de indiferență, nepăsare și sentimentul inutilității născut în final de un egoism ajuns la paroxism. Uite la mulți dintre marii bogătași ai lumii, pe care oamenii de rând îi invidiază. Plin de nebunie, de sinucideri, nemaivorbind de tot soiul de scandaluri, divorțuri cu răsunet, lupte pentru custodia copiilor și avere, droguri, perversități, agresivitate, ticăloșii, minciună, prefăcătorie. De ce nu sunt fericiți oamenii aceștia, mari artiști, mari magnați, mari politicieni, cărora nu le lipsește nimic la prima vedere și care țin în mâini destinele lumii?!...

Decât așa, mai bine ca Femeia mea, cu sensibilitățile ei alunecoase, catalogate bolnăvicioase, cu Paștele, Floriile și Crăciunul ei. La urma urmei, dacă analizez bine, lumea ei este mult mai bună și mai frumoasă, iar cine poate pătrunde acolo este mult mai fericit decât majoritatea celor care trec pe lângă, ignorând-o.

Oricâtă tristețe e în povestea ologului, nu poți să nu te lași influențat și să nu câștigi putere pentru propria viață, când vezi câtă putere are acea jumătate de om și cum își duce zilele frumos, împăcat în felul lui cu ceea ce i-a fost hărăzit.

Ori băbuța cu florile. De câtă frumusețe și căldură interioară e capabilă, topind gerul unei existențe plină de lipsuri... Câți nu-și bat joc, bagatelizând și ridiculizând gestul de a dărui o floare, nerealizând că-și bat joc de propria lor viață interioară. Câți bărbați, în special, dacă sunt nevoiți să ducă un buchet de flori, îl ascund, caraghioși!, la spate, ca pe o rușine, să nu-i vadă lumea. Oare le e teamă să nu li se dibuie slăbiciunea? Și dacă, ce?

muncă și iar muncă, care la un moment dat îi doboară și nu-i mai găsesc rostul, ori se transformă în mari ticăloși, suprasaturați de imbuibare materială, care nu mai știu nici de mamă, nici de tată. Se pierd pe ei înșiși, într-o masă amorfă de indiferență, nepăsare și sentimentul inutilității născut în final de un egoism ajuns la paroxism. Uite la mulți dintre marii bogătași ai lumii, pe care oamenii de rând îi invidiază. Plin de nebunie, de sinucideri, nemaivorbind de tot soiul de scandaluri, divorțuri cu răsunset, lupte pentru custodia copiilor și avere, droguri, perversități, agresivitate, ticăloșii, minciună, prefăcătorie. De ce nu sunt fericiți oamenii aceștia, mari artiști, mari magnați, mari politicieni, cărora nu le lipsește nimic la prima vedere și care țin în mâini destinele lumii?!...

Decât așa, mai bine ca Femeia mea, cu sensibilitățile ei alunecoase, catalogate bolnăvicioase, cu Paștele, Floriile și Crăciunul ei. La urma urmei, dacă analizez bine, lumea ei este mult mai bună și mai frumoasă, iar cine poate pătrunde acolo este mult mai fericit decât majoritatea celor care trec pe lângă, ignorând-o.

Oricâtă tristețe e în povestea ologului, nu poți să nu te lași influențat și să nu câștigi putere pentru propria viață, când vezi câtă putere are acea jumătate de om și cum își duce zilele frumos, împăcat în felul lui cu ceea ce i-a fost hărăzit.

Ori băbuța cu florile. De câtă frumusețe și căldură interioară e capabilă, topind gerul unei existențe plină de lipsuri... Câți nu-și bat joc, bagatelizând și ridiculizând gestul de a dăruia o floare, nerealizând că-și bat joc de propria lor viață interioară. Câți bărbați, în special, dacă sunt nevoiți să ducă un buchet de flori, îl ascund, caraghioși!, la spate, ca pe o rușine, să nu-i vadă lumea. Oare le e teamă să nu li se dibuie slăbiciunea? Și dacă, ce?

Sau minunile cu icoane. Dacă ai credință cât un grăunte de nisip, poți muta munții. Așa mi se pare că stă scris în cărțile sfinte. De ce ne-am refuza această credință, care să ne dea putere și încredere, chiar dacă aceea în ce credem este numai o fantezie goală? Dacă ajută la a ne menține echilibrul sau și mai bine, dacă ne oferă și mai mult, o stare de bine, de fericire sau fie și beatitudine, de ce nu? Ne îmbătăm cu apă rece, spun unii. O fi, dar e mai sănătos să ne îmbătăm cu alcool sau droguri, pentru a uita, pentru a rezista când suntem depășiți de situație și nu mai facem față de unii singuri?!

Orice s-ar zice, Doamna mea are condei. A prins bine scenele. E posibil nici să nu fie atât de bolnavă pe cât o socotim noi ăștia normalii. Dacă ar fi la fel ca noi, n-ar putea cu siguranță să dea din ea așa ceva. Pentru asta trebuie să fii mai altfel decât ceilalți, deși toți au nevoie stringentă într-o lume a atrocităților de astfel de leșinături sentimentale, cum sunt socotite de către foarte mulți, persoane seci care nu au disponibilitatea de a sesiza că leșinăturile de acest fel sunt numai bune pe post de pansamente peste răni adânci, altfel infectabile, care pot duce la cangrenă și la urmările ei inevitabile.

Eu o tratez, dar aș face bine să am grijă să nu exagerez cu tratatul, ca să nu distrug ce trebuie să rămână. E bine că se mai găsește cineva să scrie așa cum scrie Ea. Prea destui cred că folosind în scris obscenitățile și ordinarismele ca simboluri ale vieții reale, fac o literatură bună. Am auzit mulți cititori care sunt de părere că astfel de creații sunt doar o porcărie ieftină, că au aruncat banii pe fereastră cumpărând asemenea cărți, care-i oripilează și nu pot parcurge mai mult de câteva pagini. De urâteniiile realității sunt suprasaturați. În citit caută o supapă prin care să-și elibereze presiunea, nu să și-o amplifice...

Oare de ce simt acum atât de acut că vreau s-O am aproape, s-O țin în brațe, să O simt, să-I pot inhala sufletul acela rămas, prin nu știu ce minune, pur?..”

Stă o vreme cu ochii închiși. El și simțămintele lui. Îl trezește din visare pendula care bate ora.

-Hai, citește Pavele, ca să-ți mai trecă aleanul acesta blegos, se îndeamnă, vorbind singur.

Din colivia lui, papagalul Poli îl imită:

-Hai, Pavele!

Papagalița Cici, nu se lasă:

-Pavele!

Nu poate să nu izbucnească într-un râs cu poftă. Le dă semințele lor favorite, apoi își face și lui o cafea, așază ceașca lângă el și-și savurează lectura, sorbind din când în când cu plăcere din licoarea tare și amară.

VICTOR

Sonoria sună ca de foc. Pavel se precipită spre ușă. Îl încearcă semnale de neliniște născute din teama lui permanentă că ceva rău s-a putut întâmpla cu Femeia. Teamă nefondată, fiindcă acum starea ei este foarte aproape de ceea ce s-ar zice a fi vindecare completă. Doar uneori, rar de tot, la interval de luni întregi, se mai poate observa câte o umbră de tristețe în ochii ei, atunci când ceva o impresionează negativ foarte tare. O picătură de precaritate mai trenează încă în starea ei de echilibru. Dar asta e o nimica toată. Totuși el, netotul, sare ca ars la cea mai vagă presupunere c-ar putea fi ceva în neregulă. S-a atașat de ea nepermis de mult. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu se poate dezbăra de ea și pace bună. E ca o meteahnă. Până și atunci când e cu altă femeie, nu se poate stăpâni să n-o aibă-n minte pe Ea. Face tot timpul comparații. Cum ar fi reacționat Ea, ce-ar fi zis Ea, cum ar fi zâmbit Ea. Sfârșește prin a i se părea că partenera lui e cea mai searbădă, insipidă, nesărată și lipsită de farmec femeie. El, afemeiatul, a ajuns să fie un nenorocit de abstinent.

Răsufală ușurat când, deschizând, o vede că stă întreagă și nevătămată înaintea lui, cu un zâmbet vinovat afișat pe fața ei frumoasă. Privirea îi e netulbure, ceea ce ia piatra de pe inima lui Pavel. Se destinde. „Nu are nimic.”

N-apucă s-o întrebe ce s-a întâmplat de dă așa iama, că Femeia se repede ca un potop de vară, nelăsându-i timp să zică păs.

-Iartă-mă! Sunt căpie de somn. Astăzi abia aștept să începem ședința de terapie, ca să fur și eu un pui de somn. N-am dormit toată noaptea.

Un clopoțel de alarmă sună în capul lui Pavel.

„Revin insomniile? Asta nu-i bine deloc. Fir-ar să fie!”

-M-am uitat la televizor, la emisiunea aceea „Dansez pentru tine”, continuă Femeia, în timp ce Pavel se liniștește din nou.

„Sfinte Sisoe, chiar c-am feștelit-o. Femeia asta mă pune pe jar și-mi dă extrasistole cu fiecare hâc pe care mi se pare că-l scoate. Am luat-o serios pe arătură. Trebuie să iau măsuri de maximă urgență. Așa nu mai merge! Nu se poate și gata treaba. Trebuie să fiu bărbat, ce naiba. Trebuie să mă regăsesc. Doar n-am ajuns să depind de oscilațiile unei femei, indiferent dacă e normală sau nu! Doar n-am căpiat!”

-Știi tu că ți-am mai spus. Concursul de dans. Nu-ți mai repet cât de înnebunită sunt dintotdeauna după dans. M-am uitat ca apucată până după miezul nopții. Apoi m-au prins talentele și-am scris. Până dimineața am tot scris. Doar când a sunat ceasul, am realizat că-i de mult dimineață și că am programare la tine. Era cât pe ce să-ntârzii. Ce să-ți spun, sunt chiaună de somn. Abia aștept să începem hipnoza aia, ca să pun și eu geană pe geană.

În vreme ce ea turuia ca morișca, evident devenită euforică de nesomn și totalmente neatentă la ce face Pavel, el a trecut în spatele ei, i-a scos paltonul pe nesimțite și l-a agățat în cuierul din antreu.

Femeia intră în cameră și se așază confortabil pe patul devenit de-acuma familiar.

El nu se poate abține și râde. Cu bonomie și cu tonul acela îngăduitor de „Doamne, ce dulce e!” Impresia o ține pentru el, nu i-o spune, „nu e cazul să mă dau în stambă chiar așa”! Cu voce tare iese doar cu o remarcă binevoitoare.

-După cum văd, azi n-ai nevoie de nici o hipnoză ca să adormi. Te-ai cuibărit, neinvitată, așa de bine-merci, încât pun pariu c-ai adormi de una singură în doi timpi și trei mișcări, fără nici un fel de ajutor dinafară.

-Lasă vorba, scumpete, și hai să începem, pentru că n-ai dreptate. N-aș putea adormi și tu știi asta mai bine decât mine, numai că-ți place să mă provoci. Sunt prea surescitată, iar tu știi la fel de bine ca și mine că așa sunt întotdeauna după ce scriu. Azi, mai dihai ca altă dată, din pricina emisiunii aceleia care m-a impresionat extrem de tare. De câteva ori mi-au dat și lacrimile de terminată ce-am fost.

-Să-mi dai și mie să citesc ce-ai scris.

-Să-mi dai și mie să citesc ce-ai scris.

-Ce ne mai place să ne alintăm, ca un mare răzgâiat ce suntem, nu?! Când nu ți-am dat?! Ia zi?! Hm?

-Acum. Nu văd nici o hârtie mângălită prin preajmă, nici o prăpădită de dischetă... se ține Paul de glume nesărate.

Ea ridică mânușa, se preface că se bosumflă, bineînțeles doar de amorul artei și ca să continue șarada.

Se joacă amândoi. Și tot amândoi susțin sus și tare, fiecare pentru el însuși, că n-ar fi îndrăgostiți.

„Ce-a fost, a fost o singură dată, ca-n vacanță, ca de sărbători, a fost mai mult poveste, decât realitate. Vis. Poveștile se termină repede, iar visele trec de parcă nici n-ar fi fost. Când te trezești, le-ai și uitat, de parcă nici n-ai visat.”

Haida de! Cine să-i creadă!

Nu fac altceva decât să fugă de realitate, pentru că le e frică. Le e frică de ce ar putea să li se întâmple.

„Dacă nu vom fi fericiți? Dacă nu ne vom înțelege? Dacă vom suferi? Dacă... A! Nu! Asta nu trebuie să se întâmple!”

Și atunci fug. Mai bine lași. Mai bine cu îndoiala și regretul că, cine știe, poate c-ar fi fost bine, poate că totuși există înțelegere și bucurii și, de ce nu, un grăunte măcar de fericire. În fond, dacă stăm și gândim bine, totul depinde de noi. De cum percepem ce se întâmplă în jurul nostru și cu noi. Când un neisprăvit își bate joc de noi, când cineva ne face să suferim, n-ar trebui să luăm seamă. Înseamnă că persoana nu este ceea ce am crezut, că am iubit pe cine nu a meritat, sau am apreciat o simplă imagine creată de noi înșine, pe care i-am atribuit-o acelei persoane, ca și când ar fi una și aceeași. Dar de fapt nu este. Deci nu pe aceasta o iubim, ci propria noastră creație, făurită după conceptul idealului nostru. La un moment dat realizăm că persoana cea de-adevăratețe e altfel, este cu totul altceva decât ne-am imaginat și că de fapt de aceasta nici nu ne pasă. Deci și prin urmare nu avem nici cel mai elementar motiv plauzibil pentru a suferi. Cum am putea să iubim ceva ce nu ne place? Nu e logic. Neiubind, n-avem de ce să ne pese de ce face sau ce spune un nimeni. Văzând așa lucrurile, motivul suferinței nici nu există de fapt.

-Sigur că nu vezi nici hârtie, nici dischetă, reia Femeia discuția. Când ți-am mai dat eu ție un manuscris la prima mână. Nici eu nu l-am recitat. E exact așa cum a curs. Ai nițică răbdare coane!.. Hai să începem, te roog!

-Hăh! Cine vorbea mai adineauri de răbdare!

Pavel o amenință cu degetul și zâmbește. E bucuros s-o vadă într-o dispoziție de zile mari.

Stinge singurul bec aprins în încăpere, voit cam chior și acela. Jaluzelele sunt lăsate, iar flacăra lumânărilor pitite prin colțuri desenează umbre stranii de pace adormitoare pe pereți, iar bețișoarele parfumate îmbălsămează atmosfera cu iz greu de mosc.

Sub puterea ochilor lui Pavel care îi domină pe ai ei, mintea Femeii se lichefiază și se scurge potolit ca și uleiul de candelă. O respirație încetinită atât ca volum cât și ca frecvență îl anunță pe terapeut că hipnoza și-a făcut efectul.

Pavel se instalează în fotoliul așezat lângă pat și așteaptă.

* * *

O lumânare sfârâie, din cauza cerii topite prea mult în jurul feștilei. Ca și când ar fi reacționat la un semnal, chiar în acel moment, Femeia începe să vorbească:

-Nu pot adormi și ies afară, pe malul mării, să respir aerul sărat, care absolut întotdeauna, invariabil, alungă toate relele din mine. Iubesc marea atât de mult, încât trepidez toată când simt mirosul de sare și alge în nările care încep a fremăta. Simt cum îmi aleargă prin vine bucurii și plăceri indefinite, care mă fac să trăiesc stări vecine cu beatitudinea. Uneori îmi trece prin cap trăznaia aberantă cum că-n altă viață sau în altă lume oi fi fost sirenă.

Mă așez pe nisipul calduț încă, îmi duc genunchii la gură și stau incredibil de comod așa adunată, ca și când m-aș fi adunat eu toată în însămi înăuntrul meu, cu tot ce sunt, ca să nu mai mă împrăștiu în deșert și apoi să nu mă pot regăsi defel.

Pe tăcute, stelele se sparg și se împrăstie în cioburi plutitoare, umplând văzduhul precum paietele în sala de bal din castelul fantasmelor tinereții.

Puterea ocultă a celei mai bătrâne dintre vrăjitoarele Pământului, Luna, se prelinge pe suprafața mării, în cărare pardosită cu poleială de argint viu. Cale fermecată, nascocită din miezul fanteziei care-l îmbată pe măiestrul faur scăpat dintre file de poveste ancestrală, inegalabil alcătuitor de frumuseți neasemuite, suflet care s-a înecat pe sine însuși în negreala asfixiantă a funinginii, de dragul strălucirii viselor împlinite.

Pe această cărare a iluziilor încă nespulberate, se ivește din nemărginire o siluetă care pășește fantomatic. E ușoară ca un funigel plutitor între două dezmierdări diafane ale văzduhului de azur. Acoperământul i-e alcătuit din spuma năucitor de albă, țesută special pentru ea în dantelării împletite din neliniști de valuri ale mării. E pură precum iubirea de copilă neîncepută.

Părul de mătase, se ia la întrecere cu cel al zânelor bune, iar privirea din ochii blânzi și umezi, înmoaie inima tenebrelor nopții. Buzele gurii de fragă se mișcă aproape imperceptibil, părând că rostesc în șoapte de neînțeles o incantație sacră care nu trebuie auzită de nimeni. Ea se roagă. Se roagă cu foc aprins în străfundul necunoscut al ființei ei, pentru împlinirea dorinței, care e mai presus decât însăși propria-i viață. E viitorul destinului iubitului ei. Al iubitului ei Dani, care primează înaintea a orice altceva pe lume.

Se vede cât suferă în ruga ei adâncă. Pe obraji se rostogolesc lacrimi de diamant lichefiat.

Și cum să nu sufere, când pe Cărarea Lunii se răsfoiesc pagini dintr-o carte imensă, o carte plină de imagini, imagini ce-i răscolesc amintirile îndurerării și-i silesc mintea să se întoarcă în trecut, să revadă întâmplările. Întâmplări nefaste, care i-au zdrumicat viitorul și fericirea.

* * *

E noaptea de ajun. Se întorc de la părinții lui, unde au fost ca să le ceară în zi sfântă învoirea, pentru ca unirea lor să fie binecuvântată. În mașină e cald și bine, iar ei fredonează îngânând, conștienți doar de puterea dragostei lor, cântecul ce-și reverberează acordurile pe undele de radio. Uneori ea-i mângâie mâna aflată pe volan. El zâmbește fără a-și desprinde ochii de la șoseaua măturată de palele de lumină ale farurilor de la mașinile care-i depășesc. Ei nu se grăbesc. Sunt clipe care merită veșnicia. Pentru că sunt fericiți. Se îndreaptă spre casa părinților ei, ca să le împărtășească și acestora bucuria.

Din senin, un balaur cu șapte capete de foc care le iau ochii, se ivește în față. Dani trage de volan, dar nu mai are vreme ca să scape din ghearele dihaniei. Se dă de-a berbeleacul, o dată, de două ori, de trei ori. Balaurul după el. Îi prinde cu labele lui enorme și-i strivește.

În acel moment, pentru ei se face noapte. O noapte de smoală. Un râs plin de răutate sfârtecă întunericul clicos:

-Ce-ați crezut voi, puilor, că așa de ușor se ajunge în Paradis? Și încă pe lumea aceasta a viilor? Auzi la ei! Fericire! Nici mai mult, nici mai puțin! Iaca na! Pofta-n cui! Acum o să mergeți cu mine! Hai urmați-mă!

Așa le vorbește piaza cea rea, scuișcând vorbele înveninate pe gura îngălată din care se scurge veninul nenorocirii.

În chiar clipa aceea, o lumină amețitoare se ivește printre valurile de neguri înăbușitoare.

-Stai așa, putere a răului! De când te crezi atâtea stăpânitoare? Vezi de treaba ta! Acești tineri mai au multe de înfăptuit pe această lume. Nu-i iei tu după bunul tău plac, dihanie rapace ce ești! Piei! Piei acum, am spus!

Și piere.

Lumina se vâlătuțește încet în sus, ca un fum strălucitor. Se topește deodată cu glasul de arhanghel.

În locul ei se ivesc doi îngeri care destramă negurile văzduhului în fășii. Se apropie. Ajung. Mâini dibace îi trag afară dintre mormanele de fiare contorsionate.

Carmen, căci acesta-i numele fetei, ca printr-un miracol, s-a ales numai cu niște zgârieturi minore și câteva contuzii nepericuloase, care aveau să se resoarbă în vreo două zile.

Dar Dani, Dani,... ei, bine, Dani simte în spate o durere de nesuportat. Ca și când un cuțit îi stătea înfipt adânc, până-n măduva spinării.

-Încearcă să ne ajuți și tu, Dani. Împinge-te-n picioare, ca să te tragem mai ușor.

Dani încearcă, dar își dă seama ca prin ceață că de la mijloc în jos nu mai simte nimic. Nici durere, nici amorțeală, nici nimic. Parcă n-ar fi. Parcă ar fi jumătate de om. Numai de la brâu în sus.

La spital se confirmă. Paralizie. Doar o operație foarte scumpă, făcută în celălalt capăt al lumii, l-ar putea salva de ținutarea dintre brațele căruciorului lui cu roțile. Operație care, în paranteză fie zis, el oricum nu are cum să și-o permită. Nici dacă se vinde pe sine. Nici măcar asta nu stă-n picioare. Așa cum e acum, cine să-l mai cumpere?

De unde atâția bani?!

Gânduri amare otrăvesc clipele lui Dani. Uneori se gândește că și-ar fi dorit mai bine să moară atunci, la accident, decât așa. Singurul lucru care-l ține, e Carmen. Nu s-ar fi putut desprinde de trupul acesta ciopârțit știind că n-are s-o mai poată vedea, dacă pleacă dincolo. De aceea s-a luptat atunci cu tenebrele și-a învins întunericul și-a deschis ochii către lumina vieții. Ca s-o vadă. Pe ea s-o vadă.

Carmen aude știrea dată pe post. Se hotărăște. Va merge la concursul de dans. Îl va câștiga. Va câștiga premiul cel mare. Va avea bani pentru Dani.

Partenerul ei de dans e Victor, una dintre cele mai cunoscute vedete de televiziune din țară. Visul ei devine al lui. Durerea ei e și a lui. Dăruirea ei, dăruirea lui. E un înger. Încă un înger salvator în viața ei. A ei și-a lui Dani.

Urmează zile grele, de muncă istovitoare, care stoarce din cei doi, Carmen și Victor, până și ultima picătură de vlagă. Seri la rând cad de oboseală ca pietroaiele azvârlite de un vulcan aflat în erupție. Dar trebuie! Trebuie să câștige ei, cei întregi, vindecarea lui Dani.

* * *

Cartea de pe Cărarea Lunii se închide. Fata se chinuie să vadă sfârșitul poveștii, dar cartea nu se mai lasă deschisă.

În spatele fetei, din locul unde se îmbucă eșarfa întunecată a cerului nopții cu apele de argint învechit ale mării, își face apariția în toată splendoarea lui, un car de luptă nobil, tras de cai cu stea în frunte. Mușchi încordați în reliefuri intimidante, răsuflare care toarce fornăituri viteze. Toate par desprinse și scoborâte în real dintr-un tablou celebru. Caii, precum cei de la capetele de pod de peste Neva în sfântul Petersburg.

În carul cu blazon pe ușă, ține frâie de aur, cu dexteritate și stăpân pe situație, viteazul vitejilor. Copie fidelă a strălucitului Apolon. Sprijinit cu putere în picioarele ușor flexate din genunchi, scrutează depărtările. Caută din priviri. Destinul i-o scoate în cale. Se dă jos din carul pe care-l lasă în voia sorții. Nimic nu mai contează, când o ființă e-n durere. Din doi pași e lângă ea. Hotărârea lui e luată. O va ajuta să învingă necruțarea unui destin păgân.

Îi cuprinde talia de viespe. Ca prin minune, Cărarea Lunii se transformă în ring de dans. Orchestra lansează acorduri dulci de vals vienez. Ei doi plutesc pe podeaua lustruită, oglindă. Alunecă vrăjiți. Se înțeleg din ochi. Dacă înțelegerea mai poate găsi loc lângă cea totală dăruire de sine. Piruete plutitoare îi fac să pară adiere de zefir, purtată pe deasupra crengilor de cireș înflorit, primăvara, când primele raze ale Soarelui fac să renască viață din prelungi hibernări fără de speranță, împlinind succesiunea ciclurilor rânduite de către voința Marii Puteri creatoare a vieții.

Mlădierile elegante te îndeamnă a gândi la o privire fugară în oglinda de ape în care reflectate fiind legănările blândeii sălcii, stârnesc, de emoții, frisoane.

Rochia cea toată de dantele înspumate, își involbură poalele, în jurul coapselor elegante ale fetei, apoi se lasă în jos, mângâind cu simț de femeie îndrăgostită, vârful pantofului de lac negru al partenerului. La fiecare mișcare, diadema scapără lumini de carusel, noaptea. Se învârt luați de val. Piruetă după piruetă. Pași alunecați, după pași alunecați. Mlădiere după mlădiere. Grație absolută. Și tehnică desăvârșită. Și suflet. Suflet cu carul.

Toți ochii sunt ațintiți asupra lor, dându-le emoții care le aprind petale de bujor în obraji. Valsul și dorința lor de împlinire a visului îi poartă în tărâmurile ireale, care fură sentimente omenești. Entuziasmul convertit în aplauze se aude ca vuietul apelor rostogolinde-n cascade, care înving puterea neclintită a stâncilor înțepenite în nemișcare de rocă dură.

Cei doi dansatori, transfigurați, nu mai simt nimic altceva decât irumperea speranței. Un singur gând le bântuie mintea înfierbântată. Vor câștiga. Sigur vor câștiga. Și atunci Dani va putea să redevină om întreg. Dăruirea iubitei îl va salva. Și ajutorul unui Om

Cei doi dansatori, transfigurați, nu mai simt nimic altceva decât irumperea speranței. Un singur gând le bănuie mintea înfierbântată. Vor câștiga. Sigur vor câștiga. Și atunci Dani va putea să redevină om întreg. Dăruirea iubitei îl va salva. Și ajutorul unui Om.

Amândoi se dizolvă cu totul în acele învărtejiri. Se desprind ca un fum din întruchipările materiei și se dizolvă în dorința de îndeplinire a visului. Par ireali în acest magnific efort de a corecta greșeala destinului care a stâlcit o tinerețe.

De departe, pentru cine nu le știe povestea, par o pereche de îndrăgostiți rătăciți, fiecare în ființa celuilalt, contopiți dincolo de fire. Dar aceasta nu e decât iluzie. Întruchiparea absurdului. Nendrăgostiți îndrăgostiți. Într-un mod aparte. Cu totul și cu totul special. De poveste. De fapt sunt niște dăruitori de sine. Ea, pentru iubitul ei adevărat, ținut în neputință. El, sentimentului de iubire pentru aproapele. Idealisme. Rara avis.

* * *

Dani, în scaunul lui modern cu rotile, e în culise. Privirile lui îi urmăresc pe Carmen și pe Victor. Priviri greu de descris. Grele de speranță, de îndoială, de frică, de hotărâre, de luptă cu sine, de durere, de iubire, de recunoștință, de rugă, de credință, de resemnare disperată, dacă nu va fi să fie. Vorbe. Vorbe sărace, care oricât și-ar da silința și și-ar pune la bătaie tot talentul lor de zugrăvi, nu pot desăvârși imaginea acelei priviri. Acelea sunt priviri cu puteri magice, frânturi smulse din zbaterile sufletului frământat. Priviri cu puteri telepatice care transmit către cei doi energie debordantă, care să-i susțină. Este tot ceea ce el, Dani, poate face pentru potențialii săi salvatori. Privește intens. Străfulgeră cu privirea lui fixă și încărcată de trăiri dure, pentru a căror dominare trebuie să facă efort de titan, ba chiar mai mult, dacă poate să existe ceva mai mult de atât. Toate aceste simțiri sunt stocate într-un singur spațiu închis ermetic. Un spațiu destinat numai lor, un spațiu în care se dă o luptă cruntă, o luptă pe viață și pe moarte, un spațiu încărcat cu trepidațiile sufletelor lor care se zbat să străpungă zidul, răzbind răul și să irumpă libere spre tărâmul nemărginit al fericirii.

Eu continuu să stau și să privesc la ei. Stau și nu pot să nu simt cum sunt încărcată de undele pe care le vălătuțește Spiritul înspre esența mea. Simt cum aceste vibrații devin tangibile, prind contur, mă copleșesc cu totul și mă trezesc cu pumnii ținuți strâns pentru reușita lor.

Un soi de fior magic impregnează atmosfera. Transfigurează totul. Absolut totul. Totul piere în jur. Se evaporă ca într-un hocus-pocus. S-a dizolvat în nemărginirile universului. Ceea ce a rămas e doar beatitudinea dansului, alimentat cu sentimente și trăiri amestecate, venite de peste tot, din toate direcțiile, din toate părțile, presante, crude, insistente, răutăcioase, insinuante și răuvoitoare. Invidioase pe fericirea care ar putea să vină, născută din iubire, bunătate, dăruire. Și totuși, în pofida tuturor acestora, ceva evident iese la suprafață: mai presus de orișice, dansul acesta beatific rămâne credincios celui unic sens inițial.

De câtă putere trebuie să fii în stare ca să poți face abstracție de toate presiunile omenești și să rămâi fidel unui vis? Cât de adevărat trebuie să fie acel vis? Sau acel om care a generat visul? Sau acea ființă care continuă să urmeze visul?

Mă scutur de gândurile acestea, dându-mi seama că mintea mea a luat-o razna. În fond ce atâta mare minunăție?! Doi oameni care și-au unit eforturile și talentul, pentru a-l ajuta pe-al treilea. Magnific. Absolut magnific. Numai că acest magnific ar trebui să facă parte întotdeauna din natura relațiilor umane. Cu orice prilej. De ce ne uimește atât când se întâmplă?

Privesc din nou la dansatori. Ei își văd de ale lor. Continuă să plutească și par pierduți în valurile muzicii.

„Cât pot să înșele aparențele! Cât poți greși dacă te lași furat de ele. Și cât rău ar putea să se nască!”

* * *

Stau în continuare pe nisipul alunecos ca și mătasea. Stau toropită de boarea călduță care se ridică pe furiș dintre pliurile plajei. Stau și-i contemplan. Ce altceva pot face decât să-i contemplan căzută într-un fel de extaz nemișcat? N-am de ales. Trebuie să-i contemplan. În felul lor special sunt și operă de artă și icoană la care să te-nchini.

Pulbere selenară brumează feeric crestele valurilor de nisip.

De undeva din neant se rostogolesc ritmuri smucite de rock and roll nebun care sparge vraja beatitudinii nepămâtenă.

În chiar fața ochilor mei se înalță două siluete. La început difuze, fără de contur, aidoma ceții vălătucite de suflul neîndurător de aspru al crivășului care-și face de cap fără de măsură în noapte cu îngheț năpraznic.

Încet dar sigur, umbrele prind formă

Pulbere selenară brumează feeric crestele valurilor de nisip.

De undeva din neant se rostogolesc ritmuri smucite de rock and roll nebun care sparge vraja beatitudinii nepămâtenă.

În chiar fața ochilor mei se înalță două siluete. La început difuze, fără de contur, aidoma ceții vălătucite de suflul neîndurător de aspru al crivățului care-și face de cap fără de măsură în noapte cu îngheț năpraznic.

Încet dar sigur, umbrele prind forme.

Un tânăr bărbat cu ochi adânci, de neguri învăluitoare, care-ți amuțesc voința într-o clipită. Păr de abanos, sculptat în cârlionți apetisanți, flutură pe lângă lobul urechilor cu fiecare mișcare. Barbișon de Mefisto, nas drept, voluntar. Umeri lați. Mijloc îngust, picioare lungi, puternice, abile. Portret de diavol gol, care te amețește cu-o privire aprinsă și te face să-i mănânci din palmă fără comentarii.

Ține de mână o alcătuire feminină diafană, meșteșugită-n filigran. Plete negre curg unduitoare, ajungând până la talia de viespe, de-o cuprinzi cu palma. Gene lungi răsfrâng insidios umbre când se pleacă ca să acopere priviri de jăratec, ce-ți fac sângele să dea în clocot. Un zâmbet provocator pe buzele de carmin.

Ce mai calea, valea, un diavol și cu diavolița sa pereche bat cu propriile trupuri darabana pe ritmuri îndrăcite. Trupuri alcătuite parcă din arcuri supuse din toate părțile bătăilor de ciocan, când sus, când jos, când pe vine, când pe spate făcând podul, ea atingând cu pletele pământul. Contorsionări incredibile, aruncări peste spate, alunecări printre picioare, țin ritmul la marele fix, fără zmințeală. Mișcările lasă de căruță orișice imaginație, iar modernul aerobic e un mic copil. Pe bune! Fără exagerare!

Vânjoleală de trupuri, de nu mai poți distinge care e unul și care, altul. Mărturisesc că-mi place. Îmi place chiar foarte mult. Nici n-ar putea să nu placă acest dans sălbatic, care face să-ți alerge turbat sângele în vine și-ți taie răsufarea, sugrumându-te cu pasiunea lui dezlănțuită, care sare cu dezinvoltură peste orice graniță. Și culmea e că toată această zbatere, aparent necontrolată, e de-o grație desăvârșită.

Stelele s-au transformat cameleonic și-au dobândit strălucirile orbitoare ale rampei: roșu, galben, verde, albastru. Se învârt de nebune precum fasciculele luminoase ale reflectoarelor pe o scenă enormă la un concert de zile mari. Se fugăresc frenetic una pe alta în dorința de a deține supremația absolută, eliminându-și semenele. N-au destulă minte pentru a-și da seama că tot farmecul lor rezidă în alternanța aceasta năucitoare și că de unele singure ar rămâne doar o simplă culoare comună care ar deveni plictisitoare și chiar ternă oricât și-ar da silința să străpungă conștiințele cu strălucirea lor. Se vede cât de colo că n-au urmat nici un curs despre arta concurenței, care scoate în evidență valorile prin comparație. Fără termeni de comparație n-am ști în veci că e frumos ce-i frumos și că-i urât ce-i urât.

Peisajul se schimbă. Din pământ izbucnesc limbi de foc spulberate în scânteii plutitoare prin văzduh, imitând cu brio un amplu foc de artificii. Din mare se înalță gheizere elegante întruchipând o fastuoasă fântână arteziană către același cer populat de astre care ne trag cu ochiul. La un ordin mut al nu știu cui, totul se potolește și dispare de parcă nici n-ar fi fost. Liniște adâncă. Liniștea dinaintea Facerii. Inconștient mă fac una cu liniștea și-i savurez fiecare picătură.

Un glas venit din neant îmi poruncește:

-Hotărăște!

Smulsă brusc din ițele liniștii, mă simt șocată. Într-un târziu mă adun și șoptesc șovăielnic, ca pe o scuză întârziată:

-N-am știut că eu sunt cel care va da verdictul.

-Nu ești singură. Cete de ființe astrale vor vota și ele.

-Vor vota?

-Desigur. Ce-i așa de mirare? Vor transmite telepatic prin vibrații aurice hotărârea lor de împlinire a carmei.

* * *

Deschid televizorul. Azi se dă rezultatul la concursul de dans. Îl deschid prea târziu. Verdictul s-a dat. Mai prind efluvii de bucurie dezlănțuită. Dani se va putea opera.

Deschid televizorul. Azi se dă rezultatul la concursul de dans. Îl deschid prea târziu. Verdictul s-a dat. Mai prind efluvii de bucurie dezlănțuită. Dani se va putea opera.

De partea cealaltă o bucurie mai mică. Dar tot bucurie. În fond și premiul doi e tot premiu. Premiu tot în bani ca și primul. Deși ceva mai puțini, totuși înseamnă o găleată de bani pentru un om obișnuit. Suficienți pentru ca o pereche de părinți care au surzit într-un accident să poată ieși din lumea liniștii veșnice și să se întoarcă în zumzăiala și zornăiturile stresante ale lumii reale. „Ce grozav e să poți fi stresat!” După operație vor auzi din nou. În curând vor putea savura susurul din vocea fiicei lor cea frumoasă, care a dansat pentru ca ei să reintre în rândul oamenilor întregi. În acest moment pot doar să citească de pe buzele-i de carmin cuvintele de bucurie.

E momentul în care lacrimi și zâmbete se amestecă laolaltă.

Aceasta e frumusețea sufletului.

* * *

Pavel nu se mișcă din fotoliul lui. Povestea l-a impresionat.

„Are femeia asta un dar de-a povesti! Te fascinează cu totul. Te fură pur și simplu. Oare cât e de-adevăratelea și cât vine din străfundurile lumilor ei interioare? Voi verifica dacă a avut loc cu adevărat un asemenea concurs de dans. Oricum, sensibilitatea și credința ei fermă în posibilitatea de răzbatere a bunătății sufletului este evidentă. Trebuie să fiu atent și să țin seamă și mai mult de acest lucru când îi aplic terapia. Am știut și până acum că are un suflet deosebit, bun și sensibil, dar azi m-am lămurit fără dubiu. Este o ființă ieșită din comun.

Stau și mă întreb cât de vulnerabil a fost un astfel de suflet și cât de descoperit și de fără apărare a rămas în fața nepăsării, egoismelor și răutăților care l-au atacat și rănit. La cât de candid e, se pare că drumul a fost liber, relele au dat iama, și-au făcut de cap, iar rana e adâncă de tot. Trebuie să fiu extrem de atent cum procedez cu ea. N-am voie să greșesc!.. Ființa asta merită din plin o grijă excesivă.”

-Pe unde umbli?, întreabă Femeia care între timp s-a trezit de tot și-i fâlfăia mâna prin fața ochilor. La ce te gândești dacă mi-e cu iertare să întreb, că numai aici nu erai.

-Ăăă! Așa aiurea. Acum că mă întrebi, nici eu nu știu la ce. Știi cum e.

-Eeh! E dreptul tău să nu-mi spui. Nu-i nimic. Eu am fost o nesimțită că te-am întrebat. Scuză-mă. Promit să nu mai fac altădată.

Se uită la el jumătate ștrengărește, jumătate ca un copil necăjit că a greșit și n-ar fi vrut să greșeaască.

-Nuu! N-o lua așa! Chiar că nu știu...

Ea nu-l lasă să termine. Îi pune un deget pe buze.

-Șșșt! Lasă! Nu-ți spun că nu-i nimic?! Măine-i sâmbătă. Ce faci? Nu treci pe la mine? Poate ieșim în oraș. Nu știu. M-aș duce undeva. Aș face ceva mai deosebit... hai să mergem la operă sau la teatru. Sau la un film și să mâncăm semințe.

Stă cu capul puțin aplecat într-o parte și-l privește întrebător și cu speranță nedisimulată. Nu poate s-o refuze.

A ieșit pe ușă cu zâmbetul pe buze. Fericită.

„Cât de puțin îi trebuie ca să se simtă fericită. Ce fel de oameni or fi fost aceia cu care a avut de-a face până acum, de-au reușit s-o aducă în starea în care a ajuns la mine? De ce a trebuit să-i întâlnească chiar ea? Ce ghinionistă! Până la urmă e valabil ce spun ai bătrâni că ce ți-e scris în frunte ți-i pus...”

Pavel se întoarce îngândurat și intră în bibliotecă. Ia un ziar de pe birou și se așază în fotoliu cu gând să se pună la curent cu ce mai zice presa. Nu se prea poate concentra la ce citește. Fără să vrea gândurile-i fug la ea.

„Măine o să-i duc o floare. O tuberoză. Îmi seamănă cu Ea. Zveltă, fină, parfumată. Îmbătătoare.”

Pavel nu se mișcă din rotolul lui. Povestea l-a impresionat.

„Are femeia asta un dar de-a povesti! Te fascinează cu totul. Te fură pur și simplu. Oare cât e de-adevăratelea și cât vine din străfundurile lumilor ei interioare? Voi verifica dacă a avut loc cu adevărat un asemenea concurs de dans. Oricum, sensibilitatea și credința ei fermă în posibilitatea de răzbatere a bunătații sufletului este evidentă. Trebuie să fiu atent și să țin seamă și mai mult de acest lucru când îi aplic terapia. Am știut și până acum că are un suflet deosebit, bun și sensibil, dar azi m-am lămurit fără dubiu. Este o ființă ieșită din comun.

Stau și mă întreb cât de vulnerabil a fost un astfel de suflet și cât de descoperit și de fără apărare a rămas în fața nepăsării, egoismelor și răutăților care l-au atacat și rănit. La cât de candid e, se pare că drumul a fost liber, relele au dat iama, și-au făcut de cap, iar rana e adâncă de tot. Trebuie să fiu extrem de atent cum procedez cu ea. N-am voie să greșesc!.. Ființa asta merită din plin o grijă excesivă.”

-Pe unde umbli?, întreabă Femeia care între timp s-a trezit de tot și-i fâlfăia mâna prin fața ochilor. La ce te gândești dacă mi-e cu iertare să întreb, că numai aici nu erai.

-Ăăă! Așa aiurea. Acum că mă întrebi, nici eu nu știu la ce. Știi cum e.

-Eeh! E dreptul tău să nu-mi spui. Nu-i nimic. Eu am fost o nesimțită că te-am întrebat. Scuză-mă. Promit să nu mai fac altădată.

Se uită la el jumătate ștrengărește, jumătate ca un copil necăjit că a greșit și n-ar fi vrut să greșeaască.

-Nuu! N-o lua așa! Chiar că nu știu...

Ea nu-l lasă să termine. Îi pune un deget pe buze.

-Șșșt! Lasă! Nu-ți spun că nu-i nimic?! Măine-i sâmbătă. Ce faci? Nu treci pe la mine? Poate ieșim în oraș. Nu știu. M-aș duce undeva. Aș face ceva mai deosebit... hai să mergem la operă sau la teatru. Sau la un film și să mâncăm semințe.

Stă cu capul puțin aplecat într-o parte și-l privește întrebător și cu speranță nedisimulată. Nu poate s-o refuze.

A ieșit pe ușă cu zâmbetul pe buze. Fericită.

„Cât de puțin îi trebuie ca să se simtă fericită. Ce fel de oameni or fi fost aceia cu care a avut de-a face până acum, de-au reușit s-o aducă în starea în care a ajuns la mine? De ce a trebuit să-i întâlnească chiar ea? Ce ghinionistă! Până la urmă e valabil ce spun ai bătrâni că ce ți-e scris în frunte ți-i pus...”

Pavel se întoarce îngândurat și intră în bibliotecă. Ia un ziar de pe birou și se așază în fotoliu cu gând să se pună la curent cu ce mai zice presa. Nu se prea poate concentra la ce citește. Fără să vrea gândurile-i fug la ea.

„Măine o să-i duc o floare. O tuberoză. Îmi seamănă cu Ea. Zveltă, fină, parfumată. Îmbătătoare.”

Închide ochii.

„Ce bine că m-a invitat!”

VOICU

De la o vreme și-au luat obiceiul să se întâlnească tot mai des în afara ședințelor de terapie. Prima dată a fost o întâmplare. Au constatat că se simt bine împreună. Amândoi au dorit s-o mai repete, numai că niciunul nu era destul de curajos ca să ia inițiativa. Ei îi era rușine să recunoască până și față de sine însăși faptul că este atrasă de Pavel. Doar era terapeutul ei. Omul acesta îi știa toate intimitățile, toate durerile, toate frământările și ceva pe deasupra, ceva despre care nici ea însăși nu avea cunoștință, ceva ce îi era ascuns, ceva ce doar subconștientul ei știa și o lăsa descoperită cu lucruri de care ea nu avea habar, dar pe care le dezvăluise cu ușurință acestui om, le scosese la iveală, le azvârlise din ea, ca și când ar fi vrut s-o curețe, s-o deratizeze, a aruncat toată murdăria, toată mizeria și cine mai știe ce, direct în față acestui om, ca la groapa de gunoi, i-a aruncat acestui Pavel, care acum o cunoaște mai bine decât se poate cunoaște ea însăși. Poate că o consideră o vai de lume, o otreapă, o ticăloasă, o... of, Doamne, Dumnezeule!

Femeia își acoperă fața cu palmele, disperată de rușine. Nesiguranța o macină, o mănâncă pe dinăuntru, deși nici ea nu știe de ce, dar nu se poate stăpâni atâta timp cât nu are răspuns la întrebarea: „Ce-oi fi spus oare? De ce-oi fi ascultat-o pe Leli și am acceptat să vin la chestia asta? Mă tot analizez și, din ce știu eu, nu-s o catastrofă de om, dar oare ce aiureli aberante o fi născocit mintea mea stăpânită de acest somn nenatural, în fond? Oricum, zarurile sunt aruncate, nu poate s-o facă de rușine pe Leli și să dezerteze, numai pentru că ea are uneori momente în care se îndoiește de valabilitatea metodei și i-e frică de propriile ei ascunzișuri și cotloane necunoscute. Poate că nu e nimic rău, poate că totul e bine, iar ea, ca o proastă, își face moară-n cap de pomană.

Totuși, cum s-ar putea gândi la el ca la un bărbat?! Și-apoi ea s-a lecut de chestia asta, cu bărbații. I-a fost suficient cât a bolit. Era să se piardă pe ea însăși, dacă n-ar fi fost Pavel, trebuie să fie onestă și să recunoască, s-o scoată la liman cu tertipurile lui de specialist în d-alde astea.

Cât despre Pavel, el avea uneori sclipiri care ar fi trebuit să-l facă mai conștient de ce se întâmplă cu propria lui persoană, de ce sentimente îl încearcă și față de cine. Numai că bărbatului acestuia nu-i intra-n cap că, de data asta, gluma se îngroașă și nu mai e de jucărie. El e obișnuit să fie mare crai, cuceritor fără drept de apel a tot ce-i natură feminină, dacă lui îi pică cu tronc, și nu concepe să se schimbe peste noapte. Acestui bărbat nu-i intra deloc în cap că unele semne-l trag de mânecă și-i arată clar cum că de data asta a încurcat-o. Le trecea, pur și simplu cu vederea ca pe ceva totalmente neînsemnat, ca pe o falsă părere, care va pieri exact așa cum a apărut, pe negândite. Prin urmare nu-și făcea nici cea mai vagă problemă legat de sentimentele lui. Era prea sigur de el. Doar era bărbat în toată firea și nimeni și nimic nu-l mai poate schimba. Cu atât mai puțin o femeie bolnavă.

Deci, dacă lui îi făcea plăcere compania ei, nu vedea nici un motiv să nu-și satisfacă și această plăcere, ce-i drept cam trăsniță și-n total dezacord cu etica profesională, dar mai dă-o-ncolo de etică! În fond și la urma urmelor, întâlnirea cu ea, în afara cabinetului, poate fi foarte ușor categorisit drept un mod eficient de investigație. O investigație a subiectului în stare de conștiență, într-un mediu adecvat și cotidian. E deosebit de interesant să compare concluziile extrase din analiza reacțiilor desprinse în cele două stări: inconștientă, sub hipnoză, și conștientă, într-un habitat normal.

Acestea fiind zise, scuza devine perfect valabilă pentru adormirea conștiinței sale profesionale, iar Pavel găsește diverse pretexte pentru a o întâlni. Fie o invită în oraș la o cafea sau o înghețată, pentru că ea adora înghețata, cea de ciocolată, pe care o savurează cu aceeași plăcere nedisimulată ca un copil, fie găsește un motiv plauzibil, care să nu bată la ochi, ca s-o invite la el acasă, la un pahar de vin și de vorbă. Trăncăneau vrute și nevrute, dar mai ales râdeau mult. Îi făcea o plăcere nelimitată s-o vadă veselă, dezinvoltă și deschisă ca o floare în miezul zilei când o sărută cu toată ardoarea sfântul soare. Uneori, îi face el câte-o vizită inopinată, cu veșnica scuză:

-Știu că nu-i frumos, dar m-am aflat prin zonă și m-am gândit să văd cum ești azi. Te simți bine?

Îl încântă s-o vadă cum îl primește de fiecare dată fără rezerve, bucuroasă. Niciodată n-a simțit c-ar fi deranjat-o, chiar dacă s-a întâmplat s-o trezească din somn.

-Știi bine că sunt cam nonconformistă și nu țin la reguli stupide, fără rost. Mă bucur c-ai venit. Intră, te rog.

El intra și uita de sine. De cele mai multe ori se făcea seară până să se dea plecat.

De-un timp încoace și-a făcut obiceiul s-o invite tot mai des la teatru sau la operă sau la un concert bun. Motivația, bine întemeiată, era că i-ar plăcea să se ducă, dar nu are cu cine, s-a despărțit de ultima lui iubită, iar singur, nu-l trage așa. Ea n-a luat-o ca pe o impolitețe sau afront la persoană, nu s-a simțit o simplă umplutură în loc de altceva mai bun. S-a bucurat de spectacol și de companie, cu un fel de bucurie

De-un timp încoace și-a făcut obiceiul s-o invite tot mai des la teatru sau la operă sau la un concert bun. Motivația, bine întemeiată, era că i-ar plăcea să se ducă, dar nu are cu cine, s-a despărțit de ultima lui iubită, iar singur, nu-l trage așa. Ea n-a luat-o ca pe o impolitețe sau afront la persoană, nu s-a simțit o simplă umplutură în loc de altceva mai bun. S-a bucurat de spectacol și de companie, cu un fel de bucurie simplă și naturală.

* * *

Pavel sună la ușă insistent. Traficul era foarte greu la acea oră și riscau să întârzie. Se cânta Aida cu un tenor rus care se zice că promite mult. N-ar fi vrut să piardă Celeste, piatră de încercare a tuturor tenorilor. Au plecat val-vârtej și n-a observat umbra de oboeală amestecată cu tristețe de pe fața ei. A băgat-o de seamă doar în pauză, în timp ce-i întindea un pahar cu suc adus de la bufetul operei.

-Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

Vocea i-a devenit dintr-odată îngrijorată, pierindu-i instantaneu buna dispoziție.

-A! Nimic! O prostie!

-Prostie să fie, dar s-o știu și eu.

-Nu-s în apele mele, pur și simplu. Mi-e ciudă pe mine că-s așa. Ar trebui să chiui de bucurie. Văd un spectacol super reușit, sunt la braț cu un bărbat bine ca tine... ce-ar mai fi de dorit?! Cred că de la visul de după masă mi se trage. Am rămas așa, mai bleagă.

-Ce vis? Spune-mi-l!

-Acum nu! E o poveste mai lungă. N-avem timp. Pauza e prea scurtă.

Sonerie anunță începerea actului doi.

-Mi-o spui după. Dacă mă primești, intru la tine și-mi spui tot.

-Nu știu dacă merită. E-o tâmpenie aiurită. Știi tu, variațiuni pe aceeași temă a obsesiei mele. O chestie despre un cuplu.

-Nu-i nimic. Mi-o vei povesti și te vei descărca.

* * *

Cred că am visat visul acesta, nu întâmplător, ci pentru că se apropie sărbătorile. Sunt cam speriată. De fiecare dată sunt speriată de venirea sărbătorilor. Mă tem că n-am să am suficientă putere în mine ca să le trec cu bine. E groaznic să fii singur de sărbători. Mai ales când n-ai fost obișnuit. De când m-am trezit pe lume, la noi în casă, la Mami și la Tati, vreau să zic, sărbătorile erau un prilej de bucurie de-a fi împreună, de veselie, un prilej de-a ne arăta că ne iubim între noi, că suntem uniți, că ne putem baza unii pe alții, că suntem o familie.

Mai întâi era febra pregătirilor. În zilele dinaintea Crăciunului, dimineața mă trezeam în acorduri de colinde vechi, pe care le cânta Mami a mea cu vocea ei frumoasă. Pentru mine era cea mai frumoasă voce din lume. Îmi amintesc că era caldă și învăluitoare. De Ajun cântam cu toții. Și Tati și bunicii. Ne strângeam în jurul bradului, care ne amețea cu mirosul lui de rășină și ne răsădea drept în inimă sentimentul că e sărbătoare. Sărbătoare mare. Noi o simțeam din tot sufletul și ne străduiam să dăruim din ea la fiecare dintre ceilalți. Un singur strop de sărbătoare e curat balsam. Ne desfăceam cadourile, știam să ne bucurăm de fiecare flecușteț, prețuind dragostea cu care a fost făcut. Cel mai important, însă, era faptul că ne aflam strânși toți împreună. Eu, copilul, percepeam asta ca pe o stare de siguranță, lipsită de eventuale intervenții ale pericolelor sau răului. Mă simțeam apărută și fără griji. Întru totul fericită. Mă mutam de pe genunchii unuia pe ai celorlalți. Pe rând. Ca să nu fie cu supărare. Mă lăsam alintată și-mi aduc aminte că trăiam o senzație nemaipomenită de legătură indestructibilă între noi. Ca și când am fi fost lipiți și-am fi devenit unul și același. Un fel de contopire într-o unitate, dar care unitate, în același timp, era diversificată în mai multe forme materiale, întruchipate în fiecare dintre noi. Straniu, nu?

Așa am crescut eu. Apoi, toți s-au dus, rând pe rând. Mai demult socoteam că de aceea e dat omului să-și găsească perechea lui și să aibă copii, pentru ca să nu rămână singur când bătrânilor le vine vremea să

Așa am crescut eu. Apoi, toți s-au dus, rând pe rând. Mai demult socoteam că de aceea e dat omului să-și găsească perechea lui și să aibă copii, pentru ca să nu rămână singur când bătrânilor le vine vremea să plece pe drumul veșniciei. Dar în cazul meu n-a fost să fie așa. Perechea mea n-a voit să rămână perechea mea. Nu știu de ce. Știu doar că l-am iubit cu toată suflarea. Sigur că oi fi făcut greșeli. Oamenii nu sunt perfecți, dar cred că sufletul meu dăruit pe deantregul, fără condiții, ar fi trebuit să valoreze ceva. N-a valorat. N-a știut să-l evalueze. Și uite-așa, dintr-odată m-am trezit singură. Până copilul a crescut, a fost copilul. Atunci problema era că nu știam ce să mai inventez ca să-l fac să nu simtă lipsa tatălui. Mă agitam, mă frământam, trăiam în neliniști și veșnic cu atenția în alertă ca să-i observ fiecare reacție, să pot preîntâmpina o eventuală suferință. Nu cred că am reușit, decât să-mi amărăsc clipele. Oricum, pentru mine, vremea sărbătorilor se dusesese. Doream doar să pot crea pentru copil impresia de sărbătoare autentică. Să mă multiplic în atâtea feluri, încât să pot astupa golurile pentru ca el să nu le simtă. Am înțeles că oricum le simțea. Vremea s-a derulat cu viteză, fără să-mi dau seama și a plecat și el urmându-și propriul drum. Mie nu-mi găsisese un loc în lumea lui cea nouă. Se pare că așa e moda acum. Independență înseamnă a te îndepărta, a te desprinde pe toate fronturile, ba chiar mai mult, realmente a te rupe de cei ce te-au zămislit și te-au scos din penele cele rele, până ai fost în stare să-ți iei zborul...

Și așa am rămas singură. Singură cuc.

Sărbătorile au devenit o povară încărcată cu tristeți. Tristețe grea, ca de plumb topit, curs peste corpul meu și care mă învelește transformându-mă într-un bloc încremenit. De abia reușesc să țin piept tristeții, să-i fac față suficient, cât să nu mă strivească. Atât e de grea.

Am încercat să mă aciuiesc și eu pe lângă prieteni, să merg undeva, oriunde voiau ei, n-avea importanță, numai să fiu între oameni și să fentez singurătatea. Numai că singurătatea-i boală parșivă, nu se lasă păcălită cu una, cu două. Oriunde m-am dus, toți erau perechi. Numai eu, singură. O lipitură. O aia în plus, de care nimeni n-avea nevoie. Bărbații mă dansau din politețe, iar cei care o făceau din plăcere stricau noaptea jumătății lor. Lucru evident, care se manifesta imediat prin proastă dispoziție din partea ei, bosumflare, replici arțăgoase, ochi triști, sculat de la masă și ieșit afară, tot tacâmul, știi tu. De fapt, eu însămi le dădeam dreptate. Și eu aș fi reacționat la fel. Sfârșeam, invariabil, prin a mă simți în plus, jenată și nenorocită. Mai singură ca niciodată. Mai singură decât dac-aș fi stat acasă, numai cu pisica. Măcar Pisi mi s-ar fi urcat în poală, s-ar fi așezat comod și, după ce și-ar fi așezat capul în căușul palmei mele, ar fi tors de fericire. Eu i-aș fi dăruit ei fericirea de-a fi lângă mine, ceea ce este, se pare, suprema fericire pentru sufletul ei pisicesc, iar eu m-aș fi mulțumit să simt că cineva mă iubește, fie și o pisică, suficient de mult, pentru a se simți fericit că-l iau în seamă. Dacă am dorit compania oamenilor, m-am ales cu singurătate. Singurătate subliniată și îngroșată la maximum de reacțiile celor din jur. Știu că nu au nicio vină. Asta era situația și n-avea cum să fie altfel, cu toate că-mi dădeam silința să mă integrez, să mă adaptez, să nu stric nimănui, să fiu plăcută. Dacă eram plăcută, riscam să fiu prea plăcută și să isc necazuri. Dacă eram încuiată și taciturnă, distantă și rece, stricam chefurile tuturor, simțindu-se stânjeniți din cauza propriei bune dispoziții. Urmarea firească a fost că am renunțat să mai ies și-i refuzam pe cei care mă invitau. Oricum, majoritatea o făceau din obligație și nu din plăcere. Asta e și alta nu-i! Când ești damnat, ești damnat, iar cei din jur te receptează ca atare.

Anul trecut, de exemplu, în noaptea Anului Nou, am simțit că doresc să fac o mulțime de lucruri. Să mă pregătesc. Să merg prin magazine, să cumpăr cadouri, să fac mâncare și prăjituri, să mă gătesc. Dar mi-am dat seama că nu am pentru cine. Mi-am spus la un moment dat că sunt mulți săraci, bătrâni și copii și că aș putea să fac toate astea pentru ei. Dar nu am fost în stare să mă ridic din pat. Nu eram bolnavă. Adică trupul nu-mi era. Sufletul însă tânjea. Oricâtă compasiune ai pentru cei bătuți de soartă, sunt momente când a face ceva pentru ei nu-ți ajunge. Vrei să-i ai pe-ai tăi. Lângă tine tot timpul. Uniți prin acele fire nevăzute care se manifestă într-o mie de feluri și te leagă și te fac să te simți iubit și te dezleagă, ca să se scurgă din tine către ei toată iubirea din suflet. Eu rămân tot timpul încărcată cu această iubire pe care n-am cui s-o dau. În același timp sunt săracă de iubire. De iubirea de care am nevoie s-o primesc.

Nu știu dacă sunt suficient de clară ca să mă poți înțelege. Probabil că nu.

I-am dat telefon fiului meu, cu inima strânsă că-l voi deranja, dar și cu o undă de speranță că s-ar putea ca de data aceasta să fie altfel.

-Servus, scumpule. Te-am sunat ca să-ți spun sărbători fericite și să te întreb dacă vrei să vă fac ceva. Să vă pregătesc mâncare, ceva mai special, ce-ți place, să fac tortul tău favorit. Puteți veni la mine, la masă, sau, dacă vă este incomod, nu-i nimic, vin eu să aduc totul.

-Nu-i nevoie. Nu-mi trebuie nimic. Am de toate. Poate plecăm undeva.

-Da? Ce bine! Unde? Când?

-Nu știu. O să văd.

-Dați-mi și mie un telefon să știu că ați ajuns bine. Ai grijă, cu vremea asta.

-Dați-mi și mie un telefon să știu că ați ajuns bine. Ai grijă, cu vremea asta.

-Hai, nu mă mai încărca și tu cu sarcini. Vezi de treaba ta.

Oare e atât de greu să priceapă că un părinte poate fi neliniștit de grija copiilor lui, chiar dacă sunt maturi și vaccinați? Doamne ferește, atâtea se întâmplă! Ce-i cu copiii din ziua de azi? Noi parcă eram altfel. Of! Da! Știu! Generațiile!

Vocea-i e de o tristețe blândă, supusă, semnalând clar că nu mai are putere nici pentru a se revolta, a urla, a se descărca. Așteaptă doar să se încheie odată și să cadă cortina după ultima reprezentație.

Pavel își dă seama că ea nu așteaptă niciun comentariu din partea lui. Nu zice nimic, consideră că e mai bine să n-o zgândăre în niciun fel, o lasă în pace, ca să nu-i tulbure simțirile și mai mult. Era clar că, în acel moment, ea efectiv trăia tot ceea ce spunea și se găsea departe, într-o zonă a propriilor trăiri, pentru care nu aștepta niciun verdict de la nimeni. Doar le înșira, ca mărgelile pe ață. Le înșira doar așa ca să nu rămână deșirate, dar fără să spere nimic de niciunde.

-Stăteam așa lungită în pat, pe spate, și-mi cream imagini în mintea mea, cum îmi fac manichiura, chiar și culoarea de lac pentru unghii o vedeam, ca și când aș fi făcut lucrul acesta în realitate. Cum mă îmbrac într-o rochie de interior lungă, elegantă. Cum mă piaptăn frumos și mă machiez și aranjez masa, cu lumânări aprinse, și flori, și crenguță de brad, și pahare de cristal pentru șampania de la gheață, care va pocni când o să fie deschisă la miezul nopții și care o va speria pe biata mea cățelușă, care se sperie întotdeauna de zgomote. Neștiind că nu i se poate întâmpla nimic rău, se ascunde în cel mai dosit cotlon, tremurând mărunț, cu toate mângâierile mele, însoțite din belșug de vorbe de alint.

Starea aceasta a mea a fost ca și când ar fi existat în realitate un alter ego care trăia cu adevărat fiecare moment despre care ți-am povestit. Un alter ego ieșit din limitele corpului meu material, fixându-și existența în eul imaterial al dorințelor. A făcut transferul numai așa, ca să-și facă cheful și să-și împlinească doririle atât de tânjite. Straniu și absurd în același timp, dar asta am trăit cu adevărat. Poate de aceea subconștientul meu, speriat de apropierea nopților de sărbătoare în singurătate, a încercat să mă pregătească și a născocit pentru mine visul.

* * *

Peisajul din vis e feeric. Seara de revelion. O seară ca în poveștile frumoase. Fulgi puri au început să se sloboadă prin poarta cerului, odată cu lăsarea întunericului. Lora le privește dansul prin geamul ferestrei, plutiri fascinante în strălucirea luminilor de pe stradă. Strada e complet albă, ca învălită într-o năframă ireală. Zăpada e intactă, necălcată în picioare. Nu este încă ora la care oamenii să iasă, ca să meargă la petrecere. E liniște deplină. Totul a înțepenit între granițele albe ale zăpezii. Crengile nemișcate ale pomilor sunt ca niște acadele presărate cu zahăr pudră. Încărcătura-i prea mare și din când în când cade împrăștiată într-o pulbere fină. Infinitesimalele ace din gheață, reunite artistic în minuscule stelute, se reped înghiontindu-se unul pe altul, spre a se proteja la adăpostul stabilității pe care le-o oferă pământul. Rar de tot trece câte o mașină, pe care nici n-o auzi, zgomotul ei fiind înăbușit de moliciunea pufoasă a zăpezii. Doar gazele de eșapament spurcă atmosfera purificată.

Lora abia așteaptă să ajungă croitoreasa cu rochia ei cea nouă. Și-a dorit atât de mult această rochie, nu din cochetărie deșartă, ci pentru ca să fie frumoasă. Frumoasă pentru soțul ei.

Sunt căsătoriți de patru ani. S-ar zice c-au făcut-o din mare dragoste. De dragostea ei e foarte sigură. De a lui Voicu începe a avea unele îndoieli. Încearcă să le alunge, să-și argumenteze ea, ei însăși că fantazează, că e isterică sau paranoică, cum obișnuiește Voicu să o catalogheze, atunci când găsește destul curaj să-i spună ce gânduri o bântuie și-o chinuie. Ar vrea ca el să-i spună lucruri frumoase, să vadă ea că încearcă s-o convingă că ce-i trece ei prin cap sunt simple fantezii prostești, că așa se întâmplă când iubești: ți-e teamă să nu pierzi ce e al tău, dar că nu e cazul în ceea ce-i privește. Lora își dorește s-o mângâie, s-o drăgălească, s-o răsfețe cu dulcegării pe care ea să le soarbă dintr-o răsuflare și să uite cu totul de impresiile care i-au bulversat liniștea de la o vreme încoace. În loc de asta, el se enervează, țipă și, dacă ea n-ar tăcea, scandalul ar fi gata. Acum simte că e necesar să facă ceva, să găsească o tactică prin care să-și recucerească soțul.

-Tu ce-mi stai ca o pupăză la expoziție acolo-n geam? Nu te îmbraci? Acuș sosesc invitații. Doar nu-i primești în halat. Sau e o petrecere în pijama și eu nu știu?

-Aștept să-mi aducă rochia. N-a terminat-o la timp.

-Ar fi trebuit să mă aștept. Ești împiedicată ca întotdeauna. Nicio rochie de revelion nu ești în stare s-o ai gata la timp. Îmbracă-te cu ce ai, doar nu stai într-o rochie.

-Asta e nouă și-i de gală. Să vezi ce frumoasă este. O să-ți placă.

-Asta e nouă și-i de gală. Să vezi ce frumoasă este. O să-ți placă.

-Ce să spun! Țsta-i singurul lucru pe care-l aștept pe ziua de azi. Pune ceva pe tine, acolo, tot una e.

Ochii Lorei se umplu de lacrimi. Se forțează din toate puterile ca să nu-și dea drumul la plâns. Undeva în creierii ei se încrâncenează ceva atât de tare, ca și când ar strânge din măsele, încât reușește performanța de-a-și pune opreliști.

„Stai calmă, nu-ți da-n petec. E normal să fie nervos. E atât de târziu și eu...”

N-ar trebui să se forțeze chiar așa de tare, fiindcă dragul de Voicu nu-i are grija. A grăit ce-a avut de grăit, basta! Nu-și mai sparge capul mai departe. Ce dacă a jignit! Doar e adevărat, nu?! Dacă ea se simte jignită și vexată, nu-i el de vină. Să-i fie de bine!

Se întoarce nepăsător spre oglindă ca să-și facă nodul la cravată. Nu reușește. Ca de obicei. Tot ca de obicei o cheamă pe Lora:

-Hai și leagă-mi nenorocita asta de cravată, că nu-mi iese. Fir-ar al naibii de nod, să fie cu cine l-o inventat! Mișcă odată, ce dormi pe tine?! Ne apucă Anul Nou în fundu' gol!

Parc-ar fi opărit-o cu apă fiartă. Îi vine să-l ia și să dea cu el de pământ, ca să se spargă precum un dovleac copt. Cum asta nu-i posibil, tace și se execută. Îi leagă nodul la nenorocita de cravată. Domnul e gata ferchezuit, nevoie mare, ca un cal de paradă. Dichisit, aranjat, pomădat, parfumat ca o cocotă de lux. Șpreiat.

Sosește și rochia. În ultimul moment, dar sosește.

O îmbracă cât poate de repede. Se uită în oglindă. Zâmbește. E o rochie frumoasă și-i șade bine.

Lora e o drăgălășenie de femeie. E stilul mignon. Mărunțică, subțirică, talie minusculă, sâni proporționați, ca doi pui de harbuz abia îmbobocit. Fermi, bine conturați în corsajul din dantelă albastră al rochiei, zâmbesc nurlui, împungând din cornițe opoziția decentă a bluzei. Fusta cloșată e din catifea subțire și alunecoasă de mătase, în aceeași nuanță de albastru, un albastru jandarm. Faldurile line se ondulează în jurul coapselor bine construite și a pulpelor desenate cu artă deasupra unui picior mic, ca de japoneză, încălțat în pantofi simpli, eleganți, cu toc cui.

E fină și delicată Lora ca un bibelou de porțelan așezat pe o consolă din lemn de nuc.

Are o față dulce, de păpușă, ochi căprui și păr ca din mătasea porumbului. E strâns într-un coc de bucle. Ultima modă.

Se tot învârtește în jurul lui Voicu, doar, doar o s-o observe și să-i facă un compliment. Aștepta atenția lui ca rătăcitul în pustiu un strop de ploaie.

Voicu, nici gând. Se tolănește într-un fotoliu și deschide televizorul.

-Adu-mi ceva de ronțait, că mi s-a făcut foame.

Nici te rog, nici du-te dracului.

Lora încetează să se mai firfilească în jurul lui. Îi aduce niște covrigei, apoi se proptește de canatul ușii și așteaptă.

„De ce nu vin odată, ca să începă bălciul. Cât am așteptat petrecerea asta și câte am sperat de la ea, dar acum mi se pare o cacialma pe care, iaca, aștept s-o văd terminată, încă înainte de-a începe. Poate că și eu sunt dificilă, iar Voicu are dreptate când spune că-s o pacoste și că nu știu să fiu femeie.”

Soneria. Primii musafiri.

-La mulți ani!

Pupături și îmbrățișări. Zâmbete. Între bărbați, bătaie pe spate. Repetate de două, trei ori. Se aude fiecare plesneală. Sonoritatea conferă greutate. Ei sunt cei puternici. Sunt bărbații. Masculii mulțumiți de ei înșiși.

-La mulți ani și vouă! Cum o duci bărbate?! Tot mare și tare?!

Zâmbete malițioase.

-Hei, bătrâne! Merge, merge, nu mă plâng. Turație maximă.

-Poftiți. Intrați. Am pus masa aici, e mai lângă bucătărie, iar dincolo am lăsat liber, ca să putem dansa.

Se adună toți. Masa e plină de bunătăți din care abia ciugulesc. Sunt super sătui. Plini până la refuz. Au mâncat toate sărbătorile până n-au mai putut. Sunt ghiftuiți. Nu mai merge. Câte un pahar, acolo, pentru bună dispoziție și ajutor la digestie.

-Uah!, se dă tot paharul peste cap dintr-una.

- Wisikiul ăsta topește tot, se dă intenționat în stambă cu pronunția o voce bine dispusă.

-Nu, nu vreau tărie. Un pahar de vin. Negru, te rog. Spală tot. Alunecă de n-ai văzut.

Nu sunt mari băutori, dar îi ajută să fie cu chef. Nu sar calul. Devin doar relaxați. Uită de treburile și obligațiile zilnice.

Două scaune la masă au rămas libere.

-Cine mai trebuie să vină?

-Familia Hulpe.

-Cine-s ?

-Cunoștințe de-ale lui Voicu. Cu ea lucrează împreună la fabrică.

-Și bărba-su?

-El e polițai. Un băiat bun. Tare moale. Nu se potrivește cu meseria. Face muncă de birou. Hârțogar.

Trupa lor e veche. Se știu toți din liceu. Mai puțin cu Hulpeștii, care-s prospătură. Ei, ceilalți, vechii, au menținut relațiile și pe tot parcursul facultății. Se cunosc unul pe altul, mai bine decât își știu propriul buzunar. De ani de zile se întâlnesc numai ei de ei, aceiași. Niciun intrus n-a pătruns până acum. Vreo doi se uită cu înțeles unul la altul. Nu mai e nevoie de alte explicații. Ea lucrează cu Voicu!

Sonerie. Apare o individă plină de vervă. Se mișcă cu intenția vădită de a-și scoate în evidență formele planturoase. Nu este înaltă și se bucură de rotunjimi care-o fac dolofană. Rotundă ca o minge. Poartă o rochie neagră, extrem de mulată, ultramini, cu un decolteu atât de adânc încât jumătate din sâni dau pe dinafară. Pe buze, ruj aprins, depășind marginile gurii, ca la clovni, ochi pictați din abundență. Scurt spus: vampă. E însoțită de un bărbat tăcut și mărunțel. Sărmanul se pierde pe lângă ea. Se volatilizează instantaneu. Se face nevăzut de șters ce este. Automat toți îl ignoră. Ea se face foarte prezentă, în special auzită. Intră în plin vizor. Nu are nevoie de nimeni ca s-o prezinte. Ia inițiativa fără rezerve:

-Alina, pentru toată lumea. Nu sufăr politețurile. Îmi pare bine! Tu cine ești? Stai ușor, numai pe rând. Am să fac un efort să vă înregistrez pe toți.

Râde amuzată.

- Ha?... E bună, nu? Să vă înregistrez!

După ce trece în revistă toți bărbații, le vine rândul femeilor. Le tutuiește din prima.

Se apleacă asupra lor și le

-Ce atâtea marafeturi?!

Se învârtă cu repeziciune, le trece în revistă cât ai clipi pe toate doamnele și se întoarce la bărbați.

-Ce faci, frumosule? Nu ne-am văzut de câteva zile. Spune că nu ți-a fost dor de mine!, se pisiceșce pe lângă Voicu și, frizând nepăsarea, îl mângâie pe obraz, ca-n treacăt.

El se scurge de plăcere și de important ce se simte. Aruncă priviri pline de sine celorlalți confrăți din tagmă:

„Ați văzut, măi? V-ar plăcea și vouă, nu?”

-E un șef grozav. Nu l-aș schimba pentru nimic în lume, dragul de el. Nu-i așa, șefu’?

De data asta se ridică pe vârfuri și-l pupă pe același obraz. Voicu radiază de încântare. Îi pupă mâna prelung, îndoit în două, din șale.

-Ce ziceți, nu-i grozavă?!

Stânjeneala lasă loc doar la niște acceptări nesigure din cap.

-Haide, la masă cu voi! Dacă vouă nu vă e foame, mie mi-e o foame de lup, invită Lora cu voce prefăcută. Azi n-am mâncat toată ziua. Mi-am lăsat loc pentru acum. Practica nu-i dovedește vorbele. Se vede cum înghite cu noduri câte un fir anemic de salată, care, de firav ce este, de abia se ține agățat în furculiță.

-Așa-i că-i grozavă?!, repetă Voicu întrebarea la urechea vecinului, un vechi prieten. Uite numai ce sâni are. Bestiali!

-Taci naibii, că se aude. Strici toată seara. Abține-te, tembeloidule! E și nevastă-ta aici.

-Na, și? Asta mă iubește așa de tare, că nu pricepe nimic nici dacă mă vede cu alta-n pat. De fapt ce vrei? Nu fac nimic. Să-ți spun una. P-un individ îl prinde nevasta cu amanta în pat, iar el se rățoiește la ea:

-Ce-ți trebuie, muiere. Vezi tu că-i fac ceva? Abia mă pregătesc. Ce dacă-s cu ea sub plapumă? Dacă n-am atins-o, n-am atins-o. N-ai motiv să faci pe nebuna! Nu m-ai prins făcând nimic. Așa că... vezi ce zici!

-Ha, ha! Nu că-i bună?, se amuză copios Voicu.

Conlocutorul se preface cum c-ar gusta poanta și râde, dar râde mânzește.

„Voicu ăsta-i imposibil. Dă-o-ncolo! De față cu nevasta. Lora-i fată inteligentă. Sigur s-a prins deja. Pe deasupra-i și dulce foc. Voicu-i un bou! Uite ce finuță-i! Zici că s-ar topi toată-n tine. E ca o păpușă. Să te tot joci cu ea. Tâmpitu’!”

Orele trec, vine miezul nopții, se deschide șampania, pocnește, se închină paharele. Începe dansul. Se stinge candelabrul și se lasă numai câteva spoturi prin colțuri.

Voicu se repede ca un năuc la Alina. O lipește de el. De-abia se pot mișca de strânși ce sunt. Își pune capul pe un sân. Închide ochii. Pe față i s-a așternut o mutră de extaz tâmp.

Unul dintre băieți, cu prezență de spirit, o dansează pe Lora. Are grijă să o țină tot timpul cu spatele spre Voicu, ca s-o protejeze. Pe ea, nu pe el.

„El e un măgar. Nu se face așa ceva. Și lucrurile astea se fac cu limită. Au și ele niște reguli de respectat. Tâmpitul se dă în stambă-n văzul lumii. Ne face de rahat toată tagma.”

Melodia se termină. Voicu, nici gând să se desprindă un milimetru de pieptoasa lui.

Lora se scuză și fuge din încăpere. Se mai oprește doar în baie, unde trage, pe înfundate, o porție zdravănă de plâns. Se dezbracă de rochia cea nouă și frumoasă. O aruncă furioasă în coșul cu rufe murdare. Se îmbracă cu ceva de toate zilele. Cu o azvârlitură nervoasă aruncă din picioare, unde se nimerește, lovindu-i de pereți, și pantofii cei eleganți. Unuia i se rupe tocul. Ei nici că-i pasă. Își vâcă picioarele într-o pereche

„Oricum, n-are niciun rost.”

Iar pentru ceilalți:

-Mă simt mai comod așa.

Nu-și reface nici machiajul. N-o interesează de nicio culoare. Își târăște picioarele îngreunate de dezamăgire în jurul mesei pe care o debarasează. Va aduce tortul. Poate că, după aceea, lumea va pleca. Ea nu-și dorește nimic altceva decât să rămână singură și să nu mai vadă pe nimeni. Să nu mai vadă mutrele stânjenite și compătimitoare ale prietenilor, care încearcă, în diverse moduri, să-i distragă atenția. Parcă poți să distragi pe cineva de la așa ceva?!

„Rahat!... Rahat!... Rahat cu perje!”

În sfârșit se face ora trei și jumătate. Acuș e dimineață, deși, pentru Lora, timpul trece cu încetinitorul. Încep să plece unul după altul. La plecarea Alinei, Voicu o îmbrățișează fără rușine, în fața tuturor. Doar nu face nimic! Nu? Se poartă frumos cu o subalternă, ca să nu se simtă săraca mai prejos, pentru că ea e o simplă slujbașă cu zece clase, față de toți ceilalți, care sunt diplomați, absolvenți de facultăți.

-Pa, frumosule! Ne vedem la lucru. Merci pentru invitație. M-am simțit minunat. Merci, Lora. Ești o scumpete! Pa-pa! Pa! Pa și pu! Ne mai vedem.

„S-o crezi tu!”, își îmbibă Lora gândurile în otravă.

Pleacă.

„Doamne-ajută!”

Lora se duce cu viteză în pat. Se întoarce cu fața la perete, ca să fie cu spatele la partea de pat a lui Voicu. Nu vrea să-l vadă-n doi ochi. Îl aude fluierând în baie, bine dispus. Când iese, are doar un prosop învelit în jurul brâului. Îl azvârle de pe el în mijlocul covorului și se vâără lângă ea. O apucă cu putere peste mijloc și o trage aproape, lipind-o de el. Simte împotrivirea încordată a Lorei, dar n-o slăbește din strânsoare. O ține cu forța, zvâcnindu-se în spatele ei. Este evident că-i arde de hârjoneală. Lora se face și mai mică și stă rigidă. Simte cum urcă-n ea o greață copleșitoare. Vrea să se ridice, dar el îi ia, în chiar acel moment, sânii în căușul palmelor și-o sărută pe ceafă.

-Ce sâni mici ai. Nu poți să faci ceva ca să-ți crească mari? Îmi place să pun capul pe sâni mari și să dorm pe ei, ca pe o perină.

Lora se smulge cu bruschete și aleargă ca din pușcă, pe ușă afară. Din baie se aud icnetele ei, cum își varsă stomacul întors pe dos.

-Na, poftim! Acum și-o găsit! Precis a mâncat ca proasta. Fir-ar! Fir-ar! Tocmai acum! Fir-ar!

Voicu lovește nervos cu pumnul în salteaua patului.

-Și nu mai termină odată, să vină înapoi! La naiba! Îmi pierd tot chef!

-În acel moment m-am trezit și eu, incredibil, cu o senzație acută de greață, își continuă Femeia relatarea. Era trecut de două noaptea. Mi-am făcut un ceai, am mai citit un pic, apoi am adormit la loc. Visul mi-a revenit. Dar, de data aceasta, protagoniști erau o Lora îmbătrânită, cu fața ridată de o dantelărie fină, precum țesătura pânzei de păianjen, dar cu o privire senină. Un Voicu burtos, masiv și cărunț. Era ziua lui. Se făcea că numai eu eram invitată. Ceilalți, doar membri ai familiei. Băieții lor cu murorile și nepoții. O fetiță și doi băieți. Fetița, copie fidelă a Lorei. Lora copil zâmbea dulce dintr-o fotografie făcută nu pe hârtie fotografică, ci pe o bucată de marmură. Pusă pe consola bufetului din bucătărie. Lângă ea, fotografia nepoatei. Cap tăiat, ce mai! Lora în tălpi.

-Hai să vezi ce salate bune a pregătit bunicul. Toată mâncarea el a făcut-o. Eu l-am ajutat să pună masa, mi se adresează micuța, care mă consideră o bună prietenă a ei, iar eu mă simt flatată foarte.

-Frumos ați aranjat masa. Bravo! Îți place să stai cu bunicul?

-Daaa! El se joacă și îmi citește povești. Azi am dansat amândoi.

-In acel moment m-am trezit și eu, incredibil, cu o senzație acută de greață, își continuă Femeia relatarea. Era trecut de două noaptea. Mi-am făcut un ceai, am mai citit un pic, apoi am adormit la loc. Visul mi-a revenit. Dar, de data aceasta, protagoniști erau o Lora îmbătrânită, cu fața ridată de o dantelărie fină, precum țesătura pânzei de păianjen, dar cu o privire senină. Un Voicu burtos, masiv și cărunț. Era ziua lui. Se făcea că numai eu eram invitată. Ceilalți, doar membri ai familiei. Băieții lor cu nurorile și nepoții. O fetiță și doi băieți. Fetița, copie fidelă a Lorei. Lora copil zâmbea dulce dintr-o fotografie făcută nu pe hârtie fotografică, ci pe o bucată de marmură. Pusă pe consola bufetului din bucătărie. Lângă ea, fotografia nepoatei. Cap tăiat, ce mai! Lora în tălpi.

-Hai să vezi ce salate bune a pregătit bunicul. Toată mâncarea el a făcut-o. Eu l-am ajutat să pună masa, mi se adresează micuța, care mă consideră o bună prietenă a ei, iar eu mă simt flatată foarte.

-Frumos ați aranjat masa. Bravo! Ți place să stai cu bunicul?

-Daaa! El se joacă și îmi citește povești. Azi am dansat amândoi.

-Hai, păpușă, dansează-ne un pic, să vadă și ea ce frumos dansezi tu, zice Voicu plin de mândrie. Să vezi ce grațioasă e. Așa de frumos dansează! Și-i tare deșteaptă. Nu-i așa că-i frumoasă? Seamănă cu babă-sa. Este?! Lora întotdeauna a fost frumoasă și deșteaptă. Am o nevastă pe cinste. Este că asta mică-i grozavă?! E copia fidelă a Lorei. Sper să rămână așa și când o fi mare. Or să moară bărbații după ea.

Dacă îl înțepi cu acul, face fâs de mândru și de umflat în pene ce-i.

* * *

-Acesta a fost visul care m-a indispus. Ți-am spus că nu-i mare lucru. O prostie.

-N-aș zice că-i prostie. Dar mai bine să schimbăm subiectul. Am o propunere. Ca să nu fim singuri de sărbători anul acesta, ce-ar fi s-o ștergem împreună la munte. Eu am o cabană acolo. N-am mai fost de mult. Nu e luxul de pe lume, dar avem paturi comode, sobe bune, lemne din belșug și boiler la baie. Ce spui? Ți-ar surâde?

-M-ai luat prin surprindere. Cred că mi-ar plăcea. Dar știu eu? Ce să zic? Nu m-am așteptat. Eu cu tine? Noi doi? Sigur că mi-ar plăcea, dar... Mă lași să mă mai gândesc?

-Nu. Nu te las. Haide, vino cu mine! Promit să fiu cuminte! Spun zău c-o să fiu cuminte!

Duce mâna în dreptul inimii. Pe jumătate în glumă, pe jumătate serios:

-Jur c-o să te fac să te simți bine. Spune da!

Bărbatul are priviri rugătoare. Dacă s-ar uita în oglindă nu și-ar crede ochilor, că este el, cel care imploră o femeie.

O clipă de tăcere. Pentru Pavel, lungă cât o zi de post.

-Da.

Pavel trage-un chiuit și-și azvârle pumnul-n sus a victorie.

Ca un copil, gândește Femeia, cu sufletul înmuiat de tandrețe.

-S-a făcut! O să vezi...! O să vezi!

Ea zâmbește amuzată de reacția lui. Îi pune un deget pe gură.

-Șșștt!

VREME TRECE...VREME VINE

Nici să nu-ncercați a mă convinge, pentru că vă răciți gura de-a pomana. Eu tot pe-a mea o țin: mare hahaleră-i timpul ăsta! Trece frate, ca trenu-n gară și nici că-i pasă ce lasă-n urma-i.

Parcă ieri alergam, copil fiind, pe străzile cartierului meu cel mărginaș. Ne jucam de-a scunselea până noaptea, vârandu-ne prin cele cotloane întunecate de ne puteam scoate ochii ca orbeții. Da' n-am pățit nimic, niciodată, pentru că, deși noapte, totul era clar ca lumina zilei. Nu tu, boschetari drogați și periculoși, nu tu, pedofili, nu, gropane în care să-ți frângi gâtul, pentru c-au fost uitate acolo din nepăsare, până pe la Sfântu Așteaptă, dacă și atunci s-ar trezi careva să se scarpine-n moalele capului și să cujețe: "Mă, ce-or fi astea? Ce-ar fi de le-om astupa, până nu vine ploaia și le transformă-n fântâni? Nu c-ar fi mare brânză să rămână fântâni, doar că atunci ne fură pe nedrept titlul de gospodari cu inițiativă-n ale facerii de bine pentru urbe. Scăpăm castana!" Fost-au acelea vremuri, lele! Fost-au și dusu-s-au, Dumnezeu le odihnească!

Au trecut ele, vremurile, a venit războiul cu ale lui, a trecut și acesta lăsând alte gropi, de obuze și caverne-n suflete. I-a lăsat pe ruși cu cizmele lor cu tot. Într-un târziu s-au dus și-aceștia pe la casele lor, dar i-au lăsat plocon pe comuniști. A venit iazma cea rea cu toată suita ei: zăbranic de ceață azvârlit ermetic peste minți și suflete, de sub care nu mai putea răzbate nimic, doar rar de tot câte-o extrasistolă rebelă, care nu se putea pune de una singură cu frigul, cu întunericul, cu foametea, cu mizeria și-ndobitocirea planificată pe cincinale, toate la un loc, prinse-n hora care bătea darabana dezumanizării.

Eei! Dară timpul ce-mi face? Trece! Și cară după el zile de revoltă halucinantă a celui căruia nu-i mai pasă. Nici măcar de coasa Aceleia nu-i mai pasă. Și iată, se ivesc ca-ntr-un coșmar, caldarâmuri adăpate cu sânge de om tânăr, îmbătat de iluzii și trupuri împănate cu gloanțe, ca apoi, un scurt hocus-pocus să le transforme-n cenușă evaporată-n cele patru vânturi. "Atâta pagubă!", rânjește Michiduță... Se dezleagă băierile cerului și slobod apă din destul, spală tot și fac loc euforiei, copil al închipuitei descătușări. Cântări de biruință reverberează optimism pe aceleași străzi. Ochi strălucitori de speranțe luminează piețele doldora de creduli. Numai că o coadă-mbârligată a făcut o dată roată și a adunat o strânsură de diverși, care s-au apucat a se strecura pe pititea la căldurică, ca vulpea-n cotețul găinilor. A umblat cumătra cu șoalda atât de bine încât a prins și a ținut cu putere de cioara vopsită cu care-a-nceput a umbla-n văzul lumii, de nu mai știa om cu persoană ce-i. Ba că-i albă, ba că-i neagră. Exact ca-n piețele unde chiar c-a apărut sprintara de joacă zisă alba-neagra, care-ți golea buzunarele cât ai zice pește sub ochii hliziți ai celor ce-ar fi putut să le taie macaroana. Polițai, așa le zice. Înainte le zicea milițieni. Și-au schimbat și uniforma. E altfel, mai făloasă, în ton cu vremurile libertății, numai proliferarea albei-neagra nu s-a schimbat. Prostii! Ce să schimbe, când jocul era în floare și la case mari, numai că s-a-mpopoțonat în țoale de farisei, ce se voiau elevate, dar nu făceau nici doi bani cu tot cu mirosul lor de mesaje arogante: "Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, că te arzi!" Și iar a trecut timpul semănând tăceri îngrijorate. Umblau câinii cu limba scoasă, gata să se sfâșie pentru a ajunge să lingă o bucată din felia de tort aruncată de stătătorul în jilțul din capul mesei împărătești.

Tot așa și iar așa, până de la o vreme s-a cam plictisit timpul și și-a zis că oare ce-ar fi să mai se zbânțuie nițel, dându-se-n bărci cu o schimbare. Zis și făcut. Numai că, până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții! Cine-a zis-o, gură de aur fost-a! Săracul Dumnezeu face și drege și ziua și noaptea, șase zile și șase nopți lucrătoare, de nu mai prididește. Numai că acela iar își vântură coada pe ici și pe colo, chitește măruț, Eva, slabă, de!, ca muierile, mușcă, Adam, idem și uite numa ditamai groapa în mijlocul Raiului. Dacă acolo-i groapă, pe Pământ is căscate gropanele, de nu mai pot bieții copii a se juca pe cele uliți. Ce copii?! Nici umbră de mașină, ceva, nu mai trece. Nici cele care adună gunoii, pentru că semne noi de nouă blochează reglementar străzi întregi. Și asta numai fiindcă niște troglodite de excavatoare și-au găsit de lucru în dricul iernii, după ce s-au hodinit toată vara, iar când a dat gerul au rămas înțepenite pe loc, lângă gropanele cât gura iadului. Tomberoane de gunoi, pline de ele încât dau pe dinafară, le țin de urât. Urât mirositor!

Omule, gândește și socoate! E de făcut ceva? A! Nu sesizări și alte povești asemenea, că-și găsesc mormântul înainte de-a fi terminat a le scrie! Poate o coadă de mătură pe spinarea gunoaielor, care s-o ia în sfârșit la sănătoasa, să rămână cei care-au fost prezenți la împărțea conștiinței și-și vor pune mintea-n priză și vor face vara ce e de făcut vara, iar iarna să dea ei bătaie de cap nămeților și nu invers. Că de-aia ne-a dat Al de Sus și cap, nu numai picioare. Să gândim cu el...!

Deci, gândește și socoate! Socoate cum ar fi de-om scăpa de mizeria de pe toate fronturile, de-or veni și aceia de la salubritate și-or ridica gunoii și alții să astupe gropile și alții să ia semnele și alții să... să... Fuf! Da' mulți de să-uri mai sunt la restanță!

Asta-i.

Timpul își pune tâmpa-n pumn, gândește profund, "las' că trec eu și toate se rezolvă de la sine", apoi își stuchește-n sân și zice: "Doamne-ajută!"

"Apoi, s-așteaptă Dumnezeu! Că altă speranță..."

niciodată, pentru că, deși noapte, totul era clar ca lumina zilei. Nu tu, boschetari drogați și periculoși, nu tu, pedofili, nu, gropane în care să-ți frangi gatul, pentru c-au fost uitate acolo din nepăsare, până pe la Stântu Așteaptă, dacă și atunci s-ar trezi careva să se scarpine-n moalele capului și să cujețe: "Mă, ce-or fi astea? Ce-ar fi de le-om astupa, până nu vine ploaia și le transformă-n fântâni? Nu c-ar fi mare brânză să rămână fântâni, doar că atunci ne fură pe nedrept titlul de gospodari cu inițiativă-n ale facerii de bine pentru urbe. Scăpăm castana!" Fost-au acelea vremuri, lele! Fost-au și dusu-s-au, Dumnezeu le odihnească!

Au trecut ele, vremurile, a venit războiul cu ale lui, a trecut și acesta lăsând alte gropi, de obuze și caverne-n suflete. I-a lăsat pe ruși cu cizmele lor cu tot. Într-un târziu s-au dus și-aceștia pe la casele lor, dar i-au lăsat plocon pe comuniști. A venit iazma cea rea cu toată suita ei: zăbranic de ceață azvârlit ermetic peste minți și suflete, de sub care nu mai putea răzbate nimic, doar rar de tot câte-o extrasistolă rebelă, care nu se putea pune de una singură cu frigul, cu întunericul, cu foametea, cu mizeria și-ndobitocirea planificată pe cincinale, toate la un loc, prinse-n hora care bătea darabana dezumanizării.

Eei! Dară timpul ce-mi face? Trece! Și cară după el zile de revoltă halucinantă a celui căruia nu-i mai pasă. Nici măcar de coasa Aceleia nu-i mai pasă. Și iată, se ivesc ca-ntr-un coșmar, caldarâmuri adăpate cu sânge de om tânăr, îmbătat de iluzii și trupuri împănate cu gloanțe, ca apoi, un scurt hocus-pocus să le transforme-n cenușă evaporată-n cele patru vânturi. "Atâta pagubă!", rânjește Michiduță... Se dezleagă băierile cerului și slobod apă din destul, spală tot și fac loc euforiei, copil al închipuitei descătușări. Cântări de biruință reverberează optimism pe aceleași străzi. Ochi strălucitori de speranțe luminează piețele doldora de creduli. Numai că o coadă-mbârligată a făcut o dată roată și a adunat o strânsură de diverși, care s-au apucat a se strecura pe pititeala la căldurică, ca vulpea-n cotețul găinilor. A umblat cumătra cu șoalda atât de bine încât a prins și a ținut cu putere de cioara vopsită cu care-a-nceput a umbla-n văzul lumii, de nu mai știa om cu persoană ce-i. Ba că-i albă, ba că-i neagră. Exact ca-n piețele unde chiar c-a apărut sprintara de joacă zisă alba-neagra, care-ți golea buzunarele cât ai zice pește sub ochii hliziți ai celor ce-ar fi putut să le taie macaroana. Polițai, așa le zice. Înainte le zicea milițieni. Și-au schimbat și uniforma. E altfel, mai făloasă, în ton cu vremurile libertății, numai proliferarea albei-neagra nu s-a schimbat. Prostii! Ce să schimbe, când jocul era în floare și la case mari, numai că s-a-mpopoțonat în țoale de farisei, ce se voiau elevate, dar nu făceau nici doi bani cu tot cu mirosul lor de mesaje arogante: "Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, că te arzi!" Și iar a trecut timpul semănând tăceri îngrijorate. Umblau câinii cu limba scoasă, gata să se sfășie pentru a ajunge să lingă o bucată din felia de tort aruncată de stătătorul în jilțul din capul mesei împărătești.

Tot așa și iar așa, până de la o vreme s-a cam plictisit timpul și și-a zis că oare ce-ar fi să mai se zbânțuie nițel, dându-se-n bărci cu o schimbare. Zis și făcut. Numai că, până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții! Cine-a zis-o, gură de aur fost-a! Săracul Dumnezeu face și drege și ziua și noaptea, șase zile și șase nopți lucrătoare, de nu mai prididește. Numai că acela iar își vântură coada pe ici și pe colo, chitește măru, Eva, slabă, de!, ca muierile, mușcă, Adam, idem și uite numa ditamai groapa în mijlocul Raiului. Dacă acolo-i groapă, pe Pământ is căscate gropanele, de nu mai pot bieții copii a se juca pe cele uliți. Ce copii?! Nici umbră de mașină, ceva, nu mai trece. Nici cele care adună gunoiul, pentru că semne noi de nouțe blochează reglementar străzi întregi. Și asta numai fiindcă niște troglodite de excavatoare și-au găsit de lucru în dricul iernii, după ce s-au hodinit toată vara, iar când a dat gerul au rămas înțepenite pe loc, lângă gropanele cât gura iadului. Tomberoane de gunoi, pline de ele încât dau pe dinafară, le țin de urât. Urât mirositor!

Omule, gândește și socoate! E de făcut ceva? A! Nu sesizări și alte povești asemenea, că-și găsesc mormântul înainte de-a fi terminat a le scrie! Poate o coadă de mătură pe spinarea gunoaielor, care s-o ia în sfârșit la sănătoasa, să rămână cei care-au fost prezenți la împărțeala conștiinței și-și vor pune mintea-n priză și vor face vara ce e de făcut vara, iar iarna să dea ei bătăi de cap nămeților și nu invers. Că de-aia ne-a dat Al de Sus și cap, nu numai picioare. Să gândim cu el...!

Deci, gândește și socoate! Socoate cum ar fi de-om scăpa de mizeria de pe toate fronturile, de-or veni și aceia de la salubritate și-or ridica gunoiul și alții să astupe gropile și alții să ia semnele și alții să... să... Fuf! Da'mulți de să-uri mai sunt la restanță!

Asta-i.

Timpul își pune tâmpa-n pumn, gândește profund, "las" că trec eu și toate se rezolvă de la sine", apoi își stuchește-n sân și zice: "Doamne-ajută!"

"Apoi, s-ajute Dumnezeu!.. Că altă speranță..."

VREMEA NU S-A UITAT PESTE UMĂR

Dacă n-ai știut, v-o spun eu: cel mai încăpățânat și leneș specimen de pe fața Pământului e conștiința umană. Odată ce i-a intrat ceva în tărtăcuță nu i-o mai scoate nimeni de-acolo nici cu cleștele de scos măselele de minte.

Deștept catărul când se-ncăpățânează! Se-nfinge pe picioarele de dinapoi, priponindu-se locului și nu se dă dus nici de ucigă-l toaca. De ce s-ar mișca, mă rog vouă?! Pentru asta ar trebui să depună niscăi efort. Efort fizic, despre cel de gândire nici că poate încăpea vorba. Ar fi prea de tot, nu?! Pe deasupra-și mai face și râs de creduli care-și imaginează că ar putea să-l înduplece cu vorbă bună și argumente solide. Aș, ți-ai găsit! Doamne, ce râs își mai face! În barbă-și râde, exact ca și conștiința noastră, care ne joacă feste de mai mare minunea. Să-ți stuchești în sân de mirare!

Uite! Ziua Muncii! 1 Mai muncitoresc! Neuitatul! Ne-am trezit cu el înfipt în minte de la doi ani, când tații ne purtau după gât, la defilare, cu-n balon într-o mână, lucru rar balonul, nu-l găseai pe toate drumurile, și-un steag de hârtie ordinară cu secera și ciocanul cocoțate la loc de cinste. Erau căpătate prin grija neprecupețită a lui nenea secretarul de partid, de la întreprinderea unde lucra tatău sau mămică. În atari condiții nu mai conta scularea cu noaptea-n cap ca să mergi la defilare cu părinții, care n-aveau cu cine te lăsa acasă. Adunarea, în curtea fabricii, întreprinderii... Cam frig, te zgribulești, dar ce contează, până la încolonare avea să iasă soarele. Apoi, pe drum mai trăgeai câte-o hârjoană cu alții ca tine, pe străzile unde se staționa cu orele, până-ți venea rândul să intri în coloana principală, conform programului, răsrepetat, ca nu cumva să se strecoare vreo greșală și să se supere tovarășii. Doamne apără și păzește de rău! Încerci să-i imiți pe cei mari bătând pas de defilare, neavând de unde ști că seamănă cu ceva de pe vremea unuia numit Hitler.

Când, într-un târziu, ajungi în fața tribunei unde poți să strigi Ura și Trăiască cât te ține gura fără să ți se facă observație și să fii pus la colț pentru că deranjezi vecinii care te aud prin peretele de foiță al blocului cum urlă, nu prea-ți mai arde de distracție, oricât de tentantă ar fi. Picotești, moleșit de oboseală. Nu te ține mult, căci te trezești în aromele de fum combinat cu mici făcuți din carnea respinsă la export, berea la halbă, trezită și ea. Admiri curajul unui nene care scoate cu arătătorul câte-o muscă repetentă la ora de înot și care face pluta, detașată de lume și viață, pe deasupra lichidului leșinat. Seara cazi ca mortul și dormi dus, fără grija că mergi la creșă, e 2 mai, zi liberă de la șeful suprem și unic, tovarășul cel prea îndrăgit, fiu iubitor al poporului muncitor. Mai prinzi a sta un piculete cu părinții, pe care altfel nu-i prea afli liberi de luni până sâmbătă pe la patru, când ajung frânți după șase zile lungi de lucru și nu prea au chef de tine. Nu, că-i fain de 1 Mai? Ziceți și voi!...

Vremea nu s-a uitat peste umăr, a trecut, după cum i-e felul, tu te-ai făcut om în toată firea, s-a mai schimbat câte ceva pe ici pe colo, dar 1 și 2 Mai tot a rămas. Chiar dacă nu mai mergi la defilare și chiar dacă se întâmplă să cadă sâmbăta și duminica, fără ghișeft de zile libere în plus, tot te pregătești să mergi la iarbă verde, care pe unde, cui, cum îi dă mâna. "Doamne, numai de-ar fi vreme bună!" Urmărești cu sufletul la gură buletinul meteo, sau cauți vremea pe internet. Stau și mă întreb de ce atâta-ngrijorare. Ce-a fi dacă n-a fi vreme?! A fi săptămâna viitoare, doar tot sfârșit de săptămână e. Sau oricare altul. Ce are asta de-i mai cu moț? "Da, da nu-i 1 Mai!"...

Râde iarăși primăvara

Peste câmpuri peste plai...

C-a sosit întâi de mai!

Vă amintiți ce cântec frumos, plin de forță proletară?!

De ce să nu păstrăm ce-a fost frumos pe vremea comunistilor? Și mai frumos este din cauză că politicienii și reprezentanții guvernului în teritoriu organizează feluri de feluri de distracții, neapărat cu ceva udătură pe primul plan și ceva de umplut burta, căci dacă omu-i sătul cu alți ochi vede viața și tare-i necesar s-o vadă cu ochi buni taman acum când onor politicienii își fac campanie electorală. Nu pierd nici un prilej s-o facă, ori e an electoral, ori nu, o fac să fie făcută, că ce-i făcut, e bun făcut.

Așa că, Trăiască 1 Mai!

gura buletinului meteo, sau cauți vremea pe internet. Stai și mă întreabă de ce atata-ngrajorare. Ce-a fi dacă n-a fi vreme?! A fi săptămâna viitoare, doar tot starșit de săptămâna e. Sau oricare altul. Ce are asta de-îi mai cu moț? “Da, da nu-i 1 Mai!”...

Râde iarăși primăvara

Peste câmpuri peste plai...

C-a sosit întâi de mai!

Vă amintiți ce cântec frumos, plin de forță proletară?!

De ce să nu păstrăm ce-a fost frumos pe vremea comuniștilor? Și mai frumos este din cauză că politicienii și reprezentanții guvernului în teritoriu organizează feluri de feluri de distracții, neapărat cu ceva udătură pe primul plan și ceva de umplut burta, căci dacă omu-i sătul cu alți ochi vede viața și tare-i necesar s-o vadă cu ochi buni taman acum când onor politicienii își fac campanie electorală. Nu pierd nici un prilej s-o facă, ori e an electoral, ori nu, o fac să fie făcută, că ce-i făcut, e bun făcut.

Așa că, Trăiască 1 Mai!

“Și de ce mă rog să nu trăiască? se întreabă conștiința noastră prin definiție refractară la nou. De când sunt pe lume, m-am trezit cu 1 Mai? De ce nu? Sunt mici, e bere, ne mai distrăm și noi!”

Aferim să-ți fie, că bine zici, surată!

De dincolo de graniță răzbat acordurile imnului Uniunii Europene.

Puteți să-mi spuneți de ce abia mă țin să nu plâng?!

Nu, că-s năroadă rău! Așa o zi frumoasă, 1 Mai! Trăiască!

Pavel este mirat și nu înțelege chestia cu de dincolo de graniță, dar îi cade fisa, se uită la anul când a fost publicat materialul și vede că e anul când a intrat țara vecină în uniune, iar noi eram rămași de căruță. Mai aveam de așteptat. Data intrării ălor coincidea cu 1 Mai al nostru. Fiecare sărbătorea ce avea la îndemână. Românii vesel și se știe bucura, nu scapă prietul.

Teancul de pagini de pe genunchii lui Pavel s-a epuizat. Se ridică și face câțiva pași să se dezmoștească.

“Periculoasă și deșteaptă! Dar îmi place. Mă incită mai mult ca oricând. Mi-e dor de ea. Abia aștept s-o văd. Îmi place, nu-mi place, numai indiferentă nu mi-e. Și după vacanța aia extraordinară... Acum și după articolele acestea care i-au adăugat sare și piper taman cât trebuie... Este extraordinară. Îmi place și-o vreau. Mă voi gândi serios ce am de făcut cu ea... Dacă mă însor?”

Zâmbind de propriul gând ca de o glumă bună, deschide televizorul să asculte știrile.

Tocmai a murit patriarhul pe neașteptate în urma unei operații care ar fi trebuit să fie floare la ureche. Este eroare medicală, nu este? Păreri împărțite, comentarii, comisii de analiză, colegiul medicilor, cine-l va urma, de ce, e bun, nu e bun, a fost colaborator al securității, n-a fost, imixtiuni politice, e adevărat, nu-i adevărat că-și bagă unii nasul unde nu le fierbe oala, mediatizare cât încap, vânjoleală, dat din gură, cu alte cuvinte circ și tam, tam, totul cam de-a pomana. Va trece și asta, totul va intra în normal și uitarea va șterge și întrebările și răspunsurile. Lumeeee...lumeeee!

